

A KRIMIRODALOM FELEJTHETLEN KLASSZIKUSA

THOMAS HARRIS

A BÁRÁNYOK HALLGATNAK SZERZŐJÉNEK REGÉNYE



A VÖRÖS SÁRKÁNY

„A VÖRÖS SÁRKÁNY EGY OLYAN GÉPEZET, AMELYET EGYETLEN CÉLLAL
ALKOTTAK MEG: HOGY SZAPORÁBBAN LÜKTESSEN AZ ÉR, HOGY HEVESEBBEN
VERJEN A SZÍV, ÉS HOGY A FÉLELEM UTAT TÖRJÖN MAGÁNAK.”

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

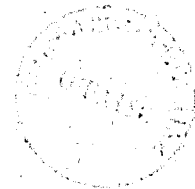
GENERAL PRESS

X 310 265

Thomas Harris

A Vörös Sárkány

Hannibal 1.



88801E



GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Red Dragon

Copyright © 1981 by Yazoo Fabrications, Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Félix Pál jogutódja
© Weöres Sándor jogutódja

© General Press Könyvkiadó, 2021

Első utánnyomás

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.



Fordította
FÉLIX PÁL

A borítót
KISS GERGELY
tervezte



310265

ISBN 978 963 452 203 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ

*Csak azt láthatjuk, amit megfigyelünk, és csak olyan dolgokat
figyelünk meg, amelyek már eleve az elménkben élnek.*
Alphonse Bertillon

SZTE Klebelsberg Könyvtár



J001356022

*Emberszívű az Irgalom,
A Jóság – földi test,
A Szeretet menny-föld-arcot ölt,
S a Béke – földi mezt.*

Részlet William Blake *Az isteni ábrázat* című verséből,
Az ártatlanság dalai című verseskötetből
(Kardos László fordítása)

*Kegyetlenség: emberi szív,
Féltékenység: emberi kép,
Terror: istenember-alak,
Titok: emberi öltözék.*

*Ember-öltözék: vert acél,
Ember-alak: kohó, s lobog,
Ember-kép: zárt kemenceszáj,
Emberi szív: éhes torok.*

William Blake *Isteni képmás* című verse
A tapasztalás dalai című verseskötetből*
(Weöres Sándor fordítása)

* A költő halálát követően ezt a verset *A tapasztalás dalainak* a táblái között találták meg.
Csak a posztumusz kiadásokban jelentetik meg.

1. fejezet

Will Graham a ház és a tenger között egy összecukható kerti asztalhoz ültette le Crawfordot, és egy pohár jegesteát tett elé.

Jack Crawford szemügre vette a takaros külsejű, régi házat, amelynek a faszerkezete ezüstösen csillámlott az éles fényben, akár a sókristályok.

– Marathonban kellett volna elkapnom téged, amikor ott hagytad a munkát – szólalt meg. – Itt biztosan nem akarsz majd beszélni róla.

– Sehol sem akarok beszélni róla, Jack. De te úgy gondolod, beszélnünk kell róla, hát essünk túl rajta. Csak ne vegyél elő fényképeket. Ha hoztál is, hagyd őket az aktatáskádban; Molly és Willy mindjárt itt lesznek.

– Mennyit tudsz a dologról?

– Amennyit a *Miami Herald* és a *Times* írt róla – felelte Graham. – Az otthonukban meggyilkoltak két családot. A két eset között egy hónap telt el. Birmingham és Atlanta. A körülmények hasonlóak voltak.

– Nem hasonlóak. Azonosak.

– Mennyi vallomás van eddig?

– Nyolcvanhat volt, amikor ma délután odatelefonáltam – mondta Crawford. – Nyavalyások! Egyikük sem tudott semmit a részletekről. Összetöri a tükröket, és annak a darabjait használja fel. Ezt egyikük sem tudta.

– Van még más is, amit nem engedtéel megjelentetni a lapokban?

– Szőke, jobbkezes és nagyon erős, negyvennégyes cipőt hord.

Tudja, hogyan kell bulin csomót kötni. Az ujjlenyomatok mind gumikesztyűről tanúskodnak.

– Ezt nyilvánosan is elmondtad.

– Nemigen boldogul a zárákkal – folytatta Crawford. – Az utolsó alkalommal üvegvágó és tapadókorong segítségével jutott be a házba. Na és a vércsoportja AB pozitív.

– Valaki megsebesítette?

– Erről nincs tudomásunk. Az ondója és a nyála alapján soroltuk be. Nyáladzó. – Crawford kipillantott a sima víztükörré. – Will, szeretnék kérdezni valamit. Te mindezt olvastad a lapokban. A másodikat a tévé is adta. Sohasem jutott eszedbe, hogy fölhívjál?

– Soha.

– Miért nem?

– Eleinte kevés részletet közöltek a birminghami gyilkosságról. Bármi lehetett volna: bosszú, egy rokon.

– De a második után már tudtad, miről van szó.

– Igen. Egy pszichopatáról. Nem hívtalak fel, mert nem akartalak felhívni. Tudom, kit állítottál rá erre az ügyre. A legjobb labor áll a rendelkezésedre. Neked dolgozik Heimlich a Harvardon, Bloom a Chicagói Egyetemen...

– És te is nekem dolgozol, most meg itt matatsz azokon a kibaszott csónakmotorokon.

– Azt hiszem, nem sok hasznomat veheted, Jack. Már nem is gondolok ilyesmiakra.

– Valóban? Kettőt kaptál el. Az utolsó két pasasunkat te kaptad el.

– És hogyan? Úgy, hogy ugyanazt csináltam, amit te meg a többiek is.

– Ez nem egészen igaz, Will. Az észjárásodról van szó.

– Azt hiszem, rengeteget halandzsáztak az észjárásomról.

– Volt néhány gondolati ugrásod, amit sohasem magyaráztál meg.

– A bizonyítékok rendelkezésre álltak – jelentette ki Graham.

– Persze. Hát persze hogy rendelkezésre álltak. Rengeteg. Utólag. A nyakörv előtt átkozottul kevés volt a kezünkben, amin elindulhattunk volna.

– Megvannak az embereid, akikre szükséged van, Jack. Nem hiszem, hogy bármit hozzátehetnék. Azért jöttem ide, erre az isten háta mögötti helyre, hogy elmeneküljek az ilyesmi elől.

– Tudom. Legutóbb megsebesültél. De úgy látom, már kilátsz belőle.

– Semmi bajom. Nem arról van szó, hogy megszúrtak. Téged is megszúrtak...

– Igen, de nem ennyire.

– Nem arról van szó, hogy megszúrtak. Egyszerűen elhatároztam, hogy befejezem. Nem hiszem, hogy meg tudom magyarázni.

– Ha képtelen lennél újra végignézni ilyesmit, isten látja a lelkemet, azt megérteném.

– Nem. Tudod... hogy végig kell nézni. Mindig szörnyű, de az ember akkor is végzi a dolgát, ha mások már halottak. A kórház, az interjúk, az már rosszabb. Az embernek mindezt le kell ráznia magáról, tovább kell gondolkodnia. Nem hiszem, hogy most még meg tudnám tenni. Rá tudnám venni magam, hogy végignézzem, de leblokkolnék, ha gondolkodnom kellene.

– Ők már mind halottak, Will – mondta Crawford, tőle telhetően barátságosan.

Jack Crawford a saját gondolatainak ritmusát és szórendjét hallotta viszont Graham szavaiban. Máskor is tapasztalta már ezt Grahamnál, amikor másokkal beszélt. Ha nagyon elmélyülten beszélgetett, a férfi átvette a partnere beszédfordulatait. Crawford eleinte úgy vélte, szántszándékkal teszi, hogy ez nála csak trükk, hogy ne akadjon el a kérdés-felelet ritmus.

Később azonban fölismerte, hogy Graham nem szándékosan csinálja ezt, sőt néha még meg is próbál leállni vele, de egyszerűen képtelen rá.

Crawford két ujjal belenyúlt a zakója zsebébe. Két fényképet tett arccal felfelé az asztalra.

– Mind halottak – mondta.

Graham egy pillanatig rámeredt, csak azután vette a kezébe a képeket.

Amatőr felvételek voltak: egy asszony, nyomában három gyermekkel és egy kacsával, piknikhez való holmikat cipeltek egy tóparton. A másikon egy család látszott egy torta mögött.

Vagy fél percig nézte a felvételeket, azután visszatette őket az asztalra. Ujjával egymásra tolta a két képet, majd elrévedt a tengerpart felé, ahol a kislány kuporogva nézegetett valamit a homokban. Az asszony csípőre tett kézzel figyelte a gyereket, elfáradt hullámok játszottak tájtékosan a bokája körül. Lehajolt, és egy gyors mozdulattal a válláról hátravetette nedves haját.

Graham ügyet sem vetett a vendégére; Mollyt és a kislányt figyelte, körülbelül ugyanannyi ideig, ameddig a képeket szemlélte.

Crawford elégedetten dőlt hátra. Vigyázott arra, nehogy meglátszódjon az arcán az elégedettség; ugyanolyan gondosan járt el, mint ahogyan megválasztotta a beszélgetésük helyszínét. Arra gondolt, hogy most megfogta Grahamet. Csak puhulnia kell.

Három meghökkentően csúf kutya oldalgott oda hozzájuk, és hasra vetette magát az asztal mellett.

– Ūristen! – sóhajtott fel Crawford.

– Inkább csak kutyák – magyarázta Graham. – Az emberek gyakran hagynak itt kiskutyákat. A formásakat el tudom ajándékozni. A többi itt marad, és megnőve nagy kutya lesz.

– Elég jó húsban vannak.

– Mollynak mindig megesik a szíve a kóbor kutyákon.

– Jól élsz te itt, Will. Molly és a fiú. Hány éves?

– Tizenegy.

– Jóképű kölyök. Magasabb lesz, mint te.

Graham bólintott.

– Az apja is magas volt. Szerencsés vagyok itt. Magam is tudom.

– Szerettem volna elhozni Phyllist is. Florida. Szereznem kellene valami helyet, hogy ellehessek valahol, ha majd nyugdíjba

megyek, és többé nem úgy élek, mint egy vak barlangi hal. Phyllis azt mondja, minden barátnője Arlingtonban él.

– Eszemben volt, hogy megköszönjem neki a könyveket, amiket behozott nekem a kórházba, de azután megfélelkeztem róla. Add át neki a köszönetemet.

– Meglesz.

Két parányi madár röppent az asztalra, valami finomságot kerestek. Crawford figyelte őket, amint ide-oda ugrándoznak, végül elröppültek.

– Ide figyelj, Will. Úgy látszik, ez a szörnyeteg valamiképpen összhangban van a holdfázisokkal. Birminghamben Jacobiékát június 28-án, szombat este ölte meg; telihold volt. Atlantában a Leeds családot tegnapelőtt, július 26-án gyilkolta meg. Egy nappal kevesebb telt el, mint egy holdhónap. Így, ha szerencsénk van, még valamivel több mint három hetünk lehet, mielőtt újra elkövet egy gyilkosságot.

– Nem hinném, hogy itt, a szigeteken akarod megvárni, hogy a legközelebbiről majd a kedvenc lapodban, a *Miami Herald*-ban olvass egy tudósítást. A fenébe is, nem vagyok a pápa, nem írhatom elő neked, mit tegyél, Will, de árulj el nekem valamit: egyetlen-értész-e az értékelésemmel?

– Igen.

– Azt hiszem, több esélyünk van rá, hogy gyorsan elkapjuk, ha segítesz nekünk. A fenébe, Will, pattanj nyeregbe, és segíts nekünk! Eredj Atlantába és Birminghambe, nézz körül, azután gyere Washingtonba. Csak ideiglenes szolgálatra.

Graham nem felelt.

Crawford várt, amíg egymás után öt hullám tört meg a parton. Aztán fölállt, és a zakóját a vállára vetette.

– Vacsora után beszélünk róla.

– Maradj nálunk, vacsorázzunk együtt!

Crawford tagadólag rázta a fejét.

– Majd később visszajövök. A hotelben biztosan üzenetek

várnak rám, aztán meg egy csomó telefonálnivalóm is van. De azért köszönd meg a nevemben Mollynak.

Crawford bérkocsija porfelhőt zúdított a kagylókkal borított út melletti bokrokra.

Graham visszatért az asztalhoz. Attól tartott, így emlékezik majd a Sugarloaf Key szigetre – olvadozó jég két teáspohárban, papírszalvétát sodor a szellő a vörösfenyő asztról, odalenn, messze a parton pedig Molly és Willy.

Naplemente a Sugarloaf Key-en, elnémulnak a gémek, hatalmasra duzzad a vérvörös nap.

Will Graham és Molly Foster Graham egy kifakult, partra vetett fatönkön ültek, arcukat narancsszínűre festette a lenyugvó nap sugara, hátukra mélylila árnyak vetültek. Molly megfogta Will kezét.

– Crawford beugrott hozzám a boltba, mielőtt kijött ide – szólalt meg. – Érdeklődött, hogy jut el a házhoz. Megpróbáltalak föl hívni. Néha azért fölvehetné a telefont. Hazafelé menet láttuk a kocsit, és kerültünk egyet a part felé.

– Még mit kérdezett tőled?

– Azt, hogy hogy vagy.

– Te meg mit feleltél?

– Azt mondtam, hogy remekül, meg hogy hagyjon neked békét. Mire akar rávenni?

– Hogy vizsgáljam meg a bizonyítékokat. Törvényszéki szakértő vagyok, Molly. Láttad a diplomámat.

– Az elszakadt mennyezeti tapétát foltoztad a diplomáddal, azt láttam. – Átvette a lábát a farönkön, hogy szembekerüljön vele. – Ha hiányzott volna neked a másik életed, mindaz, amivel foglalkoztál, azt hiszem, beszélnél róla. De sohasem beszélsz róla. Mostanában kinyíltál, nyugodt vagy, és könnyed. És ez nekem nagyon jó.

– Jól élünk, igaz?

Molly egyetlen pillantása elárulta, hogy ennél azért okosabbat kellett volna mondania. De mielőtt helyrehozhatta volna a hibáját, az asszony már folytatta is:

– Nem tett jót neked, hogy Crawfordnak dolgoztál. Annyi embere van, azt hiszem, az egész istenverte kormány neki dolgozik, akkor hát miért nem hagy békét nekünk?

– Nem beszélt erről neked? Ő volt a főnököm mindkét alkalommal, amikor otthagytam az FBI Akadémiát, hogy visszatérjek a gyakorlati munkához. Csupán az a két eset volt a mostanihoz hasonló, márpedig Jack jó ideje ott dolgozik. Az efféle pszichopata nagyon ritka. Ő meg tudja, hogy nekem... van tapasztalatom ezen a téren.

– Hát igen, az van – mondta Molly. Will kigombolt ingben ült, és az asszony látta a hasán végighúzódo, hurok alakú heget. Ujjnyi vastag volt, kitüremkedett, soha nem barnult le a napon. Végigfutott a bal oldali csípőcsontján, azután felfelé haladva mélyen bevágódott a túloldalon a bordáiba.

Dr. Hannibal Lecter tette ezt vele egy linóleumvágó késsel. Ez egy évvel azt megelőzően történt, hogy Molly megismerkedett Grahammal; a dőfés majdnem halálos volt. A bulvárlapokban „Kannibál Hannibal” néven emlegetett dr. Lecter volt a második pszichopata, akit Graham elkapott.

Amikor Graham nagy sokára kikerült a kórházból, lemondott az FBI-os állásáról, búcsút intett Washingtonnak, és dízelmotor-szerelőként helyezkedett el a Florida Keys szigetcsoport egyik szigetén, a Marathonon lévő csónaképítő telepen. Lassanként beletanult ebbe a szakmába. Egy lakókocsiban aludt a telep mellett, amíg meg nem ismerkedett Mollyval, és be nem költözött hozzá a Sugarloaf Key-en lévő viharvert házába.

Most Graham helyezkedett lovagló ülésbe a partra vetődött rönkön, és megfogta Molly mindkét kezét. Az asszony a lábával befészkelte magát a férfi lába alá.

– Figyelj rám, Molly! Crawford úgy gondolja, értek ezekhez a szörnyetegekhez. Ez valamiféle babonás hit nála.

– Te is hiszel benne?

Graham három pelikánt figyelt, amint nyílegyenesen szálltak a tükörsima víztükör fölött.

– Nézd, Molly, egy értelmes pszichopátát, kiváltképpen egy szadistát, több okból is nehezen lehet elkapni. Először is: semmiféle kimutatható indítéka nincsen. Ezen a nyomon tehát nem lehet elindulni. Ráadásul az ember többnyire semmiféle segítséget sem kap besúgóktól. Ő pedig talán még azt sem tudja, hogy egyáltalán elkövette a tettét. Így azután, ha bármiféle nyomot találunk, azokból tovább kell következtetnünk. Megkíséreljük rekonstruálni a gondolkodásmódját. Megpróbálunk valamiféle sémat találni.

– Aztán nyomon követni és megtalálni – folytatta Molly. – Attól félek, ha ennek a mániákus örülnek, vagy bármi legyen is, a nyomába eredsz... szóval attól félek, ugyanazt teszi majd veled, mint a legutóbbi. Erről van szó. Ettől rettegek.

– Soha még csak meg sem pillant majd, a nevemet sem fogja tudni, Molly. Ha megtalálják, a rendőröknek kell elkapniuk, nem nekem. Crawford egyszerűen csak még egy véleményét szeretne hallani.

Molly figyelte, ahogy a vörös nap a tenger fölött terpeszkedik. Fent a magasban felizzottak a pehelyfelhők.

Graham még azt is szerette, amikor Molly a kevésbé vonzó arcélét fordította felé. Láta a lüktető eret a nyakán, és egyszerre az ajkán érezte bőrének sós ízét. Nyelt egyet, azután megszólalt:

– Mi a fenét tehetnék?

– Amit már úgyis elhatároztál. Ha itt maradsz, és újabb gyilkosságot követnek el, talán örökre megkeserítik ezt a helyet számodra. Tudod, a *Délidő* meg más efféle szemét. Ha így áll a dolog, tulajdonképpen csak egy költői kérdés volt.

– De ha valóban megkérdezném, mit válaszolnál?

– Maradj itt velem. Velem. Velem. És Willy, őt is belerángatnám, ha ezzel használhatnék. Azt várod tőlem, hogy szárítsam fel a könnyeimet, és integessem utánad a zsebkendőmmel. Ha pe-

dig a dolgok rosszra fordulnak, meglesz az elégtételem, hogy mégis helyesen döntöttél. De ez csak pillanatokra vigasztalna. Utána hazamehetnék, és belefekhetnék az üres ágyba.

– Meglátod, a háttérben maradok.

– Az kizárt. Önző vagyok, ugye?

– Nem bánom.

– Én sem. Olyan nagyon jó itt. Mindaz, ami régebben megesezt veled, ezt sugallja neked. Úgy értem, becsüld meg!

Graham bólintott.

– Ne akard elveszíteni – mondta Molly.

– Nem, dehogyis! Nem is fogjuk elveszíteni.

Gyorsan leszállt az est, az égbolton, a délnyugati látóhatáron megjelent a Jupiter.

Az egyre magasabbra hágó telihold fényénél indultak vissza a ház felé. Messze kint, a dagály mögött magasra szökkenve menekültek a csalinak használt apró halak.

Vacsora után ismét megjelent Crawford. Levetette a kabátját és a nyakkendőjét, föltúrte az ingujját, hogy fesztelenebbnek látszon. Molly visszataszítónak találta a vaskos alkarját. Egy istentelenül bölcs majomnak látta. Kávét vitt ki neki a tornác ventilátora alá, azután leült mellé, amíg Graham és Willy odakint a kutyákat etette. Egy szót sem szólt. Éjjeli lepkék halkán csapódtak a lámpabúrának.

– Will jól néz ki, Molly – szólalt meg Crawford. – Mindketen jól néznek ki, soványak, napbarnítottak.

– Mondhatok bármit, úgyis elviszi magával, igaz?

– Igen. Nem tehetek másként. Meg kell tennem. De esküszöm, Molly, mindent megteszek, hogy megkönnyítsem a dolgát. Megváltozott. Remek dolog, hogy összeházasodtak.

– Egyre javul az állapota. Most már ritkábban álmodik. Egy ideig valósággal a mániájává váltak a kutyák. De most már csak

a gondjukat viseli: nem beszél szüntelenül róluk. Maga a barátja, Jack. Miért nem hagyja békén?

– Mert balszerencséjére ő a legjobb a szakmában. Mert nem úgy gondolkodik, mint a többi ember. Valahogyan sohasem vált rutinszerűvé a munkája.

– Azt hiszi, hogy maga azt kívánja tőle, Jack, hogy vizsgálja meg a bizonyítékokat.

– Azt is akarom: vizsgálja meg a bizonyítékokat. Ezen a téren nincs nála jobb szakember. De van benne még más is: képzelőerő, elgondolási készség vagy nevezem bárhogyan is. Nemigen kedveli a dolognak ezt a részét.

– Maga sem kedvelné, ha meglennének magában ezek a tulajdonságok. Ígérjen meg nekem valamit, Jack. Ígérje meg, gondoskodik róla, hogy ne kerüljön túl közel az eseményekhez. Azt hiszem, végzetes lenne számára, ha verekednie kellene.

– Nem kell verekednie. Ezt megígérhetem.

Amikor Graham végzett a kutyákkal, Molly segített neki összesomagolni.

2. fejezet

Will Graham lassan elhajtott a ház előtt, amelyben valaha Charles Leeds meg a családja élt – és ahol meggyilkolták őket. Sehol egy fény, csak az udvaron égett egy lámpa. Két sarokkal arrébb állította le a kocsiját, és elindult visszafelé a meleg éjszakában, hóna alatt egy kartondobozban az atlantai rendőrség nyomozóinak a jelentését szorongatva.

Graham ragaszkodott hozzá, hogy egyedül mehessen el a helyszínre. Ha bárki más is a házban tartózkodna, az elvonná a figyelmét, legalábbis ezt mondta ürügyként Crawfordnak. De volt még egy másik, nagyon is személyes oka: maga sem volt bizonyos afelől, mit fog tenni. Nem akarta, hogy állandóan figyelő szempárok mérejdjenek rá.

A hullaházban nem is volt semmi baj.

A kétszintes, vörös téglás épületet fás telek választotta el az utcától. Graham hosszú ideig állt a fák alatt, nézte a házat. Megpróbálta legyűrni az idegességét. Agyában ezüstinga lengett a sötétben. Megvárta, amíg az megállt.

Időnként egy-egy szomszéd hajtott el a ház mellett, rápillantottak az épületre, azután elkapták a tekintetüket. Az olyan ház, amelyben gyilkosság történt, csúf dolog a szomszédok szemében, akár olyasvalakinek az arca, aki elárulta őket. Csak a kívülállók és a gyermekek meresztik a szemüket.

A roletták föl voltak húzva. Graham megörült ennek. Ez azt jelentette, hogy még rokonok sem jártak odabenn. A rokonok mindig leengedik a rolettákat.

Körbejárta a házat a fal mentén, óvatosan mozgott, a zseb-lámpáját sem használta. Két ízben is megállt, hogy hallgatózzon. Az atlantai rendőrség tudta, hogy ott jár, de a szomszédoknak fogalmuk sem volt a jelenlétéről. Ha meglátnák, idegeskednének. Még az is megeshetne, hogy rálőnek.

Bekukucsált egy hátsó ablakon; át tudott nézni az egész házra, egészen az előkertben égő lámpáig, látta a bútorok vetette árnyakat is. A gardénia nehéz illata töltötte be a levegőt. A ház hátsó oldalát szinte végig léckerítéses tornác szegélyezte. A tornác kapuján ott virított az atlantai rendőrség pecsétje. Graham eltávolította azt, és belépett a házba.

A tornácra a konyhába vezető ajtót furnérlemezzel foltozták be ott, ahol a rendőrök eltávolították az üveget. Graham fölkatintotta a zseblámpáját, és a rendőrségtől kapott kulccsal kinyitotta a zárat. Villanyt akart gyűjtani. Aztán meg ki akarta tűzni fényes jelvényét, hivatalos zajokat csapni, hogy igazolja a jelenlétét a néma házban, ahol öt ember lelte halálát. Mindebből azonban semmit sem tett meg. Belépett a sötét konyhába, és odaült a reggelizőasztalhoz.

A konyhai gáztűzhelyen két őrláng világított kéken a sötétben. Graham orrát bútorpaszta és alma szaga csapta meg.

A termosztát kattant egyet, bekapcsolt a légkondicionálás. Graham összerezzen a zajra, enyhe félelemérzés futott át rajta. Régóta ismerte ezt az érzést. Ennyit még le tudott győzni. Egyszerűen félt, de ettől még folytathatta a szemlélődést.

Ha félt, élesebbé vált a látása és a hallása; beszélni nem tudott ilyenkor szabatosan, és a félelem néha gorombává tette. De itt már senki sem maradt, akihez szólhatott volna, senki, akit megbánthatott volna.

Az örület azon az ajtón át lépett be ebbe a konyhába, és negyvennégyes lábón járt. A sötétben ülve úgy érezte az örületet, ahogy egy véreb szaglászik egy inget.

Graham szinte egész nap, de még az esti órákban is tanulmányozta az atlantai rendőrség gyilkossági csoportja nyomozóinak a jelentését. Emlékezett arra, hogy a jelentés szerint amikor a rendőrök kiérkeztek a tetthelyre, a szagelszívó fölött égett a vilány. Most ismét meggyújtotta.

A tűzhely mellett két bekeretezett falvédő lógott. Az egyik a felirat így szólt: „A csók nem tartós, az éték az.” A másik: „Barátaink mindig a konyhába jönnek a legszívesebben, hogy hallják a ház szívverését, és nyugodalmat leljenek csendes morájában.”

Graham az órájára pillantott. Fél tizenkettő volt. A kórboncok szerint valamennyiük halála éjszaka tizenegy és hajnali egy óra között következett be.

Először be kellett hatolnia a házba. Graham most ezt próbálta gondolatban rekonstruálni...

Az örült beakasztotta a kampót a külső zsalus ajtóba. Megállt a sötét tornácon, előhúzott valamit a zsebéből. Tapadókorongot, talán egy ceruzahegyező alját, amellyel odatapasztották az íróasztalhoz.

Lekuporodott a konyhaajtó fatáblás alsó részéhez, azután föl emelte a fejét, hogy bekémleljen az üvegen át a konyhába. Nyelvével megnyalta a korongot, az üvegre nyomta, és megfricskázta a fogantyúját, hogy odatapadjon az üveghez. A korongra huzallal piciny üvegvágó volt szerelve, hogy kört metszhessen a táblába.

Az üvegvágó vékony, csikorgó hangot adott; erőteljesen ráütött, hogy eltörjön az üvegtábla. Az egyik kezével ütött, a másikkal fogta a tapadókorongot. Az üvegnek nem szabad a földre hullania. A kilazult üvegdarab enyhén tojásdad alakú, mert vágás közben a huzal rátekeredett a tapadókorong fogantyújára. Halk csikordulás, amint maga felé kihúzza a kivágott üvegdarabot. Nem törődik vele, hogy AB-nyálat hagy az üvegen.

A szorosan simuló kesztyűbe bújtatott kezével kígyózó mozdulattal benyúl a lyukon, megtalálja a zárat. Az ajtó nesztelenül kinyílik. Már bent is van. A szagelszívó fényes felületén megpillantja saját alakját az idegen konyhában. A házban kellemesen hűvös van.

Will Graham bekapott két savlekötőt. Miközben a zsebébe gyömöszölte a celofánt, idegesítette a hangja. Átment a nappalin, és a szokás hatalmánál fogva távol tartotta magától a zseblámpáját. Jóllehet előzetesen áttanulmányozta a földszinti alaprajzot, egy ízben rossz helyen fordult be, amíg a lépcsőt kereste. A lépcsőfokok nem recsegték.

Ott állt a szülői hálószoba ajtajában. Zseblámpa nélkül is homályosan ki tudta venni a körvonalakat. Egy éjjeliszekrényen álló digitális óra fölvetítette a pontos időt a mennyezetre, a fürdőszobába nyíló ajtó szegélyléce fölött narancsszínű éjszakai körte világított. A rézes vérszag átható volt.

Graham szeme hozzászokott a sötéthez, és elég jól látott. Az örült bizonyára meg tudta különböztetni Leedset meg a feleségét. Elégge világos volt ahhoz, hogy áthaladhasson a szobán, a hajánál fogva megragadja Leedset, és elvágja a torkát. De mit tehetett ezután? Visszalépett a falikapcsolóhoz, üdvözölte Mrs. Leedset, majd leadta rá a lövést, ami megbénította az asszonyt?

Graham fölhattintotta a villanyt; a falakról, a matracokról és a padlóról rávicsorogtak a vérnyomok. Úgy tűnt, még a levegő is sikolyoktól ragacsos. Hátrahőkölt a rászáradt vérnyomokkal teli szoba némaságától.

Graham leült a padlóra, amíg ki nem tisztult a feje. Csönd, csönd, csönd legyen végre.

A bűntény rekonstruálásán fáradozó atlantai nyomozókat el-
képesztette, mennyi és milyen különböző vérfoltot láttak. Vala-
mennyi áldozatot az ágyukban találtak meggyilkolva. Márpedig
ez nem vágott egybe a vérnyomok helyével.

Először azt feltételezték, hogy Charles Leedset a lánya szobá-
jában támadták meg, a testét onnan vonszolták át a szülői háló-
ba. Ám a vértócsák alakjának közelebbi vizsgálata után kényte-
lenek voltak felülbírálni az elgondolásukat.

Még mindig nem sikerült pontosan rekonstruálni, hogyan
mozgott a gyilkos egyik szobából a másikba.

Most azonban, mivel már rendelkezésre álltak a boncolási és
laboratóriumi jegyzőkönyvek, Will Graham kezdte megérteni,
hogyan történt a gyilkosság.

A behatoló átmetszette az ágyban a felesége mellett alvó
Leeds torkát, majd visszalépett a falikapcsolóhoz, fölkattintotta –
Leeds néhány hajszála és hajolaja ráragadt a gumikesztyűről a
kapcsoló aljzatára. Lelőtte a fölriadt Mrs. Leedset, azután elin-
dult a gyerekek szobái felé.

Leeds átvágott torokkal is föltápaszkodott, megkísérelt a
gyermekei védelmére kelni, és miközben azon volt, hogy fölve-
gye a harcot a támadóval, rengeteg vért veszített, amint azt a
félreérthetetlen ütőéri vérzés nyomai is bizonyították. A gyilkos
félretaszította, Leeds összerogyott, és a lányával együtt halt meg,
annak a szobájában.

A két fiú közül az egyiket a behatoló az ágyában lőtte agyon.
A másik fiúra szintén az ágyban akadtak rá, de a hajában porci-
cákat találtak. A rendőrök azt feltételezték, hogy a gyilkos az
ágya alól rángatta elő, és úgy lőtte le.

Amikor már valamennyien halottak voltak, talán az egyetlen
Mrs. Leeds kivételével, a gyilkos elkezdte összeszűzni a tükröket,
összeszedni az üvegszilánkokat, majd a figyelmét ismét Mrs.
Leedsre fordította.

Graham dobozában ott voltak a boncolási jegyzőkönyvek
másolatai. Mrs. Leeds boncolásáé is. A golyó a köldökétől jobbra

hatolt be, befűródott az egyik ágyékcsigolyába, de az asszony ha-
lálát fojtogatás okozta.

A megnövekedett szerotonin- és a felszabaduló hisztamin-
szint a lőtt sebben arra utalt, hogy az asszony még legalább öt
percet élt, miután a golyó érte. A hisztaminszint jóval magasabb
volt a szerotoninénál, ezek szerint nem élhetett tovább tizenöt
percnél. Az egyéb sérülései feltehetően, bár nem cáfolhatatlanul
a halála után keletkeztek.

De ha a többi sérülése *post mortem* következett be, mit tett a
gyilkos, miközben Mrs. Leeds haldoklott? Graham töprengett.
Igen, dulakodott Leedsszel, és megölte a többieket, de ezzel nem
egészen egy perc alatt végezhetett. Összeszűzta a tükröket. De
mit tett még?

Az atlantai nyomozók alapos munkát végeztek. Rendkívül
részletesen lemérték és lefényképeztek mindent, porszívóztak,
centiméterről centiméterre nézték át az egész helyet, kiemelték
a lefolyók szifonjait is. De azért Graham is újra végigvizsgált
mindent.

A rendőrségi fényképfelvételekről, valamint az ágyakon ki-
rajzolódó körvonalakról Graham megállapította, hol találták
meg a holttesteket. A bizonyítékok – a lőtt sebek esetében nitrát-
nyomok a lepedőkön – arra engedtek következtetni, hogy nagy-
jából ugyanazokban a testhelyzetekben akadtak rájuk, ahogyan
a halál érte őket.

Megmagyarázhatatlannak tűnt azonban a rengeteg vérfolt és
a sok elmosódott csúszásnyom az előszobaszőnyegen. Az egyik
nyomozó azt az elméletet állította fel, hogy egyik-másik áldozat
megkísérelt elkészni a gyilkos elől. Graham nem hitt ebben – a
gyilkos minden bizonnyal a halál beállta után vonszolta el őket,
majd visszavitte és ugyanabban a testhelyzetben hagyta őket,
ahogyan végzett velük.

Amit Mrs. Leedsszel művelt, az nyilvánvaló volt. De mi a hely-
zet a többiekkel? Nem csonkította meg őket a továbbiakban, aho-
gyan. Mrs. Leedsszel tette. Mindegyik gyermek csupán egyetlen

golyót kapott a fejébe. Charles Leeds elvérzett, a halálát gyorsította a tüdejébe toluló vér is. Az egyetlen további nyom a mellkasa körüli felületen lekötetéstől eredt, amelyről úgy feltételezték, szintén halál utáni sérülés lehet. Mit művelt velük a haláluk beállta után a gyilkos?

Graham elővette a dobozából a rendőrségi fényképfelvételeket, a laborjelentéseket az egyes vér- és szervesanyag-nyomokról, amelyeket a szobában találtak, valamint a vércsöppek röppályáinak szabvány összehasonlító tábláit.

Aprólékosan végignézte az emeleti szobákat, megkísérelte egyeztetni a sérüléseket a vérfoltokkal, és megpróbált visszafelé haladva következtetni. Minden egyes vérfoltot a nagy hálószoza méretarányos vázlatára vitt fel, a szabvány összehasonlító táblákat pedig arra használta, hogy megbecsülje a vérfröccsenés irányát és az erőhatás sebességét. Remélte, így is sikerül megállapítania, hogy a különböző időpontokban hogyan helyezkedtek el a holttestek.

Itt három vérfolt egymás mögött sorban, rézsútosan haladt felfelé, majd a hálószozabafal egyik szegleténél folytatódott. Alattuk három halvány vérnyom a szőnyegen. Az ágy fejtámlája fölött, Charles Leeds oldalán a fal vérfoltos, a lambéria mentén szintén látszott egy-egy szétfroccsent vérfolt. Graham hevenyészett vázlata kezdett hasonlítani egy számozatlan kösd-össze-a-pontokat rejtvényhez. Rámeredt, azután végighordozta pillantását a szobán, majd ismét a vázlatot tanulmányozta, és ezt annyiszor ismételte meg, amíg bele nem sajdukt a feje.

Bement a fürdőszobába, bevette az utolsó két fájdalomcsillapítóját, hozzá a vizet a tenyerével fogta fel a mosdókagyló csapjából. Benedvesítette az arcát, azután az inge aljával megszáritkozott. A víz lecsorgott a földre. Megfeledezett róla, hogy a lefolyóból eltávolították a szifont. Máskülönben a fürdőszobában nem volt rendetlenség, eltekintve a törött tükörtől meg a sárkányvérnek nevezett vörös ujjlenyomat-előhívó por nyomaitól. Fogkefék, arckrém, borotva – minden a helyén állt.

A fürdőszoba olyan képet nyújtott, mintha még mindig használná egy család. Mrs. Leeds harisnyanadrágjai ott lógtak a törülközőtartón, ahová fölakasztotta őket száradni. Észrevette, hogy az asszony az egyiknek, amelyiken lefutott a szem, levágta a szárát, hogy két egyszáras párat tudjon hordani, ekképpen takarítva meg némi pénzt. Mrs. Leeds apró, megható takarékosága szíven ütötte – Molly is ezt csinálta.

Az egyik ablakon át kimászott a tornáctetőre, és leült a durva tapintású zsindelyre. Átfogta a térdét, nedves inge hűvösen tapadt a hátára; igyekezett kifújni a mézszárlás szagát az orrából.

Atlanta fényei rozsdásra festették az éjszakai eget, alig látszóttak a csillagok. A szigetcsoporton bizonyára derült lesz az éjszaka. Ha otthon lenne, most Mollyval és Willyvel figyelhetné a hullócsillagokat, fülelnének a zizzenő hangra – halál komolyan megegyeztek abban, hogy a hullócsillagnak bizonyára ilyen a kísérő hangja. A Delta Aquarid meteorzápor most tetőzött, és Willy ébren maradt, hogy láthassa.

Graham megborzongott, és ismét hangosan fújtatott. Nem akart most Mollyra gondolni. Ez nemcsak ízléstelen lenne, de el is terelné a figyelmét.

Sokat nyüglődött az ízlésséggel. A gondolatai sokszor ízléstelenek voltak. Gyakorlatilag nem léteztek az agyában válaszfalak. Amit látott és megtudott, minden más ismeretét befolyásolta. És akadtak kombinációk, amelyekkel nehéz volt együtt élnie. De nem láthatta előre, nem reteszelhette el, nem fojthatta el ezeket. A tisztesség és a becsület tanult értékeit ott vonszolta maga után, megdermedtek a gondolattársításain, megdőbbentek az álmain; sajnálta, hogy koponyája csontos részeiben nem alakultak ki kis erődök, hogy oda tömöríthessen mindent, amit szeretett. A gondolattársításai fénysebességgel támadtak. Az értéktételei csak olyan gyorsak voltak, mint amikor olvasás közben reagált valamire. Sohasem tudtak lépést tartani a gondolataival, nem tudták irányítani azokat.

A saját gondolkodásmódját groteszknak, de hasznosnak ítélte.

te, akár egy agancsokból faragott széket. Semmit sem tehetett ellene.

Leoltott minden villanyt a Leeds-házban, majd a konyhán át távozott. A hátsó tornác túlsó végében, a zseblámpája fényében egy kerékpárt és egy fonott kutyakosarat pillantott meg. Az udvarban kutyaház is állt, a lépcsőknél kutyaedényt talált.

Minden jel arra mutatott, hogy Leedséket álmukban lepték meg.

Állával a mellére nyomta a zseblámpáját, így firkantotta fel egy cédulára: „Jack – hol volt a kutya?”

Graham beszállt a kocsiába, és visszatért a szállodájába. Erősen összpontosítania kellett vezetés közben, jöllehet hajnali fél ötkor alig volt forgalom. A feje még mindig hasogatott, egy egész éjszaka nyitva tartó patikát keresett.

Peachtreenél talált is egyet. Toprongyos éjjeliőr szundikált a bejárat mellett. A patikus – köpenye mocskos, a gallérját belepte a korpa – fájdalomcsillapítót adott Grahamnek. A helyiség vakító fénye bántotta a szemét. Nem szívelte a fiatal patikusokat. Olyan kutyakölyök-külsejük van. Gyakran önelégültek voltak, és Graham azt gyanította, hogy odahaza kellemetlen a modoruk.

– Mit adhatok még? – kérdezte a patikus, ujjait a kassza bilentyűi fölött tartva. – Ezenkívül?

Az atlantai FBI-kirendeltség egy lehetetlen szállodában foglalt neki szobát a Peachtree Center nevű megálló közelében. A szállodában kutyatejgubó alakú, üvegfalú felvonók suhantak föl-le, hadd tudja a vendég, itt valóban a városban van.

Graham két kongresszusi delegátussal együtt szállt be a felvonóba; zakójukon névkártyát viseltek, amire még azt is rányomtatták: „Szia!” A felvonó korlátjába kapaszkodva nézték az előcsarnokot, amint felfelé szállt velük a lift.

– Nézd csak, ott a pultnál, az ott Wilma meg a többiek, épp most gyünnek be – szólalt meg a magasabbik. – Az istenit, de beleharapnék!

– Megdugnám, orrvérzésig – mondta a másik.

Félelem és rutin, azután düh a félelem miatt.

– Tudod, hogy a nőknek miért van lábuk?

– Miért?

– Hogy amikor nedvesek, ne hagyjanak maguk után olyan nyomot, mint a csigák.

A felvonó ajtajai kinyíltak.

– Ez lenne az? Igen, ez az – jelentette ki a magasabbik. Megtántorodott, nekidőlt az ajtó peremének, amint kikászálódott.

– Vak vezet világtalant – mondta a másik.

Graham a szobájába érve a komódra tette a kartondobozát. Aztán fogta, és belökte egy fiókba, hogy ne is lássa. Torkig volt a meredt szemű hullákkal. Föl akarta hívni Mollyt, de még túl korán volt.

Reggel nyolcra értekezletre kellett mennie az atlantai rendőrkapitányságra. Sokat nem tud majd mondani nekik.

Elhatározta, hogy megpróbál aludni. Az agya vadul zakatolt, érvek-ellenérvek kergették egymást, és közben odalenn a szálloda előcsarnokában többen összeverekedtek. Tompának, üresnek érezte magát, és mielőtt lefeküdt volna, a fürdőszobai poharából kétujjnyi whiskyt hajtott fel. A sötétség nyomasztóan ölelte körül. Fölkelt, meggyújtotta a fürdőszobai villanyt, azután visszafeküdt. Elképzelte, hogy Molly a fürdőszobában fészülködik.

A saját hangját hallotta, amint a boncolási jegyzőkönyvet olvassa fel hangosan, pedig ezt valójában sohasem tette: „...a bél-sár már megdermedt... a jobb alsó lábszáron hintőpor nyoma. A szemüregfal törése egy tükröszilánk behatolása következtében...”

Graham megpróbálta fölidézni a Sugarloaf Key partjának a látványát, a hullámok moráját. Maga elé képzelte a munkapad-ját, azután annak az árapályórának a gátlóművét, amit Willyvel együtt kezdtek építeni. Halkan eldúdolta a *Whiskey Rivert*, azután megpróbálta az elejétől a végéig felidézni a *Black Mountain Rag* szövegét. Molly kedvence. Doc Watson gitárszólójával nem is volt baj, de mindig eltévesztette, amikor szünetet tartott a he-

gedű. A kiskertben Molly megpróbálta megtanítani a kopogós táncra, vidáman ugrált... végül Grahamet elnyomta az álom.

Egy óra múlva fölébredt, egész testét merevnek érezte, verejtékezett; a másik párna körvonalai élesen kirajzolódtak a fürdőszobából kiszűrődő fényben, Mrs. Leeds feküdt mellette, összeharapdálva, szétmarcangolva, üveges szemmel, a halántékán és a fülén alvadt vér, akár a szemüveg szárai. Képtelen volt megmozdítani a fejét, hogy odanézzon. Az agyában valami felvijjogott, mint egy füstriadó szirénája, nagy sokára átnyúlt a másik ágyra, és megtapogatta a száraz takarót.

Ezen túljutva nyomban megkönnyebbült. Szívdobogva fölkelt, száraz trikót húzott. Az átizzadtat a kádba dobta. De még most sem tudott átfeküdni az ágy száraz felére. Ehelyett saját átizzadt ágyrészére törülközőt borított, arra feküdt, félig ülve hevert, nekitámaszkodva az ágytámlának, kezében jókora adag hígítatlan whiskyt szorongatott. Egy hajtásra a harmadát benyakalta.

Kétségbeesetten próbált valamire gondolni, bármire. Hát legyen a patika, ahol a fájdalomcsillapítót vásárolta; mert ez volt az egyetlen élmény aznap, amely nem állt valamiféle kapcsolatban a halállal.

Visszaemlékezett a régi drogériákra, a nagy szódavizes automatákra. Kisfiúként úgy találta, a régi drogériák valami titokzatos hangulatot árasztanak. Ha az ember belépett, mindig az jutott eszébe, hogy radírt kellene vásárolnia, akár szüksége volt rá, akár nem. Olyan holmik is sorakoztak a polcokon, hogy jobb volt, ha az ember nem nézte őket túl soká.

A patikában, ahol a fájdalomcsillapítót vásárolta, a színes képes csomagolású óvszereket a kassza mögötti átlátszó, megvilágított műanyag szekrényben helyezték el, és ez keretet adott nekik, akár a műremekeknek.

Grahamnek jobban tetszettek gyermekkorai drogériái és vegyeskereskedései. Negyven felé járt, most kezdett csak nosztal-

giával visszagondolni a hajdani világra, emlékei horgonyként úsztak utána a viharos vizeken.

Eszébe jutott Smoot. A jó öreg Smoot volt a gyermek Graham drogériájának szódavízgép-kezelője és boltvezetője. Munka közben is ivott, és mindig megfeledezett arról, hogy kihúzza a ponyvateetöt, így aztán a gumitalpú tornacipők olvadoztak a kirakatban. Elfelejtette kihúzni a villanyzsinór dugóját is, ha kávé főzött, egy ízben kénytelenek voltak kihívni a tűzoltókat. És Smoot hitelre adott fagyaltot a gyerekeknek.

A legnagyobb botrányt azzal okozta, hogy a tulajdonos szabadsága alatt ötven Kewpie játék babát rendelt egy kiskereskedőtől. Amikor a tulajdonos visszajött, egy hétre kitiltotta Smootot a boltból. Aztán játékbaba-vásárt rendeztek. Ötven játék babát ültettek félkörben a kirakatba, és ha bárki odanézett, találkozott meredt pillantásukkal.

A babáknak tágra nyílt, búzakék szemük volt. Meghökkenő látványt nyújtottak, Graham sokáig bámulta őket. Jól tudta, hogy csak játék babák, mégis úgy érezte, feszülten figyelik, ötven baba egyszerre. Sokan megálltak, hogy megnézzék a fura látványt. Egyformán kinyalt, loknis, bamba gipszbabák voltak csak, Graham mégis úgy érezte, hogy meredt pillantásuktól végigfut a hátán a hideg.

Az ágyán hanyatt fekvő Graham kezdett kissé megnyugodni. Meredt szemű játék babák. Kortyolt egyet a poharából, össze-rezsent, a mellére ömlött az ital. Tétován az éjjeliszekrényen álló lámpa kapcsolóját kereste, azután fölkelt, és a komódfiókból elővette a dobozát. Kiemelte a három Leeds gyerek boncolási jegyzőkönyvét és a szülői hálószoba méretarányos vázlatrajzait, azután mindezt kitergegette az ágyra.

Itt volt a sarkon túl folytatódó három vérfolt, meg a három megfelelő nyom a szőnyegen. Ezek meg a három gyerek körvonalai. Kisfiú, a húga, a nagyfiú. Egyeztessük csak a méreteket, egyeztessünk, egyeztessünk.

Egy sorban akadt rájuk, ott ültek háttal a falnak, szemben

az ágygal. Közönség. Halott közönség. És Leeds mellén a zsineg, azzal kötözték az ágytámlához. Mintha ülne az ágyban. Innen a kötélnyom, a vérvnyom a fejtámla fölött.

Mit figyeltek? Semmit, hiszen valamennyien halottak voltak. De a szemük tágra nyitva. Az előadást nézték, amelynek a főszereplője az örült volt, meg a Leeds mellett heverő Mrs. Leeds holtteste. Közönség. Ha az örült hátrafordult, egyenesen az arcukba nézhetett.

Graham azon tűnődött, vajon az örült gyújtott-e gyertyát. A libegő láng életet varázsolt volna a halottak arcára. De nem találtak gyertyát. Talán majd legközelebb eszébe jut...

A gyilkoshoz vezető első parányi személyes nyom vizketett, csípett, mint a tetű. Graham a lepedőt harapdálta, olyan megfeszítetten gondolkodott.

Miért mozdítottad el őket ismét? Miért nem hagytad őket úgy, ahogy voltak? – kérdezte. – Van itt valami, amit el akarsz titkolni előlem, valami, amit nem akarsz, hogy megtudjak rólad. Szóval van valami, amit szégyellsz. Vagy olyasmi, amit nem engedhetsz meg, hogy a tudomásomra jusson?

Té nyitottad ki a szemüket?

Ugye bájos volt Mrs. Leeds? Miután elvágta Leeds torkát, meggyújtottad a villanyt, hogy Mrs. Leeds láthassa, amint Leeds elesik. Ugye így történt? Örjítő volt, hogy kesztyűt kell viselned, amikor megérinted őt, igaz?

Hintőpor volt az asszony lábán.

A fürdőszobában nem találtak hintőport.

Mindezt mintha egy idegen mondta volna fakó hangon.

Ugye levettad a kesztyűdet? A hintőpor a gumikesztyűből hullott ki, amikor lehúztad a kezéről, hogy megérinthesd. UGYE ÍGY TÖRTÉNT, TE ROHADÉK? Pusztá kézzel értél hozzá, azután visszahúztad a kesztyűt, és letörölted az asszony holttestét. De miközben nem volt kesztyű a kezeden, VAJON KINYITOTTAD A SZEMÜKET?

Jack Crawford az ötödik csengetésre vette föl a telefont. Aznap éjjel már sokadszor vette fel a kagylót, meg sem lepődött.

– Jack, Will vagyok.

– Hallgatlak, Will.

– Price még a látens ujjlenyomatok részlegénél dolgozik?

– Igen. Már nemigen jár ki. Az ujjlenyomat-nyilvántartáson dolgozik.

– Azt hiszem, ide kellene utaznia Atlantába.

– Miért? Magad is azt mondtad, a mi pasasunk érti a dolgát.

– Valóban érti a dolgát, de nem annyira, mint Price.

– Mit akarsz tőle? Mit kellene megnéznie?

– Mrs. Leeds körmeit és lábujjait. Lakozottak, sima felület. Azután valamennyiük szemének a szaruhártyáját. Jack, szerintem levette a kesztyűjét.

– Űristen, Price-nak csipkednie kell majd magát! – mondta Crawford. – Ma délután van a temetés.

3. fejezet

– Azt hiszem, meg kellett érintenie Mrs. Leedsset – mondta Graham köszönés helyett. Az atlantai rendőrkapitányságon voltak; Crawford az automatából egy kólával kínálta. Reggel hét óra ötven volt.

– Hát persze, ide-oda hurcolta – mondta Crawford. – Az asszony csuklóján meg a térdhajlatában is szorításnyomokat találtak. Ne félj, Price is megjött. Zsémbs vén medve. Már úton van a ravatalozó felé. A hullaház tegnap éjjel adta ki a holttesteket, de a temetkezési vállalkozó még nem nyúlt hozzájuk. Zavartnak látszol. Aludtál egyáltalán?

– Talán egy órát. Azt hiszem, meg kellett érintenie az asszonyt pusztá kézzel.

– Remélem, igazad van, de az atlantai labor égre-földre esküszik, hogy valamiféle sebészeti kesztyű volt rajta egész idő alatt – mondta Crawford. – A tükörszilánkokban is csak azokat a sima ujjnyomokat találták. A szeméremajkak közé nyomott tükörda-

rab hátáról egy mutatóujj, az elülső felületéről meg egy elmosódott hüvelykujjnyomot vettek le.

– Letisztogatta, miután elhelyezte, talán azért, hogy láthassa azt a rohadt pofáját – vélte Graham.

– A szájában talált szilánkot elhomályosította a vér. Ugyanez igaz a szemekre is. Egy pillanatra sem húzta le a kesztyűjét.

– Mrs. Leeds csinos asszony volt – mondta Graham. – Te is láttad a családi képeket, igaz? Szívesen megérinteném a bőrét bizalmas helyzetben. Gondolom, te is.

– Bizalmas? – Akarata ellenére undorodva csúszott ki Crawford száján a szó. Aztán izgatottan kotorászni kezdett a zsebében, aprópénzt keresett.

– Bizalmas helyzetben... egyedül voltak. Mindenki más már halott volt. Tetszése szerint kinyithatta vagy lezárhatta a szemüket.

– Hát igen, tetszése szerint – ismerte be Crawford. – Természetesen ujjlenyomatok után kutatva végignézték az asszony bőrét is. Semmi. Találtak egy kéznyomot a nyaka alatt.

– A jelentés egy szóval sem említi, hogy beporozták volna a körmeit.

– Gondolom, a körmeit összefogdosták, amikor kaparékot vettek onnan. A kaparékok pontosan onnan származnak, ahol összevagdalta a tenyerét. Nem karmolta meg a gyilkosát.

– Szép lába volt – jegyezte meg Graham.

– Ühüm. Gyerünk, menjünk fel! – mondta Crawford. – A csapatok mindjárt felsorakoznak.

Jimmy Price-nak rengeteg felszerelése volt – két súlyos bőröndöt megtöltöttek, ezenkívül még a fényképezőgép táskáját és egy fotóállványt is magával cipelte. Nagy csörömpölve lépett be az atlantai Lombard Temetkezési Vállalat kapuján. A törekeny termető, idős férfi kedélyét nem derítette fel az sem, hogy a repülőtérről hosszú utat kellett végigzötyögnie taxin a csúcsforgalomban.

Egy divatos frizurájú, fontoskodó fiatalember egy barack- és

vajszínűre tapétázott hivatali helyiségbe vezette. Az íróasztal teljesen üresen állt, csupán egy *Imádkozó kezek* nevet viselő kis szobor állt rajta.

Price éppen a két kéz ujjhegyeit vette szemügyre, amikor maga Lombard lépett be a szobába. Végtelen alapossággal vizsgálta Price megbízólevelét.

– Természetesen az ön atlantai hivatala vagy hatósága, vagy tudom is én, minek hívják, telefonon már értesített engem, Mr. Price. Ámde tegnap éjszaka ki kellett hívunk a rendőrséget, hogy távolítsanak el egy undorító frátert, aki megpróbált fényképfelvételeket készíteni a *The National Tattler* számára, érthető tehát, hogy nagyon gondosan járok el. Biztos vagyok benne, hogy megértéssel viseltetik irántam, Mr. Price. A holttesteket csupán ma hajnali egy órakor adták ki nekünk, a temetés pedig délután öt órakor lesz. Egyszerűen nem halogathattuk tovább.

– Az egész nem vesz igénybe sok időt – közölte Price. – Szükségem lenne egy valamelyest értelmes segédre, ha esetleg rendelkezik ilyesvalakivel. Hozzányúlt a holttestekhez, Mr. Lombard?

– Nem.

– Derítse ki, ki nyúlt hozzájuk. Valamennyiük ujjlenyomatára szükségem lesz.

A rendőrségi nyomozók reggeli eligazításán, amelyen a Leeds-ügyet tárgyalták, főként a fogakkal foglalkoztak.

R. J. (Buddy) Springfield, az atlantai nyomozók tagbaszakadt főnöke ingujjban állt az ajtóban dr. Dominic Princivel, miközben huszonhárom nyomozó sorjázott el mellettük.

– Gyerünk, fiúk, mindenki szélesen vigyorogjon, amint el megy mellettünk! – kiáltotta Springfield. – Mutassátok meg a fogaitokat dr. Princinek. Remek, lássuk valamennyit! Üristen, Sparks, ez a nyelved, vagy éppen egy mókus akadt a torkodon? Mozgás, gyerünk!

A nyomozók tanácstermének végében a hirdetménytáblára

nagy rajzot erősítettek fel: egy felső és alsó fogsort ábrázolt előnézetből. Grahamet a filléres boltokban látható, emberfejet utánzó töklámpásokra emlékeztette, amelyekben celluloidszalagra nyomtatták a fogsort. Crawforddal a terem végében ültek le, a nyomozók pedig az iskolai padokban helyezkedtek el.

Gilbert Lewis, az atlantai rendőrfőnök és a sajtófőnöke tőlük elkülönülve, összehajtható székeken ültek. Lewisnak egy óra múlva sajtótájékoztatót kellett tartania.

Az értekezletet Springfield, a nyomozók főnöke nyitotta meg.

– Nos, elég volt a hadovából. Ha megnéztétek a ma reggeli jelentéseket, megállapíthatátok, hogy az előrehaladás nulla.

– A helyszín körül négy háztömbnyi sugárban folytatjuk a kihallgatásokat házról házra. A kommunikációs és nyilvántartási osztály két tisztet kölcsönzött nekünk, hogy segítsenek egyeztetni a repülőjegy-foglalásokat és a birminghami meg atlantai autóbérléseket.

– A repülőtéri és szállodai csoportok ma ismét körbejárják az objektumaikat. Igen, úgy van, ma ismét. Kapjatok el minden takarítónőt és pincért, de még a recepción dolgozókat is. Valahol meg kellett tisztálkodnia, és talán hagyott valamit maga után. Ha találtok valakit, aki eltakarított bármi mocskos holmit, hajrá, nekiveselkedtek, bárki legyen is a szobában, pecsételjétek le, azután a nyakatok közé szeditek a lábatokat, és futólépésben a mosodába. Ezúttal van valamink, ami útba igazíthat titeket. Dr. Princi?

Dr. Dominic Princi, Fulton megye vezető igazságügyi orvosszakértője előrement, és megállt a fogsorábra előtt. Egy fogsor gipszmintáját mutatta fel.

– Uraim, így festenek az illető fogai. A washingtoni Smithsonian Intézetben rekonstruálták a fogsort a Mrs. Leedsen, valamint a Leedsék hűtőszekrényében egy sajtadarabon talált tiszta harapásnyomról vett minták alapján – jelentette ki Princi.

– Mint láthatják, az illetőnek csap alakú kismetszőfogai vannak, ezek meg ezek a fogak itt. – Princi a kezében tartott öntvé-

nyen megmutatta a fogakat, azután a feje fölött lógó rajzon is megismételte ezt. – A vonaluk nem egyenes, ennek a középső metszőfognak pedig hiányzik az egyik sarka. A másik metszőfog éle hasadt itt. A szabóknál igen gyakori, és abból ered, hogy az ember gyakran harapja el a cérnát.

– Csorba fogú rohadék – mormogta valaki.

– Hogyan állíthatja, hogy a tettes harapott bele a sajtba, doki? – kérdezte egy hórihorgas nyomozó az első padsorból.

Princi nem szívelte, ha dokinak szólítják, de ezúttal lenyelte.

– A sajtról és a harapott sebekből nyert nyál nyomok vércsoportelemzése megegyezett – felelte. – Az áldozatok fogai és a vércsoportok között nem állt fenn egyezés.

– Helyes, doktor – szólalt meg Springfield. – Mindenki kap egy fényképet a fogakról, hogy ellenőrizhesse.

– Mi lenne, ha kiadnánk a sajtónak is? – kérdezte Simpkins, a sajtófőnök. – Olyasmit, hogy „látott-e ilyesféle fogakat”?

– Nem látok benne semmi kivetnivalót – mondta Springfield. – Mi a véleménye, főnök?

Lewis bólintott.

De Simpkins még nem fejezte be.

– Dr. Princi, a sajtó majd felteszi a kérdést, miért tartott négy napig, hogy az ön által mutatott fogmakettet megkapjuk. És egyáltalán, miért kellett ezt Washingtonban elkészíteni?

Crawford különleges ügynök a golyóstolla hegyének vizsgálatába merült.

Princi elvörösödött, de nyugodt hangon válaszolt.

– A húsból hagyott harapásnyomok eltorzulnak, amikor megmozdítják a tetemet, Mr. Simpson...

– Simpkins.

– Hát akkor legyen Simpkins. Nem készíthettük el ezt pusztán csak az áldozatokon talált harapásnyomok alapján. Ezért van jelentősége a sajtnak. A sajt viszonylag szilárd, de nehéz öntvényt csinálni róla. Először be kell olajozni, hogy kirekesszük a nedvességet az öntvény anyagából. Rendszerint csak egyszer le-

het kísérletezni vele. A Smithsonian már többször elvégezte ezt az FBI bűnügyi laborja részére. Jobban föl vannak szerelve, hogy elvégezzék az arcíves regisztrációt, és van egyéni értékű artikulátoruk. Rendelkezésükre áll törvényszéki fogorvosi szakértő is. Nekünk ilyen nincs. Van még valami?

– Megfelelne a tényeknek, ha azt állítanánk, hogy a késelmet nem itt, hanem az FBI-laborban okozták?

Princi nekitámadt.

– Mr. Simpkins, a tényeknek az felelne meg, ha kijelentenék, hogy Crawford különleges ügynök két napja találta meg a sajtot a hűtőszekrényben, azt követően, hogy maguk átvizsgálták az egész lakást. A laborvizsgálatot az én kérésemre szorgalmazta. A tényeknek az felelne meg, ha kijelenteném: nagy megkönnyebbülésemre szolgált, hogy nem maguk közül harapott bele valaki abba az istenverte vacakba.

Lewis, a rendőrfőnök közbeszólt, mély hangja erősen visszhangzott a tanácsteremben.

– Senki sem kételkedik a döntésében, dr. Princi. Ide figyeljen, Simpkins, a legkevésbé arra van szükségünk, hogy huzakodni kezdjünk az FBI-jal. Most pedig folytassuk!

– Valamennyien ugyanazon ügy megoldásán fáradozunk – mondta Springfield. – Jack, van valami hozzáfűznivalótok?

Crawford vette át a szót. Amikor fölállt, nem éppen barátságos arcokkal nézett szembe. Tudta, hogy át kell hangolnia a hallgatóságát.

– Egyszerűen csak tisztázni szeretném a dolgokat, főnök. Évekkel ezelőtt rengeteg vetélkedés folyt akörül, hogy ki kapjon el egy gonosztevőt. Mindkét fél, a szövetségi és a helyiek, titkolóztak a másik előtt. Ezáltal olyan rés támadt, amelyen át a bűnözők egérutat nyerhettek. Most nem az FBI politikájáról van szó, és nem is az én személyes nézeteimről. Törődik a fene azzal, végül ki kapja el. Graham nyomozót sem érdekli ez. Ő az, aki ott hátul ül, ha valaki nem tudná. Ha ennek a büntettnak az elkövetőjét egy szemeteskocsi gázolná el, nekem az is megfelelne, en-

gem csak az érdekel, hogy vonjuk ki a pasast a forgalomból. Gondolom, valamennyien ugyanígy vélekednek.

Crawford végighordozta a tekintetét a nyomozókon, és remélte, hogy sikerült kiengesztelnie őket. Abban reménykedett, hogy nem tartanak majd vissza tippeket. Lewis rendőrfőnök most egyenesen őhozzá intézte a szavait.

– Graham nyomozó már korábban is dolgozott ilyesfajta ügyekben?

– Igen, úram.

– Mr. Graham, van valami hozzáfűznivalója, javaslata?

Crawford felvont szemöldökkel fordult Graham felé.

– Lenne szíves kifáradni, ide előre? – mondta Springfield.

Graham arra gondolt, bárcsak alkalma nyílt volna arra, hogy négy szemközt beszélhessen Springfielddel. Semmi kedve sem volt kiállni a gyülekezet elé. De nem volt mit tennie, előrement.

A gyűrött ruhás, napégette bőrű Graham nemigen keltette szövetségi nyomozó benyomását. Springfield arra gondolt, leginkább egy mázolóra emlékeztet, aki öltönybe bújt, mert meg kellett jelennie a bíróság előtt.

A nyomozók fészkelődtek.

Amikor Graham feléjük fordult, meglepődtek, mennyire jégkék a szeme.

– Csak egy-két dolgot mondanék – kezdte Graham. – Nem feltételezhetjük, hogy a tettes hajdani elmebeteg vagy olyasvalaki, akinek már szexuális bűncselekményért van priusza. Igen nagy a valószínűsége annak, hogy semmiféle priusza sincsen. De még ha van is neki, valószínűleg betöréses lopásért kapta, nem pedig nemi erőszakért.

– Meglehet, hogy kisebb erőszakos cselekmények során, kocsmai verekedésekben vagy gyermekkel szembeni nemi erőszak során többször harapásra vetemedett. A legtöbb segítséget e tekintetben a baleseti sebészet személyzetétől vagy a gyermekjóléti szolgálat munkatársaitól várhatjuk.

– Bármilyen súlyos harapási esetnek, amire emlékeznek, ér-

demes utánajárni, függetlenül attól, kit haraptak meg, vagy hogy az elbeszélésük szerint hogyan történt az eset. Ez minden, amit mondhatok.

A hórihorgas nyomozó az első sorban felemelte a kezét, és engedélyre sem várva beszélni kezdett.

- De eddig csak nőket harapott meg, igaz?
- Csak ilyen esetekről tudunk. De sokat harap. Hat súlyos seb Mrs. Leedsen, nyolc Mrs. Jacobin. Ez jóval több az átlagosnál.
- Mi az átlagos?
- Kéjgyilkosságoknál három. A tettes élvezi, hogy haraphat.
- Nőket.
- Nemi erőszak során a harapásnyom közepén többnyire elkült foltot találunk, szívás nyomát. A szóban forgó sérülések esetében nem volt ilyen. Dr. Princi ki is tért erre a boncolási jegyzőkönyvben, és magam is meggyőződtem róla a hullaházban. Semmiféle szívó nyom sincsen. A tettes számára a harapás nemcsak szexuális, hanem agressziós jellemző is.
- Elég gyér nyom – jegyezte meg a nyomozó.
- De érdemes utánajárni – mondta Graham. – Minden harapásnak érdemes utánajárni. Az emberek általában hazudnak, amikor elmondják, hogyan történt. A megharapott gyermek szülei azt mondják, egy állat tette, még veszettség ellen is beoltatják a gyermeküket, hogy fedezzék a családon belüli harapót. Valamennyien tapasztalhattak már ilyesmit. Érdemes érdeklődni a kórházban, kit hoztak be veszettség elleni oltásra. Ennyit mondhatok.
- Graham combizmai remegtek a kimerültségtől, amikor leült.
- Érdemes érdeklődni, meg is fogjuk tenni – jelentette ki Springfield, a nyomozók főnöke. – A biztosítási és a betörési osztály a rablásiakkal karöltve végigjárja a szomszédságot. A kutyás nyomon induljatok el. A legfrissebb fejleményeket és a fényképet megtaláljátok a dossziében. Derítsétek ki, láttak-e idegent ezzel a kutyával. Erkölcserendészet és kábítószercsoport: ti a munkanap végén utánanéztetek a buziknak és a bőrkabátoknak. Marcus és Whitman: menjetek a temetésre. Ismeritek a család

rokonait, barátait, akiket meg kell figyelnetek? Rendben. És mi van a fényképésszel? Akkor ez is rendben van. A temetési vendégkönyvet adjátok le a kommunikációs és nyilvántartási osztálynak. Már van náluk egy Birminghamból. A többi feladatot megkapjátok a munkalapon. Gyerünk!

- És még valami – szólalt meg Lewis rendőrfőnök. A nyomozók visszahuppantak a székekre. – Hallottam, hogy a csoportban egyesek „Csorbafogú”-ként emlegették a gyilkost. Nem érdekel, hogy nevezik egymás között, tudom, hogy valahogy muszáj hívniuk. De azt ajánlom, hogy egyetlen nyomozó se emlegesse nyilvánosan Csorbafogúként. Pimaszul hangzik. Egyetlen belső feljegyzésen sem akarom látni ezt a nevet. Végeztem.

Crawford és Graham Springfielddel együtt a nyomozócsoport főnökének az irodájába ment. Springfield kávéval kínálta őket, miközben Crawford bejelentkezett a telefonközpontba, és lejegyezte az üzeneteit.

- Nem volt alkalmam beszélni veled, amikor tegnap megérkeztél – fordult Springfield Grahamhez. – Kibaszott diliház volt ez a hely. Willnek hívnak, ugye? Megkaptál a fiúktól mindent, amire szükséged van?

- Igen, nagyon rendesek voltak.

- Nincsen közöttük szemét alak, annyi bizonyos – mondta Springfield. – Hogy el ne felejtsem: a virágágyásban talált lábnyomok alapján rekonstruáltuk, merre járt. A bokrok és a kerti növények között járkált, így aztán sokkal többet nem tudunk, mint a cipőméretét, esetleg a testmagasságát. A bal lábnyom valamivel mélyebb, lehet, hogy cipelt valamit. Aprólékos munka, találgatás. De azért pár éve elkaptunk egy betörőt a járásrekonstrukció alapján. Parkinson-kór tüneteit mutatta. Princi jött rá. De ezúttal nem volt szerencsénk.

- Jó kis csapatod van – jegyezte meg Graham.

- Jó. De ez az eset túlnő rajtunk. Őszinte leszek: mondjátok meg nekem ti, srácok, mármint te, Jack és dr. Bloom, mindig együtt dolgoztok, vagy csak az ilyen eseteknél fogtok össze?

– Csak az ilyen eseteknél – felelte Graham.
– Hát akkor most régi ismerősök találkoznak. A főnök azt mondta, te kaptad el három éve Lectert.

– Akkor valamennyien a marylandi rendőrséggel dolgoztunk együtt – mondta Graham. – A marylandi állami rendőrök tartóztatták le.

Springfield őszinte ember volt, de távolról sem ostoba. Láta, hogy Graham kínosan érzi magát. Elfordította a székét, fölvelt az asztalról néhány jegyzetpapírt.

– A kutyáról kérdeztél. Itt van a feljegyzés róla. Tegnap este egy itteni állatorvos föl hívta Leeds fivérét. Nála volt a kutya. Leeds és az idősebbik fia vitte be hozzá a gyilkosság délutánján. Hastáji sebe volt. Az orvos megműtötte, a kutya már jól van. Először azt hitte, lőtt seb, de nem találta a golyót. Úgy véli, valamivel megdöfték, jégcsákánnyal vagy árral. Végigkérdezzük a szomszédokat, láttak-e valakit a kutyával bolondozni, azonkívül ráülünk ma a telefonra is, végighívjuk a helyi állatorvosokat, nem tapasztaltak-e egyéb állatcsonkításokat.

– Leedsék neve rajta volt a nyakörvön?

– Nem.

– Jacobiéknak Birminghamben volt kutyájuk? – kérdezte Graham.

– Feltétlenül utánanéznünk – fogadkozott Springfield. – De várj csak, hadd nézzem! – Egy házi számot tárcsázott. – Flatt hadnagy az összekötőnk Birminghammel... úgy van, Flatt. Mi van Jacobiék kutyájával? Hm... hm... Várj egy percet. – A tenyerével befogta a kagylót. – Semmi kutya. De a földszinti fürdőszobában találtak egy szemetest, abban macskapiszok volt. Macskát nem találtak. A szomszédok keresik.

– Megkérhetnéd Birminghamet, hogy az udvaron és a melléképületek mögött is keressék – mondta Graham. – Ha a macska megsérült, a gyerekek talán nem akadtak már rá idejében, és talán el is temették. Tudod, milyenek a macskák. Elrejtőznek meghalni. A kutyák hazamennek. Kérdezd meg, volt-e nyakörve.

– Mondd meg neki, ha metánszondára van szükségük, küldünk nekik – vetette közbe Crawford. – Ezzel sok árást megspórolhatnak.

Springfield közvetítette a kérést. Alig tette le a kagylót, újra megcsörrent a telefon. Jack Crawfordot keresték. Jimmy Price jelentkezett a Lombard Temetkezési Vállalattól. Crawford átkapcsolt a másik készülékre.

– Figyelj, Jack! Van egy részleges nyom, feltehetően egy hüvelykujj és a tenyér egy részének lenyomata.

– Jimmy, óriási vagy.

– Tudom. A részlet egy sátras ív, de elmosódott. Majd ha visszamentem, meglátom, mire megyek vele. A legnagyobb gyerek bal szemén találtam. Ilyet még sohasem csináltam. Meg sem láttam volna, de élesen elvált egy, a lőtt seb okozta, golyó nagyságú vérömleny.

– Elképzelhető egy azonosítás ennek a segítségével?

– Ettől még nagyon messze vagyunk, Jack. Ha benne van az ujjenyomat-nyilvántartásban, akkor talán, de te is tudod, annyi az esély rá, mint a lovin a főnyereményre. A tenyérnyomat egy részét viszont Mrs. Leeds bal nagylábujjának a körméről vettük le. Csak összehasonlításra használható. Szerencsés esetben hat pontot kaphatunk róla. Jelen volt tanúként a helyettes kórboncnok meg Lombard. Ő egyébként közjegyző. Felvételeim vannak *in situ*. Ennyi elég lesz?

– Sikerült elkülöníteni a temetkezési vállalat alkalmazottainak az ujjenyomatait?

– Lenyomatokat vettem Lombardról és valamennyi gyászhuszárról, nagyobbakat is, függetlenül attól, hogy azt mondták, megérintették-e Mrs. Leeds holttestét, vagy sem. Most súrolják a kezüket, és káromkodnak. Hadd menjek haza, Jack! A saját sötétkamrámban akarom kidolgozni ezeket. Ki tudja, mi van itt a vízben... Talán teknőcök? Elérhetem az egy óra múlva Washingtonba induló gépet, és már kora délután lemásolva eljuttathatom hozzád a lenyomatokat.

Crawford egy pillanatig gondolkodott.

– Oké, Jimmy, de startolj rá. Küldj másolatokat az atlantai és birminghami rendőrségnek és FBI-irodának!

– Meglesz. De van még valami, amit neked kell tisztáznod.

Crawford az égre emelte a tekintetét.

– Már megint a napidíjért téped a belemet?

– Úgy van.

– Jimmy fiam, ma nem kérhetsz olyat, amit meg ne tennék neked.

Miközben Crawford beszámolt nekik az ujjlenyomatokról, Graham kibámult az ablakon.

– Istenemre mondom, ez már valami. – Ez volt Springfield egyetlen megjegyzése.

Graham arca kifejezéstelen maradt; zárkózott, akár egy életfogytos, gondolta Springfield.

A tekintetével végigkísérte Grahamet, amint az kifelé indult a szobából.

A rendőrfőnök sajtótájékoztatója az előcsarnokban éppen akkor ért véget, amikor Graham és Crawford kilépett Springfield dolgozószobájából. A sajtótudósítók a telefonokhoz rohantak. A tévériporterek képsorokat állítottak össze, egyedül álltak a felvevőgépeik előtt, újra feltették a tájékoztatón elhangzott legjobb kérdéseiket, a mikrofonjaikat az üres levegőbe nyújtották előre, a válaszokat majd később vágják be a rendőrfőnök beszámolójából.

Crawford és Graham elindultak lefelé a kijáráthoz vezető lépcsőn, amikor egy apró ember sietett el mellettük, hirtelen sarkon fordult, és elkattintotta a fényképezőgépét. A gépe mögül aztán előbukkant az arca.

– Will Graham! – kiáltott fel. – Emlékszik rám... Freddy Lounds. Én tudósítottam a Lecter-ügyről a *Tattler* számára. Én írtam meg aztán könyvben.

– Emlékszem – szólalt meg Graham. Crawforddal együtt

folytatta útját lefelé a lépcsőn, Lounds meg oldalazva haladt előttük.

– Mikor kapcsolódott be az ügybe, Will? Mit talált?

– Nem beszélek magával, Lounds.

– Lecterhez képest milyen ez a pasas? Ő is azt csinálta velünk...?

– Lounds! – Graham fölemelte a hangját, mire Crawford gyorsan eléje lépett. – Ide figyeljen, Lounds, maga szar hazugságokat ír, a *The National Tattler* pedig klozetpapír. Kopjon le rólam!

Crawford elkapta Graham karját.

– Kotródjon innen, Lounds! Mozgás! Will, gyerünk, haradjunk valamit reggelire. Gyerünk, Will! – Gyors léptekkel befordultak a sarkon.

– Sajnálom, Jack. Ki nem állhatom ezt a rohadékot. Amikor a kórházban feküdtem, bejött, és...

– Tudom – mondta Crawford. – Megdolgoztam, de hiába. – Crawford jól emlékezett a képre, amelyet a *The National Tattler* közölt a Lecter-ügy lezárásakor. Lounds beosont a kórházi szobába, amikor Graham aludt. Lerántotta róla a takarót, és villámgyorsan felvételt készített Graham ideiglenes vastagbélisipolyáról. Az újságban a képen Graham ágyékát fekete négyzettel takarták ki, az aláírás pedig így hangzott: „Az örült kibelezte a zsarut.”

A bizstró világos, tiszta volt. Graham keze remegett, kilötyintette a kávé a csészealjra.

Észrevette, hogy Crawford cigarettája idegesíti a szomszédos bokszban ülő párt. Némán ettek, a neheztlenségük azonban így is érződött.

Az egyik ajtó melletti asztalnál két nő, szemmel láthatóan anya és lánya vitatkozott. Halkan beszéltek, de a düh eltorzította a vonásaikat. Graham az arcán és a tarkóján érezte izzó haragjukat.

Crawford siránkozott, mert reggel már Washingtonban kell tanúként megjelennie a bíróságon. Attól tartott, a per napokra

igénybe veszi majd minden idejét. Amint rágyújtott az újabb cigarettára, a felvillanó lángon át Graham kezére pillantott, aztán az arcszínét vizsgálta.

– Atlanta és Birmingham összeveti a hüvelykujljenyomatot a nyilvántartott erőszaktevőkével – szólalt meg. – Megtehetjük mi is. Price pedig már korábban kiásott egy ujjlenyomatot a nyilvántartásából. Beprogramozza vele a FINDER-t. Nagy utat tetünk már meg ezzel azóta, hogy faképnél hagytál minket.

A FINDER, az FBI automatizált ujjlenyomat-olvasója és -földolgozója föl tud ismerni egy teljesen más ügy kapcsán beérkező hüvelykujljenyomatot.

– Amikor elkapjuk, ez a lenyomat és a fogai leleplezik – jelentette ki Crawford. – Az a feladatunk, hogy kiokoskodjuk, vajon milyen lehet. Nagy hurkot kell vetnünk. Most pedig mondj meg nekem valamit! Tétélezzük fel, hogy egy alaposan gyanúsítható pasast tartóztattunk le. Te belépsz, és megpillantod. Mi az, ami nem lep meg rajta?

– Fogalmam sincs, Jack. Az isten verje meg, egyszerűen nem tudom magam elé képzelni az arcát. Időpazarlás saját magunk által kitalált emberek után szaglásznunk. Beszéltél már Bloommal?

– Tegnap este telefonon. Bloom kételkedik benne, hogy öngyilkosságra hajlamos lenne, és Heimlich egyetért vele. Bloom csak néhány órára volt itt az első nap, de az egész dosszié ott van nála meg Heimlichnél. A héten doktorjelölteket vizsgáztat. Megkért, hogy adjam át neked az üdvözlését. Megvan a chicagói telefonszáma?

– Megvan.

Graham kedvelte az alacsony, kissé pufók és bánatos szemű dr. Alan Bloomot; nagyon jó, talán a legjobb törvényszéki pszichiáternek tartotta. Hálás volt neki, amiért sohasem mutatott szakmai érdeklődést iránta. Az ilyesmi ugyanis gyakran megesik a pszichiátereknél.

– Bloom azt mondja, csöppet sem lepné meg, ha jelentkezne

nálunk a Csorbafogú. Meglehet, hogy ír majd nekünk – mondta Crawford.

– Egy hálószoza falára.

– Bloom szerint talán nyomorék, vagy azt hiszi magáról, hogy az. De azt tanácsolta, ne sokat töprengjünk ezen. „A helyedben nem alkotnék egy szalmabábut, nehogy aztán azt kergetsem, Jack.” Szórol szóra ezt mondta nekem. „Ez csak félrevezetne, és szétforgácsolná az erőfeszítéseket.” Azt mondja, a doktori képzésen tanították meg az efféle szövegre.

– Igaza van – állapította meg Graham.

– Te nyilván tudnál valamit mondani róla, máskülönben nem talátlad volna meg azt az ujjlenyomatot – mondta Crawford.

– A nyom ott volt azon az átkozott falon, Jack. Nem az én érdemem. Ide figyelj, ne várj tőlem túl sokat, rendben?

– Majdcsak elkapjuk. Ugye te is tudod, hogy el fogjuk kapni?

– Tudom. Így vagy úgy, de elkapjuk.

– Mi az „így”?

– Olyan nyomokat, bizonyítékokat találunk, amelyek elkerültek a figyelmünket.

– És az „így”?

– Újra meg újra cselekszik, mígnem egy éjszaka túl nagy zajt csap a behatoláskor, és a férj időben előkapja a revolverét.

– Más eshetőség nincs?

– Úgy képzeled, hogy majd egy zsúfolt szobában egyszer csak megpillantom? Hát nem. Talán Ezio Pinzára* gondolsz, ő csinálja így. A Csorbafogú addig folytatja majd, amíg túl nem járunk az eszén, vagy a szerencse mellénk nem szegődik. Nem hagyja abba.

– Miért nem?

– Mert élvezi.

– Látod, mégiscsak tudsz róla valamit – jelentette ki Crawford.

* Olasz operaénekes (1982-1957). – A szerk.

Graham egy szót sem szólt, amíg ismét az utcán nem voltak.

– Várjuk meg a legközelebbi holdtöltét! – szólalt meg. – Akkor majd újra megkérdezheted, mennyit tudok róla.

Graham visszament a szállodájába, és két és fél órát aludt. Délben ébredt fel, lezuhanyozott, azután kávé és egy szendvics-et rendelt. Itt az ideje, hogy alaposan áttanulmányozza a Birminghamből átküldött Jacobi-aktát. A szállodai szappannal megdörgölte, letisztította az olvasószemüvegét, és a dossziéval az ölében elhelyezkedett az ablak mellett. Az első néhány percben minden zajra, az előcsarnokból felhallatszó minden lépésre, még a felvonó távolból odaszűrődő zúgására is fölpillantott. Hamarosan azonban már semmi másra nem figyelt, csak az aktára.

A szobapincér tálcán hozta a rendelt ebédet; kopogtatott, várt, újra kopogtatott és tovább várt. Végül ott hagyta a tálcat az ajtó előtt, a földön, és maga írta alá a számlát.

4. fejezet

Hoyt Lewis, a Georgiai Elektromos Művek óraleolvasója a szűk utcában egy nagy fa alá állt be a kocsijával, azután hátradőlt, és kinyitotta az uzsonnásdobozát. Most, hogy saját magának kellett az ebédjét elkészítenie, semmi örömet sem talált a kibontásában. Többé már nem talál benne apró cédulákra írt üzeneteket vagy más meglepetést.

Már végzett a szendvics felével, amikor közvetlenül a füle mellett megszólalt egy hang. Összerezzen:

– Ha nem tévedek, vagy ezer dollár értékű áramot használtam el ebben a hónapban, így van?

Lewis hátrafordult, és a teherkocsi ablakában megpillantotta H. G. Parsons vörös arcát. Parsons bermudanadrágot viselt, a kezében partvist szorongatott.

– Nem értettem, mit mondott.

– Azt hittem, hogy azt fogja mondani, ebben a hónapban

ezer dollár értékű áramot használtam el. Ezúttal hallotta, mit mondtam?

– Nem tudom, mennyit fogyasztott, mert még nem olvastam le a mérőjét, Mr. Parsons. Amint megtettem, fölírom erre a papírosra, erre itt, ni.

Parsons el volt keseredve, mert az utóbbi időben nagyon megnőtt a számlája. Panaszt tett az elektromos műveknél, hogy átalányt számítanak neki.

– Ugyanannyit fogyasztok, mint máskor – jelentette ki Parsons. – És vegye tudomásul, hogy a közüzemi bizottsághoz fordulok a panaszommal.

– Ha akarja, leolvashatja velem együtt a mérőjét. Gyerünk át most mindjárt, és...

– Tudom, hogyan kell leolvasni egy mérőt. Gondolom, még maga is le tudná olvasni, ha venné rá a fáradságot.

– Most már hallgasson el egy percre, Parsons! – Lewis kiszállt a kocsijából. – Hallgasson már el egy percre, a fene essen magába! Tavaly mágnest szerelt a mérőjére. A felesége azt mondta, hogy maga kórházban van, ezért csak leszereltem, és nem szóltam róla senkinek. Amikor tavaly télen melaszt öntött bele, azt már jelentettem. Látom, leszurkolta azt, amit ezért fölszámloltunk magának. A számlája akkor ugrott meg, amikor az egész huzalozást saját maga végezte. Újra és újra elmondtam magának: a házban valami zabálja az áramot. Kihívott egy villanyszerelőt, hogy megtalálja a baj forrását? Nem, hanem belement a központba, és engem szidalmazott. Torkig vagyok a zaklatásaival. – Lewis valósággal elsápadt a dühtől.

– Majd utánajárok ennek a dolognak – jelentette ki Parsons, miközben az úton át visszafelé indult az udvarába. – Ellenőrzik ám magát, Mr. Lewis. Láttam, hogy valaki maga előtt járva leolvassa a mérőket! – kiáltott vissza a kerítés mögül. – Nemsokára magának is dolgoznia kell majd, mint bárki másnak.

Lewis beindította a teherkocsi motorját, és elindult lefelé a sikátoron. Most kereshet más helyet, ahol befejezheti az ebéd-

jét. Sajnálta a lombos nagy fát, évek óta annak az árnyékában ebédelt.

A fa közvetlenül Charles Leeds háza mögött állt.

Délután fél hatkor Hoyt Lewis a kocsiján a Hetedik Mennys-
szág bárhoz hajtott, és ott több adag bűvart is benyakalt, hogy
könnyítsen magán.

Amikor telefonon fölhívta a feleségét, aki külön élt tőle, sem-
mi más nem jutott eszébe, mint hogy azt mondja neki:

– Bárcsak még most is te készítenéd össze az ebédemet!

– Ezt előbb kellett volna meggondolnod, okostojás – felelte a
felesége, és letette a kagylót.

Komor hangulatban lejátszott egy tologatós társasjátékpártit
néhány vonalvizsgálóval és a Georgiai Elektromos Művek egyik
diszpécserével, azután végigtekintett a tömegben. Újabban már a
légitársaságok istenverte hivatalnokai is kezdtek a Hetedik
Mennyszágba járni. Valamennyiüknek egyforma bajuszkája
volt, és egyforma gyűrűt hordtak a kisujjukon. Nem telik bele
sok idő, gondolta, és a Hetedik Mennysszág angoltermében
föllálítják majd az átkozott dartstáblát. Az ember már semmiben
sem bízhat.

– Szia, Hoyt! Gyere, tologassunk egyet! Egy üveg sör a tét. –
A főnöke, Billy Meeks volt az.

– Ide figyelj, Billy, beszélnem kell veled!

– Mi a helyzet?

– Ismered azt a vén rohadékot, Parsonst, aki állandóan bete-
lefonálgat?

– Hát persze, a múlt héten is fölhívott – mondta Meeks. – Mi
van vele?

– Azt mondta, egy pasas előttem leolvassa a körzetem óráit,
mintha arra gyanakodna valaki, hogy nem járom le a házakat.
Ugye te nem hiszed, hogy otthon olvasom le az órákat?

– Marhaság!

– Ugye nem hiszed? Úgy értem, ha valakinek a bögyében
vagyok, akkor azt akarom, hogy álljon elem, és mondja a sze-
membe.

– Ha a bögyömben lennél, azt hiszed, félnék a szemedbe
mondani?

– Nem.

– Akkor rendben van. Ha bárki ellenőrizné a körzetedet,
tudnék róla. A főnökség mindig tud az ilyesmiről. Senki sem el-
lenőriz téged, Hoyt. Ne is törődj Parsonsszal, egyszerűen csak
öreg és kötekedő. A múlt héten fölhívott, és azt mondta: „Gratu-
lállok, hogy kiismerte azt a Hoyt Lewist.” Nem is törődtem vele.

– Jó lenne beperelni a miatt a mérőóra miatt – mondta Le-
wis. – Éppen nekifogtam ma abban az utcában egy fa alatt az
ebédemnek, amikor nekem támadt. Jól seggbe kellene rúgni,
az használna neki.

– Annak idején, amikor még a körzetet jártam, én is ott üldö-
géltem – jegyezte meg Meeks. – Öregem, egyszer megláttam
Mrs. Leedset... Talán nem épp illendő, hogy elmondjam most,
hogy már halott, de előfordult néhányszor, hogy fürdőruhában
napozott a kiskertjükben. A szentségit! Micsoda formás kis
mamapocakja volt. Szégyen és gyalázat, ami ott történt. Rendes
nő volt.

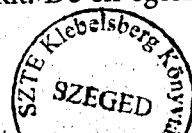
– Elkaptak már valakit?

– Nem.

– Kár, hogy Leedséket nyírta ki, pedig az öreg Parsons is ab-
ban az utcában lakik – jegyezte meg Lewis.

– Én mondom neked, nem engedném, hogy az öreglány ná-
lunk csak úgy fürdőruhában heverésszen a kertben. Ő aszongya:
„Ostoba vagy, Billy, ki láthatna meg engem?” Én meg azt mon-
dtam neki, úgy bizony, az ember sose tudhatja, egy örült rohadék
nem ugrik-e át a kerítésen, és már nyitva is a slicce. Beszéltek
veled a zsaruk? Kérdezték, nem láttál-e valakit?

– Igen, azt hiszem, mindenkit kikérdeztek, aki a közelben
dolgozik. Postásokat meg mindenkit. De én egész héten, a mai



napig Laurelwoodot jártam, a Betty Jane Drive túloldalán. – Lewis a sörösüveg címkéjét kapargatta a körmével. – Azt mondod, Parsons a múlt héten hívott fel?

– Ja.

– Akkor meg tényleg látnia kellett, hogy valaki leolvassa az óráját. Nem telefonált volna, ha csak ma találja ki az egészet, hogy engem piszkáljon. Ha azt mondod, nem küldtél senkit, akkor biztos, hogy nem engem látott.

– Talán a Bell Telefontársaság délkeleti kirendeltsége ellenőrzött valamit.

– Az lehet.

– De abban a körzetben nincsenek közös póznáink.

– Nem gondolod, hogy föl kéne hívnom a zsarukat?

– Ártani nem árthat – vélekedett Meeks.

– Nem, de Parsónsnek talán jót tenne, ha kicsit elbeszélgetne vele a közeg. Legalább összeszarná magát, amikor odahajtanak a háza elé.

5. fejezet

Graham késő délután ment vissza a Leeds-házba. A bejáratí ajtón lépett be, megpróbált oda sem nézni a gyilkos által hátrahagyott felfordulásra. Eddig már látta a dossziékat, a tetthelyet és a hullákat – mindent csak utólag. Elég sokat tudott arról, hogyan haltak meg. Ma az foglalkoztatta, egykor hogyan éltek Leedsék.

Hát akkor nézzünk körül, gondolta. A garázsban egy sokat használt, jól karbantartott csónakot és egy furgont talált. Azonkívül golfütőket meg egy túrabiciklit. Az elektromos szerszámok jórészt használatlanok voltak. Felnőttjátékok.

Graham kihúzott egy ütőt a golfzsákból, majd a száránál fogva nehézkesen meglendítette. Amikor a zsákot újra a falnak támasztotta, bőrszag csapta meg az orrát. Charles Leeds holmija.

Graham az egész házban a családfő nyomát követte. A vadász-

jeleneteket ábrázoló metszetei ott lógtak a dolgozószobájában. „Nagy könyvek” sorozatának kötetei ott sorakoztak a polcon. A Sewanee főiskola évkönyvei. H. Allen Smith-, Perelman- és Max Shulman-kötetek a könyvesszekrényben. Vonnegut és Evelyn Waugh. C. S. Forester *Riadó* című könyve kinyitva feküdt az asztalon.

A dolgozószoba szekrényében egy jó agyaggalamblovő puskat, egy Nikon fényképezőgépet, egy Bolex Super 8-as filmfelvétőt és -vetítőt talált.

Graham, akinek minden vagyona egy kezdetleges horgászföl-szerelés, egy harmadkézből származó Volkswagen és két rekesz Montrachet bor volt, enyhe ellenszenvet érzett e felnőttjátékok láttán, és eltűnődött, vajon mi lehet ennek az oka.

Ki volt ez a Leeds? Sikeres adóügyi jogász? Valaha talán rögbizett a Sewanee csapatában? Egy karcsú férfi, aki szeretett nagyokat nevetni, és aki még átvágott torokkal is föltápáskodott, hogy megküzdjön a gyilkosával.

Valamiféle érthetetlen kötelességtudattól vezérelve Graham mindenüvé követte a nyomait a házban. Úgy érezte, először őt kell megismernie – már-már ez a belépő, hogy a feleségével foglalkozhasson.

Úgy gondolta, az asszony vonzotta ide a szörnyeteget; ezt olyan biztosra vette, mint ahogyan egy cirpelő tücsök magára irányítja a húslégy halálos figyelmét.

Hát akkor nézzük Mrs. Leedset! – határozta el.

Az asszonynak az emeleten volt egy kis öltözőszobája. Grahamnek sikerült eljutnia oda úgy, hogy nem nézett körül a hálószobában. A sárgára tapétázott helyiséget nem dülta fel a gyilkos, csak az öltözőasztal fölötti tükröt zúzta szét. A szekrény előtt egy pár L.L.Bean mokaszin állt, mintha az asszony csak egy percre lépett volna ki a cipőjéből. A pongyoláját láthatóan sebtében akasztotta fel a helyére, a szekrény pedig egy olyan nő rendetlenségéről árulkodott, akinek több szekrényben is rendet kell tartania.

Mrs. Leeds naplójára az öltözőasztalon lévő, szilvaszínű bár-

sonydobozban akadt rá. A kulcsot ragasztószalaggal erősítették a fedelére, mellette ott virított a rendőrségi bizonyítékraktár ellenőrző szalagja.

Graham leült egy törekeny, hosszú lábú, fehér székre, és találomra felütötte a naplót:

December 23., kedd, a mama háza. A gyerekek még alszanak. Amikor mama beüvegeztette a napozóteraszt, utáltam, annyira megváltoztatta a ház külsejét, viszont nagyon kellemes, kiülhetek, jó meleg van, és onnan nézhetem a havat. Vajon ő maga még hány karácsonyon át bír el egy gyerekektől nyüzsgő házat? Remélem, sok.

Nehéz utunk volt tegnap Atlantából, Raleigh után havazni kezdett. Csak lassan haladtunk előre. Én meg úgyis fáradt voltam, mert mindenkinek én pakoltam össze. Chapel Hill előtt Charlie leállította a kocsit, és kiszállt. Egy ágról letört néhány jégcsapot, hogy Martinit készítsen. Hosszú lábát magasra emelve lépkedett vissza a kocsi felé, a hajára és a szempillájára hó tapadt, én pedig arra gondoltam, hogy szeretem. Úgy éreztem, mintha kis fájdalmat okozva valami eltörne bennem, és melegséggel árasztana el.

Remélem, a dzseki mérete jó lesz neki. Ha azt a csiricsaré gyűrűt vette meg nekem, szörnyethalok. A legszívesebben bele-rúgtam volna Madelyn vastag fenekébe, amiért megmutatta az övét, és fölvergött vele. Négy, nevetségesen nagy gyémánt, olyan pizkoszürke színűek. A jégcsap jege áttetsző. A nap besütött a kocsi ablakán, és ahol a jégcsap letört, kimeredt a pohárból, és kis prizmát alkotott. Vörös-zöld foltot vetett a kezemre, amely-lyel a poharat fogtam. Éreztem a színeket a kezemen.

Megkérdezte, mit szeretnék karácsonyra, én meg a tenyere-rembe fogtam a fülét, úgy súgtam: a nagy farkadat, te buta, olyan mélyen, ahogy csak lehet.

A tarkóján a kopasz folt elvörösödött. Mindig attól fél, hogy meghallják a gyerekek. A férfiak nem bíznak a suttyóságban.

A napló lapját bekoszolta egy nyomozó szivarjának a hamuja.

Graham tovább olvasott a leszálló szürkületben. Értesült a kislány mandulaműtétjéről, meg arról, mennyire megrémült Mrs. Leeds júniusban, amikor kis göböt talált a mellében. „Uramisten, még olyan kicsik a gyerekek!”

Három oldallal később kiderült, hogy a göb kicsiny, jóindulatú ciszta volt, amelyet könnyűszerrel eltávolítottak.

Dr. Janovich ma délután szabadlábra helyezett. Amikor el-hagytuk a kórházat, a tóhoz hajtottunk. Már nagyon régen jártunk ott. Valahogyan sosincs elég időnk. Charlie két üveg pezsgőt jegelt be, megittuk mind a kettőt, és a naplemente suga-rainál etettük a kacsákat. Kis ideig háttal állt nekem, a víz szé-lén, és azt hiszem, sírt egy kicsit.

Susan azt mondta, attól félt, hogy a kórházból újabb öcsikét hozunk majd haza neki. Haza!

Graham arra riadt fel, hogy a hálósobában cseng a telefon. Egy kattánás, majd az üzenetfelvevő bűgása. „Halló, itt Valerie Leeds beszél. Sajnálom, hogy most nem tudok a telefonhoz jön-ni, de ha a bűgás után meghagyja a nevét és a telefonszámát, visszahívjuk. Köszönöm.”

Graham félig-meddig azt várta, hogy a szaggatott bűgás után Crawford hangját hallja majd, de csak a szabályszerű zúgás hal-latszott. A telefonáló letette a kagylót.

Most, hogy már hallotta az asszony hangját, látni is akarta. Lement a dolgozósobába.

A zsebében egy Super 8-as film lapult, Charles Leeds tulaj-dona. A halála előtt három héttel Leeds beadta a filmet ki-dolgoztatni. Már nem ment érte. A rendőrök megtalálták az el-ismervényt a tárcájában, és elhozták a filmet a drogériából. A nyomozók az amatőr filmet az ugyanakkor kidolgozott fény-

képfelvételekkel együtt tekintették meg, de semmi figyelemre méltót nem találtak rajta.

Graham szerette volna elevenen látni a Leeds családot. A kapitányságon a nyomozók följánljották neki e célra a vetítőjüket, ő azonban a családi otthonban kívánta megnézni a filmet. A nyomozók vonakodva bár, de beleegyeztek, hogy elvigye az anyagot.

Megtalálta a vetítővásznat, majd a projektort a dolgozószoba szekrényében, felszerelte a vásznat, és elhelyezkedett Charles Leeds öblös bőr karosszékeben, hogy megtekintse a filmet.

Valami ragacsosat érzett, amikor a tenyerével a karosszék támlájára támaszkodott – egy gyerek ujjnyomai voltak, amelyeket sebkötő gézzel törölgettek le. Graham kezéről édeskés cukorka szaga áradt.

Kellemes hangulatú, rövid amatőr film volt, de az átlagosnál több fantáziával készült. Azzal kezdődött, hogy egy kutya, egy szürke skót terrier bóbiskol a dolgozószoba szőnyegén. A kutyát egy pillanatra megzavarja a filmfelvétel, fölemeli a fejét, és belebámul a felvevőgépbe. Aztán visszafekszik aludni. A film megugrik, egy vágás után ismét az alvó kutyát látjuk. Aztán a skót terrier a fülét hegyezi. Talpra ugrik, ugat, a kamera követi a konyhába, amint az ajtóhoz rohan, várakozva megáll, megremeg, és csóválni kezdi csonkolt farkát.

Graham az alsó ajkába harapott, és ő is várt. A vásznon kinyílik az ajtó, és a fűszeresnél vásárolt csomagokkal megrakodva Mrs. Leeds lép be. Meglepetten pislog, azután fölnevet, szabad kezével a zilált haját igazgatja. A szája mozog, amint elhagyja a kép négyszögét, mögötte viszont megjelennek a kisebb szatyrokat cipelő gyerekek. A kislány hatéves, a fiúk nyolc- és tízévesek.

A kisebbik fiú, láthatóan a házi forgatású filmek szakértője, a fülére mutat, és mozgatja. A kamera meglehetősen magasról csinálta a felvételt. A halottkém jelentése szerint Leeds százkilencven centi magas volt.

Graham úgy vélte, a filmnek ezt a részét valamikor kora ta-

vasszal vehették fel. A gyerekeken viharkabát volt, Mrs. Leeds pedig sápadtnak látszott. A hullaházban viszont barnára volt sülve, és világosan látszottak rajta a fürdőruha nyomai.

Rövid jelenetek következtek: a fiúk asztaliteniszeznek az alag-sorban, Susan, a kislány pedig a szobájában ajándékot csomagol, a nyelvét is kidugja nagy igyekezetében, egy hajtincs a homlokába hullik. Kövérkés kezével hátrafésüli a haját, pontosan úgy, ahogyan az anyja tette a konyhában.

Az egyik következő jelenetben Susant habfürdőben látjuk, úgy kuporog a kádban, mint egy kis béka. Hatalmas fürdősapka van a fején. A kamera szöge ekkor alacsonyabb, a kép életlenebb volt, nyilvánvalóan az egyik fivére filmezte. A jelenet azzal végződik, hogy a kislány némán a kamera felé kiált, és amint a fürdősapka a szemére csúszik, eltakarja hatéves kis mellkasát.

Majd, hogy le ne maradjon, Leeds a zuhany alatt lepte meg Mrs. Leedsset. A zuhanyozó függőnye lengedezik, kidudorodik, akár egy középiskolai színielőadás előtt a függöny. Mrs. Leeds karja jelenik meg mögötte. A kezében egy nagy fürdőszivacsot szorongat. A jelenet azzal végződik, hogy a felvevőgép lencséjét szappanhab homályosítja el.

A film végén Norman Vincent Peale beszél a képernyőn, majd egy rövid bejátszás következik: Charles Leeds horkol abban a karosszékekben, amelyben most Graham ül.

A nyomozó a vetítővászon üresen megvilágított fényfoltjára meredt. Megkedvelte a Leeds családot. Sajnálta, hogy elment a hullaházba. Arra gondolt, hogy az örült, aki rájuk tört, talán szintén kedvelte őket. De az örült jobban szereti őket úgy, ahogyan most vannak.

Graham ködösnek, tompának érezte az agyát. A szállodája uszodájában úszkált, amíg csak el nem zsibbadt a lába, és amikor kilépett a medencéből, egyidejűleg két dolog jutott az eszébe – egy Tanqueray Martini és Molly szájának az íze.

A Martinit megkeverte magának egy műanyag pohárban, azután fölhívta Mollyt.

- Helló, nagymenő!
- Szia, drágám! Hol vagy?
- Ebben az istenverte atlantai szallodában.
- Valami jón munkálkods?
- Semmi különös. Magányosnak érzem magam.
- Én is.
- Vágyom rád.
- Én is rád.
- Mondj valamit magadról!
- Hát, ma egy kicsit összerúgtam a port Mrs. Holperrel. Viszsa akart hozni egy ruhát, a fenekén egy hatalmas whiskyfolttal. Biztos azon a Jaycee-féle bulin viselte.
- És te mit mondtál?
- Azt, hogy én nem így adtam el neki.
- És erre mit felelt ő?
- Azt, hogy még sohasem akadémizáltam, ha visszahozott egy ruhát, és többek között ezért is vásárol inkább nálam, mint máshol.
- Erre te?
- Ó, csak annyit mondtam, hogy föl vagyok dülva, mert Will úgy beszél telefonon, mintha nem lenne normális.
- Értem.
- Willy jól van. Éppen a kutyák által kikotort teknőcsojásokat ássa el. És te mit művelsz?
- Jelentéseket olvasok. Meg ócska kajákat eszem.
- És gondolom, jó sokat töröd a fejed.
- Hát igen.
- Segíthetek valamiben?
- Egyszerűen semmi kézzelfoghatót nem találtam, Molly. Nincs elég információ. Illetve rengeteg van, de még nem dolgoztam eleget rajtuk.

- Atlantában leszel még egy ideig? Nem nyúzlak, hogy gyere már haza, csak kíváncsiskodom.

- Fogalmam sincs. De néhány napot még feltétlenül itt leszek. Hiányzol.
- Akarsz a szexről beszélni?
- Nem hiszem, hogy bírnám idegekkel. Jobban járunk, ha ezt inkább hagyjuk.
- Mit hagyjunk?
- Ne beszéljünk a szexről.
- Rendben. De azt ugye nem bánod, ha gondolkodok rá?
- Egyáltalán nem.
- Van egy új kutyánk.
- Nofene!
- Úgy fest, mint egy basset hound és egy pekingi pincsi keveréke.
- Gyönyörű.
- Hatalmas töke van.
- Ne törődj a tökével.
- Szinte a földet súrolja. Ha fut, be kell húznia.
- Ilyen nincs.
- De, meg tudja csinálni. Neked fogalmad sincs, mi minden létezik.
- De igenis van fogalmam.
- Te be tudod húzni a tiédet?
- Mindjárt gondoltam, hogy ez következik.
- Nos?
- Hát, ha éppen tudni akarod, egyszer behúztam.
- Mikor?
- Fiatal koromban. Nagy sietve át kellett másznom egy szögesdrót kerítésen.
- Miért?
- Egy olyan görögdinnyét cipeltem, amit nem én természettem.
- Menekültél? Ki elől?

– Egy ismerős csősz elől. A kutyái ugatására gatyában rohant ki a kuckójából, és egy vadászpuskával hadonászott. Szerencsére hasra esett egy karóban, így egerutat nyertem.

– Utánad lőtt?

– Akkor úgy gondoltam, hogy igen. De az is lehet, hogy dörrenéseknek véltem az eregetéseimet. Sohasem tudtam ezt megnyugtatóan tisztázni.

– Sikerült átmásznod a kerítésen?

– Könnyedén.

– Már ilyen fiatal korodban megmutatkoztak a bűnös hajlamaid.

– Nincsenek bűnös hajlamaim.

– Hát persze hogy nincsenek. Arra gondoltam, hogy ki kellene festeni a konyhát. Milyen színt szeretnél? Will? Milyen színt szeretnél? Ott vagy még?

– Igen... hát szóval, a sárgát. Fessük sárgára.

– A sárga nem áll jól nekem. Zöldnek látszom majd a regelinél.

– Legyen akkor kék.

– A kék hideg szín.

– Akkor fessd babafosszínűre, bánom is én... Figyelj, valószínűleg nemsokára otthon leszek, akkor elmegyünk a festékboltba, veszünk faforgácsot és mindent, ami kell, rendben? Talán egypár új nyelet is, meg más ilyesmit.

– Úgy van, remek, vásároljunk egypár nyelet. Nem is tudom, miért beszélek ilyesmikről. Nézd, szeretlek, hiányzol, és jól teszed, amit teszel. Tudom, hogy neked sem könnyű. Én itt vagyok, mindig itt leszek; bármikor jössz haza vagy bárhová, bármikor elmegyek, hogy találkozzam veled. Ennyi.

– Drága Mollym! Drága Mollym! Most pedig eredj aludni.

– Hát jó.

– Jó éjszakát!

Graham a tarkója alatt összekulcsolta a kezét, és gondolatban

Mollyval eltöltött vacsorákat idézett fel. Kórakot ettek, sancerre-t ittak, a sós szellő remek elegyet alkotott a borral.

Rossz szokásához híven azonban rendre a beszélgetéseken rágódott. Most is ezt tette. Amikor Molly ártatlan megjegyzést tett az ő „bűnös hajlamaira”, ráförmedt. Ostobaság.

Graham nem értette, Molly miért tartja őt vonzónak.

Fölhívta a rendőrkapitányságot, és megüzente Springfieldnek, hogy reggel szeretne segídekezni az adatgyűjtésben. Más nem tehetett.

A gin álomba ringatta.

6. fejezet

Buddy Springfield íróasztalán magasan tornyosultak a Leeds-ügyben befutott telefonhívásokról készült feljegyzések. Amikor kedd reggel hét órakor belépett az irodájába, hatvanhárom ilyen anyag várta. A legfelsőt piros, figyelemfelhívó jelzéssel látták el.

A feljegyzés szerint a rendőrök egy cipősdobozban eltemetett macskát találtak Jacobiék garázsa mögött. Az állat mancsai közé virágot helyeztek, a tetemet pedig egy törülörongyba tekerték. A macska nevét valaki gyerekes kézírással a doboz fedelére írta. Nyakörve nem volt. A doboztetőt laza csomóra kötött zsinaggal erősítették rá.

A birminghami kórboncnok szerint a macskát megfojtották. Leborotválta a szőrét, de nem talált rajta szúrt sebet.

Springfield a szemüvege szárával kocogtatta a fogait.

A rendőrök laza földet találtak, és ásóval nekiláttak a kihantolásnak. Semmiféle átkozott metánszondára nem volt szükségük. Úgy látszik, Grahamnek igaza volt.

A nyomozófőnök megnyalta a hüvelykujját, és elkezdte átlapozni a többi feljegyzést. Többnyire az elmúlt héten, a szomszédságban látott gyanús járművekről szóltak, bizonytalan leírások, amelyek csak a gépkocsi típusát vagy színét jelölték meg.

Négy névtelen telefonáló azt üzentte a különféle atlantai lakosoknak: „Elintézek titeket, akárcsak Leedséket.”

Hoyt Lewis jelentése a papírhalom közepén rejtőzött.

Springfield hívatta az ügyeletes éjszakai parancsnokot.

– Mit csináltak az óraleolvasó jelentésével Parsonsról? Negyvennyolcas szám.

– Megkíséreltük ellenőrizni a közműveknél tegnap éjszaka, főnök, hogy megállapítsuk, küldtek-e valakit abba az utcába – jelentette az ügyeletes parancsnok. – Ma reggel kell visszahívniuk minket.

– Hívasd fel őket valakivel, most azonnal – mondta Springfield. – Kérdezzétek meg a köztisztaságiakat, a város főmérnökét, ellenőrizték az utcában kiadott építési engedélyeket, azután jelentsétek az eredményt, a kocsimban leszek.

Will Graham számát tárcsázza.

– Will? Találkozzunk tíz perc múlva a szállodád előtt, autózunk egyet!

7.45-kor Springfield leállította kocsiját az utcácska végén. Grahammal egymás mellett lépkedtek a murvába mélyen benyomódott teherkocsi nyomaiban. A nap már kora reggel perzselően sütött.

– Szerezned kellene egy kalapot – szólalt meg Springfield. Divatos szalmakalapját a szemébe húzta.

A Leeds-telek végében a drótháló kerítést benőtte a vadszőlő. Megálltak a póznára szerelt villanyóra előtt.

– Ha erre jött, tisztán láthatta a ház teljes hátulsó részét – jegyezte meg Springfield.

Alig öt nap múlva a Leeds-porta már elhanyagoltnak tűnt. A gyepp egyenetlenül nőtt, a fűben elburjánzott a tarack. A fákról gallyak hullottak a földre. Graham lehajolt, hogy fölemelje őket. Úgy tűnt, mintha a ház aludna, a léckerítéses tornácot a fák hosszú árnyai csíkozták és pöttyözték. Springfield kint maradt az utcán, Graham pedig, ahogy kinyitotta a tornácajtót, meglátta magát a hátsó ablak üvegében. Sajátos módon most, a nap-

fényben nem tudta fölidézni, hogyan rekonstruálta a gyilkos behatolását. Egy gyerekhintát figyelt, könnyedén lengett az enyhe szellőben.

– Mintha Parsons mocorogna ott – mondta Springfield.

H. G. Parsons már e korai órában kint tevékenykedett, két házzal arrébb, a kiskertjében egy virágágyásban matatott. Springfield és Graham lesétáltak Parsons hátsó kapujához, és megálltak a szemeteskukái mellett. A fedőiket a gazdájuk láncsal erősítette a kerítéshez.

Springfield szalaggal megmérte, milyen magasra van fölszerelve az óra.

Feljegyzései voltak Leedsék valamennyi szomszédjáról. Ezek szerint Parsons korán nyugdíjba vonult a postától, még hozzá a főnöke fölszólítására. A főnök jelentése szerint ugyanis Parsons „fokozódó mértékben szórakozottá” vált.

Springfield följegyzései pletykákat is tartalmaztak. A szomszédok állítása szerint Parsons felesége amilyen gyakran csak tehetett, elutazott Maconbe a nővéréhez, a fia pedig soha még csak föl sem keresi.

– Mr. Parsons! Mr. Parsons! – kiáltotta Springfield.

Parsons a házfalnak támasztotta a vasszállóját, és a kerítéshez jött. Szandál és fehér zokni volt a lábán. A zoknija orrát sár és fű borította. Arca rózsaszínűen fénylett.

Érelmeszesedés, gondolta Graham. Bevette a piruláját.

– Igen?

– Beszélhetnénk önnel néhány percre, Mr. Parsons? Azt reméljük, talán segíthet nekünk – szólította meg Springfield.

– Az elektromos művektől jöttek?

– Nem, Buddy Springfield vagyok, a rendőrségtől.

– Akkor a gyilkosságról van szó. A feleségemmel együtt Maconben voltunk, amint azt már elmondtam a rendőrtisztnek...

– Tudom, Mr. Parsons. A villanyórájáról akartunk érdeklődni. Mondja...

– Ha... az az óraleolvasó azt állította, hogy valami szabálytalanságot követtem el, akkor egyszerűen...

– Nem, dehogyis. Mondja csak, Mr. Parsons, látta-e, hogy a múlt héten egy idegen olvassa le az óráját?

– Nem.

– Biztos ebben? Ha jól tudom, azt mondta Hoyt Lewisnak, hogy őelőtte egy idegen olvasta le az óráját.

– Azt mondtam. És itt is lenne az ideje. Nem szállok le erről, részletes jelentést is írok a közüzemi bizottságnak.

– Helyes, uram. Biztos vagyok benne, hogy utánanéznék majd a dolgoknak. Mit látott, ki olvasta le az óráját?

– Nem idegen volt, hanem valaki a Georgiai Elektromos Művektől.

– Honnan tudja?

– Hát, úgy nézett ki, mint egy óraleolvasó.

– Milyen ruhában volt?

– Gondolom, olyasmiben, amiben az ilyenek járnak. Mi is volt? Barna munkaruha meg sapka.

– Látta az arcát?

– Nem emlékszem. Éppen a konyhaablakon néztem ki, amikor megláttam. Akartam is beszélni vele, de fel kellett vennem a köntösömet, és mire kiértem, már eltűnt.

– Teherautóval jött?

– Nem emlékszem, hogy láttam volna kocsit. Miről van szó? Miért kíváncsiak erre?

– Beszélünk mindenkivel, aki a múlt héten itt volt a környéken. Nézze, Mr. Parsons, ez valóban fontos dolog. Próbáljon meg visszaemlékezni!

– Szóval a gyilkosságról van szó. Még senkit nem tartóztattak le, ugye?

– Nem.

– Tegnap este figyeltem az utcát, de tizenöt perc is eltelt anélkül, hogy egyetlen járőrközi erre jött volna. Iszonyú, amit Leed-sékkal műveltek. A feleségem magánkívül volt. Kíváncsi vagyok,

ezek után ki veszi majd meg a házukat. Pár napja láttam, hogy egypár néger nézegette. Tudják, néhányszor beszélnem kellett Leedsszel a gyerekei miatt, de azért nem volt velük baj. Persze nem akarta megfogadni a tanácsomat, hogyan kezelje a gypét. A földművelésügyi minisztérium kiadott pár kitűnő brosrát a gyomirtásról. Végül fogtam magam, és bedobtam őket a postaládájába. Az igazság az, hogy amikor nyírta a fűvet, a varjúhagymától valósággal fullasztó illat terjengett.

– Mr. Parsons, pontosan mikor látta azt a pasast az utcában? – kérdezte Springfield.

– Nem is tudom, pedig megpróbáltam visszaemlékezni.

– Azt sem tudja, milyen napszak volt? Reggel? Dél? Délután?

– Ismerem a napszakokat, fölösleges felsorolnia őket. Talán délután lehetett. Nem emlékszem.

Springfield a tarkóját dörzsölgette.

– Ne haragudjon, Mr. Parsons, de pontosan meg kell állapítanom a körülményeket. Bemehetnénk a konyhájába, és megmutatná nekünk, honnan pillantotta meg?

– Hadd lássam az igazolványukat! Mindkettőjükét.

A házban csend, fényes felületek, áporodott levegő fogadta őket. Tiszta, ápolt, takaros. Egy olyan házaspár kétségbeesett rendszeretete, amelynek a tagjai már látják, hogy az életük megfakult.

Graham arra gondolt, bárcsak kint maradt volna. Bizonyosra vette, hogy a fiókokban fényesre pucolt ezüst evőeszköz lapul, de a villák ágai között tojásmaradvány szárad.

Elég ebből, faggassuk csak ki a vén szarházt!

A konyhai mosogató fölötti ablakból jó kilátás nyílt a kis-kertre.

– Onnan. Meg vannak elégedve? – kérdezte Parsons. – Innen igenis ki lehet látni oda. Nem beszéltem vele egy szót sem, nem emlékszem, hogy nézett ki. Ha más kérdésük nincs, nekem most sok dolgom van.

Graham most először szólalt meg.

– Az mondta, bement, hogy felvegye a köntösét, és mire visszajött, az alak már eltűnt. Ezek szerint ön nem volt felöltözve?

– Nem.

– Késő délután? Rosszul érezte magát, Mr. Parsons?

– A saját házamban azt teszek, amit akarok, senkinek semmi köze hozzá. Ha kedvem tartja, idebenn akár anyaszült meztelenül is járhatok. Miért nem odakint keresik a gyilkost? Gondolom, mert idebenn hűvös van.

– Úgy tudom, ön nyugdíjas, Mr. Parsons, így azután édes mindegy, felöltözik-e egyáltalán napközben, vagy sem. Ha jól sejtem, gyakran megesik, hogy egész nap nem is öltözik fel.

Parsons halántékán kidagadtak az erek.

– Csak azért, mert már nyugdíjas vagyok, még nem jelenti azt, hogy nem öltözöm fel mindennap, és nem találok elfoglaltságot. Egyszerűen csak melegem volt, bejöttem, és lezuhanyoztam. Dolgoztam. Talajtakarást végeztem, délutánra már egy egész napra valót megcsináltam, és azt hiszem, ez több, mint amit magukról el lehet mondani a mai napon.

– Mit csinált?

– Talajtakarást.

– Melyik nap végezte a talajtakarást?

– Pénteken. Múlt hét pénteken. Reggel szállították le, jó nagy rakományt, én pedig... délutánra már az egészet szétterítettem. Megkérdezhetik a kertészetet, mennyi volt.

– Azután melege lett, így hát bejött, és lezuhanyozott. Mit csinált a konyhában?

– Készítettem magamnak egy pohár jegesteát.

– És vett ki hozzá jégkockákat? Csak mert a hűtőszekrény odaát van, távol az ablaktól.

Parsons előbb az ablakra nézett, azután a hűtőszekrényre; elképedt, zavartnak látszott. Tompán meredt maga elé, a szeme olyan volt, mint a piacon a halaké zárás előtt. Egyszerre diadalmasan megcsillant a tekintete. Odalépett a mosogató melletti szekrényhez.

– Pontosan itt álltam, édesítőt vettem ki, amikor megláttam. Úgy van. Ez minden. Most pedig, ha befejezték a kíváncsiságát...

– Azt hiszem, Hoyt Lewist látta – jegyezte meg Graham.

– Én is azt hiszem – mondta Springfield...

– Nem Hoyt Lewis volt az. Nem ő volt az. – Parsons szeme könnybe lábadt.

– Honnan tudja? – kérdezte Springfield. – Lehet, hogy Hoyt Lewis volt az, maga pedig csak azt gondolta...

– Lewis mindig a napon jár, le van barnulva. Zsíros, ősz haja van, meg olyan favágós pajesza. – Parsons hangja fölerősödött, olyan gyorsan beszélt, hogy alig lehetett érteni. – Hát onnan tudtam. Persze hogy nem Lewis volt az. Ez a pasas sápadtabb volt. A haja meg szőke. Megfordult, hogy fölírjon valamit a jegyzetömbjére, akkor be tudtam nézni a sapkája alá, a tarkójára. Szőke. A tarkóján egyenesre vágva.

Springfield mozdulatlanul állt, de amikor megszólalt, a hangja továbbra is kétkedően csengett.

– Hát az arca?

– Nem tudom. Talán bajszos lehetett.

– Akárcsak Lewis?

– Lewisnak nincs bajusza.

– Ó! – mondta Springfield. – A szeme egy magasságban volt a villanyórával? Vagy föl kellett néznie rá?

– Úgy hiszem, egy szintben volt vele a szeme.

– Fölsimerné, ha újra látná?

– Nem.

– Hány éves lehetett?

– Nem volt idős. Nem tudom.

– Látta körülötte ugrálni Leedsék kutyáját?

– Nem.

– Ide figyeljen, Mr. Parsons, most már látom, hogy tévedtem – jelentette ki Springfield. – Ön valóban nagyon értékes segítséget nyújtott nekünk. Ha megengedi, ideküldök egy rajzoló,

és nagyon kérem, engedje meg neki, hogy a konyhaasztalához üljön, és talán elmondhatná neki, hogyan néz ki ez a pasas. Anyyi bizonyos, hogy nem Lewis volt az.

– Nem akarom, hogy megjelenjen a nevem az újságokban.

– Nem lesz benne.

Parsons kikísérte őket.

– Remekül rendben tartja ezt a kertet, Mr. Parsons – jegyezte meg Springfield. – Megérdemelné, hogy valami díjat nyerjen vele.

Parsons nem válaszolt. Az arca kipirult, az arcizma rángatózott, a szeme könnybe lábadt. Csak állt a lötyögős sortjában, a szandáljában, és rájuk meredt. Amint kiléptek a kertből, fölkapta a vasvilláját, és dühödten döfködni kezdte a földet, keresztülbotorkált a virágágyáson, és szétterítette a mulcsot.

Springfield bejelentkezett az autórádióján. Egyetlen közmű vagy városi hatóság sem tudott az utcában megjelent férfiről, aki a gyilkosságokat megelőző napon járt ott. Springfield jelentette Parsons személyleírását, és utasítást adott, hogy küldjenek ki egy rajzoló.

– Mondjátok meg neki, hogy először a póznát meg a mérőt rajzolja meg, onnan induljon tovább. Közben állandóan nyugtatgatnia kell a tanút.

– A rajzolónk nem szívesen megy házhoz – közölte a nyomozók főnöke Grahammel, amint a Fordjával átsuhant az elválasztószávon, hogy kikerülje a dugót. – Szereti, ha a titkárnők látják, hogyan dolgozik, meg ha a tanú egyik lábáról a másikra áll, és topogva kémlel át a vállá fölött. Egy rendőrörs viszont pocsek hely ahhoz, hogy egy olyan tanút faggassanak, akit nem szabad megijeszteni. Amint a kezünkben lesz a kép, házról házra járjuk vele a környéket. Azt hiszem, most igazán szagot fogtunk, Will. Halvány a nyom, de mégiscsak nyom, nem igaz? Az igazság az, hogy jól befűtöttünk a szerencsétlen flótásnak, erre mindent kiáltalt. De most már kezdünk is vele valamit.

– Ha ez a pasas tényleg az, akit keresünk, akkor ez az eddigi legjobb hír – mondta Graham. Elege volt magából.

– Úgy van. Vagyis nem csak egyszerűen leszáll egy buszról, hogy elinduljon, amerre a farka viszi. Terve van. Itt éjszakázott a városban. Egy-két nappal korábban már tudta, hová megy. Határozott elképzelése van. Föltérképezi a helyet, megöli a kutyát vagy a macskát, azután a családot. Miféle pokoli terv ez? – Springfield elhallgatott. – Ez már a te területed, nem igaz? – kérdezte rövid szünet után.

– Igen, az enyém. Ha valakié, hát, gondolom, az enyém.

– Tudom, hogy láttál már ilyesmit. Nem volt ínyedre, amikor tegnap Lecterről kérdeztelek, de most beszélnünk kell róla.

– Rendben van.

– Összesen kilenc embert ölt meg, ugye?

– Kilencről tudunk. Két áldozata túlélte.

– Mi történt velük?

– Az egyik lélegeztetőgépen van az egyik baltimore-i kórházban. A másik Denverben, egy privát elmeegógyintézetben.

– Mi készítette a gyilkosságokra, miféle örület?

Graham a kocs ablakából a járdán siető gyalogosokat nézte. A hangja közömbösen csengett, mintha egy levelet diktálna.

– Azért tette, mert kedvét lelte benne. Még most is élvezi. Dr. Lecter nem örült, legalábbis nem a hétköznapi értelemben az. Azért követett el ocsmány szörnyűségeket, mert élvezte. De teljesen épeszűen képes viselkedni, ha úgy tartja a kedve.

– Mit mondtak a pszichológusok, mi a baja?

– Azt mondták, szociopata, mert nem tudják, hogyan nevezhetnék másként. Megvan benne az úgynevezett szociopata néhány jellegzetes vonása. Semmiféle megbánást, büntudatot nem érez. És megvan benne a legfontosabb és legsúlyosabb tünet: gyermekkorában sadista módon kínozte az állatokat.

Springfield fújt egyet.

– De hiányzik belőle az összes többi jellegzetesség – folytatta Graham. – Nem volt kallódó ember, korábban sohasem került

összeütközésbe a törvénnyel. Kis dolgokban nem volt sekélyes és másokat kiszípolozó, mint általában a szociopaták. Nem érzéketlen. A pszichológusok nem tudják, minek nevezzék. Elektroenkefalogramjai néhány furcsa torzulást mutatnak, de ezekből nem sokat lehet kiolvasni.

– Te minek neveznéd? – kérdezte Springfield.

Graham habozott.

– Magadban minek hívnád?

– Lecter egy szörnyeteg. Ha rá gondolok, azok a szálnalmas teremtmények jutnak az eszembe, akiknek a születéséről a kórházak időről időre beszámolnak. Táplálják, melengetik őket, de nem kapcsolják őket a gépekre, így aztán meghalnak. Lecter agyilag ugyanolyan, mint ezek, de normálisnak látszik, és senki meg nem mondaná, mi lakozik benne.

– A nyomozók vezetőinek a szövetségében van néhány barátom, baltimore-iak. Megkérdeztem őket, hogyan jutottál Lecter nyomára. Azt mondták, nem tudják. Hogyan csináltad? Mi volt a legelső nyom, az első megérzés?

– Véletlen egybeesés az egész – felelte Graham. – A hatodik áldozatot a műhelyében ölték meg. Famegmunkáló szerszámai voltak, és a műhelyében tartotta a vadászholmijait is. Oda volt kötözve ahhoz a fogasfalhoz, ahol a szerszámai lógtak; valósággal széttépték, össze volt vagdalva, döfködve, még nyilakat is lőttek bele. A sebek emlékeztettek valamire. De nem jutott eszembe, mire.

– Aztán sorra meg kellett nézned a többieket is.

– Igen. Lecter nagyon belejött: a következő hármat kilenc napon belül intézte el. De ennek a hatodiknak két régi sebhely volt a combján. A kórboncnokok érdeklődtek a helyi kórházban, és kiderült, hogy kerek öt évvel azelőtt íjvadászat közben lezuhant egy fáról, és egy nyíllal átlőtte a saját lábát. A kórlapot egy kórházi orvos írta, de elsőként Lecter kezelte, mert ő volt az ügyeletes a baleseti sebészen. Az ő neve szerepelt a betegfelvételi kártonon. Hosszú idő telt már el a baleset óta, de úgy gondoltam,

Lecter talán emlékezhet, ha valami gyanúsat észlelt annak idején a nyíl okozta sebbel kapcsolatban, így hát fölkerestem a rendelőjében. Még a szalmaszála is belekapaszkodtunk. Akkoriban pszichiáterként dolgozott. Szép rendelője volt. Régiségek. Azt mondta, nemigen emlékezik már a nyíl okozta sebre, az áldozatot az egyik haverja hozta be, ez minden. De valami nem hagyott nyugodni. Talán volt valami, amit Lecter mondott, vagy valami a rendelőjében. Crawforddal újra végigrágtuk magunkat az egészen. Ellenőriztük a kartotékokat, de Lecterről semmit sem találtunk. Szerettem volna egy kis időt egyedül eltölteni a rendelőjében, de nem tudtunk házkutatási parancsot szerezni. Nem tudtuk megindokolni. Ezért aztán újra fölkerestem.

– Vasárnap volt, ilyenkor is fogadott betegeket. Az épület üres volt, csak a várójában ült egy ember. Nyomban fogadott. Beszélgettünk, udvarias erőfeszítést színlelt, mintha segíteni akarna nekem, közben fölpillantottam, és a feje fölötti polcon megláttam néhány nagyon régi orvosi könyvet. Akkor tudtam, hogy ő volt az. Amikor ismét rápillantottam, talán megváltozott az arckifejezésem, magam sem tudom. Tudtam, és ő is tudta, hogy tudom. De továbbra sem jöttem rá, mi lehetett az oka. Nem bíztam a megérzésemben. Arra gondoltam, hogy ki kell valahogy okoskodnom. Így aztán motyogtam valamit, és kisiettem az előcsarnokba. Ott volt egy nyilvános telefon. Nem akartam felkelteni a gyanúját, amíg segítséget nem hívtam. A rendőrségi diszpécserrel beszéltem, amikor az egyik hátam mögötti személyzeti bejárón cipő nélkül kilépett. Nem hallottam, hogy felém közeledik. Egyszerre csak megéreztem a lélegzetét, és azután... a többi már úgys tudod.

– Mégis honnan tudad, hogy ő volt az?

– Azt hiszem, talán egy héttel később, már a kórházban állt össze a kép. A „Sebember” volt az; egy illusztráció, amely sok régi könyvben megtalálható, olyanokban, amilyeneket Lecternél láttam. Különbőféle háborús sérüléseket ábrázol, valamennyit egyetlen alakon. A kórboncnok tartott nekünk továbbképző

tanfolyamot a George Washington Egyetemen, ott láttam. A hatodik áldozat testhelyzete és sebei szinte tökéletesen azonosak voltak a Sebemberével.

- Azt mondd, a Sebember? Ez volt minden bizonyítékod?
- Hát igen. A véletlenek egybeesése folytán láttam azt az ábrát. Szerencse dolga.
- Szép kis szerencse.
- Ha nem hiszel nekem, akkor mi a fasznak kérdezősködtél?
- Ezt meg sem hallottam.
- Jól van. Nem is úgy értettem. Mégis így történt.
- Rendben van – mondta Springfield. – Rendben van. Köszönöm, hogy elmondtad nekem. Tudnom kellett.

Parsons személyleírása az utcabeli férfiről, továbbá a macskára és a kutyára vonatkozó értesülések esetleges utalások voltak a gyilkos módszereire: valószínűnek tűnt, hogy óraleolvasóként deríti fel a terepet, és kényszeresen először a kiszemelt áldozatai kedvenc állatait támadja meg, mielőtt lemészárolja az egész családot.

A rendőröknek most azt kellett sürgősen eldönteniük, vajon közvétegyék-e a feltételezésüket, vagy sem.

Ha a közvélemény ismeri a vészjeleket, és az emberek figyelnek, a rendőrséget esetleg előzetesen figyelmeztethetik a gyilkos soron következő támadására – de feltehetően ő maga is olvas újságot.

Megváltoztathatja a szokásait.

A rendőrségen sokan azt a nézetet vallották, hogy a nagyon is gyér nyomokat tartsák titokban, de különleges körlevelet intézenek az egész délkeleti országrész állatorvosaihoz és állatmenhelyeihez, ahonnan azonnali jelentést kérnek mindennemű kutyamacska csonkításról.

Ez viszont annyit jelentene, hogy a közvélemény nem kapja meg a kellő figyelmeztetést. Erkölcsi kérdés volt ez, a rendőrök nagyon kínosan érezték magukat.

Kikérték a chicagói dr. Alan Bloom tanácsát. Ő azt mondta, hogy ha a gyilkos ilyen figyelmeztetést olvas az újságokban, feltehetően megváltoztatja az egy-egy ház felderítésekor használt módszerét. Dr. Bloom kételkedett benne, hogy a gyilkos föl tudna hagyni a háziak kedvenc állatainak a megtámadásával, bármi nagy is a kockázat. A pszichiáter közölte a rendőrséggel: semmiképp se ringassák magukat abba az illúzióba, hogy teljes huszonöt napjuk van még – vagyis hogy egészen a következő holdtöltéig, augusztus 25-ig van idejük.

Július 31. reggelén, három órával azt követően, hogy Parsons megadta a személyleírást, a birminghami és atlantai rendőrség, valamint Crawford washingtoni irodája között tartott telefon-tárgyalások eredményeként megszületett a döntés: szétküldik a bizalmas körlevelet az állatorvosoknak, a rajzoló vázlatával három napon át járják Leedsék környékét, majd ezt követően kiadják az információt a hírközlő szervezeteknek.

E három nap alatt Graham és az atlantai nyomozók naphoszszat járták az utcákat, és a Leeds-ház környékén sorra bemutatták a rajzvázlatot a háztulajdonosoknak. Csak egész durván körvonalazták az arcot, de remélték, hogy talán akad valaki, aki ki tudja egészíteni.

Graham példánya a széleken egészen szétmállott, annyit szorongatta izzadó tenyerében. Sokszor csak ügyel-bajjal tudta rávenni a lakókat, hogy nyissák ki az ajtót. Éjszakánként lefekvés-kor be kellett hintőporoznia hőségtől kiütéses bőrét, az agya pedig úgy járta körül a problémát, mintha hologram lenne. Erőnek erejével megpróbálta földézni az ötletet megelőző érzést. De csak nem sikerült.

Időközben négy véletlen sebesülés és egy halálos baleset történt Atlantában, amikor háztulajdonosok rálöttek a késői éjszakai órákban hazatérő hozzátartozóikra. Megsokszorozódtak a csavargókat feljelentő bejelentések, a rendőrsők bejövő postáját földuzzasztotta a hasznavehetetlen tanácsok tömege. A rémület úgy terjedt, mint az influenza.

Crawford a harmadik nap estéjén érkezett vissza Washingtonból. Éppen akkor lépett Graham szobájába, amikor a férfi az átizzadt zokniját rángatta le a lábáról.

- Beleizzadtál a munkába?
- Fogj reggel egy rajzot, és győződj meg róla! – felelte Graham.
- Fölösleges, ma este már benne lesz a hírekben. Egész nap talpon voltál?
- Nem hajthatok át kocsival a kertjeiken.
- Egy percig sem hittem, hogy bármi eredményt érünk el az-
zal, ha végigjárjuk a házakat – jelentette ki Crawford.
- Hát mi a fenét vártál tőlem?
- Azt, hogy megteszel minden tőled telhetőt. – Crawford föl-
állt, és indulni készült. – A buzgómócsingoskodást néha én is
kábitószerként alkalmaztam, főleg, miután fölhagytam a piával.
Gondolom, te is így vagy vele.

Graham dühös volt. Crawfordnak természetesen igaza van, gondolta.

Graham a természeténél fogva szerette elodázni a dolgokat, és nagyon is tisztában volt ezzel a tulajdonságával. Valamikor régen, még iskolás korában, a gyorsaságával egyenlítette ki a késlekedéseit. De most már nem volt iskolás.

Volt még valami, amit megtehetett, ez már napokkal ezelőtt is eszébe jutott. Persze várhatott volna vele, amíg a holdtölte előtti utolsó napokban kétségbeesésében erre kényszerül. De megte-
hette most is, és akkor még haszon is származhat belőle.

Volt valaki, akinek kíváncsi volt a véleményére. Igaz, nagyon sajátos véleményt kellene megtudakolnia, abba a megszállott gondolkodásmódba kellene behelyezkednie, amelytől teljesen megszabadult zavartalan éveit során a Florida Keysen.

Az indokok úgy kattogtak a fejében, mint a hullámvasút fogaskerekei az első hosszú mélybe siklás előtt, azután, hogy fölért a csúcsra. Graham észre sem vette, hogy a hasát markolássza, aztán hangosan ki is mondta:

- Föl kell keresnem Lectert.

7. fejezet

Dr. Frederick Chilton, az Elmebeteg Bűnözők Chesapeake-i Állami Kórházának igazgató főorvosa fölkelt az íróasztala mögül, Will Grahamhoz lépett, és kezét rázott vele.

- Dr. Bloom tegnap telefonált nekem, Mr. Graham, vagy szó-
líthatom dr. Grahamnek?

- Nem vagyok orvos.

- Roppant megörültem, hogy ismét beszélhettem dr. Bloom-
mal, hosszú évek óta ismerjük egymást. Foglaljon helyet!

- Nagyra értékeljük a segítségét, dr. Chilton.

- Őszintén szólva, néha nem is annyira Lecter ápolójának,
hanem a titkárának érzem magam – mondta Chilton. – Pusztán
az a rengeteg postája is óriási teher. Azt hiszem, bizonyos kuta-
tói körökben egyenesen divatosnak tartják, hogy vele levelezze-
nek; jártam olyan pszichológiai tanszéken, ahol a levelei bekere-
tezve lógnak a falon, és egy ideig úgy tűnt, hogy e szakterület
minden, doktori címre pályázó jelöltje vele kíván interjút készí-
teni. De természetesen boldogan együttműködöm önnel és dr.
Bloommal.

- A lehető legnyugodtabb körülmények között kellene talál-
koznom dr. Lecterrel – mondta Graham. – Megeshet, hogy még
egy találkozásra lesz szükségem, vagy a mai beszélgetés után föl
kell hívnom valamikor telefonon.

Chilton bólintott.

- Először is, dr. Lecter a cellájában marad. Ez az egyetlen
hely, ahol nincs kényszerzubbonyban. Az egyik fala az előtérbe
nyúló dupla rács. Beállítatok oda egy széket, és ha úgy kívánja,
rekeszfalakat is. Meg kell kérnem, hogy semmiféle tárgyat ne
adjon neki, kivéve tiszta papírt, de azt is tűző- vagy gemkapocs
nélkül. Semmiféle gyűrűs iratrendezőt, ceruzát vagy tollat, van-
nak filctollai.

- Meglehet, hogy meg kell mutatnom neki olyan anyagokat,
amelyek felkelthetik az érdeklődését – jegyezte meg Graham.

– Mutathat neki bármit, tetszése szerint, feltéve, hogy puha papíron van. Iratokat a becsúsztatott ételtálcán juttasson be neki, a rács alatt. De semmit se adjon át a rácson keresztül, és ne is fogadjon el semmit, amit ő esetleg azon át kínál. Lecter a papírokat az ételtálcán juttathatja vissza. Ehhez ragaszkodom. Dr. Bloom és Mr. Crawford biztosított engem, hogy ön be fogja tartani az eljárási szabályokat.

– Természetesen – felelte Graham. Induláshoz készülődött.

– Tudom, már alig várja, hogy nekifogjon, Mr. Graham, de előbb még szeretnék valamit közölni önnel. Bizonyára érdekelni fogja. Talán fölösleges és nem helyénvaló, hogy éppen önt figyelmeztessem Lecterrel kapcsolatban, de nagyon lefegyverző tud lenni. A beszállítása után egy évig tökéletesen viselkedett, és úgy tett, mintha együttműködne velünk a terápiás erőfeszítéseinkben. Ennek következtében, ez még az elődöm idején történt, kissé enyhítettek a vele kapcsolatos szigorú biztonsági előírásokon.

– Azután 1976. július 8-án délután mellkasi fájdalmakra panaszkodott. A vizsgálóban levettük róla a kényszerzubbonyt, hogy könnyebben végezhesük el az elektrokardiogram-vizsgálatot. Az egyik ápolója kiment a cellából, hogy elszívjon egy cigarettát, a másik egy pillanatra elfordult. Az ápolónő igen erős és gyors reflexű volt. Sikerült megóvnia az egyik szeme világát. Talán furcsállja, amit most elmondok. – Chilton a fiókból elővett egy EKG-szalagot, és szétnyitotta az íróasztalán. A mutatóujjával nyomon követte az ugráló grafikont. – Itt kinyújtózik a vizsgálóasztalon. A pulzusa hetvenkettő. Itt megragadja az ápolónő fejét, és lerántja magához. Itt legyűri az ápoló. Egyébként nem is állt ellen, noha az ápoló kifecskendezte a vállát. Észrevette a sajátos tünetet? A pulzusa eközben egyszer sem szökött nyolcvanöt fölé. Még akkor sem, amikor kitepte a nő nyelvét.

Chilton semmit sem tudott leolvasni Graham arcáról. Hátra dőlt a székében, az álla alatt összefonta az ujjait. A keze száraz, fénylő volt.

– Tudja, amikor Lectert először elfogták, azt hittük, egyedül-

álló lehetőséget kaptunk, hogy egy százszázalékos szociopátát tanulmányozzunk – folytatta Chilton. – Nagy ritkaság, hogy sikerül élve elkapni egyet. Lecter roppant tiszta agyú, jó felfogóképességű, képzett pszichiáter... és amellet sorozatgyilkos. Úgy tűnt, hajlandó az együttműködésre, és arra gondoltunk, talán ablakként szolgálhat, amelyen keresztül megfigyelhetjük ezt a fajta aberrációt. Azt hittük, olyanok leszünk, mint Beaumont, aki a St. Martin gyomrán vágott nyíláson keresztül tanulmányozta az emésztés folyamatát. Kiderült azonban, hogy mindmáig nem jutottunk közelebb a megértéséhez, mint amikor beszállították ide. Beszélt valaha is hosszabb ideig Lecterrel?

– Nem. Csak akkor láttam, amikor... Leginkább a bíróság előtt láttam. Dr. Bloom megmutatta nekem a szakfolyóiratokban publikált cikkeit – válaszolta Graham.

– Ő alaposan ismeri önt. Rengeteget töprengett magán.

– Több ülése is volt önnel?

– Igen. Tizenkettő. Áthatolhatatlan fal veszi körül. Túlságosan ismeri a teszket, semhogy azok révén bármit is megállapíthassunk róla. Edwards, Fabré, de maga dr. Bloom is megpróbálkozott vele. Megvannak nálam a feljegyzéseik. Számukra is rejtély maradt. Természetesen lehetetlen megmondani, mi az, amit eltitkol, vagy hogy többet ért-e meg, mint amennyit mondani hajlandó. Na és az elítéltetése óta írt néhány ragyogó tanulmányt a *The American Journal of Psychiatry* és a *The General Archives* számára. Az írásai azonban mindig olyan problémákkal foglalkoznak, amelyek őbenne nem találhatók meg. Azt hiszem, attól tart, ha „megoldjuk”, többé senkit sem fog érdekelni, és élete hátralévő részére bezárják valami sötét odúba.

Chilton félbeszakította az előadását. Gyakorlott volt abban, hogy interjúk közben figyelje a páciensét. Úgy vélte, ekképpen megfigyelheti Grahamet is, anélkül hogy az észrevenné.

– Itt nálunk mindenki egyetért abban, hogy ön, Mr. Graham az egyetlen, aki tanúbizonyságot tett arról, hogy gyakorlatilag megérti Hannibal Lectert. Tudna mondani nekem valamit róla?

– Nem.

– A munkatársaim közül többen kíváncsiak lennének a következőkre: amikor látta dr. Lecter gyilkosságait, hogy úgy mondjam, a „stílusukat”, talán rekonstruálni tudta a fantáziálásait? És segített ez önnek abban, hogy azonosítsa őt?

Graham nem válaszolt.

– Szánalmasan kevés az anyagunk az effajta dolgokról. Egyetlen cikk jelent meg e tárgyban a *The Journal of Abnormal Psychology*-ban. Hajlandó lenne beszélgetni néhány munkatársammal? No nem, nem a mai látogatása során, dr. Bloom ezt igen szigorúan meghagyta nekem. Azt mondta, hagyjuk békén őnt. Talán legközelebb.

Dr. Chilton a pályafutása során gyakran ütközött ellenséges magatartásba. Most is fölismerte, hogy erről van szó.

Graham fölállt.

– Köszönöm, doktor úr. Most pedig szeretném meglátogatni Lectert.

A szigorúan zárt osztály acélajtaja bezárult Graham mögött. Hallotta, amint kattan a retesz.

Tudta, hogy Lecter átalussza a délelőtti nagy részét. Végigpillantott a folyosón. A fordulóban nem tudott benézni Lecter zárkájába, de annyit megállapított, hogy ezen a helyen tompított fényt használnak. Alva kívánta látni dr. Lectert. Időt akart nyerni, hogy fölvertezzze magát. Ha a saját agyában érzi Lecter örületét, gyorsan le kell küzdenie, akár egy megtántorodást.

Egy ágyneműs kocsit toló betegszállító mögött lépkedett, hogy leplezze a lépteit zaját. Tudta, észrevétlenül nagyon nehezen lehet dr. Lecter közelébe férkőzni.

Az előtér közepe táján megállt. A zárka elülső falát acélrács takarta. Az acélrudak mögött, kartávolságon túl, erős nejlonháló feszült mennyezettől a padlóig, faltól falig. E válaszfalon túl Graham egy, a padlóba csavarozott asztalt és széket pillantott meg.

Az asztalon puha fedeles könyvek, valamint levelek tornyosultak. Graham az acélrácsához lépett, megérintette, de nyomban el is kapta a kezét.

Dr. Hannibal Lecter a priccsen aludt, fejét a falnak támasztott párnájára hajtotta. Mellén, nyitva feküdt Alexandre Dumas *Konyhaszótár* című műve.

Graham már vagy öt másodperce meredt rá a rácson át, amikor Lecter kinyitotta a szemét, és azt mondta:

– Ugyanaz a bűdös arcszesz, amit a bírósági tárgyaláson is használt.

– Minden karácsonykor megajándékoznak vele.

Dr. Lecter vörösesbarna szeme apró piros pontokban tükrözte a fényt. Graham érezte, hogy a tarkóján föláll a szőr. Rátette a kezét.

– Hát igen, karácsony – szólalt meg Lecter. – Megkaptam a levelezőlapomat?

– Megkaptam. Köszönöm.

Dr. Lecter karácsonyi lapját az FBI washingtoni bűnügyi laboratóriuma küldte meg Grahamnek. Ő kivitte a kiskertbe, elégette, és mielőtt Mollyhoz ért volna, megmosta a kezét.

Lecter fölállt, és az asztalhoz lépett. Alacsony, törekeny alkátú, de nagyon arányos testfelépítésű férfi.

– Miért nem foglal helyet, Will? Azt hiszem, abban a faliszekrényben talál néhány kempingszéket. Legalábbis amikor előveszik őket, mintha onnan jönne a zaj.

– A betegszállító majd hoz egyet.

Lecter állva maradt, amíg Graham le nem ült az előtérben.

– És hogy van Stewart felügyelő? – érdeklődött.

– Stewart jól van. – A felügyelő kivált a rendőrség kötelékéből, miután meglátta dr. Lecter alagsorát. Most egy motel igazgatója. Graham ezt nem említette. Úgy vélte, Stewart nem lenne elragadtatva, ha levelet kapna Lectertől.

– Sajnálatos, hogy az érzelmi problémái felülkerekedtek ben-

ne. Úgy vélem, ígéretes karrier állt előtte. Magának szoktak lenni problémái, Will?

- Nem, nincsenek.

- Hát persze hogy nincsenek.

Graham úgy érezte, hogy Lecter tekintete áthatol a koponyáján. Figyelmes pillantása úgy járt körbe az agyában, akár egy légy.

- Örülök, hogy eljött. Már vagy három éve volt, igaz? A látogatóim mind szakmabeliek. Fantáziátlan klinikai pszichiáterek és tapogatózó, másodvonalbeli pszichológus doktorok mindenféle isten háta mögötti főiskoláról. Ceruzaszopogatók, akik folyóiratokban publikált cikkeikkel próbálják meghosszabbítani a szerződéseiket.

- Dr. Bloom megmutatta a maga cikkét a plasztikaiműtét-függőség veszélyeiről a *The Journal of Clinical Psychiatry*-ban.

- Nos?

- Roppant érdekes, még egy laikus számára is.

- Laikus... laikus... laikus... Érdekes kifejezés - jelentette ki Lecter. - Mennyi tanult pasas jár-kezel mindenfelé. Olyan rengeteg a szakértő, aki állami segélyből él. Maga meg azt mondja, hogy laikus. De nem csak maga kapott el engem, igaz, Will? Tudja egyáltalán, hogyan csinálta?

- Biztos vagyok benne, hogy olvasta a jegyzőkönyveket. Minden megtalálható bennük.

- Nem, nem minden található meg bennük. Tudja, hogyan csinálta, Will?

- Benne van a jegyzőkönyvekben. Különböző is, mit számít ez már?

- Nekem nem számít, Will.

- A segítségét kérem, dr. Lecter.

- Hát igen, sejtettem.

- Atlantáról és Birminghamról van szó.

- Igen.

- Biztos vagyok benne, hogy olvasott róla.

- Olvastam az újságokban. Nem vághatom ki a cikket. Ter-

mészletesen nem adnak ollót a kezembe. Tudja, néha megfenyegetnek, hogy elveszik a könyveimet. Nem szeretném, ha azt hinnék, hogy valami beteges dolgon töprengek. - Elnevette magát. A fogai fehérek, picik voltak. - Ugye azt szeretné tudni, hogyan választja ki őket?

- Arra gondoltam, hátha van valami elképzelése. Arra kérem, mondja el nekem.

- Miért tenném?

Graham már várta ezt a kérdést. Az, hogy véget kell vetni a sorozatgyilkosságoknak, nemigen juthat dr. Lecter eszébe.

- Vannak dolgok, amik hiányoznak magának - folytatta Graham. - Kutatási anyagok, sőt esetleg még mikrofilmek is. Beszélhetnék az igazgató főorvossal.

- Chiltonnal. Bizonyára találkozott vele, amikor idejött. Hátborzongató, nem? Vallja meg őszintén! Olyan ügyetlenül matat az ember fejében, mint egy elsőéves egyetemista, amikor egy övet próbál kioldani egy nő ruháján, nem igaz? A szeme sarkából figyelte magát. Ezt biztos észrevette. Akár hiszi, akár nem, de megpróbálkozott nálam egy tematikus appercepciós tesztel. Úgy ült ott, mint egy leselkedő kandúr, várta, mikor bukkan fel a 13-as számú, férfi-nő párost ábrázoló kép. Haha. Bocsásson meg, megfeledkeztem róla, hogy maga nem tartozik a felkentek közé. Ez a kártya egy ágyban fekvő nőt ábrázol, az előtérben egy férfival. Azt várta tőlem, hogy kerülöm majd a szexuális értelmezést. Csak nevettem. Felfújta magát, és mindenkinek azt mesélte, hogy Ganser-szindróma révén kerültem el a börtönt... Mindegy, unalmas.

- Hozzáférhetne az Amerikai Orvosszövetség mikrofilmtárához.

- Nem hiszem, hogy megszerezné nekem azokat a dolgokat, amikre szükségem lenne.

- Tegyen próbára!

- Az igazság az, hogy bőven van olvasnivalóm.

- Megnézhetné ennek az esetnek a dossziéját. De van más ok is.

– Könyörgöm, árulja el!

– Gondoltam, talán kíváncsi, vajon okosabb-e annál a személyénél, akit keresek.

– Ezek szerint úgy véli, maga okosabb nálam, hiszen maga kapott el engem.

– Nem. Tudom, hogy nem vagyok okosabb magánál.

– Akkor meg hogyan kapott el engem, Will?

– Hátrányban volt.

– Miféle hátrányban?

– A szenvedély volt a hátránya. Azonkívül nem épelméjű.

– Nagyon szépen leburnult, Will.

Graham nem válaszolt.

– A keze kéréses. Már nem olyan, mint egy zsaru keze. Az az arcszesz meg olyan, amelyet egy gyerek választana. Egy hajó van a címkéjén, igaz? – Dr. Lecter mindig kissé oldalra dönti a fejét. Ha kérdez, még inkább így tesz, mintha a kíváncsiságát az arcodba akarná dörögni. Hosszabb hallgatás után ismét megszólalt: – Ne higgye, hogy meg tud győzni azzal, hogy az intellektuális hiúságomnak hízeleg!

– Nem hiszem, hogy meg fogom győzni. Vagy megteszi, vagy nem. Dr. Bloom egyébként is dolgozik az ügyön, márpedig ő a leg...

– Elhozta a dossziét?

– Igen.

– Képeket is?

– Igen.

– Adja ide, akkor talán mérlegelem a kérését.

– Nem.

– Sokat álmodik, Will?

– Visszontlátásra, dr. Lecter!

– Még nem fenyegetőzött azzal, hogy elveszi a könyveimet!

Graham már indult kifelé.

– Rendben van, adja hát ide a dossziéját! Elmondom magának, mit gondolok.

Grahamnek alaposan meg kellett pakolnia a tálcát a dosszié rövidített változatával. Lecter behúzta magához.

– A tetején megtalálja az összegzést. Azt most is elolvashatja – jegyezte meg Graham.

– Szíves engedelmével egyedül szeretném elolvasni. Adjon egy órát!

Graham egy komor büfé megviselt műanyag díványán várakozott. Kórházi dolgozók tértek be ide egy kávéra. Nem elegyedett szóba velük. A szoba apró tárgyait bámulta, és örült, hogy nem mozdultak el a látómezejéből. Kétszer is ki kellett mennie a mosdóba. Teljesen eltompult.

Az őt ismét bebocsátotta a szigorú zárt osztályra.

Lecter az asztalnál ült, töprengett. Graham tudta, hogy az egyórnyi időt túlnyomórészt a képek szemlélésével töltötte.

– Ez nagyon félénk fiúcska, Will. De szívesen találkozna vele... Felmerült önben annak a lehetősége, hogy nyomorék lehet? Vagy legalábbis azt hiszi, hogy nyomorék?

– A tükrök.

– Úgy van! Figyelje meg, hogy a házak valamennyi tükrét összezúzta, nem csak annyit, hogy elegendő szilánkja legyen. Nem egyszerűen azért helyezi el a sebekbe a szilánkokat, hogy sérüléseket okozzon. Úgy állítja be a tüködarabokat, hogy láthassa magát bennük. A szemükben... Mrs. Jacobiében és... hogy is hívják a másikat?

– Mrs. Leeds.

– Igen.

– Ez érdekes – mondta Graham.

– Ez nem „érdekes”. Maga is gondolt már rá.

– Eszembe jutott.

– Csak azért jött ide, hogy szemügyre vegyen engem. Hogy újra szimatot fogjon, a jó öreg szimatot, igaz? Nem lenne egyszerűbb, ha saját magát szimatolgatná?

– A maga véleményére vagyok kíváncsi.

– Jelenleg semmiféle véleményem sincsen.

– Azért ha eszébe jut valami, szeretném meghallgatni.
 – Megtarthatom a dossziét?
 – Még nem döntöttem el – felelte Graham.
 – Miért nincsen benne a telkek leírása? Itt vannak a házak homlokzati rajzai, az alaprajzok, de alig említik a telkeket. Milyenek voltak a kertek?

– Nagy hátsó kertek, kerítéssel körülvéve, itt-ott élősvény. Miért érdekli?

– Azért, kedves jó Will, mert ha ez a vándor valamiféle sajátos viszonyban van a holddal, akkor talán kimegy, és bámulja a holdat. Mielőtt megtisztálgodik, érti, ugye? Látott már vért holdfényben, Will? Egészen feketének látszik. Persze azért megtartja megkülönböztető fényét. Ha mondjuk valaki meztelen lenne, jobb lenne a szabadban élvezni az ilyesmit. De hát tekintettel kell lenni a szomszédokra, hmmm?

– Úgy gondolja, a kertnek is szerepe lehet az áldozatok kiválasztásakor?

– Nagyon is. És természetesen lesz még több áldozat. Hadd tartsam meg a dossziét, Will! Tanulmányozni fogom. És ha újabb dossziéi lesznek, azokat is szeretném látni. Fölhívhat. Amikor nagy ritkán fölhív az ügyvédem, behoznak nekem egy telefonkészüléket. Azelőtt a házivonalon kapcsolták be, de persze mindenki belehallgatott. Nem adná meg nekem az otthoni telefonját?

– Nem.

– Tudja, hogyan kapott el engem, Will?

– Visszontlátásra, dr. Lecter! Üzeneteket hagyhat számomra a dosszién található számon. – Azzal Graham elsétált.

– Tudja, hogyan kapott el engem?

Graham már kiért Lecter látómezejéből, és a lépteit gyorsabba fogva sietett a távoli acélajtó felé.

– Azért kapott el, mert pontosan egyformák vagyunk. – Graham ezt hallotta utoljára, mielőtt bezárult mögötte az acélajtó.

Kábult volt, csak annyi jutott el a tudatáig, hogy retteg attól,

amikor már nem lesz kábult. Leszegett fejjel ment, senkihez sem szólt, a fülében úgy dobolt a szívé, mint a szárnyak tompa surrogása. Úgy tűnt, alig néhány lépés, és már kint is van. Ez csupán egyetlen épület volt, Lectert alig öt ajtó választotta el a külvilágtól. Grahamen az a képtelen érzés lett úrrá, hogy vele együtt Lecter is kijött. A kapun kiérve megállt, körülnézett, meg akart bizonyosodni róla, hogy egyedül van.

Az utca túloldaláról, egy kocsiból, hosszú teleobjektívját a kocsiablak keretének támasztva Freddy Lounds pompás profilképet készített Grahamról, fölötte a kőbe vésett: „Elmebeteg Bűnözők Chesapeake-i Állami Kórháza.”

A *The National Tattler* végül úgy vágta meg a képet, hogy azon csak Graham arca és a kőbe vésett felirat első két szava látszott.

8. fejezet

Dr. Hannibal Lecter a priccsén hevert; Graham távozása után leoltotta a villanyt. Hosszú órák múltak el.

Egy ideig a szövetek anyagát észlelte: a tarkóján összekulcsolt kezébe nyomódó párnahuzat szövését, az arcához tapadó sima anyagot.

Azután szagokat érzett, és hagyta, hogy az agya eljátszadozzon velük. Egyesek valóságosak voltak, mások nem. Cloroxot töltöttek a lefolyóba; ondó. Odaát, a folyosó túlsó végén chili con carnét kaptak ebédre; verejtéktől megmerevedett keki egyenruha. Graham nem volt hajlandó megadni neki a telefonszámát: levágott bojtorján és teafű kesernyész illata.

Föhlült. A pasas lehetett volna udvariasabb is. Gondolatainak olyan rezes szaguk volt, mint egy elektromos órának.

Lecter többször pislogott, majd felvonta a szemöldökét. Felkapcsolta a villanyt, és egy cédulát írt Chiltonnak: telefont kért, hogy fölhívhasa az ügyvédjét.

A törvény értelmében Lecternek joga volt, hogy ellenőrzés

nélkül beszélhessen az ügyvédjével, és eddig még nem élt vissza ezzel a jogával. Mivel Chilton sohasem engedte volna meg neki, hogy ő menjen a telefonhoz, a készüléket behozták neki.

Két ór jelent meg vele, az asztaluk melletti telefonáljzattól hosszú zsinórt húztak maguk után. Az egyik őrnél voltak a kulcsok. A másik könnygázsprét tartott a kezében.

– Menjen a zárka végébe, dr. Lecter! Forduljon a fal felé! Ha megfordul, vagy a rácshoz közelebb jön, mielőtt meghallja a zár kattánását, kap egy adag sprét az arcába. Világos?

– Nagyon is – felelte Lecter. – Nagyon köszönöm, hogy behozták a telefont!

Át kellett dugnia kezét a nejlonhálón, hogy tárcsázhasson. A chicagói tudakozó megadta neki a Chicagói Egyetem pszichiátriai tanszékének a számait, valamint dr. Alan Bloom hivatali telefonszámát. A pszichiátriai tanszék központját tárcsázta.

– Dr. Alan Bloommal szeretnék beszélni.
– Nem vagyok biztos benne, ma bejött-e, de kapcsolom.
– Várjon csak egy pillanatig! Tudnom kellene a titkárnője nevét, és kínos lenne megmondanom, hogy elfelejtettem.

– Linda King. Egy pillanat türelmet!
– Köszönöm.

Nyolcat csöngött ki a telefon, mielőtt fölverték a kagylót.

– Linda King irodája.

– Üdvözlöm! Linda?

– Linda nem jár be szombatonként.

Dr. Lecter éppen erre számított.

– Megkérhetném arra, hogy segítsen nekem? Bob Greer vagyok, a Blaine & Edwards Kiadótól. Dr. Bloom megkért, hogy küldjem meg Overholser könyvének, *A pszichiáter és a törvénynek* egy példányát Will Grahamnek, és azt mondta, Linda majd megküldi nekem a címet meg a telefonszámot, csak, úgy látszik, megfélekezett róla.

– Én csak kisegítő vagyok, Linda hétfőn jön be...

– Még vagy öt percem van, hogy elcsípjem a Federal Express,

és nem akarom odahaza zavarni ezzel dr. Bloomot, mert azt mondta Lindának, küldje meg nekem a címet, és nem szeretném eláztatni előtte. Ott van a cím és a szám a dossziéjában, vagy mi a fenében, örökké hálás leszek magának, ha felolvassa nekem.

– Lindának nincs ilyen notesze.

– Hát olyan címregisztere van-e, amelynek az oldalán csúszatható mutató mozog?

– Igen, ilyen van.

– Legyen már olyan drága, csúsztassa a mutatót annak a gazembernek a nevéhez, és akkor nem rabolom tovább az idejét.

– Hogy is hívták?

– Graham. Will Graham.

– Megvan, az otthoni telefonszáma. 305 JL5-7002.

– Föl kell adnom neki a könyvet a címére.

– Az nincsen fölírva.

– Milyen cím van ott?

– Washington D. C., Tizedik utca és Pennsylvania Avenue sarka, FBI. Ó, van itt még valami: Florida, Marathon, postafiók 3680.

– Pompás, maga egy angyal.

– Örülök, hogy segíthettem.

Lecter jókedvre derült. Arra gondolt, egyszer majd meglepi Grahamet azzal, hogy fölhiyja, vagy ha a pasas képtelen az udvariasságra, esetleg megbíz egy kórházellátó áruházat, hogy küldjön Grahamnek egy kolosztómiás zacskót – a régi szép idők emlékére.

9. fejezet

Ezeregyszáz kilométernyire délnyugatra, a St. Louis-i Gateway Filmlabor büféjében Francis Dolarhyde a hamburgerére várt. A melegen tartó pultban kiállított fogások fölötti üveget ellepte a pára. Dolarhyde a pénztárnál állt, és egy papírpohárból kávét kortyolgatott.

Egy fehér köpenyes, vörös hajú, fiatal nő lépett a kantinba, és szemügyre vette a cukorkaautomatát. Több ízben az ajkát bigygyesztve Francis Dolarhyde hátára pillantott. Végül ellépett mellette, és megszólította:

– Mr. D.?

A férfi hátrafordult. A sötétkamrán kívül mindig vörös védőszemüveget viselt. A nő mereven a szemüveg nyergére szegezte a tekintetét.

– Nem ülne le velem egy percre? Szeretnék valamit elmondani magának.

– Mit mondhatna maga nekem, Eileen?

– Azt, hogy valóban nagyon sajnálom. Bob iszonyúan be volt rúgva, és tudja, csak bolondozott. Nem gondolta komolyan. Nagyon kérem, üljön le. Csak egy percre. Megtenné ezt nekem?

– Mmm-hmmm. – Dolarhyde sohasem mondta azt, hogy „természetesen”, mert a sziszegő hangokat nem tudta kiejteni.

Leültek. A fiatal nő a zsebkendőjét szorongatta.

– Mindenki remekül érezte magát a partin, és nagyon örültünk, hogy maga is beugrott – mondta. – Tényleg örültünk, és meg is lepödtünk. Tudja, milyen Bob, állandóan hangokat utánoz; a rádióban kellene föllépnie. Két-három kiejtést utánozott, vicceket mesélt, meg ilyesmi; nagyon élethűen tudja utánózni a négereket. Amikor azt a másik hangot utánózta, nem akarta megbántani magát. Olyan részeg volt, hogy azt sem tudta, ki van ott.

– Mind nevettek, aztán meg... elhalt a nevetés. – Dolarhyde sohasem használta a *megszűnt* szót az *sz* hang miatt.

– Bob akkor fogta fel, hogy mit tett.

– De mégiscsak folytatta.

– Tudom – mondta a vörös hajú nő; sikerült a zsebkendőjéből Dolarhyde védőszemüvegére pillantania anélkül, hogy közben elbizonytalanodott volna. – Én is alaposan rámásztam. Azt mondta, nem gondolt semmi rosszra, de amikor észrevette, hogy már benne van, megpróbálta folytatni a viccet. Maga is láthatta, hogy elvörösödött.

– Meghívott... hogy adjak elő egy duettet vele.

– Átkarolta magát, és megpróbálta megölni. Azt akarta, hogy lássa, ez csak egy tréfa, Mr. D.

– Mindenki rajtam röhögött, Eileen.

– Bob szörnyen bánja a dolgot.

– Nos, én nem akarom, hogy rágja magát. Ezt nem akarom. Meg is mondhatja neki. És itt, az üzemben ettől nem változik semmi. A keservit, ha olyan tehetséges lennék, mint Bob, hát én... én állandóan csak viccelnék. – Dolarhyde-nak sikerült lenyelnie a *hülyéskednék* szót. – Hamarosan valamennyien újra összejövünk valahol, akkor majd tőlem is megtudja, hogy nem bánom az egészet.

– Jól van, Mr. D., tudja, hogy ő a sok tréfálkozás ellenére nagyon érzékeny fickó.

– Meghiszem azt! Gondolom, gyöngéd is. – Dolarhyde hangja fojtottan hangzott az ujjai alól; ha ült, mindig az orra alá nyomta a mutatójúja felső ujjpercét.

– Nem értem. Mit mondott?

– Úgy értem, maga nagyon jól tesz neki, Eileen.

– Azt hiszem, valóban így van. Már nem is iszik, csak hétvégeken. Amikor éppen kezd egy kicsit lazítani, telefonál a felesége. Bob pofákat vág, miközben beszélnek, de én tudom, mennyire föl van dülva utána. Egy nő megérzi az ilyesmit. – Megérintette Dolarhyde csuklóját, és a védőszemüvege ellenére észrevette, hogy a férfi szeme megvillan az érintésére. – Ne is törődjön vele, Mr. D., örülök, hogy kibeszéltük magunkat.

– Én is örülök, Eileen.

Dolarhyde a szemével kísérte a távozó nőt. A térdhajlatában szívastól eredő, száj alakú folt volt. Arra gondolt – jogosan –, hogy Eileen nem ítéli meg helyesen őt. Sőt, valójában senki sem.

A tágas sötétkamrában hűvös volt, és vegyszerek szaga érződött. Francis Dolarhyde ellenőrizte az A tartályban lévő előhívót. Óránként az ország megannyi pontjáról beküldött, sok száz méternyi amatőr film ment át ezen a tartályon. A vegyszerek hő-

fokán és frissességén múlt minden. Mindezt ő volt a felelős, sőt, a többi műveletért is, amíg a filmek át nem haladtak a szárítón. Naponta számtalanszor, szűrőpróbaszerűen kiemelt egy-egy filmet a tartályból, és kockánként ellenőrizte. A sötétkamrában csend volt. Dolarhyde nem tűrte, hogy a segédei fecsegiessenek, és többnyire csak kézmozdulatokkal kommunikált velük.

Amikor véget ért az esti műszak, egymaga maradt a sötétkamrában, egyedül hívott elő, szárított és ragasztott össze néhány saját maga által készített filmet.

Dolarhyde este tíz óra körül ért haza. Egyedül élt a nagyszüleitől örökölt, tágas házban, amely egy kavicsos út végén állt; az út St. Louisból indult ki, a Missouri állambeli St. Charlestől északra lévő almáskerten, majd a Missouri folyón haladt át. Az almáskert távol élő gazdája elhanyagolta a kertet. A zöldellő fák között kiszáradt, girbegurba fák meredeztek. Most, július végén az egész gyümölcsöst betöltötte a rothadó almák szaga. Nappal rengeteg méh dongott a fák körül. A legközelebbi ház közel egy kilométernyire volt innen.

Dolarhyde naponta, miután hazaért, végigjárta és ellenőrizte a házat; néhány éve sikertelenül betöréssel próbálkoztak. Minden szobában fölhattintotta a villanyt, és alaposan körülnézett. Egy tájékozatlan látogató nem is gondolta volna, hogy egyedül él. A nagyszülei ruhái ott lógtak a szekrényekben, a nagyanja fésülködőasztalán a hajkefékben csomókban állt a haj. Az asszony fog-sora egy pohárban pihent az éjjeliszekrényen. A pohárból réges-régen elpárolgott a víz. A nagyanja már tíz éve meghalt.

(A temetkezési vállalkozó megkérdezte tőle: „Mr. Dolarhyde, nem hozná el a nagyanja fogsorát?” „Tegye csak rá a koporsófedele” – válaszolta neki.)

Mihelyt meggyőződött róla, hogy egyedül van a házban, Dolarhyde fölment az emeletre, hosszasan zuhanyozott, és megmosta a haját.

Selymes tapintású, műszálas kimonóba bújt, azután lefeküdt a keskeny ágyára abban a szobában, amelyben a gyermekkorától lakott. A nagyanja gégecsöves hajszárítójának műanyag sapkája volt. Föltette a sapkát, és miközben a haját szárította, egy divatmagazint lapozgatott. Egyes fényképek elképesztően durvák voltak, gyűlöletet és embertelenséget sugároztak.

Dolarhyde-on izgalom lett úrrá. Az olvasólámpája fém fényernyőjét úgy forgatta el, hogy megvilágítsa az ágy lábánál a falra szögezett reprodukciót. William Blake alkotása volt: *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő*.

A kép már akkor lenyűgözte, amikor első ízben megpillantotta. Sohasem látott még semmit, ami ennnyire egybevágtott volna a grafikus elképzeléseivel. Úgy érezte, mintha Blake bekukkantott volna a fülébe, és ott látta volna meg a Vörös Sárkányt. Dolarhyde hetekig szorongott, attól tartva, hogy a gondolatai talán kiizzanak a fülén, láthatóvá válnak a sötétkamrában, és elhomályosítják a filmeket. Vattacsomókat tett a fülébe. Azután, attól tartva, hogy a vatta gyűlékony, acélgyapottal kísérletezett. Csakhogy ez véresre karcolta a fülét. Végül egy vasalóasztal borításáról kis azbesztcsíkokat vagdosott le, és apró golyókká gyúrta őket, hogy pontosan illeszkedjenek a fülébe.

Sokáig a *Vörös Sárkány* volt a mindene. Most azonban volt már más is, amit a magáénak tudhatott. Merevedése volt.

Eredetileg lassan akarta végigcsinálni az egészet, de nem bírta tovább várni.

Lement a földszinti társalgóba, behúzta a nehéz függönyöket. Fölakasztotta a vetítővásznát, fölállította a vetítőt. A nagyapja – a nagyanja tiltakozása ellenére – egy dönthető támlájú fotelt állított be a társalgóba. (A felesége csipketerítőt tett a fejtámlára.) Dolarhyde most boldog volt. Nagyon kényelmesnek találta a széket, a karfájára törülközőt tekert.

Leoltotta a villanyt. Amint hátradőlt a széken, a sötét szobában, úgy érezte, bárhol lehetne. A mennyezeti csillár fölé jó kis világítóberendezést szerelt, amely forogva lassan kúszó, színes

pontokat vetített a falakra, a padlóra és a bőrére. Mintha csak egy űrhajó ülésére dőlt volna le, és üvegbuborékban lebegne odakinn, a csillagok között. Ha behunyta a szemét, úgy érezte, mintha a fénypontok átsiklanának fölötte, majd amikor ismét kinyitotta a szemét, azt képzelte, hogy azok a fölötte vagy alatta lévő nagyvárosok fényei. Megszűnt a fent és lent. A fényberendezés aztán egyre gyorsabban forgott, a fénypontok egészen el-lepték Dolarhyde-ot, szögletes nyalábokban áramlottak végig a bútorokon, hullócsillagokként zúdultak le a falakon. Akár üstökös is lehetett volna, amely a Rák-ködön száguld keresztül.

Egyetlenegy helyet szigetelt el a fénytől: a vetítógép közelében egy kartondarabot helyezett el, amely árnyékot vetett a vetítívászonra.

Úgy döntött, hogy majd egyszer, más alkalommal először rágyújt, hogy fokozza a hatást, de ezúttal nem volt rá szüksége.

A hüvelykujjával megnyomta a maga mellé helyezett távkapcsolót, és elindította a vetítőt. Fehér téglalap jelent meg a vetítívászonon, elszürkült és sávossá vált, amint a képvezető elvonult a lencse előtt, és akkor egyszerre csak a szürke skót terrier a fülét hegyezi, a konyhaajtóhoz rohan, és remegve csóválja csonkolt farkát. A kép aztán átváltott: egy kutya egy járdaszegély mellett rohan, hirtelen megfordul, futás közben az oldalához kap.

Ekkor Mrs. Leeds jelenik meg, élelmiszert cipelve a konyhában. Nevet, és a haját igazgatja. Mögötte a gyerekek tódulnak be.

Váltás: rosszul megvilágított képsor. Dolarhyde saját emeleti hálósobájába. Meztelenül áll *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő* előtt. „Harci szemüveg” van rajta, amolyan szorosan tapadó, műanyag szemüveg, amelyet a hokizók viselnek. Merevedése van, amit a kezével is fokoz.

A kép elhomályosodik, amint stilizált mozdulatokkal közeledik a felvevőgéphez, a kezét kinyújtja, hogy megváltoztassa az élességet, és az arca betölti a keretet. A kép megremeg, majd hirtelen élessé válik, premier plánban megjelenik a szája, a torz felső ajka visszahúzva, a nyelve kimered a fogai közül, az egyik ki-

dülledő szeme továbbra is a képen látszik. A száj betölti az egész vetítívásznat, a két vonagló ajak visszahúzódik a csorba fogakról – azután sötétség, amint a szája körülöleli a lencsét.

A következő rész szemlátomást roppant bonyolult körülmények között készült.

Az éles reflektorfényben először egy ugráló, homályos folt jelenik meg, lassan egy ágy körvonalát ölti, amelyben Charles Leeds csapkod a karjával, Mrs. Leeds felül, a tenyerével takarja el a szemét, Leeds felé fordul, a kezével megérinti, az ágy széle felé vetődik, a lába beakad a lepedőbe, megpróbál fölkelni. A kamerát fölrántják a mennyezet felé, a fagerendák úgy száguldanak át a vetítívászonon, akár a kottavonalak, azután megáll a kép; Mrs. Leeds ismét a matracon fekszik, hálóingén sötét folt terjed, azután Leeds jelenik meg, a kezét a nyakára szorítja, a szeme ijestően forog, ötkockányi sötétség, azután kattan a ragasztás helye.

A felvevőgépet ekkor állványra rögzítették. Most már valamenynyien halottak. El is rendezték őket. Két gyerek arccal az ágynak, a falnak támasztva, egy meg hozzájuk képest derékszögben ül, a felvevőgéppel szemben. Leeds és Mrs. Leeds az ágyban, lepedővel letakarva. Leeds a fejtámlának van támasztva, a lepedő elfedi a mellkasán megkötött kötelet, a feje oldalra csuklik.

Dolarhyde balról, stilizált mozdulatokkal lép be a képbe, akár egy Bali szigetéről való táncos. Véresen és meztelenül – csak szemüveg és a kesztyű van rajta – beszőkell a halottak közé. Az ágy túlsó oldala, Mrs. Leeds oldala felé közelít, fölemeli a lepedő sarkait, lerántja az ágyról, és olyan pózban tartja, mint amikor a bikaviador elrántja a kendőt a bika elől.

Most, ahogy Dolarhyde a nagyszülei házának társalgójában nézi a filmet, fényes verejték lepi el. Vastag nyelve újra meg újra kibukkan a száján, felső ajkán a heg nedvesen fénylik, nyögdecselve gerjeszti magát.

De még miközben élélvez, akkor is azon sajnálkozik, hogy a film következő jelenetében a mozdulatai elveszítették a kecsessé-
güket és az eleganciájukat; túrt, akár egy disznó, a fenekét magá-

ról megfélekedve a felvevőgép felé fordította. Nem volt itt semmiféle drámai szünet, semmi sem érzékeltette az ütemet vagy a csúcspontot, semmi egyéb, csak állati őrjöngés.

De azért mégis csodálatosnak találta. Csodálatos volt nézni a filmet. De mégsem annyira csodálatos, mint megtenni.

Dolarhyde úgy vélte, a film két nagy hibája, hogy nem mutatja be a Leeds család tagjainak a halálát, és hogy a vége felé a saját szereplése nemigen sikerült. Mintha elvesztette volna az öntudatát. A Vörös Sárkány bizonyára nem így csinálná.

Nos, még sok filmet kell készítenie, és úgy remélte, hogy amikor több tapasztalatra tesz szert, még a legbensőségesebb pillanatokban is sikerül majd némi esztétikai távolságot tartania.

Győzedelmeskednie kell. Ez az ő életműve – csodálatra méltó dolog, örökkön örökké élni fog.

Hamarosan rá kell hajtania. Ki kell választania a társait, akik vele együtt szerepelnek majd a filmekben. Már több július 4-i családi kirándulásról készült filmről csinált magának kópiát. Nyár végén mindig megsokszorozódik a fotóvállalat munkája, beözönlenek a nyári szabadságon forgatott filmek. A következő filmáradat hálaadás után várható.

Naponta kapott a postán előjegyzéseket a különféle családoktól.

10. fejezet

A Washingtonból Birmingham felé tartó repülőgép félig üres volt. Graham egy ablak melletti ülést választott, és senki sem ült mellette.

Nem vette el a légikisasszony által kínált fonnyadt szendvics-et, hanem a Jacobi-dossziét tette maga elé a lecsapható asztalára. A belső fedőlapjára följegyezte a Jacobiék és Leedsék közötti hasonlóságokat.

Mindkét házaspár a harmincas évei vége felé járt, mindkettő-

nek gyermekei voltak – két fiú és egy lány. Edward Jacobinak az előző házasságából volt még egy fia, aki főiskolán tanult, amikor meggyilkolták a családot.

Mindkét házaspár tagjai egyetemet végeztek, mindkét család a szép elővárosi részen, kétszintes családi házban lakott. Mrs. Jacobi és Mrs. Leeds is csinos volt. A két családnak nagyjából azonos hitelkártyái voltak, ugyanazokra a népszerű magazinokra fizettek elő.

Ezzel vége is szakadt a hasonlóságoknak. Charles Leeds adóügyi jogtanácsos, Edward Jacobi viszont mérnök és fémipari szakember volt. Az atlantai család presbiteriánus, a birminghami katolikus volt. Leedsék egész életükben Atlantában éltek, míg Jacobiék alig három hónapja költöztek Birminghambe, amikor is Detroitból oda helyezték át a családfőt.

A véletlen szó úgy koppant Graham agyába, mint vízcseppek egy csöpögő csapból. „Az áldozatok véletlenszerű kiválasztása”, „semmiféle nyilvánvaló indíték” – az efféle kifejezéseket az újságok használják, a gyilkossági csoportok nyomozói viszont dühösen és elkeseredetten köpnek az ilyesmire.

A „véletlen” azonban nem is volt pontos meghatározás. Graham jól tudta, hogy a sorozatgyilkosok és a többszörös gyilkosok nem véletlenszerűen szemelik ki az áldozataikat.

Aki megölte Jacobiékat és Leedséket, olyasmit látott mindkét családban, ami vonzotta, és arra kényszerítette, hogy megölje őket. Esetleg jól ismerte őket – Graham remélte, hogy így volt –, de az is lehet, hogy teljességgel idegenek voltak számára. Azt azonban biztosra vette, hogy a gyilkos a tette elkövetése előtt már látta őket. Azért választotta ki ezeket az embereket, mert volt bennük valami, ami vonzotta őt, és az egész középpontjában a nők álltak. Vajon mi lehetett az?

A büntényekben mutatkozott némi eltérés.

Edward Jacobit akkor lötték le, amikor zseblámpájával világítva lefelé jött a lépcsőn – feltehetőleg felébredt valami zajra.

Mrs. Jacobit és a gyermekeit fejbe lötték, Mrs. Leeds az al-

testébe kapta a golyót. Mindkét esetben kilenc milliméteres automata pisztoly volt a fegyver. A sebekben házilag készített hangtompítóból származó acélgyapot nyomait találták. A töltényhüvelyeken nem akadtak ujjlenyomatra.

Kést csak Charles Leeds esetében használt a gyilkos. Dr. Princi szerint vékony pengéjű, igen éles kés lehetett, feltehetőleg filézőkés. Eltérőek voltak a házba való behatolás módszerei is: Jacobiéknál egy földszinti zárt terasz ajtaját feszítette ki a tettes, Leedséknél üvegvágót használt.

A birminghami bűntényről készült felvételeken Graham nem látott annyi vért, mint Leedséknél, de a hálószoza falain, a padlótól vagy ötven-hatvan centiméteres magasságban is vérnyomok látszottak. Ezek szerint Birminghamben is közönsége lehetett a gyilkosnak. A birminghami rendőrség megvizsgálta a tetemeket, van-e rajtuk ujjlenyomat, megnézték a körmüket is, de semmit sem találtak. Mivel a birminghami temetés nyáron történt, az efféle nyomok, mint amilyeneket az egyik Leeds gyereken találtak, bizonyára megsemmisültek már.

Mindkét helyen ugyanazt a szőke haját, ugyanazt a nyálnyomot, ugyanazt az ondót találták.

Graham a két családról készült mosolygós fényképeket az előtte álló szék támlájának támasztotta, és a repülőgép lebegő csöndjében hosszú percekig át meredt rájuk.

Vajon mi lehetett az, ami a gyilkost éppen hozzájuk vonzotta? Graham erőnek erejével hinni akart abban, hogy igenis létezik valamilyen közös vonás, és hogy hamarosan meg is fogja azt találni.

Máskülönben kénytelen lesz újabb házakba belépve szemügyre venni azt, amit a Csorba fogú ott hagyott neki.

Graham útmutatást kapott a birminghami kirendeltségtől, és már a repülőtérről bejelentkezett telefonon a rendőrségre. A masszív bérkocsi légkondicionáló berendezésének a nyílásai vizet fröcsköltek a kezére és a karjára.

Elsőként a Denison Avenue-n, a Geehan Ingatlanügynökség előtt állt meg.

A magas, kopasz Geehan türkizkék szőnyegén sietve indult Graham üdvözlésére. Mosolya lehervadt, amikor Graham elővillantotta az igazolványát, és elkérte tőle a Jacobi-ház kulcsát.

– Lesznek ott ma egyenruhás zsaruk is? – érdeklődött, a tenyerét a feje búbjára téve.

– Nem tudom.

– Istenemre, remélem, hogy nem lesznek. Merthogy ma délután, úgy néz ki, két érdeklődőnek is megmutathatom. Szép kis ház. Az emberek meglátják, és elfelejtik azt a másik dolgot. A múlt csütörtökön Duluthból járt itt egy házaspár, jómódú nyugdíjasok, meg voltak veszve a „napöv” államaiért. Éppen befelé kalauzoltam őket, és a jelzálogkölcsonról beszélgettünk, úgy értem, az a pasas akár egyharmadot is leszurkolhatott volna előlegként, amikor megjelent a járőr-kocsi, és már bent is voltak a zsaruk. A házaspár meg kérdezősködött, és atyáúristen, micsoda válaszokat kaptak. Azok a derék rendőrök töviről hegyire elmondták nekik az egészet, még azt is, hogy ki hol feküdt. Azok meg... isten önnel, Geehan, nagyon köszönjük a fáradozását. Megpróbáltam megmutatni nekik, mennyire biztonságossá tettük a házat, de meg sem hallgattak. Remegő lábbal már át is vágta a murván, uzsgyi be a Sedan de Ville-jükbe.

– Érdeklődött iránta egyedülálló is?

– Nálam nem. Ez a ház ugyanis több eladási listán is szerepel. De nem hiszem. A rendőrség nem engedte, hogy kifestessünk, nem is tudom, miért, belül is csak múlt hét kedden végeztünk. Kétszer, néhol háromszor is leradíroztuk a belső falakat. Kívülről még most is dolgozunk rajta. Valóságos látványosság lesz.

– Hogyan adhatja el a házat, mielőtt a hagyatéki eljárás befejeződött volna?

– Nem köthetek szerződést a hagyatéki eljárásig, de ez nem azt jelenti, hogy nem állhatok készenlétben. Az új tulajdonosok közös megegyezéssel beköltözhetnek. Valamit tennem kell.

Az egyik alkalmazottam foglalkozik a házzal, érdekelt a dologban, és az a kamat éjjel-nappal dolgozik, még alvás közben is.

– Ki Mr. Jacobi hagyatéki végrehajtója?

– Byron Metcalf, a Metcalf–Barnestól. Mit gondol, mennyi időt tölt majd odakint?

– Nem tudom. Amíg nem végeztem.

– A kulcsot csak dobja be a postaládába! Fölösleges ide visszajönnie.

Amint Graham Jacobiék háza felé hajtott, határozottan az az érzése támadt, hogy kihűlt nyomot követ. A város legszélén állt a ház, egy olyan kerületben, amelyet csak nemrégiben csatoltak Birminghamhez. Egy ízben megállt az országúton, a térképen kellett keresgélnie, hogy megtalálja a leágazást a másodrangú aszfaltozott útra.

Több mint egy hónap telt el a család megölése óta. Mit is csinált ő éppen akkor? Kettős dízelmotort emelt be egy majd húszméteres Rybovich testébe, jelzett a darun odafenn ülő Ariának, hogy eressze lejjebb még egy-két centiméterrel. Késő délután Molly is kijött hozzá; Ariával hármasan üldögéltek a félkész hajó kormányfülkéjében egy védőponyvá alatt, és nagy garnélarákokat ettek, amelyeket Molly hozott nekik, meg hideg Dos Equis sört ittak hozzá. Ariaga elmagyarázta, hogyan lehet a leggyorsabban megpucolni a homárt, a fedélzeten lévő fűrészporba fölrajzolta a homár legyező alakú farkát, miközben a víztükrön megtörő napsugarak a kerengő sirályok hasán játszadoztak.

A légkondicionálóból kifröccsenő víz átnedvesítette Graham ingét – Birminghamben volt, eltűntek a homárok meg a sirályok. Továbbhajtott, jobboldalt legelők és fás telkek, kecskék meg lovak maradtak el mellette, bal kéz felől meg Stonebridge terült el, egy régi lakónegyed, néhány előkelő házzal és sok gazdag ember otthonával.

Már vagy száz méterről kiszúrta az ingatlanügynök hirdető-

tábláját. A Jacobi-ház magányosan állt az út jobb oldalán. A kocsifelhajtó mellett sorakozó hikorifák nedve ragacsossá tette a murvát, amely koppanva pattogott a sárvédőkön. Egy ács létra tetejéről szerelte be az ablakok védőrácsait. A munkás felemelt kézzel üdvözölte a házat megkerülő Grahamet.

A ház oldalában a kövezett belső udvarra hatalmas tölgyfa vetett árnyékot. Éjszaka az oldalsó kert díszkivilágítását is fel fogja. Itt hatolt be a Csorba fogú az üveg tolóajtón. Az ajtóablák helyére azóta már újak kerültek, az alumíniumkeretek még fényesen ragyogtak, ott ragadtak rajtuk a gyártó cég címkéi. A tolóajtó elé új, kovácsoltvas biztonsági ajtót szereltek. Az alagsori ajtó szintén új volt – tömör acélból készült, reteszek biztosították. A kockaköveken ládákban egy jakuzzi alkatrészei álltak.

Graham belépett a házba. Csupasz padló, áporodott levegő. A léptei hangosan visszhangoztak az üres házban.

A fürdőszoba új tükrei sohasem adták vissza sem Jacobiék, sem a gyilkos arcvonásait. Mindegyiken elmosódott fehér folt jelezte, honnan tépték le az árcédulát. A nagy hálószaoba egyik sarkában összehajtogatott védőponyvá hevert. Graham hosszan elüldögélt rajta, közben a beüvegezetlen ablakon beszüremlő napsugár néhány centiméternyit arrébb vándorolt.

Semmi sem volt már itt. Semmi az égegyadta világon.

Vajon ha nyomban idejött volna, amikor Jacobiékat meggyilkolták, Leedsék még életben lennének? Graham eltöprengett ezen. Latolgatta, mennyire nyomasztja ez a gondolat.

Nem könnyebbült meg akkor sem, amikor már ismét odakinn, a szabad ég alatt járkált.

Megállt egy hikorifa árnyékában, a válla előre görnyedt, a kezét zsebre vágta, és végigtekintett a hosszú behajtón, egészen a Jacobiék háza előtt húzódó útig.

Hogyan jutott el a Csorba fogú a Jacobi-házhoz? Csakis autóval jöhetett. Vajon hol parkolt? A murvás kocsibehajtó túlságosan zajos lett volna egy éjjeli látogatáshoz, gondolta Graham. A birminghami rendőröknek más volt a véleményük.

Végiglépkedett a behajtón egészen az út széléig. Ameddig a szem ellátott, az aszfaltutat árok szegélyezte. Ha a talaj kemény és száraz, elképzelhető, hogy valaki áthajthat az árkon, és elrejt-heti a kocsiját az út Jacobiék felé eső oldalán a bozótban.

Az út túloldalán, a Jacobi-házzal szemközt nyílt a Stonebridge-be vezető egyetlen lehajtó. A tábla felirata szerint Stonebridge-nek polgárőrszolgálat van. Egy idegen járművet ott bizonyára észrevennének. Felfigyelnének egy éjszaka magányosan járkáló férfira is. A Stonebridge-ben való parkolás lehetőségét ezzel ki is zárta.

Graham visszament a házba, és meglepetésére azt találta, hogy a telefon működik. Fölhívta a meteorológiai intézetet, és megtudta, hogy a Jacobiék meggyilkolását megelőző napon majd nyolc milliméternyi eső esett. Ezek szerint az árokban magasan állhatott a víz. A Csorbafofó tehát nem rejthette el a kocsiját az aszfaltút mentén.

Graham a fehérre meszelt kerítés mentén a telek hátsó része felé tartott; a mezőn vele párhuzamosan egy ló baktatott. Egy cukorkát adott a lónak, és faképnél hagyta. Befordult a hátsó kerítés mentén a melléképületek felé.

Megpillantotta a talajon a bemélyedést, ott, ahol a Jacobi gyerekek eltemették a macskájukat. Megállt. Amikor Springfielddel az atlantai kapitányságon ezen törték a fejüket, úgy képzelték, hogy a melléképületek fehérek. Valójában sötétzöldre voltak festve.

A gyerekek törlőruhába bugyolálták a macskát, egy cipősdobozban temették el, a mancsába virágot nyomtak.

Graham az alkarjával a kerítésre támaszkodott, a homlokával a kerítésnek dőlt.

A kedvenc háziállat temetése – a gyermekkor ünnepélyesen komor szertartása. A szülők szégyellnének imádkozni, inkább visszamennék a házba. A gyermekek egymásra néznek, új érzéseket fedeznek fel magukban, átjárja őket a veszteség fájdalma. A lány lehajtja a fejét, a többiek utánozzák, az ásó valamennyi-

üknél nagyobb. Utána azon vitáznak, mennyibe ment-e a macska Istenhez és Jézushoz, aztán egy ideig nem ordítanak.

Ahogy Graham ott állt a kerítésnél, és a hátára tűzött a nap, bizonyosság fogta el: a Csorbafofó ölte meg a macskát, és feltétlenül végig is nézte, hogyan temették el a gyerekek. Ha csak egy módja volt rá, ezt megnézte.

Nem jött ki ide kétszer – egyszer azért, hogy megölje a macskát, másodszor meg hogy végezzen Jacobiékkel. Kijött, megölte a macskát, és megvárta, hogy a gyerekek megtalálják az állat tetemét.

Nem lehetett már megállapítani, pontosan hol bukkantak a gyerekek a macskára. A rendőrség senkit sem talált, aki aznap délután beszélt volna Jacobiékkel.

Hogyan jött ki ide a Csorbafofó, és hol várakozott?

A ház hátsó kerítése mögött kezdődött a bozotos; vagy harminc méteren át emberfej magasságban húzódott egészen a fáig. Graham előbányászta a hátsó zsebéből az összehajtogatott térképet, és szétteregette a kerítésen. A térkép egy megszakítatlan erdősávot jelzett, amely úgy négyszáz méter mélyen húzódott a telek hátulsó része mentén, és mindkét irányban folytatódott. Az erdőn túl, dél felől egy mezsgyeút futott, párhuzamosan a Jacobi-ház előtti úttal.

Graham beült a kocsijába, a háztól visszahajtott az országútra, közben a kilométer-számláló mérte a távolságot. Délnek tartott az országúton, majd befordult a térképen látott mezsgyeútra. A távolságot mérve lassan végighajtott rajta, amíg a számláló azt nem jelezte, hogy a Jacobi-ház mögött jár, az erdő túlsó oldalán.

A kövezett út megszakadt egy olcsó lakásépítési projekt szélén; a telep olyannyira újonnan épült, hogy a térkép még fel sem tüntette. Beállt a parkolóba. A legtöbb kocsni nagyon régi volt, a rugózatuk megfáradt. Kettő téglakon állt.

Fekete bőrű gyerekek kosárlabdáztak a puszta földön, egyetlen, háló nélküli kosár körül. Graham egy pillanatra a lökhárító-ra ült, és figyelte a játékot.

Le akarta venni a zakóját, de tudta, hogy a .44-es Special pisztolya és a hasára csatolt lapos fényképezőgép felkeltené a figyelmet. Mindig valamiféle sajátos zavart érzett, ha az emberek a pisztolyára meredtek.

Az ingben játszó csapatban nyolcan voltak. A félmeztelene-
kében tizenegyen rohángáltak, valamennyien bent nyüzögtek a
pályán. A bírászkodás közfelkiáltással történt.

Egy parányi, félmeztelen kölyök, akit fellöktek, amikor a lepattanó labdáért ugrottak fel, dühödten hazarohant. Hamarosan egy nyalókával megvigasztalódva visszatért, és ismét belevetette magát a játékba.

Az ordítózás és a labda pattogása jobb kedvre derítette Grahamet.

Egyetlen kosár, egyetlen labda. Megint belehasított, mennyi mindenük volt Leedséknek, illetve Jacobiéknek is. Ezt állapították meg a birminghami rendőrök, amikor kizárták a betörés eshetőségét. Csónak és sportfelszerelések, kempingkészletek, fényképezőgépek, vadászfegyverek és horgászboto. Ez is közös vonása volt a két családnak.

De amint eszébe jutottak Leedsék és Jacobiék, nyomban fel-
ötlött benne, miként festettek azután, és így már nem tudta to-
vább nézni a kosárlabdázókat. Mélyet lélegzett, és elindult az
úton túl húzódó, sötét erdő felé.

Amikor Graham elérte az árnyasabb részt, a fenyves szélén a sűrű aljnövényzet megritkult. Könnyedén lépkedett a fenyőtű borította talajon. A levegő meleg volt, szellő sem rebkent. A fák tetején kék szajkók jelezték a közeledtét.

A talaj enyhén lejtve ereszkedett egy kiszáradt patakágyig, amelynek a partján néhány ciprus nőtt; a vörös agyagban tisztán kivehetők voltak a mosómedvék és mezei egerek lábnyomai. A kiszáradt mederben számos emberi lábnyom is látszott, nem egy közülük gyermekeké. Valamennyi besüppedt, a szélük elmosódott, nyilvánvalóan már többször is esett, amióta itt jártak.

A patakágyon túl ismét meredekké vált a terep, immár homo-

kos agyagra váltott át, amelyen a fenyvesen túl páfrányok nőttek. Graham a hőségben lihegve kapaszkodott fölfelé, mígnem az erdő szélén ismét megpillantotta a napfényt a fák tövében.

A fatörzsek között meglátta a Jacobi-ház emeletét.

Ismét aljnövényzet következett, néhol embermagasságban, az erdő szélétől egészen Jacobiék hátsó kerítéséig. Graham áthatolt az aljnövényzeten, azután ott állt a kerítésnél, és bekémlelt az udvarra.

A Csorbafogú talán ott parkolhatott a lakótelepen, átsétált az erdőn a ház mögötti bozótosig. Talán becsalogatta oda a macskát, megfojtotta, és egyik kezében az élettelen testtel, fél kézzel, térden kúszott a kerítésig. Graham szinte látta, amint áthajította a macskát, amely már nem a talpára esett, hanem tompa puffanással a hátára zuhant a kertben.

A Csorbafogú mindezt nappal tette – a gyerekek nyilván nem éjszaka találták meg és temették el az állatot.

A Csorbafogú pedig várt, figyelte őket, amikor megtalálták. Vajon egész nap a forró aljnövényzetben várakozott? A kerítés mellett megláthatták volna. Ahhoz viszont, hogy távolabbról, a bozótosból figyelje az udvart, a tűző napon, a ház ablakaival szemközt kellett volna állnia. Nyilvánvalóan visszament az erdőbe. Ezt tette Graham is.

A birminghami rendőrök nem voltak ostobák. Graham látta, hol törtek át a bozóton, hol kutatták át rutinszerűen a terepet. De ezt még azt megelőzően tették, hogy megtalálták a macskát. Támpontokat kerestek, elejtett tárgyakat, nyomokat – nem pedig kedvező leshelyet.

Néhány lépést tett a Jacobi-ház mögötti erdőben, ide-oda járkált a pettyezett árnyékban. Először a feljebb fekvő helyeket járta be, ahonnan részben át lehetett látni az udvart, azután lefelé törtetett, a fák vonalát követve.

Már több mint egy órája kutatót, amikor valami megcsillant a földön. Szem elől tévesztette, azután ismét meglelte. A feny-

vesben néhány szilfa is állt, és az egyik alatt, félig eltemetve az avarban, egy dobozos üdítőital nyitógyűrűje csillogott.

Két és fél méterről pillantotta meg; vagy öt percen át nem indult el feléje, hanem a fa körüli talajt fésülte át. Leguggolt, félre-söpörte a leveleket, úgy közelített lassan a fa felé, és a maga által megtisztogatott úton kifelé fordított lábfejjel haladt, nehogy eltörölje az esetleges nyomokat. Lassan dolgozva eltakarította a fatörzs körül a leveleket. Az előző évben lehullottak szőnyegén át semmiféle lábnyom sem nyomódott a talajba.

Az alumíniumfűl közelében száraz almacsutkára bukkant, amelyet teljesen lerágtak már a hangyák. A madarak kiszemelgették belőle a magokat. Még tíz percig vizsgálta a talajt. Végül leült a földre, kinyújtózta sajgó lábát, és háttal a fatörzsnek dőlt.

Egy napsugárnyalábon át szúnyogok rajzottak. Egy falevél erezetén hernyó vonaglott végig.

Graham a feje fölötti ágon egy bakancs orráról származó, vörös sárcsomót vett észre, amely a patakából kerülhetett ide.

A zakóját egy gallyra akasztva óvatosan kúszni kezdett fölfelé a törzs túlsó oldalán, közben minduntalan a sárkupac fölötti ágakat kémlelte. Amikor már jó kilenc méterre ért, kinézett a fatörzs mögül, és százhatvan méterre tőle ott állt előtte Jacobiék háza. Ilyen magasból másként festett, mint odalentről, szembe-szökött a színes tető. Élesen látta a hátsó kertet meg a mellék-épületek mögötti területet. Jó távcsővel ebből a távolságból még az ember arckifejezését is könnyűszerrel ki lehet venni.

Hallotta a távoli országúton elhaladó kocsik zúgását, és nagyon messziről egy vadászkopó csaholása is odahallatszott. Ekkor egy tücsök érces cirpelése csendült fel, elnyomva minden más hangot.

Pontosan Graham feje fölött egy vastag ágelágazás a Jacobi-ház felé mutatott. Fölhúzódkodott, amíg jó kilátás nem nyílt, azután megtámaszkodva átkémlelt a törzs túlsó oldalára – és akkor megpillantotta.

Közvetlenül az arca mellett az ág és a törzs közé ékelve egy üdítőitalos dobozt látott.

– Ó, de boldog vagyok! – suttogta Graham a fa kérgébe. – Ó, uramisten, milyen boldog vagyok! Gyere csak, dobozos üdítőcske!

Persze egy gyerek is ottfelejtette.

Tovább kúszott fölfelé a fán – kockázatos torna volt ez a vékony ágakon –, azután addig araszolt körbe a törzsön, amíg le nem tekinthetett a vastag ágra.

A felső részén a külső kérget egy helyen lehántották, és egy játékkártya nagyságú folton előtűnt a zöld belső kéreg. A derék-szögű folt közepén, mélyen, egészen a fehér fáig vésve, Graham ezt a jelet pillantotta meg:

中

Gondos, tiszta munka volt, nagyon éles késsel vették. Nem gyermek kezére vallott.

Graham lefényképezte a jelet, figyelmesen beállította a távolságot, az élességet.

A vastag ágról jó kilátás nyílt, amit mesterségesen még jobbá tettek: a felső ágról egy kis ág csonkja meredt előre. Valaki levágta, hogy zavartalanul csodálhassa a házat. Az ág rostjai összeszenyomódtak, a vége kissé ellaposodott a vágásnál.

Graham tekintetével a levágott ágot kereste. Ha a földre hullott, bizonyára meglátta volna. Aztán az alsó gallyakban fennakadva megpillantotta – barna, elfonnyadt levelek a zöld lombban.

Arra gondolt, hogy a laboratóriumnak a metszés mindkét oldalára szüksége lesz, hogy felmérje a vágóél dőlésszögét. Ez pedig azt jelentette, hogy vissza kell majd tértie ide egy fűrészzel. Több felvételt készített a csonkról, közben pedig maga elé mormolt.

Úgy gondolom, hogy miután megölted a macskát, és behajítottad a kertbe, jóember, fölmásztál ide, és vártál. Szerintem figyelted a gyerekeket, és farigcsálva, álmódzva töltötted az időt. Amikor leszállt az éj, láttad, amint elhaladnak a kivilágított ablakaik előtt, figyelted, ahogy lehúzzák a rolókat, majd amint sorra leoltják a villanyokat. Egy idő után lekúsztál, és bementél a házba. Ugye így történt? Nem eshetett nagyon nehezedre egyenesen lekúszni a vastag ágról, hiszen zseblámpád volt, és a hold is éppen akkor jött fel.

Grahamnek eléggé nehezére esett a mászás. A dobozos üdítő nyílásába egy gallyat dugott, óvatosan kiemelte a dobozt a villás elágazásból, azután az ágat a fogai közé szorítva – mert helyenként mindkét kezét használnia kellett – leereszkedett a földre.

Amikor visszaért a lakótelepre, meglátta, hogy a poros kocsi-ja oldalára valaki ezt írta: „Lúzer egy szarfej.” A felirat magasságából megállapította, hogy még a telep legfiatalabb lakói is igen előrehaladtak az írás tudományában.

Eltűnődött, vajon a Csorbafogú kocsijára is firkáltak-e valamit.

Néhány percig csak ült, és fölneézett az ablaksorokra. Úgy becsülte, vagy száz lakás lehet a telepen. Megeshet, hogy valaki talán látott egy idegen fehér férfit a parkolóban a késő esti órákban. Jóllehet eltelt már azóta egy hónap, Graham úgy vélte, érdemes megpróbálkozni vele. Ahhoz, hogy valamennyi lakót végigkérdezze, még hozzá gyorsan, a birminghami rendőrség segítségére lesz szüksége.

Ellenállt a kísértésnek, hogy a dobozos üdítő flakonját azonnal elküldje Washingtonba Jimmy Price-nak. Előbb a birminghami rendőrségtől kellett embereket kérnie. A legokosabb, ha mindent, amit talált, odaad nekik. A dobozos üdítőn egyszerűen lehet ujjlenyomatot keresni, ha behintik a megfelelő porral. A savas izzadság által lemart ujjlenyomatok kimutatása – nos, az már egészen más kérdés. Price még azt követően is megtehetette, hogy Birmingham elvégezte a behintést, feltéve, hogy pusztá kézzel nem nyúlhatnak a dobozhoz. Igen, a legokosabb, ha átadja a rendőrségnek. Jól tudta, az FBI dokumentációs osztálya úgy veti

majd magát a vésésre, mint egy veszett mongúz. Mindenki kapjon belőle fényképét, semmi se vesszen el.

A Jacobi-házból telefonon fölhívta a birminghami rendőrség gyilkossági csoportját. A nyomozók éppen akkor értek a házhoz, amikor Geehan; az ingatlanügynök-épp az épületbe kalauzolta a reménybeli vevőit.

11. fejezet

Eileen éppen a *National Tattler* „Mocsok a kenyeredben!” című cikkét olvasta, amikor Dolarhyde belépett a büfébe. A nő csak a tölteléket ette meg a tonhalsalátás szendvicseiből.

Dolarhyde szeme a vörös védőszemüveg mögül végigszágulott a *Tattler* címlapján: A „Mocsok a kenyeredben!” címen kívül még a következő főcímek harsogtak a címoldalról: „Elvis titkos szerelmi fészkében – exkluzív képriport!” „Óriási áttörés a rák gyógyításában!”, azután a legvastagabb cím: „Kannibál Hannibal segíti a törvény embereit – A zsaruk a gonosztevő tanácsát kéri a Csorbafogú elkapásához.”

Az ablaknál állt, és szórakozottan kavargatta a kávéját, amíg meg nem hallotta, hogy Eileen föláll. A szemetesbe ürítette a műanyag tálcája tartalmát, és már éppen azon volt, hogy a *Tattler*-t is utánadobja, amikor Dolarhyde a vállára tette a kezét.

– Megkaphatnám az újságját, Eileen?

– Hát persze, Mr. D. Tudja, csak a horoszkópok kedvéért veszem meg.

Dolarhyde magára zárta a dolgozószobája ajtaját, azután nekifogott az olvasásnak.

Freddy Lounds két cikkel szerepelt a másik oldalra is áthúzó címlapsztoriban. A főcikk lelkendezve ismét leírta a Jacobi-és a Leeds-gyilkosságot. Mivel a rendőrség nem sok részletet hozott nyilvánosságra, Lounds fantáziával pótolta a tényeket, és „szenzációs” részletekkel traktálta az olvasókat.

Dolarhyde úgy találta, csupa elcsépzelt közhely az egész.
A keretes kísérőcikk már sokkal érdekesebbnek ígérkezett:

AZ ŐRÜLT GONOSZTEVŐVEL TANÁCSKOZIK
A SOROZATGYILKOSSÁGOK ÜGYÉBEN AZ A ZSARU,
AKIT MEGPRÓBÁLT MEGÖLNII

Freddy Lounds írása

Maryland, Chesapeake. A szövetségi fejevadászok, holtpontra jutva a Csorbafogú után indított hajszájukban – ez a pszichopata gyilkos mészárolt le két családot Birminghamben és Atlantában –, a büntetését töltő legkegyetlenebb gyilkoshoz fordultak segítségért.

Dr. Hannibal Lectert, akinek leírhatatlan kegyetlenkedéseiről lapunk hasábjain három évvel ezelőtt számoltunk be, e héten fölkereste zárt osztálybeli zárkájában William (Will) Graham sztárnyomozó.

Lecter annak idején majdnem halálosan megsebesítette Grahamet, amikor az leleplezte a sorozatgyilkost.

Most újra a figyelem középpontjába kerül, hogy a Csorbafogú utáni hajszát irányítsa.

Vajon mi történhetett e két halálos ellenség különös találkozásán? Mit akart megtudni Graham?

„Különös embernek kell lennie, aki egy ilyet elkap” – közölte egy magas rangú szövetségi kormánytisztviselő e sorok írójával. Lecterre célzott, akit „Kannibál Hannibal” néven emlegetnek, és aki egy személyben pszichiáter és sorozatgyilkos.

Vagy talán Grahamre utalt???

A Tattler ugyanis kiderítette, hogy Graham, aki valaha Virginiában, az FBI quanticói akadémiáján kriminológiát oktatott, annak idején négy hetet volt kénytelen eltölteni egy elmegyógyintézetben...

A szövetségi kormányzat tisztviselői nem voltak hajlandók nyilatkozni arról, miért állítottak e kétségbeesett embervadá-

zat élére egy olyan embert, akiről a múltban megállapították, hogy mentálisan labilis.

Garmon Evans, a Bethesda Haditengerészeti Kórház volt alkalmazottja kijelentette, hogy Grahamet röviddel azután hozták be a pszichiátriai osztályra, hogy megölte Garrett Jacob Hobbsot, a „Minnesotai Gébicset”. Graham 1975-ben lötte agyon Hobbsot, és ezzel véget vetett Hobbs nyolc hónapos rémuralmának Minneapolisban.

Evans szerint Graham magába fordult, és a kórházi ott-tartózkodása első heteiben nem volt hajlandó sem enni, sem beszélni.

Graham sohasem volt FBI-ügynök. Tapasztalt megfigyelők ezt annak tulajdonítják, hogy az Irodának szigorú rostálási szabályai vannak, hogy kiszűrjék a labilis jelentkezőket.

Szövetségi források csupán annyit árulnak el, hogy Graham eredetileg az FBI bünyügyi laboratóriumában dolgozott, majd azt követően bízták meg oktatási munkával az FBI akadémiáján, illetve hogy kiváló munkát végzett mind a laboratóriumban, mind gyakorlati feladatok megoldása során, amikor is különleges ügynökként tevékenykedett.

A Tattler értesülései szerint Graham, mielőtt az FBI szolgálatába lépett volna, a New Orleans-i rendőrség gyilkossági csoportjánál dolgozott, és ezt az állását azért hagyta ott, hogy a George Washington Egyetemen posztgraduális képzést végezzen kriminológiából.

Egy New Orleans-i rendőrtiszt, aki valaha együtt szolgált Grahammel, a következőket árulta el: „Nos, éppenséggel mondhatjuk, hogy nyugállományba vonult, de a szövetségiéik szerezik, ha kéznél van. Olyan ez, mint amikor valaki egy királysiklót tart a pincéjében. Meglehet, nem sokat látják, de jóleső érzés tudni, hogy végez a mérges kígyókkal.”

Dr. Lectert életfogytiglanra ítélték. Ha valaha épelméjűnek nyilvánítják, kilencrendbeli szándékos emberölés miatt kell bíróság elé állnia.

Lecter ügyvédje szerint a sorozatgyilkos idejét hasznos, tudományos folyóiratok számára készülő cikkek írásával tölti, és „folyamatos levelezésben áll” a pszichiátria néhány kiváló személyiségével.

Dolarhyde abbahagyta az olvasást, és a képeket nézegette. A kísérőcikk fölött a lap két képet közölt. Az egyikben Lectert a rendőrök egy gépkocsinak szorítják. A másik az a felvétel volt, amelyet Freddy Lounds készített Will Grahamról a Chesapeake-i Állami Kórház előtt. A cikkek aláírása mellett egy-egy kis képet közöltek Loundsról.

Dolarhyde hosszasan vizsgálta a képeket. Mutatóujjával többször könnyedén végigsimított rajtuk, ide-oda húzogatta az ujját a képeken, a tapintása roppant érzékeny volt a durva újságpapírra. A nyomdafesték megfogta az ujjbegyét. A nyelvével lenyalta a piszkot, majd beletörölte egy papír zsebkendőbe. Azután kivágta és zsebre tette a keretes cikket.

Úton hazafelé Dolarhyde gyorsan lebomló vécepapírt vásárolt, amelyet hajókon és kempingekben használnak, valamint egy inhalátort.

A szénanáthája ellenére jól érezte magát: mint annyi más embernek, akin orrplasztikai műtétet végeztek, neki sem volt szőr az orrában, így azután gyakran gyötörte a szénanátha. Sokszor kapott felső légúti fertőzést is.

Egy elakadt teherkocsi tíz percen át feltartóztatta a St. Charles-ba vezető Missouri folyami hídon, de Dolarhyde türelmesen várakozott. Fekete mikrobusza párnázott, hűvös, csendes volt. A sztereo rádióból Händel *Vízizenéje* szólt.

Ujjaival a zene ütemére dobolt a kormánykeréken, és az orrát ütögette.

A szomszéd sávban egy sportkocsiban két nő ült. Sort volt rajtuk, és derékban megkötött blúz. Dolarhyde a kocsijából le-

nézett a nőkre. Fáradtaknak, unottaknak tündek, hunyorogtak a lemenő nap fényében. Az a nő, amelyik nem vezetett, hátrahajtott a fejét az üléstámlára, a lábát fölrakta a műszerfalra. Amint elnyújtózott az ülésben, meztelen hasán két gyűrődés keletkezett. A combja belső oldalán Dolarhyde szívásnyomot fedezett fel. A nő elkapta a pillantását, fölült, és keresztbe tette a lábát. Undor jelent meg az arcán.

Aztán odaszólt valamit a volánnál ülő nőnek. Mindketten mereven előrebámultak. Dolarhyde tudta, hogy róla beszélnek. És nagyon örült, hogy nem dühödött fel ezen. Már alig volt valami, amin feldühödött. Tudta, hogy egyre inkább finoman méltóságteljes férfivá válik.

Nagyon élvezte a zenét.

Dolarhyde előtt megmozdultak a várakozó kocsik. A szomszédos sáv még mindig el volt torlaszolva. Alig várta, hogy hazaérjen. A zene ütemére ütögette a kormánykereket, a másik kezével leengedte az ablakot.

Harakolt egyet, és zöld turhát köpött a szomszédos kocsiban ülő nő ölébe, pontosan a köldöke mellé. A nő éles, vékony hangon káromkodott – ez még a Händel-zenén is áthatolt –, amint Dolarhyde elindította a kocsiját.

Dolarhyde nagy főkönyve legalább százéves lehetett. A fekete, bőrkötésű, rézveretű könyv olyan súlyos volt, hogy tömör kis írógépasztalra kellett helyezni a lépcső felső vége melletti zárt szekrényben. Elég volt megpillantania egy régi St. Louis-i nyomda árverésén, nyomban tudta, hogy meg kell szereznie.

Most, hogy megfürdött, és kimonóba bújt, kinyitotta a szekrényt, és kitolta a kerek asztalt. Pontosán a Nagy Vörös Sárkányt ábrázoló festmény alá állította, azután elhelyezkedett a székében, és kinyitotta a könyvet. Megsárgult papír szaga csapta meg az orrát.

Az első oldalra saját maga által kiszínezett, nagy betűkkel

a következő idézetet írta a Jelenések könyvéből: „és ímé vala egy nagy veres sárkány”.*

Az első kép volt az egyetlen, amelyet nem ragasztott be pontosan a könyvbe. A lapok között egy fénykép lapult: Dolarhyde-ot ábrázolta kiskorában a nagyanyjával, a nagy ház lépcsőjén. A nagyanyja szoknyájába kapaszkodott. Az asszony karba ölti a kezét, a háta szálegyenes.

Dolarhyde továbblapozott. Figyelemre sem méltatta a képet, mintha valaki csak véletlenül felejtette volna a könyvben.

A főkönyvben sok újságkivágás volt, a legrégibbek idősebb St. Louis-i és toledói nők eltűnéséről számoltak be. A kivágások közötti lapokat sűrű írás borította, Dolarhyde keze írása – fekete tinta, cizellált, kalligrafikus írás, valamennyire hasonlított William Blake kézírására.

A margókra ragasztott fejbőrdarabkák farokként húztak maguk mögött egy-egy hajtincset, mintha csak üstökösöket préseltek volna Isten albumába.

Itt voltak Birminghamból a Jacobiékra vonatkozó kivágások, valamint a lapokra ragasztott zsebekben különféle filmkazetták és diák.

Hasonlóképpen a Leedsékkal foglalkozó cikkek, mellettük a filmek.

A Csorbafogó kifejezés csak Atlanta után merült fel a sajtóban. Valamennyi Leeds-cikkben kiemelve szerepelt.

Dolarhyde most ugyanezt tette a *Tattler*-cikkkel: a Csorbafogút egy vörös filctollal mindenütt dühösen kitörölte.

A főkönyvbe új, üres oldalára lapozott, és körbevágta a *Tattler*-cikket, hogy pontosan beleilleszkedjen. Vajon Graham fényképét is beragassza? A nyomozó feje fölött ott állt a kőbe vésett felirat: „Elmebeteg Bűnözők” – ez bántotta Dolarhyde-ot. Gyű-

lölte a fegyintézetnek még a látványát is. Graham arcát még nem tudta megfejteni. Egyelőre félretette.

De Lecter... Lecter, Rossz felvétel ez a doktorról. Dolarhyde-nak volt róla jobb képe is, elő is vette a szekrényéből, egy dobozból. Lecter elítélésekor készült róla, jól látszott, milyen szép a szeme. De még ez sem elégítette ki. Dolarhyde úgy képzelte, hogy Lecterhez egy reneszánsz fejedelem titokzatos portréja illelne. Mert egyes-egyedül Lecter az, akiben talán megvan az érzékenység és tapasztalat, hogy megértse Dolarhyde elhivatottságának dicsőségét és magasztosságát.

Dolarhyde úgy vélte, Lecter tisztában van vele, mennyire irreálisak azok, akik meghalnak, hogy segítsék az embert az efféle dolgokban – megérti, hogy ezek nem hús-vér lények, hanem fény és levegő, színek és gyors hangok, amelyek egy csapásra véget érnek, ha az ember megváltoztatja őket. Mint amikor a színes léggömbök szétpukkannak. És hogy fontosabbak az átváltozás számára, fontosabbak, mint az életnek, amely után könyörögve kúsznak-másznak.

Dolarhyde úgy viselte el a sikolyokat, mint a szobrász a vésője nyomán felszálló köport.

Lecter bizonyára megérti, hogy a vér és a lélegzet csupán elemek, amelyek azért változnak át, hogy az ő ragyogását táplálják. Aminthogy a fény forrása az égés.

Jó lenne találkozni Lecterrel, gondolta, beszélni és megosztani vele az élményeit, örendezni vele közös látomásaikon, elismertetni általa, ahogy Keresztelő Szent János elismerte azt, aki utána jött; ráülni, ahogyan a Sárkány ült a fenevadon, amely nevének száma 666 Blake *Jelenések*-sorozatában, lefilmezni a halálát, amint haldokolva egyesül a Sárkány erejével.

Dolarhyde új gumikesztyűt húzott, és az íróasztalához lépett. Föltépte, majd eldobta a délután vásárolt vécépapír-guriga külső rétegét. Azután legombolyított egy hét darabból álló csíkot, és letépte a tekercsről.

A bal kezével, gondosan formált nagybetűkkel levelet írt

* *Jelenések könyve* 12:3. A Bibliából származó részleteket Károli Gáspár fordításában közöljük. – A szerk.

Lecternek. A beszéd sohasem jelzi megbízhatóan, hogyan ír valaki – az ember sohasem tudhatja... Dolarhyde valóságos és képzelt hiányosságai következtében töredezetten és akadozva beszélt; meghökkentő különbség mutatkozott a beszéde és az írása között. Mégis úgy vélte, a legfontosabb érzéseit nem tudja elmondani.

Választ akart kapni Lectertől. A személyes reagálására volt szüksége, mielőtt elmondhatná neki a legfontosabb dolgokat.

Hogyan oldhatná ezt meg? Föltúrta a Lecterről szóló lapkiadásokat tartalmazó dobozát, sorra ismét elolvasta a cikkeket.

Végül eszébe ötlött egy egyszerű mód, és újra írásba kezdett.

Amikor utólag elolvasta a levelét, túlságosan bátortalannak, félénknek találta. „Lelkes híve” – így írta alá.

Hát igen, „lelkes híve”. Az álla akaratosan előreugrott.

Gumikesztyűs hüvelykujjával a szájába nyúlt, kiemelte a műfogsorát, és az itatásra helyezte.

A felső tartólemez szokatlan alakú volt. A fogak normálisak, egyenesek, fehérek voltak, de az akrilból készült rózsaszín felsőrész tekervényes alakot öltött, hogy pontosan illeszkedhessen az ínye görbületeihez és hasadásaihoz. A tartólemezhez puha műanyag protézist erősítettek, felül egy torlóval, ami segítette, hogy beszéd közben elzárja lágy ínyét.

Kis dobozt vett elő az íróasztalfiókjából. Ebben egy másik műfogsor volt. A felsőrész azonos volt a másikkal, de a protézis hiányzott. A csorba fogak réseiben sötét vérnyomok látszottak, enyhén émelyítő szag áradt belőlük.

Ugyanolyan volt, mint a nagyanyja fogsora, amelyet odalenn egy vizespohárban tárolt.

Mihelyt a szag megcsapta az orrát, az orrcimpái megmozdultak. Beesett arca mosolyra torzult; behelyezte, majd a nyelvével megnedvesítette a műfogsort.

Az aláírásnál összehajtogatta a levelet, majd keményen ráharapott. Amikor ismét széttereggette, az aláírást ovális harapásnyom övezte; ez volt a hivatalos pecsétje, régi vértől foltos aláírása.

12. fejezet

Byron Metcalf ügyvéd délután öt órakor levetette a nyakkendőjét, italt készített magának, aztán fölrakta a lábát az asztalra.

– Biztosan nem iszik egyet?

– Majd máskor. – Miközben a mandzsettájáról a beleragadt bojtortjánt szedegette le, Graham némán hálát adott, hogy a szobában légkondicionálás van.

– Nem ismertem közelebből Jacobiékat – mondta Metcalf.

– Csak három hónapja éltek itt. A feleségemmel párszor átugrotunk hozzájuk egy italra. Ed Jacobi röviddel az áthelyezése után jött el hozzám, hogy új végrendeletet készíttessen, így ismerkedtünk meg.

– De hát ön a hagyaték végrehajtója.

– Így van. Elsőként a feleségét jelölte meg hagyatéki végrehajtóként, másodikként meg engem, ha a felesége elhunyna, vagy ha az egészsége gátolná ebben. Van egy fivére Philadelphiában, de azt hiszem, nem voltak jóban.

– Ön helyettes államügyész volt.

– Úgy van, 1968-tól 1972-ig. Hetvenkettőben indultam az államügyészi választáson. Szoros volt a verseny, alulmaradtam. Ma már nem sajnálom.

– Hogyan ítéli meg azt, ami itt történt, Mr. Metcalf?

– Először Joseph Yablonski, a szakszervezeti vezető jutott az eszembe.

Graham bólintott.

– Meghatározott indítékból elkövetett, az adott esetben egy örült merényleteként álcázott bűntény. Aprólékosan átvizsgáltuk Ed Jacobi iratait; Jerry Estridge, az államügyész munkatársa és jómagam. Semmi. Senki sem remélhette, hogy nagy pénzhez jut Ed Jacobi halála révén. Jól keresett, akadt néhány jól fizető szabadalma, de a pénzt szinte azonnal el is költötte. Mindent a feleségére hagyott, egy kis kaliforniai telket a gyermekeire, illetve azok leszármazottjaira íratott végrendeletileg. Az előző há-

zasságából született fiára kis összegű, szerény életjáradékot hagyott. Mégél belőle a hátralévő három főiskolai évében. De biztos vagyok benne, hogy a harmadik év végén még mindig gólya lesz.

– Niles Jacobi.

– Úgy van. Ez a kölyök sok gondot okozott Ednek. Kaliforniában élt, az anyjánál. Lopásért Chinóba került. Úgy hiszem, az anyja eléggé megbízhatatlan. Ed tavaly átutazott oda, hogy utánanézzon a fiúnak. Visszahozta Birminghambe, iskolába dugta, a Bradwell Közösségi Főiskolába. Megpróbálta odahaza tartani, de csórt a többi gyerektől, a családi légkörnek is ártott. Mrs. Jacobi egy ideig tűrte, de végül kollégiumba küldték.

– Hol volt a fiú?

– Június 28-án éjszaka? – Metcalf fátyolos szemmel pillantott Grahamre. – A rendőrök persze kíváncsiak voltak erre, meg én is. Moziba ment, azután visszatért a kollégiumba. Bizonyítva van. Amellett nullás vércsoportú. Mr. Graham, fél óra múlva a feleségemért kell mennem. Ha kívánja, holnap beszélgethetünk. Mondja meg, miben lehetek a segítségére.

– Szeretném megnézni Jacobiék személyes holmiját. A naplóikat, a fényképeiket, ilyesmit.

– Nem sok van, szinte mindenük odaveszett, amikor a detroiti házuk leégett, mielőtt ideköltöztek. Semmi gyanús. Ed az alagsorban hegesztett, a szikrák fölgyújtottak valami odalént tárolt festéket, és az egész ház leégett. Maradt utánuk némi személyes levelezés. A kisebb értéktárgyaikkal együtt mindez egy bank értékmegőrzőjében van. Naplókra nem emlékszem. Minden más raktározva lett. Lehet, hogy Nilesnél van néhány fénykép, de nem hiszem. Tudja, mit? Reggel fél tízkor a bíróságon kell lennem, de előtte bevihetném a bankba, hogy megnézzé azokat a holmikat, azután ahogy végzek a bíróságon, magáért jövök.

– Remek – mondta Graham. – Még valami. Szeretnék másolatokat kapni mindenről, ami összefügg a hagyatéki eljárással: az ingatlannal szemben felmerült követelésekről, esetleges végren-

delet-megtámadásról, levelezésről. Szeretném, ha minden okmányt megkaphatnék.

– Az atlantai államügyészség már elkérte tőlem. Tudom, hogy egybevetik az atlantai Leeds-ingatlannal – mondta Metcalf.

– De azért szeretnék én is másolatokat kapni ezekről.

– Rendben, megkapja a másolatokat. De azért maga sem hiszi, hogy pénz van a dolog mögött?

– Nem. Csak abban reménykedem, hogy itt meg Atlantában is felmerül egy azonos név.

– Remélem, így lesz.

A Bradwell Közösségi Főiskola kollégiuma négy kicsiny, hálótérmet épületből állt, ezek egy szeméttel teleszórt, négyszögletes, döngölt földes térség köré épültek. Amikor Graham odaért, valóságos sztereóháború fogadta.

A motel jellegű épületek erkélyeiről hangszóróutegek bömböltek egymásra. A Kiss mérkőzött az 1812 nyitánnyal. Valaki vízzel töltött léggömböt hajított magasra a levegőbe, ami Grahamtól három méterre pukkant szét a földön.

Átbújt egy ruhaszáritó kötél alatt, átlépett egy kerékpáron, amint a felé a nappali szoba felé igyekezett, amelyen Niles Jacobi osztozott a társaival. Jacobi hálósobájának az ajtaja félig nyitva állt, hangos zene áradt ki a résen. Graham kopogtatott.

Semmi válasz.

Belökte az ajtót. Pattanásos, nyurga fiú ült az egyik egyszemélyes ágy szélén, és egy több mint egy méter hosszú bong pipát szívott. Farmernadrágos lány hevert a másik ágyon.

A fiú megfordult, hogy Grahamre pillantson. Látszott rajta, hogy erőlködve próbál gondolkodni.

– Niles Jacobit keresem.

A fiú döbbenten meredt rá. Graham leállította a magnót.

– Niles Jacobit keresem.

– Csak az asztmám ellen szívom, öregem. Maga sohase kopog?

- Hol van Niles Jacobi?
- Rohadjak meg, ha tudom. Minek kell magának?

Graham fölmutatta a jelvényét.

- Próbáljon meg emlékezni.
- A fenébe is! – szólalt meg a lány.
- Narkó, az isten verje meg! Én nem vagyok nagyhal, nézze, beszéljünk csak nyugodtan róla, öregem!
- Beszéljünk arról, hol van Jacobi.
- Azt hiszem, én megtudhatom magának – mondta a lány.

Graham várakozott, amíg a lány a többi szobában kérdezősködött. Ahová csak belépett, zubogni kezdtek a szobai vécék.

A szobában kevés nyoma volt Niles Jacobinak – a komódon a Jacobi családról készült fénykép feküdt. Graham leemelte róla a vizespoharat, amelyben jégkockák olvadoztak, és a kabátujjával letörölte a képről a nedves karikát.

A lány visszatért.

- Próbálja meg a Förtelmes Kígyóban – mondta.

A Förtelmes Kígyó bár egy sötétzöld ablakos helyiség volt egy raktárépületben. Előtte a legkülönbébb gépkocsik álltak: kurta farkú kutyákra emlékeztető, tréler nélküli, hatalmas teherkocsik, kisautók, egy lila sportkocsi, veterán Dodge-ok és Chevroletek, amelyeknek a farát megemelték, eltorzították, hogy versenykocsikra hasonlítsanak, és négy pompás Harley-Davidson.

Az ajtó fölé, a szemöldökfára szerelt légkondicionálóból egyenletesen csöpögött a víz a járdára.

Graham kikerülte a permetet, és belépett.

A zsúfolt helyiség szaga fertőtlenítőre és állott sörre emlékeztette. A csapos – egy kezeslábasba öltözött, zömök asszony – a söntéspult előtt tolongók feje fölött nyújtotta át Grahamnak a kóláját. Ő volt az egyetlen nő az ivóban.

A sötét hajú, nádszálvékony Niles Jacobi a zenegépnél állt.

Ő dobta be a pénzt az automatába, de a mellette álló férfi nyomogatta a gombokat.

Jacobi ugyanúgy festett, mint egy züllött iskolás fiú, de a zenét válogató férfi távolról sem így nézett ki.

Jacobi társa furcsa keveréket alkotott: kemény, izmos testén kisfiús fej ült. Pólót és farmernadrágot viselt, a nadrágja a zsebébe dugott tárgyaknál kifakult. A karján kidagadtak az izmok, nagy, csúnya keze volt. A bal alkarján profi által készített tetoválás hirdette: „Baszásra születtem”. A másik karján is volt tetoválás, de az már durva börtönmunka lehetett: „Randy”. A börtönben rövidre vágott haja egyenetlenül nőtt. Amint a kivilágított zenegép gombja felé nyúlt, Graham egy borotvált kis foltot vett észre az alsókarján.

Úgy érezte, jeges rémület mar a gyomrába.

A tömegen átfurakodva követte Niles Jacobit és „Randyt” a terem végébe. Egy boksztól ültek.

Graham megállt az asztaltól két lépésre.

– Niles, én Will Graham vagyok. Néhány perc erejéig beszédem lenne magával.

Randy széles, hamis mosollyal pillantott fel. Az egyik metszőfoga elhalt, szürke volt.

– Ismerem én magát?

– Nem. Niles, beszédem van magával.

A fiú kérdően vonta fel a szemöldökét. Graham azon töprengett, mi történhetett vele Chinóban.

– Négyszemközt beszélgetünk. Kopjon le! – szólt oda neki Randy.

Graham elgondolkodva pillantott a sebhelyes, izmos alsókarra, a könyökhajlatban világító ragtapaszra és arra a borotvált foltra, amelyen Randy kipróbálta, éles-e a kése. A késelők ismeretőjegye.

Félek Randytől. Lőni vagy visszavonulni.

– Nem hallotta? – förmedt rá Randy. – Kopjon le!

Graham kigombolta a zakóját, és az asztalra tette az igazolványát.

– Maradjon nyugton, Randy. Ha megpróbál fölállni, két köldöke lesz.

– Sajnálom, uram. – Nyomban beállt nála a fegyences őszinteség állapota.

– Randy, tegyen már meg nekem valamit. Nyúljon be a bal farzsebébe. De csak két ujjal. Egy tizenhárom centis kést talál ott. Rakja ki az asztalra... Köszönöm.

Graham felvette és a zsebébe süllyesztette a kést. Zsíros tapintású volt.

– Nos, a másik zsebében megtalálja a tárcáját. Vegye elő. Ugye ma vért adott?

– Hát aztán?

– Csak adja ide a nyugtát, amit kapott, azt, amit legközelebb fel kell mutatnia a vérbankban. Nyissa szét, tegye le az asztalra.

Randy a nullás vércsoportba tartozott. Randy kipipálva.

– Mikor szabadult?

– Három hete.

– Ki a pártfogó tisztje?

– Nem feltételesen szabadultam.

– Gondolom, hazudik. – Graham meg akart szabadulni Randytól. Tudta, hogy elkaphatná a törvényesen engedélyezettnél hosszabb pengéjű kés viseléséért, sőt a feltételesen szabadlábra helyezettek esetében az alkoholt árusító helyen való tartózkodás is törvénszegésnek számít. De azt is tudta, hogy azért dühös Randyre, mert megrettent tőle.

– Randy!

– Egen.

– Kifelé!

– Nem tudom, mit mondhatnék magának, nemigen ismertem az apámat – mondta Niles Jacobi a kocsiban, miközben Graham visszavitte az iskolába. – Hároméves voltam, amikor elhagyta anyát, azután többé nem mehettem hozzá. Anya nem engedte.

– Tavaly tavasszal az apja meglátogatta magát.

– Igen.

– Chinóban.

– Szóval erről is tud.

– Csak megpróbálok tisztán látni. Mi történt ott?

– Hát, ott állt a beszélőben, mereven tartotta magát, megpróbált körül sem nézni... tudja, sok ember valamiféle állatkertnek tekint. Sokat hallottam róla anyától, de nem is nézett ki olyan rosszul. Egyszerűen egy férfi volt, aki az ócska sportzakójában álldogált ott.

– Mit mondott?

– Hát, én azt vártam, hogy egyenest nekem ugrik, vagy őszintén bűnbánatot mutat, a beszélőben rendszerint így mennek a dolgok. De ő csak azt kérdezte tőlem, mit gondolok, tudnék-e iskolába járni. Azt mondta, óvadékot tesz le, ha beiratkozom az iskolába. Ha megpróbálok. „Meg kell próbálnod egy kicsit segíteni magadon. Próbáld meg, szedd össze magad, akkor elintézem, hogy fölvegyenek az iskolába”, meg más efféléket.

– Mennyi ideig tartott, amíg kiszabadult?

– Két hét alatt kint voltam.

– Niles, odabenn, Chinóban beszélt valaha is a családjáról? A cellatársainak vagy bárki másnak?

Niles Jacobi gyors pillantást vetett Grahamre.

– Ó! Ó, értem! Nem. Az apámról nem beszéltem. Évekig eszembe se jutott, miért is beszéltem volna róla?

– Hát itt? Elvitte valaha is valamelyik barátját a szülei házába?

– Az apáméba, nem a szüleimébe. Ő nem volt az anyám.

– Elvitt valaha is valakit oda? Az iskolatársait vagy...

– Vagy a nehézfiúkat, Graham nyomozó?

– Úgy van.

- Nem.
- Soha?
- Egyetlenegyszer sem.
- Az apja említett valamilyen fenyegetést abban az egy-két hónapban, ami megelőzte a történeteket? Nyugtalanzkodott valami miatt?
- Amikor utoljára beszéltem vele, nyugtalanzkodott, de csak a jegyeim miatt. Sokat blicceltem. Két ébresztőórát vett nekem. Másról nem tudok.
- Van a birtokában valami személyes irata, levele, fényképe, bármi?
- Nincs.
- Egy családi fényképe azért van. A szobájában, a komódon. A pipa mellett.
- Nem az én pipám. Nem venném a számba azt a mocskot.
- Szükségem van arra a képre. Lemásoltatom, és visszaküldöm magának. Van egyebe is?
- Jacobi kipöckölt egy cigarettát a pakliból, a zsebét tapogatta, gyufát keresett.
- Ez minden. El sem tudom képzelni, miért adták azt nekem. Az apám rámosolyog Mrs. Jacobira, körülöttük meg a kis seggdugaszok. A magáé lehet. Én sohasem láttam ilyennek.

Graham meg akarta ismerni Jacobiékat. Újdonsült birminghami ismerőseik kevés segítséget nyújtottak ehhez.

Byron Metcalf megmutatta neki a széfek tartalmát. Graham elolvasta a kis köteg levelet – többnyire üzleti levelek voltak –, átkutatta az ékszereket és az ezüstneműt.

Három forró napon át dolgozott a raktárban, ahol Jacobiék bútorait, háztartási eszközeit tárolták. Éjszakánként Metcalf segített neki. Főlnyitottak minden egyes ládát, amelyek ott tornyosultak a szállítódeszkákon, végigvizsgálták a tartalmukat. A rend-

őrségi felvételek segítségével Graham meg tudta állapítani, az egyes holmik hol voltak a házban.

A bútor túlnyomórészt új volt, a detroiti tűz után kapott biztosítási összegből vették. Jacobiéknak nem maradt elég idejük, hogy rányomják a személyiségük bélyegét a tulajdonukban lévő tárgyakra.

Graham figyelmét fölkelte egy éjjeliszekrény, amelyen még ott voltak az ujjlenyomatpor maradványai. Az asztallap közepére zöld viaszcsomó tapadt.

Grahamnak már másodszor az ötlött eszébe, hogy vajon a gyilkos nem szereti-e a gyertyafényt.

A birminghami törvényszéki orvostani intézet készségesen megosztotta vele mindazt, amit talált.

A fáról elhozott dobozos üdítőital flakonján a birminghamiek és Washingtonban Jimmy Price is csupán egy orrhegy elmosódott nyomát tudták kimutatni.

Az FBI laboratóriumának lőfegyverekkel és szerszámnyomokkal foglalkozó részlege is megküldte a jelentését a levágott faágról. Vastag, tompuló élű szerszámmal vágták le: csapszegevágót használtak hozzá.

A dokumentumosztály a kéregbe vésett jelet a langley-i Ázsia-kutató részleghez továbbította.

Graham a raktárban egy ládán ülve olvasta a hosszú jelentést. Az Ázsia-kutató részleg szerint a jel egy kínai írásjegy, és azt jelenti: „eltalálta” vagy „fején találta a szöveget” – ez a kifejezés néha szerencsejátékokban használatos. „Pozitív” vagy „szerencsés” jelnek tekintik. Az írásjegy megtalálható az egyik madzsongkövön is, állították a szakértők. A Vörös Sárkányt jelölik vele.

13. fejezet

Az FBI washingtoni központjában Crawford éppen a birminghami repülőtéren tartózkodó Grahammel beszélt telefonon, amikor a titkárnője benézett az ajtaján; először mutogatott, aztán odasúgta neki:

– Dr. Chilton, a Chesapeake-i Állami Kórházból a 2706-oson. Azt mondja, sürgős.

Crawford bólintott.

– Maradj a vonalban, Will. – Átkapcsolta a telefonját. – Crawford beszél.

– Itt Frederick Chilton, Mr. Crawford, a...

– Tessék, doktor!

– Egy levél fekszik előttem, jobban mondva egy levél két része, és úgy tűnik, az a férfi írta, aki megölte azokat az embereket Atlantában, és...

– Hogyan került magához?

– Hannibal Lecter cellájából. Képzeld el, vécépapírra van írva, és fognyomok vannak rajta.

– Fel tudja olvasni nekem úgy, hogy többé nem nyúl hozzá? Chilton nyugalmat erőltetett magára, és felolvasta a levelet.

Kedves Mr. Lecter!

Szeretném közölni önnel, hogy boldog vagyok, amiért érdeklődést mutat irántam. Amikor megtudtam, milyen kiterjedt levelezést folytat, arra gondoltam: meg merjem-e tenni? Hát persze hogy meg merem. Nem hiszem, hogy elárulná nekik, még ha tudná is, ki vagyok. Különböző is, tökéletesen mellékes, pillanatnyilag milyen testben lakozom.

A lényeg az, mivé válok. Tudom, egyedül maga értheti meg ezt. Van néhány dolog, amelyet roppantul szeretnék megmutatni magának. Talán majd egy napon, ha a körülmények megengedik. Remélem, levelezhetünk...

– Mr. Crawford, itt kitéptek, kilyukasztottak valamit. Aztán így folytatódik:

Már évek óta a csodálója vagyok, hiánytalan gyűjteményem van az önről szóló cikkekből. Az igazság az, hogy mindet elfogult irománynak tartom. Ugyanolyan elfogultnak, mint a rólam szólókat. Szeretnek gyalázkodó gúnyneveket aggatni az emberre, nem igaz? Csorbafogú. Hát lehetne ennél pontatlább elnevezés? Szégyellném maga előtt ezt a nevet, ha nem tudnám, hogy a sajtó a maga alakját is ugyanígy eltorzította.

Graham nyomozó érdekelt engem. Fura alak, ahhoz képest, hogy hekus, nem igaz? Nem túl jóvágású, de céltudatosnak látszik.

A maga esetéből megtanulhatta volna, hogy ne üsse bele mindenbe az orrát.

Elnézést kérek a levélpapírárt. Azért választottam, mert nagyon gyorsan szétmállik, ha esetleg le kellene nyelnie.

– Itt hiányzik egy darab, Mr. Crawford. Most felolvasom a befejezést:

Ha hírt kapok magától, legközelebb talán valami frisset is küldhetek.

Addig is maradok

Lelkes Híve

Chilton befejezte az olvasást. Csönd következett.

– Ott van még?

– Igen. Doktor Lecter tudja, hogy magánál van a levél?

– Még nem. Ma reggel egy elkülönítő zárkába vitték, miközben nála takarítottak. A takarító nem rongyot használt a WC-kagyló letörlésére, hanem marokszámra tépte le erre a célra a vécépapírt. A tekercsben találta meg a levelet, és elhozta nekem. Mindent elhoznak nekem, amit elrejtve találnak.

- Hol van most Lecter?
- Még mindig az elkülönítő zárkában.
- Láthatja onnan a celláját?
- Hadd gondolkodjam... Nem, nem láthatja.
- Várjon egy pillanatig, doktor. - Crawford várakozásra kapcsolta Chiltont. Pillanatokig szinte vakon meredt a telefonján villogó két gombra. Crawford, aki embereket halászott, most figyelte, amint az úszója megindul az árral szemben.

Visszakapcsolt Grahamhez.

- Will... egy levél, talán a Csorba fogútól, Chesapeake-ben, Lecter zárkájában elrejtve. Úgy hangzik, mint egy rajongó levele. Lecter jóváhagyását kéri, és rád kíváncsi. Sokat kérdez.

- Milyen módon várja a választ Lectertől?

- Még nem tudom. Egyes részek kitépve, mások kivakarva. Úgy tűnik, esélyünk van arra, hogy levelezésbe kezdjenek, amíg Lecter rá nem jön, hogy tudunk a dologról. Szükségem lesz a levélre a labor számára, és át akarom kutatni a celláját, de ez kockázatos lesz. Ha Lecter szimatot fog, ki tudja, hogyan figyelmeztetheti azt a rohadékot. Szükségünk van a kapcsolatra, de a levélre is.

Crawford elmondta Grahamnek, hol tartózkodik Lecter, és hogyan találták meg a levelet.

- Chesapeake százharminc kilométerre van innen. Nem tudlak megvárni, haver. Mi a véleményed?

- Egy hónap alatt tíz halott... nem kezdhettünk hosszabb levelezős játszmába. Azt mondom, csapj le rá.

- Úgy lesz - mondta Crawford.

- Két óra múlva találkozunk.

Crawford behívta a titkárnőjét.

- Sarah, rendeljen egy helikoptert. Az első indulásra kész gépre van szükségem, nem érdekel, hogy kié: a miénk, a columbiai rendőrségé, a haditengerészeté vagy bárkié. Öt perc múlva a tetőn leszek. Hívja fel a dokumentációs osztályt, mondja meg nekik, hogy hozzanak fel egy irattáskát! Mondja meg Herbert-

nek, hogy állítson össze egy kutatócsoportot! Öt perc múlva legyenek a tetőn.

Visszakapcsolt Chiltonhoz.

- Doktor Chilton, át kell kutatnunk Lecter celláját anélkül, hogy tudna róla, és szükségünk van a maga segítségére. Említette ezt a dolgot bárkinek is?

- Nem.

- Hol van a takarító, aki megtalálta a levelet?

- Itt, az irodámban.

- Legyen szíves, tartsa ott, és mondja meg neki, hogy hallgasson, mint a sír. Mióta van távol Lecter a cellájából?

- Vagy fél órája.

- Szokatlanul hosszú idő ez?

- Eddig még nem. De a takarítás csak körülbelül fél órát vesz igénybe. Hamarosan feltűnik majd neki, hogy valami nincs rendjén.

- Helyes, akkor tegye meg nekem a következőt: hívassa a gondnokát vagy a szerelőjét, bárkit, aki az épületért felel. Mondja meg neki, hogy az egész épületben zárja el a vizet, és Lecter szárnyán kapcsolja ki a villanyt. A gondnok szerszámokat cipelve menjen végig a csarnokon, az elkülönítő zárka előtt. Siessen, szedje a lábát, annyira rohanjon, hogy válaszolni se legyen ideje. Világos? Mondja azt neki, hogy majd én mindent megmagyarázok. A mai napra fűjja le a szemétszállítást, ha még nem voltak ott. És ne nyúljon a levélhez, rendben? Jövünk.

Crawford fölhívta a tudományos élmzési részleg vezetőjét.

- Brian, légi úton levelet kapok, feltehetően a Csorba fogú írta. Abszolút elsőbbséget élvez. Egy órán belül vissza kell küldenie oda, ahonnan jön, semmiféle nyom nem maradhat rajta. Megkapják a haj- és szálasanyag-szakértők, a látens ujjlenyomatok részlege, majd a dokumentációs osztály, végül hozzád kerül, légy szíves, hangold össze velük a munkát... Igen. Mindenhová én viszem. Személyesen hozom el neked.

A felvonóban meleg volt – a szövetségi szabályzatban előírt huzsonhét fok –, amikor Crawford a levéllel lejött a tetőről, a haját alaposan összeborzolta a helikopter rotorja. Mire elért a laboratóriumban a haj- és szálanyag-szakértők helyiségeibe, már zsebkendővel törölgette az arcát.

A szakértőknél nyugodt, de gyors munka folyik. A nagy terem zsúfolásig tele van az ország minden részéből a rendőrkapitányságok által beküldött, bizonyítékokat tartalmazó dobozokkal: szájakat leragasztó, csuklókat összekötöző szigszalagok, szakadt, vérfoltos ruhák, halálos ágyak lepedői rejlenek a dobozokban.

Miközben a dobozok között igyekezett befelé, Crawford az egyik vizsgálószoa ablakán át megpillantotta Beverly Katzot. Egy fehér papírral borított asztal fölött a fogasról egy gyermekoverall lógott előtte. A nő a léghuzattól mentes szobában, vakító fényben dolgozott: fémspatulával keféltette a kezeslábast, gondosan dolgozott a bordázaton, azután keresztben simított végig rajta, először szálméntén, utána ellenkező irányban. Piszok és homok pergett a papírra. Ezzel együtt a rezzenéstelen levegőben egy összetekeredett hajszál is lehullott a géznél gyorsabban, de a homokszemcséknél lassabban. Beverly fölkapta a fejét, és csillogó, verébszerű szemével vizslatta a hajszálat.

Crawford látta, hogy mozog az ajka. Tudta, hogy mit mond: „Elkaptalak.”

Mindig ezt mondta.

Crawford megkocogtatta az üveget. Katz gyorsan kijött, menet közben húzta le kezéről a fehér kesztyűjét.

– Ugye még nem vizsgálták meg ujjlenyomatra?

– Nem.

– A szomszédos vizsgálóban van a holmim. – Új kesztyűt húzott, miközben Crawford kinyitotta az aktatáskát.

A kétrészes levelet óvatosan két műanyag fólia közé csúsztatták. Amikor Beverly Katz meglátta a foglenyomatokat, csak fölpillantott Crawfordra, és nem is kellett kérdeznie semmit.

Crawford bólintott: a foglenyomat pontos mása volt a gyil-

kos világos harapáslenyomatának, amelyet magával vitt Chesapeake-be.

Crawford az ablakon át figyelte, Katz hogyan emeli át a levelet egy keskeny alátétén, és akasztja a fehér papiros fölé. Erős nagyítóval vizsgálta, azután enyhén legyezni kezdte. Egy spatula élével könnyedén megkocogtatta az alátétet, azután az alatta kifestített papirost vette szemügyre a nagyítóval.

Crawford az órájára pillantott.

Katz a levelet közben gyors mozdulattal egy másik alátétre helyezte, hogy a fonákját is szemügyre vehesse. Szinte hajszálvékonyágú csipesszel parányi tárgyat távolított el a felületéről.

Erős nagyító alatt lefényképezte a levél szakadt végeit, aztán visszahelyezte az aktatáskába. Mellé egy tiszta fehér kesztyűt is beletett. A fehér kesztyű – a jel, hogy nem szabad hozzáérni – mindvégig a bizonyíték mellett marad, amíg csak meg nem vizsgálták, van-e rajta ujjlenyomat.

– Hát meglennénk – mondta, amikor visszaadta az aktatáskát Crawfordnak. – Egyetlen hajszál, talán 0,8 milliméter vastagságú. Két kék szemcse. Majd földolgozom. Még miye van?

Crawford három megjelölt borítékot nyújtott át neki.

– Haj Lecter fésűjéből. Szakállszőrök a villanyborotvából, azt engedélyezik neki. Ez pedig a takarító haja. Mennem kell.

– Viszlát! – mondta Katz. – Imádom a maga haját.

Amikor Jimmy Price a látens ujjlenyomatok részlegén megpillantotta a porózus vécépapírt, összerezett. Dühödten hunyorgott a hélium-kadmium gázlézerrel dolgozó technikusa válla fölött, miközben megpróbáltak ujjlenyomatot találni, és fluoreszkálósá tenni. Izzó maszatfoltok jelentek meg a papíron, verjétknyomok – semmi.

Crawford már-már kérdezni akart valamit, de azután meg gondolta magát, csak várt, a kék fény visszaverődött a szemüvegéről,

– Azt tudjuk, hogy három pasas fogdosta ezt kesztyű nélkül, igaz? – kérdezte Price.

– Igen, a takarító, Lecter és Chilton.

– Az, aki lesúrolja a lefolyókat, feltehetően lemosta az ujjairól a zsírt. De a többiek... iszonyú ez az anyag. – Price a fény felé fordította a papirost; foltos, öreg kezében meg sem rezzen a csipesz. – Gőzölhetném, Jack, de nem garantálhatnám, hogy a jódfoltok eltűnnének annyi idő alatt, amennyi a rendelkezésemre áll.

– Ninhidrin? Nem lehetne hevítéssel gyorsítani? – Normális körülmények között Crawfordnak eszébe sem jutott volna, hogy technikai javaslatokkal álljon elő Price-nál, de most még a szalmaszálba is belekapaszkodott. Ingerült válaszra számított, ám az öreg hangja szomorúan, gyászosan csengett.

– Nem lehet. Nem tudnánk később lemosni. Nem tudok erről ujjlenyomatot szerezni neked, Jack. Nincsen rajta.

– A rohadt életbe! – tört ki Crawford.

Az öreg szakértő elfordult. Crawford csontos vállára tette a kezét.

– A fenébe is, Jimmy! Ha lenne, te megtaláltad volna.

Price nem válaszolt. Két kézfejet kezdett kicsomagolni, amelyet egy másik ügyben küldtek be. A papírkosárban szárazjég füstölgött. Crawford a fehér kesztyűt egyenesen beledobta.

Crawford, akinek a gyomrába mart a csalódás, továbbsietett a dokumentációs osztályra, ahol Lloyd Bowman már várta őt. Bowmant egy bírósági tárgyalásról hívták ki, és mivel egyik pillanatról a másikra kellett egy új ügyre összpontosítania, úgy pislogott, mintha az előző pillanatban ébresztették volna föl.

– Gratulálok a frizurához! Merész szakítás a múlttal – jegyezte meg Bowman, miközben gyors, óvatos kézmozdulattal emelte át a levelet a munkasztala sima lapjára. – Mennyi időm van rá?

– Maximum húsz perc.

Úgy tűnt, mintha a levél két része fölizzana Bowman lámpái alatt. Az itatóspapírja sötétzölden villant elő a felső levélrész egy cakkos szélű, hosszúkás szakadása alól.

– A legfontosabb és legégetőbb kérdés az, hogyan kellett volna Lecternek válaszolnia – szólalt meg Crawford, amikor Bowman befejezte az olvasást.

– A válaszadásra vonatkozó utasítások feltehetően a kitépett részben voltak. – Beszéd közben Bowman megállás nélkül dolgozott a lámpáival, a szűrőivel és a másológépével. – Itt, a felső részben azt írja: „Remélem, levelezhetünk...”, utána kezdődik a lyuk. Lecter filctollal kitörölte ezt, azután összehajtogatta a papírt, és a szöveg nagy részét kicsípte.

– Nincs mivel vágnia.

Bowman rézsútos megvilágításban lefényképezte a foglenyomatokat és a levél oldalát. Árnyéka egyik falról a másikra vetült, miközben a fényforrást háromszázhatvan fokban forgatta a papír körül, a kezével pedig hajtogatató mozdulatokat utánozott a levegőben.

– Most már egy egészen kicsit megnyomhatjuk. – Bowman a levelet két üveglap közé helyezte, hogy elsimítsa a lyuk csipkézett széleit. A foszlányokat cinóbervörös tintával mázolták össze. Halkan dűnnyögött maga elé. Amikor már harmadszor megismételte ugyanazt, Crawford végre megértette, mit mond: „Ravasz vagy, de az vagyok én is.”

Bowman szűrőket csavart a kis televíziós kamerájára, és ráirányította a levélre. Elsötétítette a szobát, végül már csak egyetlen lámpa tompa vörös és a monitorképernyő kékeszöld fénye világított.

A képernyőn felnagyítva megjelentek a „remélem, levelezhetünk” szavak és a csipkézett szélű lyuk. Eltűnt a tintafojt, a foszladozó cafatokon írástörödékek jelentek meg.

– Színes tintákban az anilin színezőanyagok infravörös sugárzás hatására áttetszőkké válnak – jegyezte meg Bowman. – Ezek meg itt egy T betű csúcsai lehetnek. A végén egy farkinca M

vagy N, esetleg R lehet. – Fogott egy fényképet, és föl-kattintotta a villanyt. – Ide figyelj, Jack! Mindössze kétféleképp érintkezhetnek egymással: telefonon vagy valamelyik újságban. Elképzelhető, hogy valaki gyorsan föl-hívja Lectert?

– Föl lehet hívni, de ez lassan megy, és a hívásoknak a kórház központján keresztül kell befutniuk.

– Akkor a sajtó az egyetlen biztonságos út.

– Tudjuk, hogy az a drágalátos olvassa a *Tattlert*. A Graham-ról meg a Lecterről szóló anyag is a *Tattler*-ben jelent meg. Tudomásom szerint egyetlen más lap sem közölte.

– A *Tattler*-ben három T és egy R betű van. Gondolod, hogy a személyes közleményekben? Meg kellene ott nézni.

Crawford előbb az FBI könyvtárát hívta fel, azután telefonon utasítást adott a chicagói kirendeltségnek.

Bowman befejezte a munkáját, és átnyújtotta Crawfordnak a táskát.

– A *Tattler* ma este jelenik meg – szólalt meg Crawford. – Hét-főn és csütörtökön nyomják Chicagóban. Megkapjuk az apró-hirdetési oldalak levonatait.

– Lesz még egy kis munkám, gondolom, egy kisebb kaliberrű – mondta Bowman.

– Ha bármi hasznosat találsz, add le egyenesen Chicagóban! Amint visszatérek az elmegyógyintézetből, tájékoztass! – szólt hátra Crawford az ajtóból.

14. fejezet

A washingtoni metró Central nevű állomásán a forgósorompónál lévő automata kilökte Graham jegyét. Utazótáskájával a kezében lépett ki a forró délutánba.

A J. Edgar Hoover épület a melegtől remegő levegőben úgy tornyosult a Tizedik utca fölé, akár egy hatalmas betonkalitka. Az FBI éppen akkor költözött be az új főhadiszállására, ami-

kor Graham elhagyta Washington-t. Sosem dolgozott ebben az épületben.

Crawford a fogadópultnál várakozott rá, a föld alatti behajtó végében, hogy a saját igazolványával gyorsítsa meg Graham seb-tében kiállított papírjainak a kiadását. A nyomozó fáradtnak lát-szott, és türelmetlenkedett a bejelentési procedura elhúzódása miatt. Crawford azon töprengett, vajon hogyan érezheti magát, tudva, hogy a gyilkos kíváncsi lett rá.

Grahamnek ugyanolyan mágneskártyát nyújtottak át, mint amelyet Crawford viselt a mellényén. Benyomta a kapu leolvasó-jába, és belépett a hosszú fehér folyosók birodalmába. Crawford vitte utána a táskáját.

– Elfelejtettem szólni Sarah-nak, hogy küldjön érted kocsit.

– Gondolom, így még gyorsabban értem ide. Sikerült rend-ben visszaküldened a levelet Lecternek?

– Igen – mondta Crawford. – Még éppen idejében. Vízet öntöttünk az előcsarnok padlójára. Úgy tettünk, mintha csőtörés és rövidzárlat lett volna. Odarendeltük Simmonst, ő most a bal-timore-i segédünk, és megbíztuk, hogy törölgesse a padlót, ami-
kor Lectert visszaviszik a cellájába. Simmons szerint bevette a dolgot.

– A repülőgépen egyre csak azon törtem a fejem, vajon Lec-ter nem maga írta-e a levelet.

– Engem is foglalkoztatott a gondolat, amíg meg nem néz-tem. A papíron a harapásnyom pontosan megfelelt annak, amit az asszonyokon is találtunk. Azonkívül golyóstollal írták, már-pedig Lecternek nincs golyóstollá. Aki írta, olvasta a *Tattlert*, Lecternek pedig nem volt *Tattler*-je. Rankin és Willingham át-kutatta a cellát. Remek munkát végeztek, de az égvilágon sem-mit sem találtak. Először polaroid felvételeket készítettek, hogy mindent pontosan vissza tudjanak tenni a helyére. Csak utána ment be a takarító, és végezte el a szokásos munkáját.

– És mit gondolsz?

– Ami az azonosítás tárgyi bizonyítékait illeti, a levél valója-

ban szart sem ér – jelentette ki Crawford. – Valahogyan föl kellene használnunk a kapcsolatot a magunk céljára, de a fenébe is, egyelőre fogalmam sincsen, hogyan! Pár perc múlva megkapjuk a többi laboreredményt is.

- Ellenőrzik a kórház postáját és telefonvonalait?
- Kiadtam az utasítást, hogy vegyék szalagra Lecter minden telefonbeszélgetését. Szombat délután telefonált valahová. Chiltonnak azt mondta, az ügyvédjét hívja fel. Csakhogy a kórháznak olyan vonalai vannak, hogy nem mehetek biztosra.
- Mit mondott az ügyvédje?
- Semmit. A jövőre nézve Lecter számára béreltünk egy telefonvonalat egyenesen a kórház telefonközpontjába, így nem tud megkerülni minket. A következő kézbesítéstől kezdve felnyitjuk a bejövő és kimenő postáját. Hála istennek, a különleges engedélyekre nincs gondunk.

Crawford az egyik ajtónak dőlt, és a mellényén lévő kártyát benyomta a helyére.

- Az új irodám. Gyere be! Amint látod, a lakberendezőnek maradt némi festéke az utolsó munkájából... egy csatahajót mázolhatott be korábban. Itt a levél. Ez a másolat tökéletesen méretarányos.

Graham kétszer is elolvasta a levelet. Amint megpillantotta a szállás betűkkel írt nevét, úgy érezte, mintha egy vészcsengő szólalna meg az agyában.

- A könyvtár megerősítette, hogy a *Tattler* az egyetlen lap, amely cikket közölt Lecterről és rólad – mondta Crawford, miközben egy Alka-Seltzer pezsgőtablettát kevert el némi vízben.
- Kérsz egyet? Jót tenne. A lap egy hete, hétfő este megjelenik. Kedden országsherte kint van a standokon, egyes körzetekben csak szerdán, mint Alaszkában, Maine-ben és más efféle helyeken. Egy példány eljut a Csorbafofóhoz, de semmiképpen sem kedd előtt. Elolvassa, ír Lecternek. Rankin és Willingham még mindig keresi a borítékot a kórházi szemétben. Mocskok egy munka. Chesapeake-ben nem különítik el az újságokat a hasz-

nált pelenkákától. Szóval Lecter legkorábban szerdán kapja meg a Csorbafofó levelét. Kitépi azt a részt, ami arról szól, hogyan válaszoljon, kihúz és kibök egy korábbi utalást... Nem tudom, miért nem tépte ki azt is.

- Egy bókka telezsúfolt bekezdés közepén volt – vetette közbe Graham. – Nem vitte rá a szíve, hogy tönkregygye a bókákat. Ezért nem dobta el az egész levelet sem. – Ujjaival megdörgölte a halántékát.

– Bowman szerint a *Tattler* fogja fölhasználni, hogy válaszoljon a Csorbafofónak. Azt mondja, feltehetően ez a megállapodás. Gondolod, hogy válaszol erre a levélre?

- Biztosan. Imád levelezni. Mindenütt vannak levelezőpartnerei.

– Ha a *Tattler* használják fel erre, Lecternek aligha lesz ideje betetetni a válaszát a ma éjszaka nyomott számba, még ha expressz küldte is el még aznap, amikor megkapta a Csorbafofó levelét. Chester a chicagói irodánktól ott ül a *Tattlernél*, ellenőrzi a hirdetéseket. A nyomdászok éppen most tördelik a lapot.

- Az isten szerelmére, nehogy riasszátok a *Tattler*! – mondta Graham.

– A műszakvezető azt hiszi, hogy Chester ingatlanügynök, aki szeretné előre látni a hirdetéseket. Suttyomban adja el neki a korrektúraíveket, egyenként, ahogy befutnak a szedőterembe. Mindent megkapunk, valamennyi apróhirdetést, hogy meglegyen a látszatja. Rendben van, mondjuk, rájövünk, hogyan kellene Lecternek válaszolnia, utánozhatjuk a módszert. Azután hamisíthatunk egy üzenetet a Csorbafofónak. De mit monddunk? Hogyan használjuk fel?

- Kézenfekvő, hogy megpróbáljuk rávenni, hogy jöjjön el az egyik „levélszekrényhez” – mondta Graham. – Csalogatni kell valamivel, amit látni szeretne. „Fontos támpontok”, amelyeket Lecter a velem folytatott beszélgetésből tudott meg. Valamiféle általa elkövetett hiba, és mi csak arra várunk, hogy megismételje.
- Hülye lenne, ha bedőlne ennek.

- Így van. Tudod, mi lenne a legjobb csalátek?
- Fogalmam sincs.
- Lecter maga.
- És hogyan rendeznék meg?
- Pokolian nehéz lenne, tudom jól. Lectert szövetségi őrizetbe vennék, mondjuk Chilton nem bírná ezt idegekkel Chesapeake-ben, és a legszigorúbb őrizet alatt egy virginiai elme-gyógyintézetbe szállítanánk. Szökést színlelünk.

- Ó, te jó ég!
- A jövő heti *Tattler*-ben, a nagy „szökés” utáni számban üze-netet küldünk a Csorbafogúnak. Lecter lenne az, aki találkozót kér tőle.

- Az isten szerelmére, miért akarna valaki találkozni Lecter-rel? Úgy értem, miért akarna akár csak a Csorbafogó is?

- Azért, hogy megölje, Jack. - Graham fölállt. A szobában nem volt ablak, amelyen beszéd közben kinézhetett volna. Crawford egyetlen falidísz, „A tíz legveszedelmesebb körözött bűn-öz” plakátja előtt állt. - Tudod, a Csorbafogó így bekebelezhetné, magába fogadhatná, többé válhatna általa, mint amilyen most.

- Úgy látom, nagyon biztos vagy a dolгодban.
- Egyáltalán nem vagyok biztos. Ki lehet biztos bármiben is? A levélben ezt írta: „Van néhány dolog, amit roppantul szeretnék megmutatni magának. Talán majd egy napon, ha a körülmé-nyek megengedik.” Lehet, hogy ez egy olyan meghívás volt, amit komolyan kell venni. Nem hiszem, hogy csak udvariaskodott volna.

- Kíváncsi lennék, miféle mutogatnivalója lehet. Az áldoza-tokat nem csonkította meg. Semmi sem hiányzott róluk, csak egy kis bőr meg haj, azt pedig feltehetően... Hogyan értelmezte Bloom?

- Megemésztette - mondta Graham. - Az isten tudja, mije lehet. Tremont, emlékszel még Tremont öltözékeire Spokane-ben? Már a hordágyra kötözve feküdt, még mindig jelzett az ál-lával, még mindig megpróbálta felhívni a rendőrök figyelmét.

Nem vagyok biztos benne, hogy Lecter vonzaná a Csorbafogút, Jack, mégis azt mondom, ez a legjobb esélyünk.

- Iszonyú pánik törne ki, ha az emberek azt hinnék, hogy Lecter kiszabadult. Az újságok hisztérikusan nekünk esnének. Lehet, hogy ez a legjobb esélyünk, de azért jobban tesszük, ha utolsó eshetőségként számolunk vele.

- Feltehetően a közelébe se menne egy „levélszekrénynek”, de eléggé kíváncsi lenne, hogy figyeljen egy ilyet, hogy megállapítsa, Lecter elárulta-e. Persze csak akkor, ha ezt biztos távolság-ból tehetné meg. Kiválasztanánk egy olyan „levélszekrényt”, amelyet messziről is csupán néhány helyről lehet megfigyelni, és kijelölhetnénk a megfigyelőpontokat. - Alighogy kimondta, Graham már tudta, hogy ez nagyon gyenge érvelés.

- A titkosszolgálatnak van egy olyan helyisége, amelyet még sohasem használtak. Átengednék nekünk. De ha még ma nem teszünk a lapba egy hirdetést, várunk kell hétfőig, a legközele-bi szám megjelenéséig. A mi időnk szerint ötkor nyomják a la-pot. Chicagónak tehát van egy és negyed órája, hogy kiszúrja Lecter hirdetését, ha van egyáltalán ilyen.

- Mi van Lecter hirdetésrendelésével? Azzal a levelével, amit a *Tattler*-nek küldött, amelyben megrendelte a hirdetést? Ahhoz talán gyorsabban hozzájuthatnánk.

- Chicago már tapogatózott a művezetőnél - válaszolta Crawford. - A posta a hirdetési igazgató irodájában marad. El-adják a neveket és a válaszcímeket a címjegyzékkel bizniszelő vállalatoknak, olyan társaságoknak, amelyek a termékeiket ma-gányos embereknek próbálják értékesíteni, úgymint szerelmi bájitalokat, potencianövelő pirulákat, „csodálatos ázsiai lányo-kat”, személyiségfejlesztő tanfolyamokat meg más efféléket.

- Hivatkozhatnánk a hirdetési igazgató állampolgári köteles-ségeire és más ilyesmire, belepillanthatnánk az anyagba, arra kérve őt, hogy maradjon csöndben, de nem merem ezt megkoc-káztatni, nehogy a *Tattler* elfecsejje és elfuserálja az egészet.

- Ha Chicago nem jelentkezik semmivel, mindenesetre bete-

hetnénk egy apróhirdetést. Még ha tévednének is a *Tattlert* illetően, akkor sem veszíthetnénk semmit – vélte Graham.

– De ha igazunk van, és valóban a *Tattler* a közvetítőeszköz, mi pedig összeeskábálunk egy választ, amit erre a levélre alapozunk, és eltoljuk vele az egészet, ha gyanúsak találja a dolgot, akkor jól pófára esünk. Nem is kérdeztelek még: mi volt Birminghamben? Találtál valamit?

– Birminghamet lezártuk, végeztünk vele. A Jacobi-házat kimázolták, kitapétázták, már hirdetik is. A család holmija raktározva várja a hagyatéki eljárást. Átkutattam a ládákat. Akikkel beszéltem, nem ismerték a családot közelebről. Egyetlen dolog volt, amit mindenki megemlített: Jacobiék nagyon szerették egymást. Örökké összebújtak. És most nem maradt belőlük más, mint öt teherplatóra való holmi egy raktárban. Bárcsak...

– Hagyjuk az óhajokat! Most tenined kell valamit.

– Mit gondolsz a fába vésett jelről?

– A „fején találd a szögekről”? Semmit sem mond nekem – közölte Crawford. – A Vörös Sárkány sem. Beverly ismeri a madzsongot. Okos lány, de ő sem lát benne semmit. A hajából megállapítottuk, hogy nem kínai.

– A faágat egy csapszegezővel vágta le. Nem értem...

Megcsörrent Crawford telefonja. Röviden beszélt valakivel.

– Will, a labor elkészült a levéllel. Menjünk fel Zeller irodájába. Nagyobb, és nem ennyire szürke.

Lloyd Bowman, aki a nagy hőség ellenére sem izzadt, a folyosón érte utol őket. Mindkét kezében nedves fényképfelvételeket lóbált, a hóna alatt faxpapírt szorongatott.

– Figyelj, Jack, negyed ötkor a bíróságon kell lennem – szolt oda Crawfordnak, miközben elsuhant mellettük. – Annak az okmányhamisító Nilton Eskew-nak és szerelmének, Nannek az ügyét tárgyalják. Az a nő szabad kézzel is meg tudna rajzolni egy bankjegyet. Két éve borzolja az idegeimet, színes xeroxon állították elő a saját utazási csekkjeiket. Sohasem utaztak a saját csekkjeik nélkül. Odaérek még időben, vagy hívjam fel az ügyészt?

– Odaérsz – biztatta Crawford. – Itt is vagyunk.

Zeller szobájának a díványáról Beverly Katz mosolygott Grahamre, mintegy a mellette ülő Price mogorvaságát ellensúlyozva.

Brian Zeller, a tudományos elemzési részleg vezetője magas pozíciójához képest fiatalnak számított, de a haja már ritkult, és bifokális szemüveget viselt. Az íróasztala mögötti könyvespolcon Graham fölfedezte H. J. Walls kriminológiai tanulmánykötetét, Cesare G. Tedeschi nagy, háromkötetes *Törvénytörési orvostanát*, végül Gerard M. Hopkins *A Deutschland hajótörése* című elégiájának ősrégi kiadását.

– Ha jól emlékszem, egy ízben találkoztunk a George Washington Egyetemen – szólalt meg Zeller. – Már mindenkit ismeresz? Helyes.

Crawford összefont karral Zeller íróasztala sarkának dőlt.

– Van valakinek valami világmegváltó ötlete? Rendben, talált valaki bármit is, ami arra utal, hogy a levelet nem a Csorba-fogú írta?

– Nem – felelte Bowman. – Néhány perce beszéltem Chicagóval, megadtam nekik néhány számjegyet, amelyet a levél hátlapján egy benyomódásból kotortam elő. Hat-hat-hat. Majd megmutatom, ha ott tartunk. Chicagónak eddig már több mint kétszáz apróhirdetése van. – Átadott Grahamnek egyívnyi faxmásolatot. – Végigolvastam őket, valamennyi a szokványos duma: házassági ajánlatok, szökött gyerekek szüleinek a könyörgése. Fogalmam sincs, hogyan ismernénk fel a hirdetést, ha valóban köztük lenne.

Crawford a fejét rázta.

– Magam sem tudom. Vegyük sorra a laborvizsgálatokat! Nos, Jimmy Price minden elképzelhetőt megtett, de semmiféle ujjlenyomatot sem talált. Hát te, Bev?

– Találtam egy barkóból való szörzsálat. A hajlemezkek száma és a hagymaméret egyezik a Hannibal Lectertől vett mintával. A színe is, amely élesen elüt a birminghami és az atlantai

mintáktól. Brianhez átküldtem három kék szemcsét és néhány sötét foltot. – Fölhúzott szemöldökkel pillantott Brian Zellerre.

– A szemcsék kereskedelmi forgalomban kapható, szemcsés klóros tisztítószerből származnak – közölte Zeller. – Nyilván a takarító kezéről kerülhettek a levélre. Több parányi alvadt-vér-maradványt is találtunk. Határozottan vérről van szó, de nem elegendő ahhoz, hogy megállapítsuk a vércsoportot.

– Az egyes darabok végén a szakadások nem a perforáció mentén keletkeztek – folytatta Beverly Katz. – Ha megtaláljuk a tekercset valakinél, és az nem tépte tovább, feltétlenül össze tudjuk illeszteni. Javasolom, már most adjunk ki útmutatót, hogy a letartóztatást végző rendőrök mindenképpen keressék a tekercset is.

Crawford bólintott.

– Bowman?

– Sharon az osztályomról utánanézett a papirosnak, be is szerzett néhány mintát az összehasonlításra. Hajók mosdóiban és lakókocsikban használatos vécépapír. A papír szerkezete megfelel a Minneapolisan gyártott Wedeker márkáénak. Ország-szerte árusítják.

Bowman az ablakok előtti nagyítóállványra rakta fel a felvételeit. Alacsony testalkatához képest meglepően mély volt a hangja, csokornyakkendője fel-alá mozgott beszéd közben.

– A kézírás alapján egy jobbkezes a bal kezét használta, és tudatosan nyomtatott betűkkel írt. Megfigyelhető, mennyire bizonytalanok a vonások, mennyire eltérő az egyes betűk nagysága. Az arányok alapján arra következtettek, hogy az emberünknek kismérvű, korrigálatlan szemtengelyferdülése van. Természetes fényben úgy tűnik, mintha a levél két részén a tinta egyazon szabvány golyóstollból származna, de a színes szűrők alatt csekély eltérés mutatkozik. Két tollat használt, valahol a levél hiányzó részében váltott át egyikről a másikra. Látható, hol kezdett kihagyni az első. Az első tollat csak ritkán használták; figyeljétek meg a kis pacát, amikor elkezdett vele írni! Meglehet, orral lefe-

lé tárolták, kupak nélkül, egy ceruzatartóban vagy bádogdobozban, ami arra utal, hogy íróasztalon tartották. A papiros is valami puha alátétén feküdt írás közben, meglehet, hogy itatósón. Ha az utóbbit megtalálják, esetleg fellelhetők lesznek a lenyomatok. Írjuk hozzá az itatóst is Beverly útmutatójához!

Bowman most a levél másik oldaláról vetített egy képet. Az óriási nagyításban a papír bolyhosnak tűnt. Árnyékos lenyomatok szántották keresztül-kasul.

– Összehajtogatta a levelet, amikor az utolsó részt írta, beleértve a később kitépelt részt is. A hátrésznek ezen a nagyításán rézsútos fényben néhány benyomódás vehető ki. Felismerhető a „666” számsor. Lehet, hogy itt kezdett kihagyni a tolla, meg kellett nyomnia és át kellett írnia. Magam sem fedeztem fel, amíg el nem készült ez az erősen kontrasztos másolat. Eddig egyetlen hirdetésben sem szerepelt 666. A mondat szerkezet rendes, semmiféle értelmetlenséget sem találtam. A hajtogatás arra enged következtetni, hogy a levelet szabványlevél méretű borítékban adták fel. Ez a két sötét folt nyomdafestéktől származik. A levelet feltehetően valamiféle ártalmatlan nyomtatott anyagba hajtogatták, úgy tették a borítékba. Ez minden – fejezte be Bowman. – Ha nincsen kérdés, Jack, most elmennék a bíróságra. Ha végeztem a tanúvallomással, jelentkezem.

– Adj nekik! – tanácsolta Crawford.

Graham a *Tattler* társkereső rovatát böngészte. („Vonzó, az átlagosnál kissé nagyobb termetű, fiatalos, ötvenkét éves hölgy az Oroszlán jegyében született, keresztény, nem dohányzó, negyven-hetven közötti férfi ismeretségét keresi. Gyerek kizáró ok. Művértág nem akadály. Kalandorok kíméljenek. Az első levélben fényképet kérek.”)

Annyira elmélyedt a keserűséget és kétségbeesést árasztó apróhirdetésekből, hogy észre sem vette, amint a többiek sorra távoznak, amíg Beverly Katz nem mondott neki valamit.

– Bocs, Beverly, mit mondtál? – A nő fényes szemébe, barátságos, fáradt arcára pillantott.

– Csak azt mondtam, mennyire örülök, hogy ismét közöttünk vagy, Mester. Jó a színed.

– Kösz, Beverly.

– Saul főzőtanfolyamra jár. Még mindig kiszámíthatatlan, mikor van otthon, de ha majd elrendeződtek a dolgok, ugorj be hozzánk, hadd gyakorolja rajtad a tudományát.

– Persze, elmegyek.

Zeller is távozott, hogy ellenőrizze a laborját. A szobában csak Crawford és Graham maradt, mindketten az órára meredtek.

– Negyven percünk van, amíg nyomni kezdik a *Tattlert* – szólalt meg Crawford. – Megpróbálkozom a bejövő postával. Mi a véleményed?

– Azt hiszem, nincs más választásod.

Crawford Zeller telefonján beszélt Chicagóval.

– Will, elő kell készítenünk egy póthirdetést, arra az esetre, ha Chicago beüt.

– Megcsinálom.

– Elrendezem a találkozóhelyet. – Crawford fölhívta a titkosszolgálatot, és hosszasan beszélt valakivel. Graham még nem készült el a hirdetés megfogalmazásával, amikor Jack befejezte a beszélgetést.

– Rendben van, a „levélszekrény” tökéletes – jelentette ki nagy sokára Crawford. – Egy annapolisi tűzoltószolgálat házoni kívüli üzenethagyó ládája. Ez Lecter területe. A Csorbafojú ebből látja majd, hogy Lecter tudhat erről a helyről. Ábécérendben vannak a fachok. A szolgálat emberei rendszeresen megjelennek, kiveszik az értesítéseket és a postájukat. A mi emberünk az utca túloldalán lévő parkból figyelheti. A titkosszolgálat esküszik rá, hogy semmi gyanús nincs benne. Egy pénzhamisítónak készítették elő, de végül nem volt rá szükségük. Itt a cím. Hogy állsz az üzenettel?

– Két üzenetet kell elhelyeznünk ugyanabban a számban. Az első figyelmezteti a Csorbafojú, hogy az ellenségei sokkal inkább a nyomában vannak, semmint gondolná. Közli, hogy At-

lantában súlyos hibát követett el, és ha megismétli azt, vége van. Lecter postán küld majd „titkos értesítéseket” arról, mit teszünk, amit a velem való találkozáskor tudott meg: milyen közel járunk már a megoldáshoz, milyen nyomokat találtunk. A végén egy másik üzenethez irányítja a Csorbafojú, amely „az aláírása” szavakkal kezdődik.

– A második üzenet a „Lelkes híve...” szavakkal indul, és megadja a „levélszekrény” címét. Nincs más választásunk. Még ha virágnyelven fogalmazunk is, az első üzenetben lévő figyelmeztetés izgalomba hoz majd néhány ártalmatlan, dilis pasast. Ha nem jöhetnek rá a címre, nem jöhetnek el a „levélszekrényhez”, és nem kuszálhatnak össze mindent.

– Jó! Átkozottul jó! Várjuk ki a végét az irodámban.

– Én inkább csinálnék közben valamit. De ehhez Brian Zellerrel kell beszélnem.

– Menj csak, ha szükséges, egy pillanat alatt előkeríthetlek.

Graham a részlegvezetőt a szerológiai laborban találta.

– Brian, megmutatnál nekem egypár dolgot?

– Persze. Mire van szükséged?

– Azokra a mintákra, amelyeknek a segítségével tipizáltad a Csorbafojú.

Zeller bifokális szemüvegének közellátó részén át rápillantott Grahamre.

– Volt valami a jelentésben, amit nem értettél?

– Nem.

– Maradt valami homályos pont?

– Nem.

– Valami, ami kiegészítést igényel? – Zeller úgy szűrte a szavakat a fogai között, mintha kellemetlen ízük lenne.

– A jelentésed remek volt, jobb már nem is lehetett volna. Csak szeretném kézzelfoghatóvá tenni a bizonyítékokat.

– Ó, hát persze! Semmi akadály. – Zeller szentül hitte, hogy minden nyomozóban ott élnek a vadászok babonái; örült, hogy Graham kedvében járhat. – Minden együtt van odaát.

Graham mögötte lépkedett a berendezések között.

– Tedeschit olvasol.

– Igen – válaszolta a válla fölött Zeller. – Amint tudod, itt semmiféle törvényszéki orvostani munka nem folyik, de Tedeschiben rengeteg hasznos dolgot találok, Graham. Will Graham. Ugye te írtad azt az alapvető monográfiát, amely a rovaraktivitás alapján határozza meg a halál beálltának időpontját?

– Igen, én írtam. – Majd kis szünet után hozzátette: – Igazad van, Mant és Nuorteva a Tedeschiben alaposabbak a rovarokat illetően.

Zeller meglepődött, hogy Graham kimondta, amire ő maga gondolt.

– Hát igen, több benne a kép, meg közöl egy táblázatot a rovarinváziós hullámokról. Ne vedd zokon.

– Hát persze hogy nem. Ők jobbak nálam. Meg is mondtam nekik.

Zeller az egyik szekrényből és a hűtőszekrényből fiolákat és tárgylemezeket vett elő, és letette őket a laboratóriumi asztalra.

– Ha bármilyen kérdésed van, ott leszek, ahol rám találál. A mikroszkóp lámpáját ezen az oldalon lehet bekapcsolni.

Grahamnak nem volt szüksége a mikroszkópra. Nem kételkedett Zeller megállapításaiban. Maga sem tudta, voltaképpen mit is akar. A fiolákat és a lemezeket a fény felé emelte, azután elővett egy átlátszó pergamenborítékot, amelyben a Birminghamben talált két szőke hajsza volt. A másik boríték a Mrs. Leeds testén talált három hajszaát tartalmazta.

Az asztalon ott sorakoztak előtte a nyál-, haj- és ondóminták, de amikor egy képet, egy arcot próbált maga elé képzelni, bármit, amivel elűzhetné alaktalan rettegését, csak az üres levegő meredt vissza rá.

A mennyezetbe beépített hangszóróból egy női hang szólt:

– Graham, Will Graham, Crawford különleges ügynök irodájába! Nagyon sürgős!

Amikor belépett, Sarah fülhallgatóval a fején gépelt, Crawford a lány vállán áthajolva olvasta a szöveget.

– Chicago kapott egy hirdetésrendelést, amelyben a 666 szerepel – vetette oda neki Crawford halkán. – Most diktálják Sarah-nak. Azt mondják, egy része rejtjelnek tűnik.

Sarah gépéből gyorsan kúsztak elő a sorok.

Kedves Zarándok! Megtisztel...

– Ez az. Ez az! – kiáltott fel Graham. – Lecter Zarándoknak nevezte, amikor velem beszélt.

...maga csodálatos...

– Úristen! – sóhajtott fel Crawford.

100 imát mondok a biztonságáért.

Találjon vigaszt János 6:22-ben, 8:16-ban, 9:1-ben; Lukács 1:7-ben, 3:1-ben; a Galátziabeliekhez írt levél 6:11-ben, 15:2-ben; az Apostolok cselekedetei 3:3-ban; a Jelenések 18:7-ben; Jónás 6:8-ban...

A gépelés lelassult, mert Sarah visszaolvasta a chicagói nyomozónak az egyes számpárokat. Amikor befejezte, a bibliai utalások listája majd negyed oldalt tett ki. Az aláírás: „Isten áldja, 666!”

– Ennyi – mondta Sarah.

Crawford fölkapta a telefonkagylót.

– Rendben, Chester, hogyan boldogultál a hirdetési igazgatóval?... Nem, jól tetted... Teljes csönd, úgy van. Maradj a telefonnál, visszahívlak.

– Ez egy rejtjel – jelentette ki Graham.

– Biztosan az. Huszonkét percünk van, hogy betetessünk egy üzenetet, ha meg tudjuk fejteni. A gépmesternek tíz perccel előbb kell tudnia, meg háromszáz dollárt kér, hogy még benyomjon va-

lamit ebbe a kiadásba. Bowman a szobájában ül, a bíróságon épp szünetet rendeltek el. Ha rá tudod venni, hogy álljon neki a megfejtésnek, beszél a Langley-i rejtjelesekkel. Sarah, sürgős telex a hirdetésről a CIA rejtjelosztályának. Szólok nekik, hogy indul hozzájuk az anyag.

Bowman az íróasztalán maga elé rakta a hirdetésszöveget, és pontosan eligazgatta a mappáját. Graham úgy érezte, véget nem érően tisztogatja a szemüvegét.

Bowman híres volt arról, milyen gyorsan dolgozik. Még a robanóanyagok is elnézték neki, hogy sohasem szolgált a tengerészgyalogságnál, és elismerték a gyorsaságát.

– Hús percünk van – közölte vele Graham.

– Értem. Langley-t értesítették?

– Crawford beszélt velük.

Bowman többször is elolvasta az üzenetet, fejjel lefelé fordította, majd oldalvást nézegette, az ujjaival végigfűtött a margókon. Leemelt egy bibliát a könyvespolcra. Öt percen át csak a két férfi lélegzése és a bibliapapír-oldalak zizegése hallatszott.

– Nem – szólalt meg végül. – Nem készülünk el vele időre. Okosabb, ha azt használjátok, amitek van, mást nem tehetek.

Graham az üres tenyerét mutatta neki.

Bowman megfordult a székevel, hogy Grahamre pillanthasson, és levette a szemüvegét. Az orra két oldalán rózsaszín nyomot hagyott.

– Egészen biztos vagy benne, hogy a Lecternek írt levél az egyetlen értesítés, amit a ti Csorbafigóktól kaptok?

– Igen.

– Akkor nagyon egyszerű rejtjel lehet. Csakis az esetleges olvasókkal szemben kell álcázniuk magukat. A Lecternek írt levélben talált szakadásokból ítélve csak körülbelül hét-nyolc centi hiányozhat belőle. Ennyi helyen nem lehet túl részletes utasításokat adni. A számok nem felelnek meg a börtönabécének, a kopogtatós kódoknak. Úgy gondolom, könyvrejtjeltől van szó.

Crawford lépett be a szobába:

– Könyvrejtjel?

– Úgy tűnik. Az első szám, a „100 ima” lehetne az oldalszám. A bibliai utalások kettős számai lehetnének a sorok meg a betűk. De vajon melyik könyv az?

– Nem a *Biblia*? – kérdezte Crawford.

– Nem a *Biblia*. Először magam is erre gondoltam. De a Galátziabeliekhez írt levél 6:11-es hivatkozása megzavart. „Látjátok, mekkora betűkkel írok nektek a saját kezemmel!” Ez rendben is lenne, de csak véletlen egybeesés, mert a következő utalás a Galátziabeliekhez 15:2, márpedig a Galátziabeliekhez írt levélnek csak hat fejezete van. Ugyanez a helyzet a Jónás 6:8-cal; Jónás könyvének csak négy fejezete van. Nem a *Bibliát* használták.

– A könyv címe talán Lecter üzenetének nem rejtjelezett szövegében rejlik – vélte Crawford.

Bowman a fejét rázta.

– Nem hiszem.

– Akkor pedig a Csorbafigó nevezte meg a könyvet, amelyet használniuk kell. Megírta a Lecternek küldött levelében – mondta Graham.

– Úgy tűnik – felelte Bowman. – Mi lenne, ha kicsit megszorogatnánk Lectert? Gondolom, egy elmegyógyintézetben a gyógyszeresek...

– Három éve próbálkoztak nála amobarbitállal, úgy akarták megtudni, hová temetett el egy princetoni diákot – mondta Graham. – Egy mártás receptjét közölte velük. De különben is, ha megszorogatjuk, oda a kapcsolat. Ha a Csorbafigó választotta ki a könyvet, akkor olyasminak kell lennie, amiről tudja, hogy ott van Lecter zárkájában.

– Annyi bizonyos, hogy se nem rendelt, se nem kölcsönzött könyvet Chiltontól – mondta Crawford.

– Mit írtak erről az újságok, Jack? Lecter könyveiről?

– Azt, hogy orvosi könyvei, pszichológiai és szakácskönyvei vannak.

– Akkor esetleg egy standard kézikönyv lehet, egy olyan alap-

vető mű, amely felől a Csorbafogú biztos lehetett, hogy megvan Lecternek – mondta Bowman. – Szükségünk van Lecter könyveinek a listájára. Van nektek ilyen?

– Nincs. – Graham a cipőjére meredt. – De fölhívhatom Chiltont... Várjatok. Amikor Rankin és Willingham átkutatták a celláját, polaroid felvételeket készítettek, hogy mindent visszarakhassanak a helyére.

– Szólnátok neki, hogy keressenek fel a könyvekről készült felvételekkel? – mondta Bowman, és berakta holmiját az aktatáskájába.

– Hol?

– A Kongresszusi Könyvtárban.

Crawford még egyszer, utoljára egyeztetett mindent a CIA rejtjelosztályával. A langley-i számítógép következetes és összetett szám-betű helyettesítésekkel próbálkozott, és döbbenetes változatú betűsorokat produkált. Mindhiába. A rejtjelszakértő egyetértett Bowmannel, hogy feltehetően könyvrejtjelről van szó.

Crawford az órájára pillantott.

– Will, három választásunk maradt, és most azonnal döntünk is kell. Kivehetjük Lecter üzenetét a lapból, és nem teszünk be semmit. Betehetjük a mi, nem rejtjelezett üzeneteinket, és elhívhatjuk a Csorbafogút a „levélszekrényhez”. Vagy pedig hagyhatjuk Lecter hirdetését megjelenni úgy, ahogy van.

– Biztos vagy benne, hogy még kiemelhetjük Lecter üzenetét a *Tattler*ből?

– Chester úgy véli, hogy a gépmester ötszáz dollárért hajlandó rá.

– Semmiképpen sem tennék be nem rejtjelezett szöveget, Jack. Lecter valószínűleg soha többé nem hallana a Csorbafogúról.

– Hát igen, de a hátam is borsószik attól, hogy megjelenik Lecter üzenete anélkül, hogy tudnám, mit tartalmaz – mondta Crawford. – Vajon mit közölhet Lecter vele, amit amúgy ne tudna? Ha rájönne, hogy a kezünkben van egy részleges üjjlenyo-

mat, de azok semmilyen nyilvántartásban nem szerepelnek, megfaraghatná a hüvelykujját, kihúzathatná a fogait, azután az arcunkba röhöghet a bíróság előtt.

– Az üjjlenyomat nem szerepel abban a kivonatban, amit Lecter látott. Okosabb, ha hagyjuk, hadd jelentessék meg Lecter üzenetét. Ez legalább arra bátorítaná a Csorbafogút, hogy ismét fölvegye vele a kapcsolatot.

– És mi van akkor, ha arra bátorítja, hogy tegyen még más is, ne csak írogasson?

– Akkor sokáig fő majd a fejünk – mondta Graham. – De meg kell tennünk.

Tizenöt perccel később Chicagóban megindultak a *Tattler* hatalmas nyomóhengerei, egyre csak gyorsultak, végül már a pusztá dübörgésük is porfelhőket kavart a gépteremben. A nyomdafesték és a forró újságpapír bűzében várakozó FBI-nyomozó elvette az első példányt.

A címfeliratok között effélék szerepeltek: „Fejártültetés!”, „Csillagászok megpillantják Istent!”.

A nyomozó ellenőrizte, hogy Lecter hirdetése a helyén van-e, majd a lapot egy Washingtonba indítandó expresszutasakba csúsztatta. Nem sejtette, hogy egyszer majd viszontlátja ezt a lappéldányt, és fölismeri a címlapon a hüvelykujja maszatos nyomát – de csak évek múltán, amikor gyermekeit az FBI-főhadiszálláson tett látogatás alkalmával beviszi a különleges tárgyak termébe.

15. fejezet

Még nem hajnalodott, amikor Crawford fölriadt mély álmából. Láta, hogy sötét van odakinn, érezte, hogy a felesége terebélyes fenekével kényelmesen a hátához fészkelte magát. Nem is tudta,

tulajdonképpen miért ébredt fel, amíg másodszor nem csöngött a telefon. Határozott mozdulattal nyúlt a kagylóért.

– Jack, itt Lloyd Bowman beszél. Megfejtettem a kódot. Azonnal közölnöm kell veled, mit tartalmaz.

- Rendben, Lloyd. – Crawford a lábával a papucsát kereste.
- Az üzenet így szól: „Graham otthoni címe Florida, Marat-hon. Váltsd meg magad. Öld meg valamennyit.”
- Az isten verje meg! Mennem kell.
- Tudom.

Crawford még a köpenyébe sem bújt bele, egyenesen a dolgo-zószobájába sietett. Kétszer is fölhívta Floridát, azután a repül-teret, végül Grahamet a szállodájában.

- Ide figyelj, Will, Bowman éppen most fejtette meg a kódot.
- Hogy szól az üzenet?
- Azonnal megmondom. De most figyelj rám. Minden rend-ben van. Megszerveztem a dolgot, ezért ne rakd le a kagylót, amikor elárulom az üzenetet.

– Mondd már!

– A te otthoni címed. Lecter megadta annak a rohadéknak az otthoni címedet. Várj, Will! A seriff már útnak is indított két ko-csit a Sugarloaf Key-hez. A marathoni vármórség csónakjai ellen-őrzik az óceán felőli oldalt. A Csorbafogú ilyen rövid idő alatt még nem követhetett el semmit. Maradj vonalban! Gyorsabban eljuthatsz oda, ha segítek neked. Ide figyelj! A seriff munkatársai nem fognak Mollyra ijeszteni. A kocsik éppen most zárják le a ház felé vezető utat. Ketten olyan közel helyezkednek majd el, hogy figyelhetik a házat. Ráérsz fölhívni Mollyt, ha majd föléb-redt. Fél óra múlva ott vagyok érted.

- Nem leszek itt.
- Florida felé a legközelebbi gép csak nyolckor indul. Gyor-sabb lesz, ha fölhozzuk őket ide. A fivérem háza Chesapeake mellett a rendelkezésükre áll. Van egy jó tervem, Will, maradj nyugton, és hallgasd meg! Ha nem értesz egyet vele, személye-sen raklak föl a gépre.

- Szükségem lesz pár holmira a fegyvertárból.
- Mihelyt érted mentem, megszerezzük azt is.

Molly és Willy az első között szállt ki a gépből a washingtoni repülőtérre. Molly meglátta a tömegben Grahamet, el sem mo-solyodott, hanem Willyhez fordult, és mondott neki valamit, miközben gyors léptekkel megelőzték a Floridából visszatérő tu-risták áradatát.

Tetőtől talpig végigmérte Grahamet, azután könnyedén meg-csókolta. Graham hidegnek érezte az ujjait, ahogy az arcához értek.

Érezte, hogy a fiú figyel. Willy kinyújtott karral rázott kezét vele. A kocsik felé indultak, és közben Graham azon tréfálkozott, milyen nehéz Molly bőrdíjára.

– Majd én viszem – szólalt meg Willy.

Amikor kifelé indultak a parkolóból, egy marylandi rendszá-mú, barna Chevrolet zárkózott föl mögójük.

Graham az arlingtoni hídon hajtott át, megmutatta nekik a Lincoln- és a Jefferson-émlékműveket meg a Washington-em-lékművet, csak azután fordult északra a Chesapeake-öböl irá-nyába. Amikor már jó tizenöt kilométerre jártak Washington-tól, a barna Chevrolet a belső sávban fölzárt mellójük. A veze-tő a szájához emelte a kezét, átnézett hozzájuk, és hirtelen nagy recsegés közepette valahonnan a semmiből egy hang szólalt meg a kocsijukban.

- Fox Edward, tiszta a levegő. Jó utat!
- Graham a műszerfal alá nyúlt az ott elrejtett mikrofonért.
- Vettem, Bobby. Hálás köszönet.

A Chevrolet lemaradt mögöttük, és jelezte, hogy visszafordul.

– Csak biztosítottuk, hogy semmiféle újságíró vagy efféle alak ne kövessen minket – mondta Graham.

– Értem – felelte Molly.

Késő délután megálltak, egy út menti étteremben rákot ettek. Willy kiment, hogy szemügyre vegye a homárákváriumot.

– Utálom, hogy ezt kellett tennem, Molly. Nagyon sajnálom – mondta Graham.

– Téged szemelt ki?

– Semmi okunk, hogy ezt feltételezzük. Lecter egyszerűen csak azt javasolta neki, hogy tegye meg.

– Ragadós, émelyítő érzés.

– Tudom, hogy az. Te meg Willy biztonságban lesztek Crawford fivérének a házában. Crawfordon és rajtam kívül az égvilágon senki sem tudja, hogy itt vagytok.

– Nagyon örülnék, ha nem kellene Crawfordról beszélnünk.

– Szép ház, majd meglátod.

Molly mélyet lélegzett, és amikor kiengedte a levegőt, úgy tűnt, a haragja is elszállt, csak fáradtság és nyugalom maradt a nyomában. Ravaszkan Grahamre mosolygott.

– A pokolba is, iszonyúan mérges lettem. Érintkeznünk is kell Crawfordékkal?

– Dehogyan. – Graham arrébb tolta a krékereskosarat, hogy megfoghassa Molly kezét. – Mennyit tud Willy?

– Elég sokat. Tommynak, a haverjának az anyja a szupermarketből valami szennylapot vitt haza. Tommy megmutatta Willynek. Sokat írtak benne rólad, nyilvánvalóan a valóságot elferdítve. Hobbsról, arról a helyről, ahol utána voltál, Lecterről, mindenről. Fölkavarta a dolog. Megkérdeztem, akar-e róla beszélni. Csak annyit kérdezett, hogy én tudtam-e mindent, a kezdetektől fogva. Azt mondtam, igen... hogy te meg én egy ízben töviről hegyire megbeszéltük a dolgot, és te mindent elmondtál nekem, mielőtt összeházasodtunk. Megkérdeztem, akarja-e, hogy elmondjam neki úgy, ahogyan valóban megtörtént. Azt felelte, hogy majd egyenesen téled kérdezi meg.

– Nagyon helyes. Átkozottul rendes fickó. Mi volt az a lap, a Tattler?

– Nem tudom, de azt hiszem.

– Kösz a sok szart, Freddy. – Olyan dühbe gurult Freddy Loundsra gondolva, hogy fölugrott a székeről. A mosdóban hideg vízzel megmosta az arcát.

Sarah éppen elkészönt Crawfordtól az irodájában, amikor megszólalt a telefon. Lerakta a táskáját és az ernyőjét, hogy fölvehesse a kagylót.

– Crawford különleges ügynök irodája... Nem, Mr. Graham nincs az irodában, de meg... Várjon, nagyon szívesen... Igen, holnap délután bejön, de hadd...

Volt valami Sarah hangjában, ami visszafordulásra készítette Crawfordot.

Sarah úgy tartotta a kezében a kagylót, mintha az ott ment volna tönkre a kezében.

– Willt kérte, és azt mondta, talán majd újra fölhívja holnap délután. Megpróbáltam a vonalban tartani.

– Kit?

– Azt mondta: „Csak mondjam meg Grahamnek, hogy a Zarándok kereste!” Így nevezte dr. Lecter...

– ...a Csorbafogút – fejezte be a mondatot Crawford.

Amíg Molly és Willy kipakoltak, Graham átment a zöldségeshez. A piacon talált méz és crenshaw dinnyét is. A házzal szemben parkolt, de néhány percig csak a kormánykereket markolva ült, és nem mozdult. Szégyellte, hogy Mollynak miatta ott kellett hagynia a házat, amelyet annyira szeretett, és idegenekhez kellett költöznie.

Crawford minden tőle telhetőt megtett. Ez nem valamiféle jellegtelen szövetségi védett ház volt, tenyérverejtéktől megfakult támlájú székekkel. Kellemes, frissen meszelt villa, a feljáró lépcsői körül neáncsvirágok virítottak. Meglátszott a gondos kezek munkája, a ház lakói rendszerető emberek lehettek. A hát-

só kert lejtősen futott a Chesapeake-öböl, a végében ott ringott egy úszóstég.

A függönyök mögött kékeszöld fény villódzott. Graham tudta, hogy Molly és Willy a baseballközvetítést nézi.

Willy apja baseballjátékos volt, méghozzá elég jó; Mollyval az iskolabuszon ismerkedtek meg, főiskolás korukban házasodtak össze.

A floridai állami bajnokságban játszott, bejárta az egész államot, közben az Arizona Cardinals utánpótláscsapatának a játékosa volt. Willyt is mindig magukkal vitték, és remekül szórakoztak. Lönchús és jókedv. Megpróbált bejutni a Cardinalsba, az első két mérkőzésen jól is ütött. Am ekkor nyelési nehézségei támadtak. A sebész megpróbálta kivágni a daganatot, de a rák már áttétet képzett, és fölfalta a testét. Öt hónappal később meghalt. Willy hatéves volt akkor.

A fiú, ha csak tehetette, megnézte a baseballmérkőzéseket. Molly csak olyankor, ha valami miatt kiborult.

Grahamnek nem volt kulcsa a házhoz. Kopogtatott az ajtón.

– Majd én kinyitom – hallatszott Willy hangja.

– Várj! – Molly arca jelent meg a függönyök között. – Rendben van.

Willy ajtót nyitott. A markában, a lábához szorítva egy gumibotot szorongatott.

Graham döbbenten meredt rá. A fiú nyilván a bőröndjében hozta magával.

Molly elvette a férfitől a szatyrot.

– Kérsz egy kávé? Gin is van, de nem az a fajta, amit szeretsz.

Amikor Molly kiment a konyhába, és ott tett-vett, Willy megkérte Grahamet, hogy menjenek ki a kertbe.

A hátsó verandáról jó kilátás nyílt az öbölben horgonyzó hajók imbolgó fényeire.

– Will, van valami, amit tudnom kell, hogy jobban vigyázhassak anyura?

– Mindketten biztonságban vagytok itt, Willy. Emlékszel arra

a kocsira, ami követett minket a repülőtérrel, és biztosította, hogy senki se figyelhesse meg, hová megyünk? Senki sem jöhet rá, hol vagytok anyáddal.

– Ugye ez az örült pasas meg akar ölni téged?

– Nem tudjuk. Egyszerűen csak rossz érzésem volt, hogy tudja, hol a házunk.

– Megölöd?

Graham egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Nem. Az én feladatom az, hogy megtaláljam. Bedugják majd egy elmegyógyintézetbe, hogy kezelhessék, és megakadályozzák, hogy árt hasson bárkinek.

– Tommy anyjánál ott volt az a kis újság, Will. Azt írta, hogy megöltél egy pasast Minnesotában, és hogy elmegyógyintézetbe zártak. Fogalmam sem volt róla. Igaz ez?

– Igaz.

– Először anyut kérdezgettem, de aztán úgy gondoltam, jobb, ha tőled hallom a választ.

– Nagyon rendes tőled, hogy egyenesen engem kérdezel. Nem egyszerűen elmegyógyintézet volt, hanem egy olyan kórház, ahol mindenféle betegséget gyógyítanak. – Úgy vélte, fontos ez a különbségtétel. – Én a pszichiátriai osztályon voltam. Szóval nyugtalanít, hogy ott voltam. Mert az édesanyád férje vagytok.

– Megígértem apunak, hogy a gondját viselem. És meg is teszem.

Graham úgy gondolta, eleget mondott Willynek. Nem akart túl sokat elárulni neki.

Molly leoltotta a konyhában a villanyt. Graham látta az üvegajtón át alakjának homályos körvonalait; nyomasztotta, hogy ítélkezik felette. Ha Willyvel foglalkozott, Molly szívét tartotta a kezében.

A fiú szemmel láthatóan nem tudta, hogyan folytassa a kérdészködést. Graham a segítségére sietett.

– A kórházba a Hobbs-ügy után kerültem.

– Agyonlőtted?

– Igen.
 – Hogyan történt?
 – Hát, hogy az elején kezdjem, Garrett Hobbs örült volt. Középiskolás lányokat támadott meg, és... megölte őket.
 – Hogyan?
 – Késsel. Végül találtam egy görbe fémdarabkát az egyik lány ruhájában. Olyasféle forgács volt, amelyet egy csőmenetvágó csinál. Tudod, olyan, mint amikor kint a zuhanyt szereltük. Rengeteg központifűtés-, víz- és gázszerelőt kérdeztem ki. Hosszú időbe tellett. Hobbs lemondólevelet hagyott az egyik építkezésen, amelyet szintén ellenőriztem. Megláttam, és... furcsának találtam. Nem dolgozott sehol, otthon kellett fölkeresnem. Ahogy fölfelé mentem a lépcsőn abban a bérházban, ahol Hobbs élt, egy egyenruhás rendőr is volt velem. Hobbs nyilván meglátott minket. Félúton jártam a lakása előtti lépcsőfordulóban, amikor kilökte a feleségét az ajtón, és az asszony holtan zuhant le a lépcsőn.

– Megölte?
 – Igen. Szóltam a rendőrnek, hogy hívja fel a kommandósokat, és kérjen erősítést. Aztán meghallottam a lakásból a gyerekek hangját meg a sikolyokat. Várni akartam, de nem tehettem.
 – Bementél a lakásba?
 – Igen. Hobbs elkapta a lányt hátulról, kés is volt nála. Elvágta a torkát. Erre lelőttem.
 – Meghalt az a lány?
 – Nem.
 – Rendbe jött?
 – Egy idő után. Most már semmi baja.

Willy némán rágódott a hallottakon. Egy lehorgonyzott vitorlásról halk zene szűrődött fel.

Graham egyes részleteket elhallgatott ugyan Willy elől, de a lelki szemei előtt újra lepergett az egész jelenet.

Kihagyta, hogy amikor a számtalanszor megdöfött Mrs. Hobbs lezuhant elé a lépcsőfordulóba, milyen kétségbeesetten kapaszkodott belé. Amikor látta, hogy az asszony meghalt, és meghal-

lotta a lakásból a sikolyokat, lefeszítette magáról a vaskos, vörös ujjakat, a vállával nekiveselkedett az ajtónak, és betörte. Hobbs a saját lányát szorongatta, dühödten vagdalta a nyakát, amikor csak hozzá tudott férni, a lány meg leszegett állal védekezett. A .38-as egész húsdarabokat hasított ki Hobbsból, de ő csak tovább vagdalkozott, nem esett össze. Azután a férfi ott ült a földön sírva, a lány hörgött. Graham lefektette a földre, és megállapította, hogy Hobbs átmetszette ugyan a légcsövet, de nem vágta át az ütőereket. A lány elkerekedett szemmel bámult rá meg a földön ülő apjára, aki egyre csak azt hajtogatta sírva: „Látod? Látod?“, amíg holtan el nem terült.

Ekkor vesztette el Graham hitét a .38-asban.

– Tudod, Willy, ez a Hobbs-ügy szörnyen bántott. Nem ment ki a fejemből, újra meg újra végigéltem. A végén már odáig jutottam, hogy semmi másra nem tudtam gondolni. Egyre csak azon töprengtem, nem oldhattam volna-e meg jobban. Aztán már semmit nem éreztem. Nem ment le egy falat sem a torkomon, nem szóltam egy szót sem senkihez. Valóban depresszió lett úrrá rajtam. Végül egy orvos arra kért, menjek be a kórházba, és meg is tettem. Egy idő után már kissé távolabbról tudtam nézni a történeteket. Az a lány, aki megsebesült Hobbs lakásában, eljött meglátogatni. Teljesen rendbe jött, és nagyon sokat beszélgettünk. Végül lezártam magamban az egészet, és visszamentem dolgozni.

– Ha azért ölsz meg valakit, mert mást nem tehetsz, az is ilyen szörnyű érzés?

– Willy, ez a legborzalmasabb dolgok egyike a világon.

– Figyelj, egy pillanatra bemegyek a konyhába. Akarsz valamit, hozzak egy kólát? – Willy szeretett mindenfélét hozni Grahamnak, de mindig mintegy mellékesen, olyasvalamivel összekapcsolva, amit úgyis meg akart tenni. Külön útról, külön szívességről szó sem lehetett.

– Jólesne egy kóla.

– Anyu is jobban tenné, ha kijönne, és megnézné a fényeket.

Graham és Molly még késő éjjel is ott ültek a hátsó verandán lévő hintaágyban. Szemerkélt az eső, és a hajólámpák körül szemcsés glóriák rajzolódtak ki a ködben. Az öböl felől fújó szellőtől libabőrös lett mindkettőjük karja.

– Ugye ez jó ideig eltarthat? – kérdezte Molly.
– Remélem, hogy nem, de azért lehet, hogy eltart egy ideig.
– Willy, Evelyn azt mondta, erre a hétre és jövő héten még négy napra átveszi tőlem az üzletet. De vissza kell mennem Marathonba legalább egy-két napra, amikor megérkeznek a beszerzőim. Ott alhatnék Evelynnél és Samnél. Magamnak kellene elmennem az atlantai piacra. Szeptemberre készen kell lennem.

– Evelyn tudja, hol vagy?
– Csak annyit mondtam neki, hogy Washingtonban.
– Helyes.
– Ugye milyen nehéz, ha van valamije az embernek? Nehezen szerzed meg, és még nehezebb megtartani. Szörnyen megbízhatatlan ez a világ.

– Nem éppen egy egyszerű menet.
– Ugye visszamegyünk Sugarloaf Key-re?
– Igen, visszamegyünk oda.
– Ne siesd el a dolgot, de ne is húzd el! Ugye nem teszed?
– Nem.
– Hamarosan visszamész?

Graham egy órája beszélt telefonon Crawforddal.

– Valamivel ebéd előtt. Ha egyáltalán elmész Marathonba, akkor valamit még el kell intéznünk reggel. Willy pecázhat.

– Meg kellett kérdeznie téged arról a dologról.
– Tudom, nem is hibáztatom érte.
– A fene vigye el azt a riportert! Hogy is hívják?
– Lounds. Freddy Lounds.
– Úgy látom, gyűlölöd. Bárcsak ne hoztam volna szóba! Gyerünk, ideje lefeküdni, majd megmasszírozom a hátadat.

Egy pillanatra harag lett úrrá Grahamen. Egy tizenegy éves kolyók előtt mosakodott. De hát a fiú azt mondta, minden rendben,

nem baj, hogy bent volt a viccosztályon. Most meg Molly megdöngöyözi a hátát. Irány az ágy – Willyvel minden rendbe jött.

Amikor stressz ér, ha egy mód van rá, tartsd a szád.

– Ha egy kicsit még gondolkodni akarsz, békén hagylak – szólalt meg Molly.

Graham nem akart gondolkodni. A leghatározottabban nem akart.

– Te dögönyözd meg a hátamat, én meg majd megdöngönyözkélek előlről – mondta.

– Akkor lássunk hozzá, öregem!

A föltámadó szél kikergette az esőt az öbölbe, és kilenc órára a föld fölött sűrű pára úszott. A seriff hivatalának löterén a távoli céltáblák remegni látszottak a párás levegőben.

A lőtérmeister egy távcsövön át figyelte a lőállás túlsó végén a férfit és a nőt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy betartják a biztonsági szabályokat.

Amikor fölkérte a férfit, hogy igazolja magát, az igazságügyi minisztérium megbízólevelét mutatta fel, amelyen az állt, hogy a foglalkozása „nyomozó”. Ez bármit jelenthetett. A lőtérmeister véleménye szerint csakis hivatásos kiképzőnek szabadna lövészetet oktatnia.

De hamarosan be kellett látnia, hogy ez a szövetségi ügynök ért a dologhoz.

Igaz, hogy csak .22-es revolverrel gyakoroltak, de a férfi Weaver-állásból harci lövészetet oktatott a nőnek: a bal láb kissé előbbre, két marokra fogva a pisztolyt, egyformán megfeszíteni a két kart. A nő egy emberi alakos lölapra tüzelt úgy hat és fél méterről. Újra és újra a válltáskája külső zsebéből húzta elő a fegyvert. Véget nem érően ismételték a gyakorlatot; a lőtérmeister végül már beleunt a figyelésükbe.

Egyszerre csak ismét a szeméhez emelte a távcsövet – megváltozott a lövések dőreje. Most már mindkettőjükön rajta volt

a fülvédő, és a nő egy rövid, vaskos revolverrel gyakorolt. A lőtérmeister fölismerte a könnyű céllövőtöltények dörrenését.

Látta, hogy a nő nyújtott karral tartja a pisztolyt, és ez felkelte az érdeklődését. Végigballagott a lőállások mentén, azután pár lépéssel mögöttük megállt.

Szerette volna szemügyre venni a pisztolyt, de alkalmatlannak ítélte a pillanatot, hogy megzavarja őket. Alaposan megnézte a fegyvert, amikor a nő kirázta az üres hüvelyeket, és öt lövedéket csúsztatott be egy gyorstöltőből.

Fura fegyver egy szövetségi kezében; .44-es Bulldog Special volt, rövid, csúf, meghökkentően nagy kaliber. Alaposan át is alakították. A csőszáj közelében rést vágtak a csövön, hogy könnyebben lehessen leszorítani a csőszáját a visszarúgás során, az elsütőbillentyűt meghajlították, és kényelmes, biztonságos fogás esett rajta. A lőtérmeister azt gyanította, hogy a gyorstöltő számára különleges adagolónyílást alakítottak ki. Iszonyú, félelmetes fegyver, ha azzal töltik meg, amin ez a szövetségi most meszkedik. Kíváncsi volt, hogyan állja majd a próbát a nő.

A mellettük lévő állványon elhelyezett lőszernek sajátos fejlődést mutattak. Legelől egy doboz könnyű töltetű kivágó töltényt látott. Ezt szabályos katonai töltények követték, legutoljára pedig olyasmi következett, amiről a lőtérmeister már sokat olvasott, de amit csak ritkán látott. Egy sor Glaser-lövedék. A töltények hegyei a ceruzák végén lévő rádióakra emlékeztettek. Mindegyik tölténycsúcs mögött a réztokban lévő folyékony teflonban madársórért lebegett.

E könnyű lövedéket úgy tervezték meg, hogy irdatlan sebességre gyorsuljon, majd a célpontot érve robbanjon. Testbe csapódva szörnyű pusztítást visz véghez. A lőtérmeister még az adatokat is ismerte. Eddig összesen kilencven esetben lőttek emberre Glaserrel. Mind a kilencven esetben egyetlen lövéssel tették harcképtelenné az ellenfelet. Nyolcvankilenc áldozat azonnali halált halt. Csupán egyetlen ember élte túl a találatot – az orvosok legnagyobb meglepetésére. A Glaser-lövedéknek

van még egy biztonsági előnye is: semmiféle gellert kapott lövedéktől nem kell tartani, nem üti át a falat, tehát senkit sem ölhet meg a szomszédos szobában.

A férfi nagyon gyöngéden bánt a nővel, biztatta, mégis szomorúnak tűnt.

A nő már eljutott a katonai lövedékekig, és a lőtérmeister kedvtelve nézte, milyen jól birkózik meg a visszarúgással. Mindkét szemét nyitva tartotta, még csak nem is hunyorgott. Igaz, eltartott vagy négy másodpercig, mire sikerült előhúznia a pisztolyt a táskából, és leadta az első lövést, de háromszor is beletalált a tízes karikába. Nem rossz, kezdő létere. Tehetséges, annyi szent.

A lőtérmeister már visszatért a tornyába, amikor kis idő múlva hallotta a Glaser-lövedékek pokoli dőrejt.

A nő sorra kilőtte mind az öt lövedéket. Ez már nem a szokásos szövetségi nyomozói edzés volt.

A lőtérmeister eltűnődött azon, vajon mi az istent látnak a céltáblán, hogy úgy vélik, csak öt lövéssel tudják megölni.

Graham visszament a toronyba, leadta a fülvédőket, a tanítványát otthagya egy padon: a fejét lehorgasztva, a térdére könyökölve ült.

A lőtérmeister úgy vélte, Graham büszke lehet a tanítványára, és meg is mondta neki. Sokat fejlődött egyetlen nap alatt. Graham szórakozottan megköszönte a dicséretet. A lőtérmeister rejtélyesnek találta az arckifejezését. Olyan embernek tűnt, akit éppen helyrehozhatatlan veszteség ért.

16. fejezet

A telefonáló, a Zarándok azt mondta Sarah-nak, hogy másnap délután esetleg újra telefonál. Az FBI főhadiszállásán megtették a szükséges előkészületeket a hívás fogadására.

Ki volt ez a Zarándok? Semmiképpen sem Lecter; Crawford

megbizonyosodott erről. Vajon a Zarándok azonos a Csorbafigával? Crawford úgy vélte, akár így is lehet.

A különleges ügynök irodájában lévő íróasztalokat és telefonokat az éjszaka folyamán a csarnok túlsó oldalán lévő, egyik nagyobb szobába költöztették át.

Graham egy hangszigetelt fürke ajtajában állt. Mögötte, a helyiségben ott volt Crawford telefonkészüléke. Sarah ablaktisztítóval pucolta meg. Az íróasztalát szinte teljesen elfoglalták a magnetofonok, a hangspektrográf és egy pszichológiai stresszértékelő készülék; közvetlenül az íróasztal mellett még egy asztalt helyeztek el, amely mögött Beverly Katz foglalt helyet. Sarah úgy érezte, szüksége van valamire, amivel elfoglalhatja magát.

A nagy falióra tizenegy ötvenet mutatott.

Graham mellett dr. Alan Bloom és Crawford állt, zsebre vágott kézzel, mintha meccset néznének.

A Beverly Katzcal szemben ülő technikus ujjával az íróasztalon dobolt, de Crawford bosszús pillantására felhagyott vele.

Crawford íróasztalát két új telefonkészülék foglalta el: az egyik közönséges vonal volt a Bell Teleföntársaság elektronikus kapcsolóközpontjában, a másik egy forródrót az FBI kommunikációs irodájában.

– Mennyi időre van szüksége, hogy lokalizálja a hívást? – kérdezte dr. Bloom.

– Az új kapcsolási rendszerrel sokkal gyorsabban dolgozunk, mint ahogy azt sokan képzelik – felelte Crawford. – Talán egy perc is elég, ha egy teljesen elektronikus kapcsolóközpontból fut be a hívás. Ha máshonnan, akkor viszont több idő kell. – Föl-emelte a hangját, hogy mindenki hallhassa a teremben. – Ha telefonál egyáltalán, röviden fog beszélni, tehát nem hibázhatunk. Próbáljuk el még egyszer, Will?

– Persze. Amikor eljutunk odáig, hogy már én beszélek, szeretnék megkérdezni öntől néhány dolgot, doktor úr.

Bloom a többiek után érkezett. Úgy volt, hogy még aznap, egy későbbi időpontban föl kell szólalnia Quanticóban, a visel-

kedéstudományi részleg ülésén. Bloom megérezte a lőpor szagát Graham ruháján.

– Oké – folytatta Graham. – Tehát csöng a telefon. Az áramkör azonnal kapcsol, a kapcsolóközpontnál megkezdődik a lehallgatás, de a hanggenerátor továbbra is a kicsengést adja, így a hívó fél nem tudja, hogy már fölvevők a kagylót. Ezzel vagy húsz másodpercet nyerünk. – A technikusra mutatott. – A hanggenerátort a negyedik csengetés végén kikapcsolja, világos?

A technikus bólintott.

– A negyedik csengetés végén.

– Ezután Beverly veszi föl a kagylót. Nem ugyanúgy szól a hangja, ahogy tegnap a telefonáló hallotta. Semmiféle fölismerés nincs a hangjában. Beverly unottan beszél. A telefonáló engem kér. Bev azt mondja: „Be kell mondatnom a nevét, kérem, tartsa a vonalat.” Fölkészültél erre, Bev? – Graham úgy gondolta, okosabb, ha nem szó szerint próbálják el a dolgot. A gépies begyakorlottság élettelené tenné a mondatokat.

– Rendben van, a vonal nyitott mifelénk, halott őfelé. Szerintem hosszabb ideig fog várakozni, mint ameddig beszél majd.

– Biztos, hogy nem akarják a „tartsa a vonalat” jelzéssel szórakoztatni? – kérdezte a technikus.

– Egy fenét! – mondta Crawford.

– Körülbelül húsz másodpercig hagyjuk várakozni, akkor visszajön Beverly, és közli vele: „Mr. Graham mindjárt a vonalban. Kapcsolom.” Én pedig fölveszem a kagylót. – Graham dr. Bloomhoz fordult. – Maga hogyan beszélne vele, doktor?

– Ő azt várja, hogy maga kételkedni fog abban, valóban ő az-e. Udvariasan kissé kétségbe vonnám a dolgot, ennyit megtehetünk neki. Határozott különbséget tennék az áltelefonálók kellemetlenkedése és az igazi személy hívásának jelentősége, fontossága között. Az áltelefonálókat könnyű felismerni, mert szükségszerűen nem érthetik meg azt, mi is történt valójában. Próbáljon meg olyasmit mondatni vele, ami bizonyítja, valójában ki is a telefonáló. – Dr. Bloom mereven a földre nézve

masszírozta a tarkóját. – Maga nem tudja, a telefonáló mit akar. Lehet, hogy megértésre vágyik, talán mániákusan magát szemelte ki célpontként, mint a legfőbb ellenségét; és kárörvendően figyelni akarja, majd meglátjuk. Próbáljon meg alkalmazkodni a hangulatához, és adja meg neki, amire vágyik, de csak kis adagokban. Tartózkodnék attól, hogy hozzánk forduljon segítségért, hacsak nem érzi úgy, hogy ő maga kéri ezt. Ha a telefonáló paranoiás, azt úgyis hamarosan észreveszi. Ez esetben a gyanakvásra vagy a sértettségre játszanék. Hadd mondja el! Ha belelendül, még arról is megfélemlíthet, mennyi ideje beszél. Ez minden, amit tanácsolhatok. – Graham vállára tette a kezét, és halkán hozzáfűzte: – Ide figyeljen, ez nem valamiféle szónoklat, hanem halandzsa; maga az, aki átsegítheti a telefonálót a bukta-tókon. Ne törődjön a tanácsokkal, tegye azt, amit jónak lát.

Vártak. Fél óra némaság után Crawford törte meg a csendet.

– Akár telefonál, akár nem – mondta –, el kell döntenünk, mi legyen a következő lépés. Megpróbáljuk a „levélszekrényt”?

– Nem látok jobb megoldást – mondta Graham.

– Ebben az esetben két csalétkünk lenne: a marathoni házad és a „levélszekrény”.

Csengett a telefon.

Bekapcsolták a hanggenerátort. A kapcsolóközpontban megkezdődött a lokalizálás. Négy kicsengés. A technikus megnyomta a kapcsolót, Beverly fölvette a kagylót. Sarah egy másik kagylóban hallgatta a beszélgetést.

– Crawford különleges ügynök irodája.

Sarah a fejét rázta. Ismerte a telefonálót, Crawford egyik haverja volt az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverhatóságtól. Beverly gyorsan lerázta, és leállította a lokalizálást. Az FBI épületében mindenki tudta, hogy a vonalat szabadon kell hagyni.

Crawford ismét behatóan elemezte a „levélszekrényes” terv részleteit. A jelenlévők már unták, ugyanakkor nyomasztotta őket a feszültség. Lloyd Bowman körbejárt mindenkit, és megmutatta, hogy Lecter bibliai utalásainak számpárjai hogyan

egyeznek *A főzés örömei* című könyv puha fedeles kiadásának századik oldalával. Sarah papírpoharakba kávé-t töltött, és körbe-kínálta a jelenlevőket.

Csöngött a telefon.

Bekapcsolták a hanggenerátort, a kapcsolóközpontban megkezdődött a lokalizálás. Négy csöngetés. A technikus lenyomta a kapcsolót. Beverly fölvette a kagylót.

– Crawford különleges ügynök irodája.

Sarah bólogatott. Hevesen bólogatott.

Graham bement a fülkéjébe, és behúzta maga mögött az ajtót. Látta, hogy Beverly szája mozog. Beverly lenyomta a hívástartás gombot, és figyelte a falióra nagymutatóját.

Graham a fényesre suvicsolt telefonkészülékben meglátta az arcát. Két elmosódott arc a hallgatón és a mikrofonon. Érezte az ingéből áradó lőpor szagát; a lőtér után nem öltözött át. *Csak ne tegye le! Úristen, csak ne tegye le!* Negyven másodperc telt el. Amikor az asztalon megcsörrent a telefon, a készülék kissé megmozdult. *Hadd csöngjön. Még egyszer. Negyvenöt másodperc. Most.*

– Itt Will Graham. Miben segíthetek?

Halk nevetés, majd egy fojtott hang hallatszott.

– Úgy vélem, tényleg segíthet.

– Megtudhatnám, ki beszél?

– A titkárnője nem mondta meg?

– Nem, de egy tanácskozásról hívott ki, uram, és...

– Ha azt mondja, hogy nem hajlandó a Zarándokkal beszélni, azonnal leteszem a kagylót. Igen vagy nem?

– Zarándok úr, ha olyasféle problémája van, amelyet módomban áll megoldani, szíves örömet beszélek magával.

– Úgy gondolom, magának van problémája, Mr. Graham.

– Sajnálom, de nem értem.

Az óra nagymutatója már majdnem egyszer körbejárt.

– Nagyon elfoglalt fiú maga, nem igaz? – kérdezte a telefonáló.

– Túlságosan is elfoglalt ahhoz, hogy itt töltsen az időmet a telefon mellett, ha nem árulja el, mit akar.

– Az én problémám ugyanott van, ahol a magáé. Atlantában és Birminghamben.

– Tud bármit is erről?

Halk nevetés.

– Hogy tudok-e róla valamit? Érdekli magát a Zarándok? Igen vagy nem? Leteszem a kagylót, ha hazudik.

Graham az üvegen át látta Crawfordot. Mindkét kezében egy-egy telefonkagylót tartott.

– Igen. De értse meg, rengetegen hívnak föl, többnyire olyanok, akik azt állítják, hogy tudnak ezt vagy azt az üggyel kapcsolatban. – Egy perc.

Crawford letett egy kagylót, és leírt valamit egy papírlapra.

– Meglepődne, ha tudná, milyen sokan vannak, akik ezt állítják – mondta Graham. – De ha az ember csak néhány percig beszél velük, kiderül, hogy képtelenek felfogni akár csak azt is, mi történik tulajdonképpen. Hát maga?

Sarah kívülről az üvegre nyomta a papírlapot, hogy Graham elolvashassa. Ez állt rajta: „Egy chicagói telefonfülke. A rendőrök úton.”

– Tudja, mit? Csak egyvalamit mondjon, amit a Zarándokról tud, én meg talán elárulom, hogy igaza van-e, vagy sem – szólalt meg egy fojtott hang a kagylóban.

– Hát akkor tisztázzuk, voltaképpen kiről is beszélünk – mondta Graham.

– A Zarándokról beszélünk.

– Honnan tudhatnám, ez a Zarándok elkövetett-e bármit is, ami érdekelhetne? Elkövetett ilyesmit?

– Mondjuk, hogy igen.

– Maga a Zarándok?

– Azt hiszem, ezt nem árulom el magának.

– A barátja?

– Olyasféle.

– Hát akkor bizonyítsa be! Mondjon valamit, ami bizonyítaná, hogy jól ismeri.

– Először maga jön. Maga mondjon valamit. – Ideges vihogás. – Ha egyszer is téved, leteszem a kagylót.

– Rendben van: a Zarándok jobbkezes.

– Biztos tipp. A legtöbb ember jobbkezes.

– A Zarándokat félreismerik.

– Nagyon kérem, csak semmi általános hadova!

– A Zarándok erős.

– Hát igen, meghiszem azt.

Graham az órára pillantott. Másfél perc telt el. Crawford biztatón bólogatott felé.

Semmi olyasmit ne mondj neki, amit kiigazíthatna.

– A Zarándok fehér ember, mondjuk úgy száznyolcvan centi lehet. Na de maga még semmit sem mondott nekem. Még azt sem tudom, hogy egyáltalán ismeri-e.

– Abba akarja hagyni a beszélgetést?

– Nem, de azt mondta, hogy ez egy adok-kapok lesz. Teljesítettem, amit kért.

– Azt hiszi, hogy a Zarándok örült?

Bloom tagadólag rázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy bárki, aki olyan óvatos, mint ő, örült lenne. Inkább csak más, mint a többi ember. Szerintem sokan meg vannak győződve róla, hogy örült, aminek az az oka, hogy nem hagyta, hogy az emberek megérthessék.

– Írja le pontosan, maga szerint mit tett Mrs. Leedsszel, és akkor talán megmondom magának, hogy igaza van-e, vagy sem.

– Erre nem vagyok hajlandó.

– Ég önnel!

Graham szíve nagyot dobbant, a vonal túlsó végén még hallotta a telefonáló lélegzetét.

– Nem mehetek bele ilyesmibe addig, amíg nem tudom...

Graham hallotta, ahogy kivágódik a chicagói telefonfülke ajtaja, és a hallgató koppanva leesik. Távoli hangok, azután újabb koppanások hallatszottak, amint a kagyló a zsinórján lóbázva

a fülke falának csapódott. A kihangosítón át valamennyi jelenlévő is hallotta mindezt.

– Ne mozduljon! Meg se rezzenjen! Kulcsolja össze az ujjait a tarkóján, és lassan hátráljon ki a fülkéből! Lassan! Szorítsa a tényérét az üvegre, feszítse szét az ujjait!

Grahamen végtelen megkönnyebbülés lett úrrá.

– Nincs nálam fegyver, Stan. A mellzsebemben megtalálja a személyimet. Hé, ne csiklandozzon!

Zavart hang szólalt meg hangosan a telefonban.

– Kivel beszélek?

– Itt Will Graham, FBI.

– Stanley Riddle őrmester, a chicagói rendőrségtől. – A hang ingerültté vált. – Nem árulná el nekem, mi a fene folyik itt?

– Inkább maga mondja el nekem, hogy őrizetbe vett-e egy férfit.

– Ezt aztán eltalálta. Freddy Loundsot, a riportert. Tíz éve ismerem... Itt van a pakkod, Freddy... Óhajt vádat emelni ellene?

Graham elsápadt. Crawford fejébe szökött a vér. Dr. Bloom a forgó magnószalagot figyelte.

– Hall engem?

– Igen, vádat akarok emelni. – Graham fojtott hangon beszélt. – Az igazságszolgáltatás akadályozásáért. Legyen szíves, kísérje be, és tartsa ott, amíg az államügyész oda nem ér.

Egyszerre csak Lounds vette át a kagylót. Most, hogy a pozícióiból kiszedte a vattacsomókat, gyorsan és érthetően beszélt.

– Will, figyeljen rám...

– Magyarázkodjon az államügyésznek! Adja vissza a telefont Riddle őrmesternek!

– Tudok valamit.

– Adja vissza Riddle-nek azt az istenverte telefont!

Crawford is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Add ide, Will!

Graham olyan erővel csapta le a telefont, hogy a kihangosító

közelében mindenki összerezzent. Kilépett a fülkéből, és anélkül, hogy bárkire is ránézett volna, kiment a szobából.

– Ide figyeljen, Lounds, most aztán nyakig ül a szarban – mondta Crawford.

– El akarják kapni, vagy sem? Én segíthetek maguknak. Csak hadd beszéljek egy percig. – Mivel Crawford hallgatott, Lounds gyorsan elhadarta, amit akart. – Jól figyeljen! Épp most bizonyították be, hogy milyen átkozottul nagy szükségük van a *Tattler*-re. Eddig nem voltam benne biztos... most már az vagyok. A hirdetés a Csorba fogó-ügyhöz tartozik, különben nem törték volna kezüket-lábukat, hogy lokalizálják ezt a hívást. Remek. A *Tattler* a rendelkezésükre áll. Megteszek bármit, amit csak akarnak.

– Hogyan jött rá?

– Fölkeresett a hirdetési igazgató. Azt mondta, a maguk chicagói irodája elküldött egy hekust, hogy a hirdetéseket ellenőrizze. Az emberük kivett öt levelet a beérkező hirdetésekből. Azt mondta, hogy „ez nem egyéb, mint a levéltitok megsértése”. Egy szart az! A hirdetési igazgató lefénymásolta a leveleket és a borítékokat, mielőtt átadta volna azokat a maguk emberének. Átnéztem őket. Tudtam, hogy kamuból ötöt vitt el, de valójában csak egy kell neki. Egy-két napig tartott, amíg valamennyit ellenőriztem. A választ a boríték adta meg. A Chesapeake-i pecsét. Az irányítószám a Chesapeake-i Állami Kórházé volt. Voltam ott én is, tudja, amikor a forrófejű barátja nyomába szegődtem. Mi más lehetett volna? De azért meg kellett bizonyosodnom róla. Ezért telefonáltam, vajon le tudom-e venni magukat a lábukról „a zarándokos” dumámmal. És bejött.

– Nagy hibát követett el, Freddy.

– Szükségük van a *Tattler*-re, és én a rendelkezésükre bocsáthatom. Hirdetések, vezércikk, a bejövő posta ellenőrzése, bármi. Csak mondja, már meg is teszem. Tudok hallgatni. Tudok bizony. Vegyen be a buliba, Crawford!

– Nincs mibe bevenni magát.

– Hát jó, akkor az sem számít, ha a legközelebbi számban va-

laki véletlenül hat apróhirdetést ad fel. Valamennyi a Zarándoknak szól majd, és az aláírás is azonos lesz.

– Eljárást indítatok és vádat emeltetek maga ellen az igazságszolgáltatás akadályozása miatt.

– Az ügy kiszivároghat az ország valamennyi szerkesztőségébe. – Lounds tudta, hogy magnóra beszél. De már minden mindegy volt neki. – Istenemre mondom, Crawford, megteszem! Tönkreteszem az esélyeit, mielőtt elvesztem az enyéimet.

– Tegye még hozzá ahhoz, amit az előbb mondtam: vádat emeltetek maga ellen más államból származó fenyegető üzenet közvetítése miatt is.

– Hadd segítsek magának, Jack! Higgye el, hogy segíthetek maguknak.

– Eredjen a kapitányságra, Freddy! És most adja vissza a kagylót az őrmesternek.

Freddy Lounds Lincoln Versailles kocsija búzlótt a hajszesztől és a borotvavíztől, a lábszagtól és a szivarfüsttől; az őrmester valósággal föllélegzett, amikor az őrszobához érve kikászálódhatott belőle.

Lounds ismerte a körzeti rendőrpáncsnokot és az emberei jó részét is. A kapitány kávéval kínálta, azután fölhevítve az államügyességet, hogy „próbálják tisztába tenni ezt a szart”.

Egyetlen rendőrbíró sem küldött Loundsért. Fél óra múlva a körzeti rendőrpáncsnok irodájában Crawford hívta fel telefonon. Aztán szabadon engedték. Maga a kapitány kísért a kocsijához.

Lounds föl volt dobva, sebesen, a kormányt rángatva vezetett, amint átvágott a Chicago Loop-on a Michigan-tóra néző lakásától keletre. Több bőrt is le akart húzni erről a sztoriról, és tudta, hogy meg is teheti. Először is pénzt akart, amit nagyrészt a papíralapú kiadásból fog megszerezni. Harminchat órával azután, hogy elkapják a pasast, a kioszkokban már ott lesz a gyorski-

adás. A napisajtóban egy exkluzív riport szenzációszámba megy. Meglesz az az elégtétele, hogy a tekintélyes nagy lapok – a *Chicago Tribune*, a *Los Angeles Times*, a szentségként tisztelt *Washington Post* és a sajtóbiblia, a *The New York Times* – az ő anyagát a saját neve alatt, a fényképével közlik majd.

És ezeknek a magasztos lapoknak a tudósítói, akik lenézik őt, akik még csak inni sem hajlandók vele, irigykedni fognak rá, és rágódhatnak a sikerén.

Lounds az ő szemükben pária volt, mert más hitvallást követett, mint ők. Ha tehetségtelen, ha ostoba, üresfejű – a tekintélyes sajtó veteránjai megbocsátották volna neki, hogy a *Tattler*-nél dolgozik, ahogyan az ember elnéző egy félkegyelmű bohóccal szemben. Csakhogy Lounds jó újságíró volt. Megvolt benne a jó riporter minden tulajdonsága – értelmes, bátor, éles szemű. Halatlanul szívós és türelmes.

Ellene szólt az ellenszenvenessége, ezért a szerkesztők nem szívelték, főképp azért nem, mert sohasem állta meg, hogy ne írja bele magát a sztorijaiba.

Loundsot szüntelenül furdalta a vágy, hogy észrevettesse magát, amit gyakran túlzott egoizmusnak hittek. Lounds ugyanis apró termetű, csúf és esetlen volt. Kiálló fogai fölött apró patkányszemei úgy fénylettek, mint köpés az aszfalton.

Tíz éven át dolgozott már tisztességes lapoknál, amikor rádőbbsent, hogy őt soha senki sem küldi majd a Fehér Házba. Fölismerte, hogy a szerkesztői hagyják, hadd koptassa tövig a lábát, kihasználják, amíg lerobbant, vén iszákosként egy ócska íróasztalnál végzi, és elkerülhetetlenül sodródik a májzsugor vagy a cigarettával fölgújtott ágyban lelt halál felé.

A szerkesztők elfogadták ugyan a Freddy által szerzett értesüléseket, de őt magát nem. A besorolás szerinti maximumot fizették neki, ami nem túl sok, ha valakinek fizetnie kell, hogy nőhöz jusson. A vállalt veregették, közölték vele, hogy belevaló fickó, de a szerkesztőség előtti parkolóban nem kapott névre szóló helyet.

Egy este – 1969-ben történt – Freddy a szerkesztőségben éppen egy cikket írt át, amikor megvilágosodott.

A mellette lévő asztalnál Frank Larkin ült, valamit diktáltak neki telefonon. A diktálást Freddyék lapjánál a kiöregedett tudósítók fegyházi zacskóragasztó munkájának tekintették. Frank Larkin ötvenöt éves volt, de hetvennek nézett ki. Karikás szemmel óránként odacsoszogott a szekrényhez, és ivott egyet. Freddy messziről érezte az alkoholbűzt.

Larkin föltápaszkodott, odacsoszogott a terem végén lévő fülke ablaknyílásához, és rekedt hangon suttogott valamit a hírszerkesztőnek, egy nőnek. Freddy mindig kihallgatta mások beszélgetéseit.

Larkin arra kérte a nőt, hogy hozzon neki a női mosdóban lévő automatából egy csomag vattát, mert vérzik az aranyere.

Freddy abbahagyta a gépelést. Kihúzta a papírlapot a gépéből, új ívet tett be, és megírta a felmondólevelét.

Egy hét múlva már a *Tattlernél* dolgozott.

Rákról szóló cikkek szerkesztőjeként kezdett, közel a dupláját fizették neki, mint a régi munkahelyén. A vezetőknek nagyon tetszett a felfogása.

A *Tattler* megengedhette magának, hogy jól megfizesse, mert a rák mint téma igen jövedelmezőnek bizonyult a lap számára.

Minden ötödik amerikai rákban hal meg. A haldokló, elcsigázott, hasztalanul imádkozó betegek hozzátartozói, akik az akut karcinóma ellen banánpudinggal és borvirágos tréfákkal próbálnak harcolni, kétségbeesetten belekapaszkodnak minden szalmaszálba.

Marketingfelmérések kimutatták, hogy egy hangzatos „Új gyógymód a rákra” vagy „Csodálatos rákgyógyszer” első oldalas nagybetűs cím a *Tattler* forgalmát a szupermarketek újságkiosztóiban 22,3 százalékkal növelte. Hatszázalékos forgalomcsökkenés következett be, ha a cikk az első oldalon jött a főcím alatt, mert ilyenkor az olvasónak, amíg az újságos számolt, maradt annyi ideje, hogy átfussa a semmitmondó szöveget.

A marketingszakértők fölismerték, hogy előnyösebb, ha a címlapsztori nagybetűs címét színes betűkkel az első oldalon hozzák, magát a cikket pedig valahol bent az újságban, mert ott már nehéz nyitva tartani az újságledőlt, miközben elő kell húzni a pénztárcát, és tolni kell a bevásárlókocsit.

A szabványcikk öt derűlátó bekezdést hozott tízpontos szeddéssel, amely azután nyolcpontossá zsugorodott, mielőtt még megemlítette volna, hogy a „csodagyógyszer” nem szerezhető be, vagy éppen a napokban kezdődtek csak az állatkísérletek.

Freddy ilyen cikkek írásával kereste meg a pénzét, és ezek a sztorik alaposan fölhajtották a *Tattler* forgalmát.

A lap azonban nemcsak a megnövekedett olvasótáborból húzott hasznot, hanem csodatevő medalionokat és gyógyító kendőket kínáló mellékes hirdetésekéből is. Az ilyen kacatok gyártói felárat fizettek, hogy a hirdetéseiket minél közelebb közöljék a heti rákcikkhez.

Sok olvasó levélben kért további tájékoztatást. A lap abból is pénzhez jutott, hogy a levélírók nevét eladta egy rádiós „hítség-noknak”, ez a közveszélyes szociopata azután pénzt követelő leveleket írt nekik, és a borítékokra azt pecsételte: „A szerettei közül valaki meg fog halni, ha nem...”

Freddy Lounds hasznot hajtott a *Tattlernek*, a *Tattler* pedig megbecsülte őt. Most, amikor már tizenegy éve dolgozott a lapnál, az éves jövedelme elérte a hetvenkétezer dollárt. Nagyjából arról írt, amihez kedve volt, a pénzét pedig szórakozásra költötte. A maga mércéje szerint remekül élt.

A dolgok úgy alakultak, hogy bizonyos volt benne, nagyobb előleget csikarhat ki a puha fedeles könyv szerződésére, de már a filmesek is érdeklődtek. Úgy hallotta, Hollywood pompás hely az ellenszenves, de pénzes pasasok számára.

Freddy primán érezte magát. Veszett iramban leszánguldott a föld alatti garázshoz vezető lehajtón abban a házban, ahol a lakása volt, és csikorgó kerékkel befarolt a parkolóhelyére. A falon

méteres betűkkel virított a neve, hirdelve, hogy ez az ő parkolóhelye. Mr. Frederick Loundsé.

Wendy már előtte megérkezett, a Datsunja ott állt az ő parkolója mellett. Helyes. Arra gondolt, hogy bárcsak magával vihetné Washingtonba. Azoknak a repedszarkúaknak kiguvadna a szemük. Füttyörészve haladt felfelé a lifttel.

Wendy éppen csomagolt neki. Régebben mindig egy bőröndből élt, és kiválóan értett a csomagoláshoz.

Takarosan festett a farmernadrágjában és a skót kockás blúzban – barna haját lófarokban fogta össze a tarkóján –; falusi lánynak is nézhette volna az ember, ha nem olyan sápadt, és eltekintünk az alakjától. Wendy ugyanis egy kamasz lány karikatúrája volt.

Tágra nyílt szemmel pillantott Loundsra, mint aki elszokott a meglepetésektől. Észrevette, hogy a férfi remeg.

– Túl sokat dolgozol, Roscoe. – Szerette Roscoe-nak szólítani, és ez valamilyen rejtélyes okból hízelgett Loundsnak. – Mivel mész, a hatórás járatral? – Italt hozott neki, azután levette az overallját és a kalapdobozát az ágyról, hogy Freddy lefekhessen. – Kivihetlek a repülőtérré. Hat előtt nem megyek a klubba.

Wendy City néven saját toplessbárja volt, neki magának már nem kellett táncolnia. Lounds társtulajdonos volt.

– Úgy beszéltél, mint a Marokkói Vakond, amikor fölhívtál – szólalt meg a lány.

– Kicsoda?

– Tudod, vasárnap reggelként ment a tévében, olyan titokzatos, és segíti a Titkos Mókust. Együtt néztük, amikor influenzás voltál... Ugye ma igazán nagy fogást csináltál? Annyira elégedett vagy magaddal.

– Hát, mi tagadás. Tudod, drágám, ma nagyot kockáztattam, és bejött. Valami nagy dologra van kilátásom.

– Van még idő, szundíthatsz egyet indulás előtt. Agyonstra-

pálsz magad. – Lounds cigarettára gyújtott. A hamutartóban még égett a másik szál.

– Tudod, mit? – kérdezte Wendy. – Fogadni merek, hogy ha fölhajtod az italodat, és összebújsz velem, el tudsz aludni.

Lounds ez idáig minden megfeszülő arcizma végre elernyed; mint ahogy az öklbe szoruló kéz enyhít a szorításon. Már nem remegett. Mindent elmondott Wendynek, belesuttogta a két méretes melle közötti árokba, miközben a lány az ujjával nyolcasokat rajzolt a tarkójára.

– Hát ez irtó klassz, Roscoe! – szólalt meg Wendy. – De most már aludj. Majd fölkeltelek időben, hogy elérd a gépet. Meglátod, minden rendben lesz. Aztán majd remekül élünk.

Suttogva beszéltek arról, merre utazgatnak majd. Freddy végül elaludt.

17. fejezet

Dr. Alan Bloom és Jack Crawford összecusukható tábori székeken ültek – semmi más bútordarab nem maradt Crawford irodájában.

– Üres a faliszekrény, doktor.

Dr. Bloom figyelmesen szemlélte Crawford majomszerű arcát, és azon tűnődött, vajon most mi következik. Crawford mogorvasága és Alka-Seltzerrei mögött valójában egy hűvös intelligenciával megáldott, éles eszű ember lakozott.

– Hová ment Will?

– Sétál egyet, lehiggad – felelte Crawford. – Gyűlöli Loundsot.

– Gondolt arra, hogy elveszítheti Willt, amiért Lecter megtudta az otthoni címét? Hogy fogja magát, és visszamegy a családjához?

– Egy pillanatig átvillant az agyamon. Megrázta a dolog.

– Érthető – mondta dr. Bloom.

– Aztán rájöttem, hogy nem mehet haza, sem ő, sem Molly

és Willy mindaddig, amíg a Csorba fogút ki nem vontuk a forgalomból.

- Találkozott Mollyval?
- Igen. Remek nő, kedvelem. Persze a pokolba kíván. Egyelőre jobb, ha kerülöm.
- Molly azt hiszi, maga csak kihasználja Willt?
- Crawford metsző pillantást vetett dr. Bloomra.
- Beszélnem kell Will-lel egypár dologról. Aztán együtt kell ellenőriznünk ezt-azt. Mikor kell Quanticóban lennie?
- Ráérek kedd reggelig. Elhalasztottam az ottani dolgaimat. - Dr. Bloom vendégprofesszorként adott elő viselkedéstudományt az FBI akadémiáján.
- Graham kedveli magát. Nem hiszi, hogy manipulálni akar-ná - mondta Crawford. Bloom megjegyzése, miszerint ő kihasználja Grahamet, szíven ütötte.
- Nem is teszem. Még se próbálkoznék vele - mondta dr. Bloom. - Olyan őszinte vagyok hozzá, mint bármelyik másik páciensemhez.
- Világos.
- Nem, én a barátja szeretnék lenni, és az is vagyok. Nézze, Jack, a szakmámból adódóan mindig megfigyelem az embereket. De emlékezzen csak: amikor maga kérte tőlem, hogy adjak szakvéleményt róla, elutasítottam a kérését.
- Az Petersen volt. Tudja, fentről, ő akarta a szakvéleményt.
- De maga szólt nekem. Még ha valaha csinálnék is valamit Grahammel kapcsolatban, ha valaha is olyasmire akadnék nála, ami mások számára terápiás haszonnal járhatna, olyannyira elvonatkoztatnám a személytől, hogy teljességgel azonosíthatatlanná válna. Ha ebben az ügyben valaha is tudományos kutatás-ba bocsátkoznék, azt csak posztumusz engedném publikálni.
- A maga vagy Graham halála után?
- Dr. Bloom nem válaszolt.
- Felfigyeltem valamire, és ez kíváncsivá tett: sosincs egyedül Grahammel egy szobában, igaz? Mindig közvetlen vele, de négy-

szemközt nem maradna a társaságában. Miért van ez? Talán azért, mert úgy véli, hogy elmebeteg?

- Nem. Grahamnek eidetikus memóriája van, vagyis a vizuális memóriája egészen rendkívüli, de nem hiszem, hogy elmebeteg lenne. Nem hagyta, hogy Duke tesztekét csináljon vele... de ez még semmit sem jelent. Utálja, ha piszkálják. Egyébként én is.

- De...

- Will tisztán csak intellektuális gyakorlatként akar gondolni az ügyre, még hozzá a kriminológia szűk határai között, mind-össze erről van szó. Nagyon ért ehhez, de gondolom, akadnak mások is, akik éppolyan jók ezen a területen.

- Kevesen - vetette közbe Crawford.

- Továbbá szintisza empátiás és projekciós képességgel rendelkezik - folytatta dr. Bloom. - Képes arra, hogy a magáévá tegye akár a maga álláspontját, akár az enyémet, sőt talán még más álláspontokat is, amelyek megrettentik, és amelyektől undorodik. Kínos adottság ez, Jack. Az érzékelés olyan eszköz, amely mindkét végén hegyes.

- Miért nem marad vele sohasem négyszemközt?

- Mert van bennem iránta szakmai kíváncsiság, ő pedig nyomban észrevenné ezt. Nagyon gyors felfogású.

- Ha rajtakapná magát, amint őt kémleli, azonnal lehúzná a rolót.

- Kellemetlen analógia, de pontos, valóban pontos. Most már kiélvezhette a bosszúját, Jack. Térjünk a tárgyra! Fogjuk rövidre! Nem érzem jól magam.

- Talán pszichoszomatikus megnyilvánulás - vélte Crawford.

- Az igazság az, hogy az epehólyagommal bajlódom. Mit óhajt?

- Van egy eszközöm, amelynek a révén kommunikálhatok a Csorba fogúval.

- A Tattler - jegyezte meg dr. Bloom.

- Úgy van. Gondolja, van arra lehetőség, hogy önpusztító útra tereljük azzal, amit mondunk neki?

– Hogy öngyilkosságba hajszoljuk?

– Nem bánnám, ha így történe.

– Kétlem. Bizonyos fajta elmebetegségeknél ez lehetséges lenne. Az adott esetben azonban kétlem. Ha önpusztító típus lenne, nem volna olyan óvatos. Nem védené és biztosítaná magát olyan jól. Ha klasszikus paranoiás szkizofrén lenne, befolyásolni lehetne addig a fokig, amíg nem bírja tovább, és előbújik a rejtekeéből. Még arra is rá lehetne venni, hogy kárt tegyen magában. Egyébként én nem segíteném magát ebben. – Bloom halálos ellenségének tekintette az öngyilkosságot.

– Nem, gondolom, valóban nem segítene – mondta Crawford. – Fel tudnánk dühíteni?

– Miért akarja ezt tudni? Mi lenne a célja?

– Hadd kérdezzek valamit! Föl tudnánk dühíteni úgy, hogy valamilyen célra összpontosítsuk a figyelmét?

– Már most is a fixa ideája, hogy Graham az ellenfele, és ezt maga is jól tudja. Ne köntörfalazzon! Szóval elhatározta, hogy Grahamet teszi meg célpontnak?

– Azt hiszem, meg kell tennem. Vagy ez, vagy huszonötödikén munkához lát. Segítsen nekem!

– Azt hiszem, nem tudja, mit kér.

– Tanácsot... ennyit kérek magától.

– Nem úgy értem, hogy tőlem mit kér – mondta dr. Bloom –, hanem hogy Grahamtól. Szeretném, ha nem értene félre, és rendes körülmények között ki sem mondanám, de jó, ha tudja: mit gondol, mi Will legerősebb mozgatórugója?

Crawford tagadólag rázta fejét.

– A félelem, Jack. Ez az ember állandóan iszonyú félelmekkel küszködik.

– Mert megsebesült?

– Nem, nem egészen emiatt. A félelem együtt jár a képzelőerővel; egyfajta büntetés, a képzelőerő ára.

Crawford a hasán összekulcsolt, tömpe kezére bámult. Elvörösödött. Kínos volt számára erről beszélni.

– Hát persze. Ez az, amit az ember meg sem említ a nagy-menők körében, nem igaz? Ne aggódjon, amiért azt mondta nekem, Graham fél. Ettől még nem gondolom, hogy ne lenne jó fej. Nem vagyok én olyan ostoba balfasz, doktor.

– Sosem gondoltam ezt magáról, Jack.

– Nem tenném ki őt ennek, ha nem gondolnám, hogy fedezni is tudom. Rendben, mondjuk úgy, hogy ha nem tudnám fedezni legalább nyolcvan százalékban. Ő maga sem gyenge. Nem a legerősebb, de gyors észjárású. Segít nekünk felpiszkálni a Csorbafogút, doktor? Sok már a halott.

– Csakis akkor, ha Graham előre tisztában van azzal, mekkora kockázattal jár mindez, és ha önként vállalja. A saját fülemmel akarom hallani, amikor igent mond.

– Én is olyan vagyok, mint maga, doktor. Sosem halandzsázok neki. Legalábbis nem többet, mint amennyit valakinek halandzsázunk egymásnak.

Crawford a Zeller laboratóriuma melletti kis dolgozószobában találta Grahamet; ezt a helyiséget foglalta le magának. Megtöltötte az áldozatok fényképeivel és személyes irataival.

Megvárta, amíg Graham letette a *Law Enforcement Bulletin*-t, amelyet éppen olvasott.

– Hadd tájékoztassalak, mi a tervünk huszonötödikére. – Említenie sem kellett Grahamnek, hogy huszonötödikén lesz legközelebb holdtölte.

– Amikor újra elköveti?

– Igen, ha nehézségünk támad huszonötödikén.

– Nem ha, hanem amikor.

– Mindkétszer szombat este követte el. Birminghamben június 28-án, szombat este, teliholdkor. Atlantában július 26-án, egy nappal holdtölte előtt, de ugyancsak szombat éjjel. Ezúttal a telihold augusztus 25-ére, egy hétfői napra esik. Szereti a hétvégét, de azért már péntektől fogva készen állunk.

– Allunk? Úgy érted, mi?
– Igen. Tudod, mi áll a tankönyvekben? Hogy mi az ideális eljárás az emberölési ügyek kinyomozására?

– Soha életemben nem láttam még, hogy bárki így csinálná – jegyezte meg Graham. – Az életben sohasem történik így.

– Nem. Szinte sohasem. De azért remek lenne, ha meg lehetne valósítani. Egyetlen embert küldünk be. Csak egyetlenegy. Átvizsgálja a tetthelyet. Rádiókapcsolatban áll velünk, és egész idő alatt kommunikál. Teljesen szűzen kapja meg a helyszínt, és annyi időre, amennyire csak szüksége van. Egyedül csak ő... csak te.

Hosszú szünet.

– Tulajdonképpen miről beszélsz?

– Pénteken, 22-én estétől kezdve egy Grumman Gulfstream gépünk áll készenlétben az Andrews légitámaszponton. A belügtől kértem kölcsön. Rajta lesz az alap laboratóriumi felszerelés. Mi pedig készenlétben állunk: én, te, Zeller, Jimmy Price, egy fényképész és ketten, akik a kihallgatásokat végzik. Amint befut a jelentés, indulunk. Akárhol is történjen, keleten vagy délen, egy és negyedóra alatt ott lehetünk.

– És mi van a helyiekkel? Nem kötelesek együttműködni velünk. Nem fognak várni.

– Végigtelefonáljuk a rendőrkapitányságokat és a seriffhivatalokat. Valamennyit, egytől egyig. Felkérjük őket, hogy tegyék ki a parancsokat az irányítótiszt táblájára és az ügyeletes íróasztalára.

Graham a fejét rázta.

– A fenét! Eszük ágában sem lesz várakozni. Valójában nem is tehetik meg.

– Márpedig mi a következőt kérjük, nem olyan nagy dolog. Azt kérjük, hogy amint befut egy jelentés, a helyszínre elsőként kikerülő rendőrök menjenek be, és nézzenek körül. A mentősök is menjenek be, és győződjenek meg róla, hogy senki sem maradhatott életben. Aztán kijönnek. Úttorlaszok, kihallgatások, csinálhatnak bármit, amit csak akarnak, de a tetthelyet le kell

zárniuk, amíg oda nem érünk. Odahajtunk, te bemész. Rádióösszeköttetésben állsz velünk. Beszámolsz nekünk, amikor jónak látod, egy szót sem szólsz, ha úgy tartod helyesnek. Annyi időd van, amennyit csak akarsz. Aztán mi is jövünk.

– A helyiek nem fognak várni.

– Persze hogy nem fognak várni. Odaküldenek majd néhány pasast a gyilkosságiaktól. De a kérésünknek azért lesz némi hatása. Leállítja odabenn a jövés-menést, és te frissen kapsz meg mindent.

Frissen. Graham a fejét a széktámlára hajtotta, és a mennyezetet bámulta.

– Persze még tizenhárom napunk van addig a hétvégéig – mondta Crawford.

– Jaj, Jack!

– Mi az, hogy jaj, Jack? – kérdezte Crawford.

– Megölsz engem, szó szerint.

– Nem értelek.

– Dehogynem. Egyszerűen elhatároztad: csaléteknek használsz engem, mert nincs más választásod. Így aztán mielőtt nekem szegezted a kérdést, fölhergelsz, hogy milyen szörnyű lesz a dolog legközelebb. Nem rossz pszichológia. Fölhasználni egy átkozott idiótát. Hát mit képzeltél, mit fogok mondani? Aggódtál, hogy nincs bennem elég kurázsi a Lecter-ügy óta?

– Nem.

– Pedig nem hibáztatnálak, ha kételkednél. Mindketten nem egy olyan embert ismerünk, akivel ilyesmi megesett. Semmi kedvem egy golyóálló mellényben, összeszorított farpofákkal sétálni. De a fenébe is, most már benne vagyok. Nem mehetünk haza, amíg az a pasas szabadon grasszál.

– Egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy megteszed.

Graham látta rajta, hogy igazat mond.

– Ezek szerint van még valami más is?

Crawford nem válaszolt.

– Nem, Mollyról szó sem lehet. Semmilyen formában.

– Üristen, Will, ezt még én sem kérném tőled!

Graham egy pillanatilag rámeredt.

– Az isten szerelmére, Jack! Elhatároztad, hogy megegyezel Freddy Loundsszal, igaz? Szépen megegyeztetek a kis Freddyvel.

Crawford a nyakkendőjére meredt. Aztán fölpillantott Grahamra.

– Te is tudod, ez a legjobb módja annak, hogy kelepccébe csaljuk. A Csorbafogú nyilván figyelni fogja a *Tattlert*. Mi egyebet csinálhatnánk?

– Feltétlenül Loundsnak kell megcsinálnia?!

– Hiszen ő már ott van, a *Tattler*nek dolgozik.

– Ezek szerint én alaposan lehordom majd a *Tattler*ben a Csorbafogút, aztán szabadjára engedjük a dolgot. Szerinted ez jobb, mint a „levélszekrényes” megoldás? Ne is válaszolj, tudom, hogy jobb. Beszéltél erről Bloommal?

– Csak futólag. Mindketten leülünk majd vele. És Loundsszal is. Ezzel egy időben a „levélszekrényes” lépést is megátsszuk.

– És hogyan rendezzük el a dolgot? Azt hiszem, nagyon jó rálátást kell biztosítanunk neki. Egy nyílt helyet. Olyasmit, ahol közel férközhet hozzá. Nem hiszem, hogy orvul lövéssel próbálkozna. Lehet, hogy nagyon átver, de nem tudom elképzelni puskával a kezében.

– A magasan fekvő helyeken megfigyelőket helyezünk el.

Mindketten ugyanarra gondoltak. A golyóálló mellényen nem hatol át a Csorbafogú kilenc milliméterese, sem a kése, ha csak nem Graham arcára céloz. Ha egy fedezékben lévő orvlövésznek esélye nyílik a tüzelésre, semmi sem védheti meg egy fejlövéstől.

– Beszélj Loundsszal! Ez nem az én dolgom.

– Beszélnie kell veled, Will – mondta együttérzően Crawford. – Le kell fényképeznie téged.

Bloom figyelmeztette Crawfordot, hogy ebben a kérdésben nehézségekbe fog ütközni.

Amikor eljött a döntés ideje, Graham meglepte mind Crawfordot, mind Bloomot. Hajlandó volt futólag találkozni Loundsszal; hívös kék szemétől eltekintve az arckifejezése barátságosnak volt mondható.

Loundsra kedvező hatást tett, hogy a találkozás az FBI főhadiszállásán zajlik le. Udvarias volt, amikor nem feledkezett meg magáról, gyorsan, csöndesen dolgozott.

Graham mindössze egyszer bokrosodott meg: a leghatározottabban megtagadta, hogy megmutassa Loundsnak Mrs. Leeds naplóját vagy bármely családtag magánlevelezését.

Az interjú során aztán udvariasan válaszolt Lounds kérdéseire. Mindketten sűrűn nézegették a dr. Bloommal folytatott beszélgetésük során készített feljegyzéseket. A kérdéseket és a válaszokat gyakran átfogalmazták.

Alan Bloom csak nehezen szánta rá magát a fájdalmas tervre. Végül egyszerűen csak kifejtette a Csorbafogúval kapcsolatos elméleteit. A többiek úgy hallgatták, mint a karatetanulók egy anatómiai előadást.

Dr. Bloom kijelentette, hogy a Csorbafogú tettei és levele kivetítő téveszmés sémára utalnak, így kompenzálja az elégtelenség elviselhetetlen érzését. A tükrök bezúzása ezt az érzetet a külsejéhez kapcsolja.

A gyilkos berzenkedése a „Csorbafogú” elnevezés ellen a csorba szóban rejlő, homoszexualitásra valló burkolt célzásban gyökerezik. Bloom úgy vélte, a gyilkosnak tudattalan homoszexuális konfliktusa van, iszonyúan retteg attól, hogy netalán homokos. Dr. Bloom véleményét alátámasztotta a Leedsék házában tett sajátos megfigyelés: a gyűrődések és félig-meddig eltorzított vérfoltok arra engedtek következtetni, hogy a Csorbafogú sortot húzott Charles Leedsre annak halála után. Dr. Bloom azt a meg-

győződését hangsúlyozta, hogy a gyilkos ezzel a Leeds iránti tökéletes közömbösségét kívánta kifejezni.

A pszichiáter ezután az agresszív és szexuális ösztönök nagyfokú összefonódásáról beszélt; mind mondta, szadistáknál ez már igen fiatal korban előjön.

A legfőképpen nők ellen, a családtagjaik jelenlétében intézett kegyetlen támadások egyértelműen az anyaalak elleni csapások. Bloom föl-alá járkált, félig-meddig magában beszélt, és az előadása alanyát a „lidércnyomás gyermekének” nevezte. Olyan szenvedély érződött a hangján, hogy Crawfordnak le kellett hunyia a szemét.

A Loundsnak adott interjújában Graham olyan kijelentéseket tett, amelyekre egyetlen nyomozó sem vetemedne, és egyetlen tisztességes lap sem idézné. Azt fejtegette, hogy a Csorbafogó bizonyára csúf külsejű, a nőkkel impotens, majd alaptalanul azt állította, hogy a gyilkos szexuálisan bántalmazta hímnemű áldozatait. Kijelentette, hogy a Csorbafogó minden bizonnyal az ismerősei nevetségének a tárgya, és vérfertőző kapcsolatból származik.

Azt is hangsúlyozta, hogy szemmel láthatóan nem annyira értelmes, mint Hannibal Lecter. Megígérte, hogy további megfigyeléseket is közöl majd a *Tattler*rel, sőt egyéni meglátásokat is kilátásba helyezett. Azt mondta, hogy ugyan a bűnüldöző testületben sokan nem értenek egyet vele, de amíg ő irányítja a nyomozást, a *Tattler* számíthat rá, hogy a hamisítatlan tényeket kapja meg tőle.

Lounds rengeteg fényképet készített.

A kulcsfontosságú pillanatfelvétel Graham „washingtoni rejték helyén” készült, egy lakásban, amelyet arra az időre vett ki, amíg nem sikerül likvidálnia a Csorbafogút. Csakis itt „talál nyugalmat” a nyomozás „hajszás légköre” közepette.

A fényképen Graham késő éjszaka fürdőköpenyben ül egy író-

asztalnál, iratokat tanulmányoz. Éppen a „Csorba” groteszk fantomképét vizsgálja.

Mögötte az ablakban a Capitolium kupolájának egy fényárban úszó szelvénye látszik. De ami a legfontosabb, az ablak bal alsó sarkában elmosódva, ámde olvashatóan egy népszerű motel cégtáblája világít az utca túloldalán.

Ha a Csorbafogúnak úgy tetszik, meg is találhatja a lakást.

Az FBI főhadiszállásán Lounds egy tömegspektrométer előtt fényképezte le Grahamet. A műszernek az égvilágon semmi köze nem volt az ügghöz, de Lounds úgy vélte, tiszteletet parancsoló háttér lesz.

Graham még abba is beleegyezett, hogy lefényképezzék, miközben Lounds meginterjúvolja. A löfegyverek és szerszámok osztályának hatalmas fegyverállványai előtt kapták le őket. Lounds a képen egy kilenc milliméteres automata pisztolyt nézeget, pontosan olyat, mint a Csorbafogó fegyvere. Graham a házilag készült hangtompítóra mutat, amely egy televízióantenna árbócának egy darabjából készült.

Dr. Bloom meglepetten nyugtázta, hogy Graham bajtársiasan Lounds vállára helyezte a kezét, éppen abban a pillanatban, amikor Crawford megnyomta a zárgombot.

Úgy tervezték, hogy az interjú és a képek a *Tattler* másnapi, augusztus 11-i, hétfői számában jelennek meg. Mihelyt megvolt az anyag, Lounds elindult Chicagóba. Azt mondta, hogy személyesen akarja ellenőrizni a tördelést. Megbeszélték, hogy kedd délután találkozik Crawforddal, ötsaroknyira a csapdától.

Keddtől fogva, amikor már minden standon kapni lehet a *Tattler*t, két kelepce várja a szörnyeteget.

Graham minden este elmegy a *Tattler* képen látható „ideiglenes lakására”.

Ugyanebben a számban egy rejtjelezett személyes közlemény a Csorbafogút találkozóra hívja egy annapolisi „levélszekrényhez”, amelyet éjjel-nappal megfigyelés alatt tartanak. Ha gyanakodna a „levélszekrényre”, úgy vélheti, hogy az elfogására írá-

nyuló erőfeszítések oda összpontosulnak. Az FBI érvelése szerint ez esetben Graham lenne a vonzóbb célpont.

A floridai hatóságok állandó megfigyelés alatt tartották a Sugarloaf Key-i házat.

A nyomozók körében elégedetlenség lett úrrá – a két nagy megfigyelőhely sok munkaerőt vont el, amelyet másutt lehetett volna bevetni, és mivel Grahamnek a csapda miatt Washingtonban kellett lennie, ez alaposan korlátozta a mozgásterét.

Jóllehet Crawfordnak azt súgta a józan esze, hogy ez a lehető legjobb megoldás, az egész eljárás nem volt ínyére, túlságosan passzívnak találta. Úgy vélte, hogy a holdfogyatkozás napjaiban önmagukkal játszadoznak, amikor alig két hét van már csak hátra teliholdig.

A vasárnap és a hétfő sajátosan egyenetlen ütemben telt el: a percek cammogtak, az órák repültek.

Spurgen, a quanticói főképző hétfő délután járta körbe autón a bérháztömböt. Graham mellette ült a kocsiban. Crawford mögöttük foglalt helyet.

– A gyalogosforgalom hét óra tizenöt körül hagy alább. Ekkor már mindenki hazatér vacsorára – jelentette ki Spurgen. Inas, izmos teste, tarkójára lőkött baseballsapkája alapján belső védőnek vélhette volna az ember. – Jelezzetek nekünk a rendes hullámsávon holnap este, amikor átvágok a B&O vasútvonal sínein. A legjobb lenne úgy nyolc harminc és nyolc negyven között.

Behajtott a háztömb parkolójába.

– Ez a helyszín nem tökéletes, de rosszabb is lehetne. Holnap este itt parkoltok. Ezt követően esténként változtatjuk a helyet, de mindig ezen az oldalon lesz. Hetven méterre van a házkaputól. Járjuk végig!

Az alacsony, görbe lábú Spurgen ment elöl, Graham és Crawford követte.

Olyan helyeket keres, ahol egy ugrással ott teremhet, gondolta Graham.

– Feltehetően a járdán fog megtörténni, ha egyáltalán történik valami – mondta a kommandósok kiképzőjének főnöke. – Nézzétek csak! A kocsitól a kapuig az egyenes útvonal a parkoló közepén vezet át! Ez a legtávolabbi pont, ameddig mindennap eltávolodhatsz az itt parkoló kocsik sorától. A nyílt, aszfaltozott téren kell átvágnia, hogy a közeledbe kerülhessen. Jó a hallásod?

– Elég jó – felelte Graham. – Ebben a parkolóban meg különösen éles.

Spurgen Graham arcába bámult, de semmit sem látott rajta. Megállt a parkoló közepén.

– Kissé csökkentjük ezeknek az utcai lámpáknak a fényerejét, hogy megnehezítsük az orvlövész dolgát.

– Egyben a saját embereitekét is – vetette közbe Crawford.

– A mieink közül kettőnek Startron éjjellátó csöve van – mondta Spurgen. – Will, van egy átlátszó sprém, ami világít az éjjellátón, kérlek, fúvasd be vele a zakóidat. Erről jut eszembe: nem érdekel, milyen hőség lesz, minden alkalommal golyóálló mellény legyen rajtad. Oké?

– Rendben.

– Milyened van?

– Kevlár. Mi is a neve, Jack? „Második esély”?

– Igen, az.

– Nagyon valószínű, hogy odalép hozzád, feltehetően hátulról, vagy pedig úgy gondolja, hogy szembejön veled, azután, amint elhaladt melletted, visszafordul, és úgy lő – magyarázta Spurgen. – Eddig már hétszer a fejlövést választotta, igaz? Láttá, hogy hatásos. Veled is ezt próbálja majd, ha adsz neki rá időt. Ne hagyj neki időt! Ha majd végeztünk azzal a pár dologgal, amit meg akarok neked mutatni az előcsarnokban és a lakásban, ki-megyünk a lőtérre. Van rá időd?

– Van rá ideje – jelentette ki Crawford.

A lőtérén Spurgen volt az atyaisten. Ráparancsolt Grahamre,

hogy a fülvédő alá füldugót is tegyen, és minden lehető szögből villámgyorsan célpontokat mutatott fel neki. Megkönnyebbülve látta, hogy Grahamnál nem a szabályzat által előírt .38-as van, de aggasztotta a csónél látszó villanás. Két óra hosszat dolgoztak. Spurgen ragaszkodott hozzá, hogy amikor befejezték a gyakorlatot, megvizsgálja Graham .44-esének dobkifordító karját és rögzítőcsavarját.

Graham lezuhanyozott és átöltözött, hogy megszabaduljon a lőporfüsttől, mielőtt kihajtana az öbölbe, hogy az utolsó szabad éjszakáját Mollyval és Willyvel töltsse.

A feleségét és a nevelt fiát vacsora után levitte a zöldségeshez, és fontoskodva dinnyéket válogatott. Ragaszkodott hozzá, hogy alaposan bevásároljanak – a pénztárak melletti állványokon még ott volt az utolsó *Tattler*, és Graham azt remélte, Molly nem is látja majd a reggel érkező új számot. Nem akarta elárulni neki, mire készülnek.

Amikor Molly megkérdezte, milyen vacsorákat szeretne a következő héten, meg kellett mondania neki, hogy nem jöhet haza, és azt állította, hogy vissza kell mennie Birminghambe. Most hazudott neki először; rettenetesen mocskosnak érezte magát, amikor kimondta.

Figyelte a pultok között: Molly, az ő csinos baseballdrukker felesége, aki állandóan éberen ellenőrzi, nincsenek-e csomói, és ragaszkodik hozzá, hogy ő és Willy is negyedévenként orvosi vizsgálatnak vessék alá magukat; aki fegyelmezetten gyűri le a sötétségtől való rettegését; aki drágán megfizetett a felismerésért, hogy az idő szerencse dolga, és nagyon is tisztában volt a közösen töltött napjaik értékével. Fenéig tudott élvezni minden pillanatot. És megtanította őt is arra, hogy élvezze a pillanat örömét.

Pachelbel D-dúr kánonjának a dallama töltötte be a szobát, ahol megismerték egymást, ahol a boldog életöröm nagyobb volt, semhogy tartós lehetett volna, de még ekkor is úgy telepedett rá a szorongás, mint egy halászsas árnyéka; ez az egész túl szép ahhoz, hogy tartós legyen.

Molly a zöldséges pultsorai között sűrűn rakta át a táskáját egyik válláról a másikra, mintha a benne rejlő pisztoly jóval súlyosabb lenne a maga fél kilójánál.

Graham bizonyára megsértődött volna, ha hallja, mit motyog a dinnyékhez: „Be kell raknom azt a rohadékot egy gumizsákba, és kész. Meg kell tennem.”

Hazugságokkal, pisztolyokkal és élelmiszerekkel megrakodva ők hárman kis, komor csoportban baktattak.

Molly gyanakodott. Miután leoltották a villanyt, egyetlen szót sem váltott Grahammel. Súlyos, félelmetes léptekről álmódott, amelyek alakjukat váltogató szobákon át közelednek felé.

19. fejezet

St. Louis Lambert nemzetközi repülőtérén van egy újságosstand, ahol az Egyesült Államok legkülönbözőbb városaiban megjelenő számos nagy újság kapható. A New York-i, a washingtoni, a chicagói és a Los Angeles-i lapok légifuvarként érkeznek, és már a megjelenésük napján kaphatók ezen a standon is.

Sok más kioszkhoz hasonlóan ez is egy üzletlánc tulajdona, és a bérlő a legismertebb képes hetilapok és újságok mellett köteles bizonyos mennyiségű szennyirodalmat is átvenni.

Amikor hétfő este tíz órakor leszállították a *Chicago Tribune*-t, odadobtak mellé egy köteg *Tattlert* is. A köteg közepe még nyomdameleg volt.

A stand bérlője a polcok előtt guggolva rendezgette a *Tribune*-példányokat. Annyi dolga volt, hogy azt sem tudta, hol áll a feje. A nappali váltótársai soha nem végezték el a rájuk jutó újságrendezést.

A látóterében egyszerre csak egy pár cipzáras, magas szárú cipő jelent meg. Egy újságböngésző lehet. Aztán rájött, hogy a cipők felé fordulva álltak meg. Valaki vásárolni akar valami átkozott lapot. Az újságos szerette volna befejezni a *Tribune*-pél-

dányok elrendezését, de érezte a fekete cipős feszült pillantását a tarkóján.

A vásárlóköre javarészt átutazókból állt, nem kellett udvariaskodnia velük.

– Mi kell? – vetette oda a térdeknek.

– Egy *Tattler*.

– Várnia kell, amíg szétdobálom a köteget.

A magas szárú cipők nem mozdultak. Túlságosan közel álltak hozzá!

– Azt mondtam, meg kell várnia, amíg szétrakom a köteget. Megértette? Nem látja, hogy dolgozom?

Egy kéz, egy penge villanása és a földön mellette fekvő köteg madzagja pattanva szétesett. Egy Susan B. Anthony-dolláros pengve hullott eléje. A *Tattler*-köteg közepéről kirántott tiszta példány nyomán a felette lévő lapok szétszóródtak a földön.

A kioszkos fölpattant. A vér a fejébe szállt. A férfi éppen a hóna alá csapta az újságot, és elindult.

– Hé! Hé, maga!

A férfi hátrafordult.

– Nekem szól?

– Igen, magának. Megmondtam magának...

– Mit mondott nekem? – A férfi visszafordult. Vészesen közel lépett az újságoshoz. – Mit mondott nekem?

Egy goromba kereskedő többnyire meg tudja zavarni a vevőt. De ennek a pasasnak valahogyan vészjósló volt a nyugalma.

Az újságos a földre szegezte a pillantását.

– Visszajár magának huszonöt cent.

Dolarhyde hátat fordított neki, és távozott. Az újságosnak még egy fél óra múlva is lángolt az arca. *Hát persze, az a pasas a múlt héten is itt járt. Ha újra idejön, megmondom, hová a bús fenébe menjen. Tartogatok valamit a pult alatt az efféle nagyokosok számára.*

Dolarhyde a repülőtéren még csak bele sem nézett a *Tattler*-be. Lecter múlt heti, csütörtöki üzenete vegyes érzelmeket kel-

tett benne. Dr. Lecternek persze igaza volt, amikor azt állította, hogy ő milyen csodálatos, már az olvasáskor is izgalom fogta el. Hiszen ő valóban az. Kissé megvetette a doktort, amiért úgy fél a rendőrtől. Lecter sem értett az egészből sokkal többet, mint a nagyközönség.

Mégis lázas izgalommal leste, Lecter vajon küldött-e neki újabb üzenetet. Elhatározta, hogy vár, amíg hazaér, és csak ott-hon nézi meg a lapot. Dolarhyde büszke volt az önuralmára.

Miközben a kocsiján hazafelé igyekezett, eltűnődött az újságoson.

Volt idő, amikor elnézést kért volna tőle, amiért zavarta, és soha többé nem mutatkozott volna a standjánál. Hosszú éveken át szó nélkül nyelt le az emberektől minden durvaságot. De ennek már vége. Az a pasas sértegetheti Francis Dolarhyde-ot, de nem szállhat szembe a Sárkánnyal. Mindez része volt az átlényegülésnek.

Éjfélkor még mindig égett az íróasztala fölötti lámpa. Sikerült megfejtenie a *Tattler*-ben közzétett rejtjeles üzenetet, a cédulái ott heverték a padlón. A *Tattler* egyes lapjai szerteszét heverték, úgy, ahogy Dolarhyde kivágta belőlük a fontos részeket a naplója számára. A vaskos kötet ott feküdt nyitva a Sárkányt ábrázoló festmény alatt, az új kivágások alá kent ragasztó még nem száradt meg. Alattuk frissen felerősítve egy egyelőre üres kis műanyag zacskó fityegett.

A zacskó melletti felirat így szólt: „Ezekkel Sértett Meg Engem.”

Dolarhyde azonban már nem ült az íróasztalánál.

Az alagsori lépcsőn kuporgott, a hűvös föld árasztotta doh- és penészszagban. A zseblámpája fénycsóvjára körbejárt a lepedőkkel borított bútorokon, azoknak a hatalmas tükröknek a poros hátán, amelyek valaha a házban lógtak, de most csak neki voltak döntve a falaknak – meg a dinamitos dobozát rejtő ládán.

A fénycsóva egy magas, letakart tárgyon állt meg, a pince tá-

voli zugaiban több ilyen is látszott. Amint Dolarhyde a sarok felé indult, pókhálók tapadtak az arcára. Lerántotta a lepedőt, az orrába szálló portól eltüsszentette magát.

Pislogva fölszárította a könnyeit, és rávilágított a leplétől megfosztott öreg tölgyfa tolószékre. Magas támlájú, súlyos, masszív szék volt, három ilyen is állt az alagsorban. A megyei hatóság szállította ezeket a negyvenes években a nagyanyjának, amikor odahaza rendezett be menhelyet.

Amint végiggörgette a tolószéket az alagsoron, a kerek hangosan nyikorogtak. Jóllehet súlyos darab volt, Dolarhyde könnyedén vitte föl a lépcsőkön. A konyhában beolajozta a kerekeket. A kis elülsők továbbra is nyikorogtak, de a hátsóknak kitűnő csapágyaik voltak, az ujja egyetlen mozdulatára is könnyedén pörögtek.

A kerek megnyugtató hangja csillapította tomboló dühét. Újra meg újra megpörgette őket, és közben dudorászni kezdett.

20. fejezet

Freddy Lounds kedd délben lépett ki a *Tattler* szerkesztőségének kapuján; fáradt volt, és igen jókedvű. Úton Chicago felé, a repülőgépen összeállította a *Tattler* számára a cikkét, aztán alig harminc perc alatt be is tördelte a szedőteremben.

Az idő hátralévő részében keményen dolgozott a könyvén, mindenkit lerázott, aki telefonon kereste. Kitűnő szervező volt, most már jó ötvenezer szavas anyaggal rendelkezett.

Mihelyt elkapják a Csorbafogút, drámai bevezetőt ír, és ismerteti a letartóztatás részleteit. A háttéranyag pompásan illik majd az egészbe. Elintézte, hogy az értesítésére a *Tattler* tehetségesebb riporterei közül hárman azonnal induljanak. A letartóztatás után órákon belül már helyszíni részleteket bányászhatnak elő, bárhol is élt a Csorbafogú.

Az ügynöke óriási összegekkel kecsegtette. Az, hogy vele már előzetesen megtárgyalta a vállalkozást, valójában a Crawforddal kötött egyezségének a megszegését jelentette. Úgy tervezte, hogy ennek eltussolására valamennyi szerződést és feljegyzést a letartóztatás utáni időre fogja keltezni.

Crawfordnak erős aduász volt a kezében – megvolt neki szalagon Lounds fenyegetőzése. Fenyegető üzenet közvetítése egyik államból a másikba bűncselekménynek számított, és ez ellen Loundsot még az sem védhette meg, ha az alkotmány első kiegészítésére hivatkozik. Lounds azt is jól tudta, hogy Crawford egyetlen telefonnal tartós nehézségeket támaszthat neki az adóhivatalban.

De a lelke mélyén azért még a becsület írmagjai is megmaradtak; nem ringatta magát ábrándokba a munkája természetét illetően; mégis már-már vallásos hévvel vetette bele magát az új vállalkozásába.

Megszállottan üzte egy gazdag, jobb élet ábrándját. Az élete során végzett rengeteg mocskos munka ellenére tovább élt benne a remény, hogy egyszer mégis célba ér. A reményei most új erőre kaptak.

Megbizonyosodott róla, hogy fényképezőgépei és magnetonfonja üzemképes állapotban vannak, azután hazahajtott; három órát akart aludni, mielőtt elrepülne Washingtonba, hogy a csapda közelében találkozzon Crawforddal.

A föld alatti garázsban bosszúság érte. A közvetlenül mellette parkoló kis fekete mikrobusz befarolt a választóvonalon túlra, mélyen beállva arra a parkolóhelyre, amelyre tisztán, kivehetően a „Mr. Frederick Lounds” nevet mázolták.

Lounds dühösen kilökte a kocsija ajtaját, az nekivágódott a furgon oldalának; be is nyomta, meg is karcolta. Ebből majd okulhat a rohadék.

Lounds éppen bezárta kocsiját, amikor a háta mögött kinyílt a furgon ajtaja. Hátranézett, félig már meg is fordult, amikor a zsák a fejére feszült. Fölkapta a kezét, de a térde megroggyant,

valami szorongatta a torkát, nem kapott levegőt. Amikor ziháló tüdeje ismét lélegzethez jutott, kloroformot lélegzett be.

Dolarhyde a háza mögött állította le a kocsiját, kimászott a vezetőülésből, és nyújtózkodott egyet. Úton hazafelé Chicagóból mindvégig oldalszelet kapott, a karja kifáradt az erőfeszítésben. Figyelmesen szemlélte az éjszakai eget. Hamarosan várható a Perseidák csillaghullása, ezt nem mulaszthatja el.

Jelenések könyve: És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét és a földre veté azokat...

Az, amit ő tett, csak más korban. Látnia kell, és emlékezni.

Dolarhyde kinyitotta a hátsó ajtót, és szokása szerint végigkutatta a házat. Amikor ismét kilépett a házból, harisnyát húzott a fejére.

Kinyitotta a kocsiját, rámpát illesztett hozzá. Aztán a tolókoscin kigördítette Freddy Loundsot. Loundson mindössze alsónadrág, szájpöcök és a szemét fedő kendő volt. Jóllehet csak félig volt eszméleténél, nem csuklott össze. Egyenes derékkal ült, a fejét az öreg tölgyfa tolószék magas háttámlájának feszítette. Tarkótól sarokig ragasztószalaggal erősítették a székhöz.

Dolarhyde betolta a házba, a nappali egyik sarkába állította a kocsit, háttal a szobának, mintha a rossz magaviseletéért kívánna büntetni Loundsot.

– Fázik? Nem akar egy takarót?

Dolarhyde lehántotta a Lounds szemére és szájára tapasztott egészségügyi betéteket. Lounds nem válaszolt. Erős kloroformszag lengte körül.

– Hozok magának egy takarót. – Dolarhyde levett a díványról egy gyapjútakarót, állig bebugyolálta vele Loundsot, azután szalmiákszeszes üvegcsét nyomott az orra alá.

Lounds tágra nyílt szemmel meredt a falak elmosódott körvonalú találkozási pontjaira. Köhögött, azután megszólalt:

– Balesetem volt? Súlyos a sérülésem?

A hang mögüle jött:

– Nem, Mr. Lounds. Nemsokára primán lesz.

– Fáj a hátam. Meg a bőröm. Megégtém? Istenemre, remélem, hogy nem égtem meg.

– Hogy megégett-e? Megégett... Nem. Csak pihenjen. Hamarosan visszajövök magához.

– Hadd feküdjek le! Ide figyeljen, hívja fel a szerkesztőséget! Úristen, egy Stryker-keretbe raktak. Eltört a gerincem. Mondja meg az igazat!

Távolodó léptek.

– Mit keresek itt? – az utolsó szavakat már sikította.

Nagyon messziről, a háta mögül érkezett a válasz.

– Vezekel, Mr. Lounds.

Lounds hallotta, hogy a léptek fölfelé haladnak egy lépcsőn. Aztán meghallotta egy zuhany zubogását. A feje kezdett kitisztulni. Emlékezett rá, hogy kilépett a szerkesztőség épületéből, kocsin igyekezett valahová, de ezt követően már semmit sem tudott felidézni. A halántéka lüktetett, a kloroform bűze émelyítette. Mivel mereven föltámasztva ült, attól félt, hogy háynyi fog, és megfullad. Kitátotta a száját, és mélyet lélegzett. Hallotta a szívdobogását.

Azt remélte, hogy álmodik. Megkísérelte fölemelni a karját a szék karfájáról, szántsándékkal fokozta az erőfeszítését, amíg akkora fájdalmat nem érzett a tenyerében és a karjában, hogy ez már bármilyen mély álomból is kirángatta volna. Tehát nem álmodik. A gondolkodása fölgyorsult.

Nagy erőfeszítéssel sikerült elfordítania a szemét annyira, hogy időnként egy-egy másodpercre meglátta a karját. Fölmérte, hogy megköttözték. Szó sem volt valamilyen gyógyászati eszközről, amely a törött gerincét óvna. Nem kórházban van. Valaki elrabolta.

Lounds úgy vélte, lépteket hall az emeletről, bár, gondolta, az is lehet, hogy csak a szíve dobogását hallja.

Megpróbált gondolkodni. Erőlködve gondolkodott. *Őrizd*

meg a nyugalmadat, és gondolkodj, suttogta maga elé. Nyugalom és gondolkodás.

A lépcsők megreccsentek, amint Dolarhyde lefelé jött.

Lounds minden lépésnél érezte a közeledő alak súlyát. Valaki megállt mögötte.

Csak több hangosan kimondott szó után sikerült a szokott hangerővel megszólalnia.

– Nem láttam az arcát. Nem tudnám azonosítani magát. Fogalmam sincs, hogy néz ki. A *Tattler*, merthogy a *The National Tattlernél* dolgozom, bizonyára váltságdíjat fizetne érttem... nagy váltságdíjat. Félmilliót, talán egymilliót. Egemillió dollárt.

Mögötte csönd. Aztán a díványrugók nyikorgása. Ezek szerint az illető leült.

– Mire gondol, Mr. Lounds?

Felejtsd el a fájdalmat és a rettegést, gondolkodj. Most mindekelőtt időt kell nyerned. Valami kis időt. Hogy még évekig élhess. Még nem határozta el, hogy megöl. Nem engedte, hogy lássam az arcát.

– Mire gondol, Mr. Lounds?

– Nem tudom, mi történt velem.

– Tudja, Ki Vagyok Én, Mr. Lounds?

– Nem. De higgye el, nem is akarom tudni.

– Maga szerint én egy aljas, perverz, szexuálisan elfajzott egyén vagyok. Azt mondta: egy állat. Hogy feltehetően egy lágy-szívű bíró engedett szabadjára valamelyik diliházból. – Szokásos körülmények között Dolarhyde bizonyára kerülte volna a *szexuális* szó sziszegő sz betűjét. De egy ilyen közönségnek a jelenlétében, ahol szó sem lehetett gúnykacajról, szabadnak érezte magát. – Most már tudja, nem igaz?

Ne hazudj! Gyorsan gondolkodj!

– Igen.

– Miért ír hazugságokat, Mr. Lounds? Miért állítja azt, hogy örült vagyok? Erre válaszoljon.

– Amikor valaki... amikor valaki olyasmiket követ el, amit a legtöbb ember képtelen megérteni, akkor...

– ...örültnek nevezik.

– Örültnek nevezték például... például a Wright fivéreket. A történelemben mindvégig...

– Történelem. Érti maga, Mr. Lounds, mit teszek én?

Érteni. Itt van. Egy esély. Ne hagyj magad!

– Nem, de úgy hiszem, most lehetőségem van megérteni, és akkor valamennyi olvasóm is megérthetné.

– Maga azt gondolja, hogy kiváltságos?

– Igen, ez kiváltság. De meg kell mondanom magának, mint férfi a férfinak, hogy félek. Nehéz a figyelmet összpontosítani, ha valaki fél. Ha valamilyen fennkölt eszmét követne, akkor nem kellene megrémítenie engem ahhoz, hogy valóban nagy hatást tegyen rám.

– Mint férfi a férfinak. Mint férfi a férfinak. Maga, Mr. Lounds, azért használja ezt a kifejezést, hogy kedvező benyomást keltsen bennem, és én értékelem ezt. De tudja, én nem vagyok férfi. Kezdetben az voltam, de Isten kegyelméből és a saját akaratomból *más* lettem; *több* mint *férfi*. Maga azt mondja, hogy retteg. Elhiszi, Mr. Lounds, hogy Isten jelen van itt?

– Nem tudom.

– Fohászkodik most hozzá?

– Néha imádkozom. De meg kell vallanom, hogy többnyire csak akkor imádkozom, ha félek.

– És segít magán Isten?

– Nem tudom. Utána már nem gondolkodom ezen. Pedig kellene.

– Pedig kellene, bizony. Ühüm. Oly sok minden van, amit meg kellene értenie. Nemsokára hozzásegítem magát, hogy megértse. De ugye megbocsát egy pillanatra?

– Természetesen.

Távolodó léptek. Egy kinyíló konyhafiók zaja és kattánása. Lounds már számtalan olyan gyilkosságról számolt be, amelyet

konyhában követtek el, ahol kéznél vannak az eszközök. A rendőrségi tudósító tapasztalatai egy életre megváltoztathatják az ember véleményét a konyháról. Vízcsobogás.

Lounds arra gondolt, hogy bizonyára éjjel lehet. Crawford és Graham várják. Most már biztosan feltűnt nekik, hogy nem jött el. A rettegetése függönyén át nagy, kongó szomorúság lüktetett benne.

A háta mögött lélegzést hallott, azután rémülten ide-oda járó szeme egy fehér villanást kapott el. Egy erős, fehér kezét. A kézben egy csésze mézes teát. Lounds szívószálon át szívta a teát.

– Nagy sztorit írok – mondta két szippantás között. – Megírok bármit, amit csak mondani akar. Leírom úgy, ahogyan akarja, vagy semmit sem írok magáról, semmit.

– Psszt. – Egy koppintás a feje búbjára. A fény élesebb lett. A szék forogni kezdett.

– Nem. Nem akarom látni magát.

– Ó, de hát meg kell látnia engem, Mr. Lounds. Hiszen maga riporter. Azért van itt, hogy tudósítson. Amikor megfordítom, nyissa ki a szemét, és nézzen rám. Ha nem hajlandó önként kinyitni a szemét, a szemhéját a homlokára szegezem.

Cuppanás, éles kattanás, és a szék villámgyorsan megfordult. Lounds szorosra zárt szemmel szembekerült a szobával. Egy ujj követelőzőn a mellét bökdöste. Valami megérintette a szemhéját. Fölpillantott.

A székben ülő alak Lounds számára roppant magasnak tűnt, amint ott tornyosult fölötte a kimonójában. Orráig harisnya álcázta az arcát. Hátat fordított Loundsnak, és kibújt a köpenyéből. Duzzadó hátizmai megfeszültek a ragyogó színű, farkat ábrázoló tetoválás fölött, amely a fenékén áttekerődve a lábszára körül folytatózott.

A Sárkány lassan hátrafordította a fejét, a válla fölött Loundsra tekintett, elmosolyodott, és kivillantotta kiálló, éles, vérfoltos fogait.

– Ó, szentséges úristen! – nyögött fel Lounds.

Most a szoba közepén ült, látta a rolettát. Dolarhyde mögötte állt, ismét visszabújt a köpenyébe, és a szájába helyezte a másik fogsorát, így újra tudott beszélni.

– Akarja tudni, Ki Vagyok Én?

Lounds megkísérelt bólintani, de a szék a fejbőrénél fogva visszarántotta.

– Nagyon. Csak félttem megkérdezni.

– Nézzel!

Az első dia Blake festményét, a nagy Férfi-Sárkányt ábrázolta széttárt szárnyakkal, csapkodó farokkal, a Napba Öltözött Nő fölé magasodva.

– Látja már?

– Látom.

Dolarhyde gyors egymásutánban levetítette a többi diáját. Kattanás. Az élő Mrs. Jacobi.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Az élő Mrs. Leeds.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Dolarhyde, a hátsó lábain ágaskodó Sárkány feszülő izmokkal, a tetovált farokkal Jacobiék ágya fölé hajol.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. A várakozó Mrs. Jacobi.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Jacobi utána.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. A hátsó lábaira ágaskodó Sárkány.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Leeds várakozik, a férje ernyedten nyúlik el mellette.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Leeds vérben úszva.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Freddy Lounds, a *Tattler*ben megjelent fénykép másolata.

– Látja?

– Ó, istenem!

– Látja?

– Ó, istenem! – Hosszan elnyújtott szavak, mint amikor egy gyerek sír.

– Látja?

– Kérem, ne!

– Mit ne?

– Engem ne.

– Mit ne? Maga férfi, Mr. Lounds. Férfi maga?

– Igen.

– Arra céloz, hogy homokos vagyok?

– Úristen, dehogyis!

– Maga homokos, Mr. Lounds?

– Nem.

– Ír még több hazugságot rólam, Mr. Lounds?

– Ó, nem, nem!

– Miért ír hazugságokat, Mr. Lounds?

– A rendőrség rám parancsolt, ők mondták, mit írjak.

– Will Grahamet idézi.

– Graham mondta nekem a hazugságokat. Graham.

– Elmondja most az igazságot? Rólam. A Művemről. Az Átlényegülesemről. A *Művészetemről*, Mr. Lounds. Művészet ez?

– Művészet.

A Lounds arcára kiülő rettegés fölszabadította Dolarhyde-ot,

most már tudott beszélni, könnyedén ejtette ki a sziszegő és a részhangokat; a zárhangok hatalmas, bordázott szárnyaivá nőttek.

– Azt mondta, hogy én, aki többet látok magánál, örült vagyok. Én, aki a világot annyival előbbre lendítettem, mint maga, örült vagyok. Többet merészeltem tenni, mint maga. Az a rendkívüli bélyeg, amelyet én nyomtam a világra, tovább fennmarad, mint a maga hamvai. A maga élete az enyémhez képest csupán egy csiga nyoma a kövön. Vékony, ezüstös, nyálkás nyom, az emlékművemén bevéssett betűk körül. – Dolarhyde-ban életre keltek a naplójába írott szavak. – Én vagyok a Sárkány, és maga engem örülnék merészel nevezni? Minden lépésemet olyan sóváran követik és jegyzik fel, akár egy hatalmas üstökösét. Tud valamit az 1054-es szupernóváról? Persze hogy nem. A maga olvasói úgy követik magát, ahogyan a gyermekek követik a csiga-nyomot az ujjukkal, ugyanolyan bárgyún. És visszatérnek a maga sekélyes koponyájához és krumplifejéhez, ahogyan egy meztelencsiga követi a saját nyálkás nyomvonalát.

– Maga előttem csak egy meztelencsiga volt a napfényben. Részese a nagy Átlényegülésnek, és semmit sem ismer fel belőle. Maga egy hangya a méhlepényben. Természetétől fogva egyetlen dolgot csinál helyesen: a Szíнем előtt joggal remeg. De nem rettegéssel tartozik nekem, Lounds, sem maga, sem a többi hangya. Félelemmel vegyes tisztelettel tartozik nekem.

Dolarhyde lehorgasztott fejjel állt, hüvelyk- és mutatóujját az orrnnyergére szorította. Aztán kiment a szobából.

Nem vette le az álarcát, gondolta Lounds. Nem vette le álarcát. Ha álarc nélkül tér vissza, végem van. Úristen, verejtékben úszom! A szemét rémülten az ajtó felé fordította, úgy várt, miközben a ház mélyéből odaszűrődő zajokra fülelt.

Amikor Dolarhyde visszatért, még mindig rajta volt az álarc. Egy uzsonnásdobozt és két termoszt szorongatott.

– Ez lesz az útravalója. – Fölmutatta az egyik termoszt. – Jég van benne, szükségünk lesz rá. De mielőtt indulunk, egy kis ideig magnózzunk.

A Lounds arca alá tekert sálra csíptetett egy mikrofont.

– Most mondja utánam!

Fél óra hosszat magnóztak. Végül:

– Ezzel meglennénk, Mr. Lounds. Remekül csinálta.

– Most elenged?

– El. De van egy módja annak, hogy segítsen a jobb megértésben és emlékezésben. – Dolarhyde elfordult.

– Meg akarom érteni. Szeretném, ha tudná, hogy mennyire becsülöm, amiért szabadon enged. Mostantól fogva igazán pártatlan leszek, ezt maga is tudja.

Dolarhyde nem tudott válaszolni. Fogsort cserélt.

Ismét bekapcsolta a magnetofont.

Alvadtvér-foltos mosolyt villantott Loundsra. A kezét Lounds szívére tette, odahajolt föléje, mintha meg akarná csókolni, és leharapta Lounds ajkát, aztán kiköpte a véres húst a padlóra.

21. fejezet

Hajnal Chicagóban: fullasztó levegő, alacsonyan kúsznak a felhők az égen.

A Tattler-épület előcsarnokából kilépett egy biztonsági őr, megállt a járda szélén, cigarettára gyújtott, és a derekát masszírozta. Egyedül volt az utcán, a nagy csöndben még a forgalmi lámpa váltásának kattánása is hallatszott, pedig az a domb tetején, egy teljes utcasarokkal arrébb állt.

A forgalmi lámpától fél sarokkal északra, ahová az őr már nem láthatott, Francis Dolarhyde kuporgott Lounds mellett, hátul a furgonban. A takarót hatalmas kámszaként rendezte el, amely teljesen elrejtette Lounds fejét.

Lounds iszonyú kínokat állt ki. Látszólag elkábult, de az agya lázasan dolgozott. Tudta, jól az agyába kell vésnie egyes dolgokat. A szemkötő háromszög alakban fedte az orrát, így láthatta, amint Dolarhyde ujjai ellenőrzik a kerges szájpöcköt.

Dolarhyde fehér köpenybe bújt, amelyet a műtösök hordanak, egy termoszt fedtetett Lounds ölébe, azután kigurította a kocsiból. Amikor rögzítette a tolóközi kerekeit, és elfordult, hogy visszatolja a rámpát a kocsiba, Lounds a szemkötője alól látta a kocsi lökhárítóját.

Egy fordulat, megpillantotta a lökhárító élet... Igen! A rendszámablát. Csak egy szemvillanásnyi időre látta, de mélyen az emlékezetébe véste.

Gurul a tolószék. A járda pereme. Befordulnak egy sarkon, le a járdáról. A kerekek alatt papiros zizeg.

Dolarhyde egy szemeteskonténer és egy parkoló teherkocsi között, egy szeméttel borított, védett helyen állította le a tolószéket. Megrántotta a szemkötőt. Lounds lehunyta a szemét. Dolarhyde szalmiákszeszes üvegcsét nyomott az orra alá.

Közvetlenül Lounds mögött halk hang szólalt meg.

– Hall engem? Mindjárt ott leszünk. – Dolarhyde lerántotta róla a szemkötőt. – Pislogjon, ha hall engem!

A hüvelykujjával és a mutatóujjával fölfeszítette Lounds szemét. Lounds egyenesen Dolarhyde arcába bámult.

– Hazudtam magának. – Dolarhyde megkopogtatta a termoszt. – Valójában nem tettem jégre az ajkát. – Lerántotta a takarót, és kinyitotta a termoszt.

Lounds teste megfeszült, amikor az orrát megcsapta a benzin szaga, alsókarján fölszakadt a bőr, a tömör szék megnyikordult. A benzin hűvösen ömlött végig a testén, a benzingőz a torkát fojtogatta, és most már az utca közepe felé gördült a tolóközi.

– Milyen érzés Graham kedvencének lenni, Freeddddyyy?

A benzin tompa dörrenéssel lánggra lobbant, a tolószék megdőlt, és gurulni kezdett a Tattler felé, nyikorogtak-nyekeregtek a kerekei.

Az őr fölkapta a fejét, amikor Lounds velőtrázó sikollyal kiköpte az égő szájpöcköt. Látta, hogy közeledik a tűzgömb, meg-megugrik az út egyenetlenségein, füst- és szikracsóvát húz

maga mögött, a lángok szárnyként csapnak hátra, szikrázó árnyak ugrándoznak a kirakatokon.

A tolókocsi megpördült, belerohant egy parkoló autóba, és az épület előtt fölborult; az egyik kereke örült iramban pörgött, lángok lövelltek ki a küllők között, két megégett kar meredt elő az elevenen égő ember élet-halál harca nyomán.

Az őr visszarohant az előcsarnokba. Az zakatolt a fejében, vajon föl fog-e robbanni, vajon nem kellene-e minél távolabb kerülnie az ablaktól. Megrántotta a tűzvészt jelző sziréna fogantyúját. Mit kellene még tennie? Megragadta a falra függesztett haboltót, és kikémlelt az utcára. Még nem robbant fel.

A járda fölött alacsonyan terjengő, zsíros füstön át óvatosan közelített a tolószékhez, és azután nagy sokára habot fecskendezett Freddy Loundsra.

22. fejezet

Grahamnek az utasítás szerint hajnali 5.45-kor, tehát még jóval a reggeli csúcsforgalom előtt kellett elhagynia a kijelölt washingtoni lakását.

Borotválkozás közben érte Crawford telefonhívása.

– Jó reggelt!

– Nem is olyan jó – mondta Crawford. – A Csorbafogó elkapta Chicagóban Freddy Loundsot.

– A fenébe...!

– Még nem halt meg, és téged akar látni. Igazság szerint nincs sok ideje hátra.

– Megyek.

– A repülőtéren találkozunk. A United 245-ös járatán. Negyven perc múlva indul. Még vissza is érhetsz a megfigyelőhelyre, ha egyáltalán fenntartjuk.

Az O'Hare repülőtéren zuhogó esőben Chester, a chicagói FBI különleges ügynöke várta őket. Chicagóban a szirénák hangja nem szokatlan. A kocsik ezért csak vonakodva engedtek utat nekik, amikor Chester teljes sebességgel repesztett végig a gyorsforgalmi úton, és a piros lámpája rózsaszínre festette a zuhogó esőt.

Igyekezett túlkiabálni a szirénavijogást.

– A chicagói kapitányság azt állítja, hogy a garázsában támadták meg. Az én értesülesem csak másodkézből valók. Mostanában nem vagyunk népszerűek errefelé.

– Mennyi szivárgott ki? – kérdezte Crawford.

– Az egész, a csapda meg minden.

– Lounds látta a pasast?

– Nem hallottam személyleírásról. A chicagói kapitányság hat óra húsz körül országos körözést adott ki egy rendszámtáblára.

– Értesítették a nevemben dr. Bloomot?

– Csak a feleségével tudtam beszélni, Jack. Dr. Bloomot ma reggel megműtötték, kivették az epehólyagját.

– Remek – mondta Crawford.

Chester behajtott a kórház esőtől csöpögő oszlopos előcsarnoka alá. Ültében hátrafordult.

– Jack, Will, mielőtt fölmennének... Úgy hallottam, ez a fickó valósággal széttepte Loundsot. Föl kell készülnötök a látványra.

Graham bólintott. Chicago felé a repülőn mindvégig megpróbálta elfojtani a reményét, hogy bárcsak meghalna Lounds, mielőtt be kell mennie hozzá.

A Paegé Égési Sérülések Központja ragyogóan tiszta csempék hosszú alagútjának tűnt. Egy aggastyán, mégis fiatalos arcú, hórihorgas orvos magához intette Grahamet és Crawfordot, akik ott szorongtak a Lounds ajtaja körül nyüzsgő tömegben.

– Mr. Lounds égési sebei végzetesek – közölte velük az orvos.

– Segíthetek neki, hogy ne szenvedjen annyira, és meg is szándékozom tenni. Belélegezte a lángokat, a torka és a tüdeje is megégett. Lehet, hogy nem nyeri vissza az eszméletét. Az ő állapotában ez valósággal áldás lenne. Abban az esetben, ha magához

térne, a városi rendőrség fölkért, hogy távolítsam el a tubust a torkából, hogy esetleg válaszolhasson a kérdésekre. Beleegyeztem, hogy megteszem... rövid időre. Pillanatnyilag az idegvégződéseit az égés érzésteleníti. Ha megéli, iszonyúan fog kínlódni. A rendőrségnek már világosan elmagyaráztam, és szeretném most magukkal is megértetni: minden kihallgatási kísérletet megszakítok, ha azt kívánja, hogy kábítsam el. Megértették?

– Igen – felelte Crawford.

Az orvos bólintott az ajtó előtt álló őrszemnek, azután hátra kulcsolta a kezét a fehér orvosi köpenye mögött, és hosszú léptekkel távozott, akár egy kócsag.

Crawford Grahamre pillantott.

– Jól vagy?

– Igen. Végére is én voltam a rohamosztagban.

Lounds fejét megtámasztották az ágyban. A haja és a füle teljesen elégett, megégett szemhéját borogatások helyettesítették világatlan szemén, az ínye erősen fölhányzott.

A Lounds mellett ülő nővér elhúzott egy infúziós állványt, hogy Graham közelebb léphessen az ágyhoz. Lounds úgy bűzlött, mint egy leégett istálló.

– Freddy, Will Graham vagyok.

Lounds a párnának feszítette a tarkóját.

– Ez csak reflexmozdulat, nincsen eszméleténél – mondta a nővér.

A megégett, duzzadt torkát nyitva tartó műanyag gégecső a légzőkészülék működésének ütemében sziszegő hangot hallatott.

A sarokban, ölében magnetofonnal és jegyzetblokkal, egy sápadt nyomozó őrmester ült. Graham csak akkor vette észre, amikor megszólalt.

– Lounds a maga nevét hajtogatta a baleseti műtőben, mielőtt behelyezték a tubust.

– Maga ott volt?

– Én később jöttem. De itt van a szalagon, amit mondott. Megadta a tűzoltóknak egy kocsi rendszámát, amikor sikerült

megközelíteniük. Aztán elájult, eszméletlen volt a mentőkocsiban is, de magához tért egy percre a baleseti műtőben, amikor injekciót kapott a mellkasába. A *Tattlertől* néhányan követték a mentőt; ők ott voltak. Másolatom van a magnószalagjukról.

– Hadd halljam!

A nyomozó a magnetofonon matatott.

– Gondolom, bizonyára a fülhallgatóval akarja hallgatni – mondta szándékoltan kifejezéstelen arccal. Megnyomta a gombot.

Graham hangokat hallott, a műtősök zörgését, „vigyétek a hármasba”, azután a hordágy nekicsapódását egy lengőajtónak, okádás zaját, végül egy károgó hangot; a tulajdonosa ajak nélkül beszélt.

– Tyorhahogu.

– Freddy, láttad? Hogy nézett ki, Freddy?

– Wendy? Kéem Wendyt. Graham küdött oda. A iszok tudta. Graham küdött oda. A iszok a keen úgy ánt elen, int egy ühös kis acskával. Wendy?

A szalagról olyan zaj hallatszott, mint amikor egy lefolyócső hörög. Egy orvos hangja:

– Elég volt! Engedjenek oda! Félre az útból! Azonnal!

Ez volt minden.

Graham Lounds fölé hajolva állt, miközben Crawford meghallgatta a szalagot.

– Nyomozunk a rendszám után – szólalt meg a nyomozó. – Megértette, amit mondott?

– Ki az a Wendy? – kérdezte Graham.

– Az a csaj az előcsarnokban. Az a nagy mellű szőke. Megpróbált bejönni. Semmiről sem tud.

– Miért nem engedik be? – szólalt meg az ágy mellől Graham. Háttal állt nekik.

– Nem engedhetünk be látogatókat.

– Ez az ember a halálán van.

– Azt hiszi, nem tudom? Már vagy háromnegyed hat óta itt vagyok, hogy az isten verje meg, bocsánat, nővér.

– Menjen ki pár percre – utasította Crawford. – Igyon egy kávét, mossa meg az arcát. Nem tud ez mondani semmit. De ha mégis megszólalna, itt vagyok a magnóval.

– Rendben van, rám fér.

Mihelyt a nyomozó kiment, Graham ott hagyta az ágy mellett Crawfordot, és odalépett az előcsarnokban várakozó lányhoz.

– Wendy?

– Igen.

– Ha mindenáron be akar menni, beviszem.

– Be akarok menni. De talán meg kellene előbb fészkelődnöm.

– Nem számít – mondta Graham.

A nyomozó visszajött a szobába, de meg sem próbálta kiküldeni a lányt.

Wendy, a Wendy City tulajdonosnője a két keze közé fogta Lounds üszkös kezét, és mereven bámult rá. Valamivel dél előtt Lounds megmoccant.

– Minden rendben lesz, Roscoe – mondta Wendy. – Majd újra csapunk egy nagy murit.

Lounds ismét megmoccant, de a következő percben már halott volt.

23. fejezet

Osborne-nak, a chicagói gyilkosságok századosának olyan szürke, hegyes álla volt, akár egy kőből faragott rókának. A szobája padlóját beborították a *Tattler* példányai. Az íróasztalán is volt egy.

Hellyel kínálta Crawfordot és Grahamet.

– Chicago városában semmiféle ügyük nem volt Loundsszal?

– Nem, Washingtonba vártuk – felelte Crawford. – Helyfoglalása volt egy repülőgépre. Bizonyára ellenőrizték.

– Igen, meg is van. Egy óra harminc körül hagyta el tegnap a szerkesztőséget. Annak a háznak a garázsában támadták meg, ahol lakott, körülbelül tíz perccel kettő előtt történhetett.

– Találtak valamit a garázsban?

– A kulcsait berúgta a kocsija alá. Nincs parkolóőr, régebben elektromos kapunyitójuk volt, de miután több kocsira rácsukódott, leszerelték. Szemtanú nem volt. Úgy látszik, ma csak ezt fogom hallani. A kocsiját vizsgáljuk.

– Segíthetünk valamiben?

– Megkaphatják az eredményeket, amint eljutnak hozzám. Nagyban hallgatag, Graham. Az újságban sokkal beszédesebb volt.

– Ahogy magát hallgattam, az sem volt értelmesebb.

– Zabos, százados? – kérdezte Crawford.

– Még hogy én? Miért lennék az? Lenyomoztunk maguknak egy telefonhívást, és elkaptunk egy átkozott riportert. Aztán kiderült, hogy nincs vele szemben semmiféle vádalapjuk. De valamiféle megegyezésre jutottak vele, úgy bizony, mire elevenen elégetik a botránylapja szerkesztősége előtt. A többi újság most úgy ír róla, mintha az ő tudósítójuk lett volna. És most itt van nekünk a saját Csorbafogó-gyilkosságunk Chicagóban. Prima. „A Csorbafogó Chicagóban”, hát nem remek? Meglátják, még éjjel előtt hat véletlen lövöldözéses áldozatunk lesz, a pasas részegen megpróbál beosonni a saját lakásába, az asszony meghallja, és banggg! Meglehet, a Csorbafogónak megtetszik Chicago, és úgy határoz, hogy itt lesz egy darabig, és elszórakozik nálunk.

– Megtehetjük azt – mondta Crawford –, hogy fejjel megyünk a falnak, riasztjuk a rendőrfőnököket és az államügyészt, riadóztatunk minden seggfejet, a mieinket és a magukéit is. Vagy pedig nekiduráljuk magunkat, és megpróbáljuk elkapni azt a rohadékot. Ez az én ügyem volt, szarrá ment az egész, tudom jól. Történt már ilyesmi itt, Chicagóban? Nem akarok vitázni magával, százados. El akarjuk kapni, azután hazamegyünk. Maga mit akar?

Osborne ide-oda tologatott néhány tárgyat az íróasztalán: egy tolltartót, egy rókaképű, katonazenekar-egyenruhás gyerek fényképét. Hátradőlt a székében, az ajkát csücsörítette, és elgondolkodva fújta ki a levegőt.

– Pillanatnyilag egy kávét akarok. Maguk is isznak egyet?

– Én kérek – mondta Crawford.

– Én is – csatlakozott Graham.

Osborne polisztirénhab poharakat nyújtott oda nekik. Egy kézmozdulattal helyet kínálta őket.

– A Csorbafogúnak feltétlenül mikrobusza vagy furgonja van, csakis így szállíthatta Loundsot tolószékben – szólalt meg Graham.

Osborne bólintott.

– Azt a rendszámtáblát, amit Lounds látott, az Oak Parkban egy tévészervizes kocsirol lopták le. Kereskedelmi jármű rendszámtábláját vitte el, tehát teherkocsi vagy furgon számára kellett neki. A tévékocsira pótlásul egy másik lopott táblát szerelt fel, nehogy gyorsan fölfedezzék a lopást. Nagyon agyafúrt fickó. Egyet tudunk: a tévékocsiról tegnap délelőtt valamikor fél kilenc után szerelte le a táblát. A tévéműszerész tegnap reggel először tankolt, és hitelkártyát használt. A benzinkutas a számlára az eredeti rendszámot másolta rá, a táblát tehát ezt követően lopták el.

– Senki sem látott semmiféle teherkocsit vagy furgont? – érdeklődött Crawford.

– Senki semmit. A *Tattler* biztonsági őre csak egy elszáguldó autót látott. Olyan rosszul lát, hogy akár bíró is lehetne meccsen. A tűzoltók először a *Tattler* utasításait követték, és csak tüzet kerestek. Most éppen a *Tattler* szomszédságában dolgozó éjszakai munkásokat kérdezzük végig, meg azokat, akiknek a lakása közelében a tévés kedd délelőtt dolgozott. Reméljük, valaki talán látta, ahogy megfűjták a rendszámtáblát.

– Szeretném még egyszer megnézni azt a tolószéket – mondta Graham.

– A laboratóriumban van. Fölhívhatom magának a labort. – Osborne szünetet tartott. – Lounds belevaló fickó volt, annyit meg kell hagyni. Hogy valaki abban az állapotban, amelyben ő volt, visszaemlékezzen, és beköpje a rendszámtáblát... Meghallgatta a kórházban, amit mondott?

Graham bólintott.

– Nem akarom újra meg újra felhozni, de tudni szeretném, ugyanúgy hallottuk-e. Maga szerint mit mondott?

Graham tompa hangon idézte:

– „Csorbafogú. A pizok tudta. Graham küldött oda. A pizok a képen úgy bánt el velem, mint egy rühös kis macskával.”

Osborne nem tudta volna megmondani, milyen érzéseket keltett ez Grahamban. Újabb kérdést tett fel.

– A *Tattler*ben megjelent közös képükről beszélt?

– Nyilván.

– Honnan szedhette az ötletet?

– Loundsszal volt néhány összetűzésünk.

– De a képen barátságosan pillant Loundsra. A Csorbafogú először mindig a kedvenc háziállatot öli meg, igaz?

– Igen, erről van szó. – Ennek a kórókanak gyorsan vág az esze, gondolta Graham.

– Kár, hogy nem használták csaléteknek.

Graham nem válaszolt.

– Loundsnak már velünk kellett volna lennie, mire a Csorbafogú láthatta a *Tattlert* – vetette közbe Crawford.

– A maga értelmezése szerint jelent valami mást is, amit mondott? Bármit, amit felhasználhatunk?

Graham fölriadt a révedezéséből, és meg kellett ismételnie magában Osborne kérdését, mielőtt válaszolt volna.

– Abból, amit Lounds mondott, tudjuk, hogy a Csorbafogú látta a *Tattlert*, még mielőtt leütötte volna Loundsot, igaz?

– Úgy van.

– Ha abból indulunk ki, hogy a *Tattler* vezette nyomra, akkor bizonyára maguknak is feltűnik, hogy az egészet pokoli gyorsan tervezte ki. A cikk hétfő este lett kinyomtatva, ő már valamikor kedden ellopja Chicagóban a rendszámtáblákat, feltehetően kedd reggel, és délután már le is üti Loundsot. Hogyan értelmezik ezt?

– Úgy, hogy nagyon korán látta a lapot, vagy a közelben tartózkodott – mondta Crawford. – Vagy itt, Chicagóban látta, vagy valahol másutt hétfő éjszaka. Ne feledjük, figyelte a lapot, hogy megkapja az üzenetet a hirdetések között.

– Vagy itt volt már, vagy kocsival könnyen elérhető helyről jött – mondta Graham. – Túl gyorsan ott termett Loundsnál az a hatalmas, régi tolószékkal, amit nem szállíthatott repülőgépen, még csak nem is összecusukható. Arról szó sem lehet, hogy iderepült, lopott egy furgont, lopott hozzá rendszámtáblákat, azután körbejárt a üzleteket, hogy vásároljon egy régi tolószéket. Nyilván kéznél volt egy ósdi darab, mert egy új nem felelt volna meg a céljának. – Graham fölállt, a reluxa zsinórján matatott, és mereven bámult a világítóudvar túloldalán emelkedő tűzfalra. – Volt egy tolószéke, vagy legalábbis egész idő alatt a szeme előtt volt.

Osborne már éppen felkészült, hogy újabb kérdéseket tegyen fel, de Crawford arc kifejezését látva elharapta a szót.

Graham bogokat kötözött a zsinórra. Remegett a keze.

– Egész idő alatt látta azt a széket... – ösztökélte Crawford.

– Ühüm – hümmögött Graham. – Láthatjuk, hogy... hogy az ötletet a tolószékből merítette. Abból, hogy mindig látta, és gondolt rá. Innen származhatott az ötlete, amikor elgondolta, hogyan bánik majd el azokkal a nyomorultakkal. Freddy, amint tűzgömbként gördül végig az utcán... Micsoda látvány lehetett!

– Gondolja, hogy figyelte?

– Talán, de egészen biztosan elképzelte még a tett elkövetése előtt, amikor kitervelte.

Osborne Crawfordot figyelte. Ő rendíthetetlen volt. Osborne tudta, hogy Crawford rendíthetetlen, és Crawford követi Graham gondolatmenetét.

– Ha a birtokában volt a szék, vagy egész idő alatt ott volt a szeme előtt... akkor ellenőrizhetjük a szanatóriumokat, a veteránotthonokat – mondta Osborne.

– Tökéletes eszköz volt arra, hogy mozdulatlanul tartsa Fred-dyt – jegyezte meg Graham.

– Még hozzá hosszú ideig. Nagyjából tizenöt órára és huszonöt percre tűnt el – jelentette ki Osborne.

– Ha egyszerűen csak végezni akart volna Freddyvel, ezt már

megtehetette volna a garázsban is – mondta Graham. – Elégethette volna a kocsiában. De ő beszélni akart Freddyvel, vagy kínozni egy ideig.

– Ezt vagy hátul, a furgonban csinálta, vagy elvitte valahová – mondta Crawford. – És mivel ilyen hosszú időről van szó, úgy gondolom, elvitte valahová.

– Feltétlenül egy biztonságos helyre. Ha jól bebugyolálta, nem sok feltűnést kelthetett ki-be járva egy szanatóriumban – tűnődött Osborne.

– De elég sok nehézsége is lehetett – vélte Crawford. – Valamiféle takarítást is kellett végeznie. Tegyük fel, hogy volt neki egy tolószéke, hozzá tudott jutni egy furgonhoz, azonkívül volt egy biztos helye is, ahol megdolgozhatta Freddyt. Nem úgy hangzik ez, mintha... hazavitte volna magához?

Osborne asztalán megcsörrent a telefon. Fölvette a kagylót. Fölhorkant.

– Micsoda?... Nem, nem akarok beszélni a *Tattler*rel... Hát jó, de jobban teszi, ha nem halandzsázik. Kapcsolja... Igen, itt Osborne százados... Mikor? Ki beszélt vele elsőként... a központban? Azonnal váltsa le azt a telefonost! Ismétlje meg, amit mondott... Öt perc múlva ott lesz egy nyomozóm.

Miután letette a telefont, Osborne egy darabig elgondolkodva nézte a készüléket.

– Lounds titkárnőjét öt perccel ezelőtt felhívta valaki – mondta. – A nő esküszik, hogy Lounds hangját hallotta a vonal túlsó végén. A fickó mondott valamit, valamit, amit ő nem igazán értett... „a Nagy Vörös Sárkány erejét”. Úgy véli, ezt hallotta.

24. fejezet

Dr. Frederick Chilton ott állt a folyosón Hannibal Lecter zárkája előtt. Mellette három tagbaszakadt ápoló sorakozott fel. Az egyiknek a kezében kényszerzubbony és lábbéklyó volt, egy má-

sik könnygázpatront tartott készenlétben. A harmadik kábító-nyilat helyezett be a légpuskájába.

Lecter az asztalnál ült, egy biztosítási statisztikai grafikont tanulmányozott, és közben jegyzetelt. Hallotta a közeledő lépte-
ket. És noha hallotta, hogy mögötte becsappan egy puska závár-
zata, folytatta az olvasást, és semmi jelét nem adta annak, hogy
tudja: ott van Chilton.

Chilton délben megküldte neki az újságokat, és egészen estig
várta, hogy kieszeljen valami büntetést, amiért segítette a Sárkányt.

– Dr. Lecter – szólalt meg Chilton.

Lecter megfordult.

– Jó estét, dr. Chilton! – Úgy nézett át az örökön, mintha ott
sem lettek volna. A tekintetét mereven Chiltonra szegezte.

– A könyveiért jöttem. Valamennyi könyvét elviszem.

– Értem. Szabadna megtudakolnom, mennyi ideig szándéko-
zik magánál tartani őket?

– Ez a magaviseletétől függ.

– Ez az ön döntése?

– Itt én szabom meg a büntető rendszabályokat.

– Természetesen ön szabja meg. Will Graham nem is köve-
telne ilyesmit.

– Hátráljon a hálóig, és bújjon bele ezekbe, dr. Lecter. Nem
kérem kétszer.

– Természetesen, dr. Chilton. Remélem, ez harminckilences
méretű, a harminchetesek mellben szűkek.

Dr. Lecter úgy bújt bele a kényszerzubbonyba, mintha estélyi
öltözetet venne fel. Egy ápoló benyúlt a rács között, és hátulról
befűzte a zubbonyt.

– Támogassák a priccséhez! – rendelkezett Chilton.

Miközben az ápolók leszedték a könyveket a polcokról, Chil-
ton a szemüvegét tisztogatta, majd egy tollal megemelgette Lec-
ter személyes iratait.

Lecter a zárkája árnyékos sarkából figyelte az eseményeket.
Még kényszerzubbonyban is sajátosan elegáns benyomást keltett.

– A sárga dosszié alatt – szólalt meg halkán – megtalálja az
elutasító értesítést, amelyet az *Archives* küldött önnek. Tévedés-
ből került hozzám az *Archives* nekem küldött levelei között, és
sajnos fölnyitottam anélkül, hogy megnéztem volna a borítékot.
Sajnálom.

Chilton elvörösödött. Odaşólt az egyik ápolónak:

– Azt hiszem, a legokosabb, ha leemeli dr. Lecter vécéjének
az ülökéjét is.

Chilton a statisztikát vizsgálta. Lecter a „Kora” kérdéshez azt
írta be: negyvenegy.

– Miért foglalkozik ezzel? – kérdezte.

– Mert van rá időm – felelte Lecter.

Brian Zeller részlegvezető a futártáskát és a tolószék kerekeit át-
vitte a műszeres elemzést végző részlegre; olyan sietve lépkedett,
hogy gabardinnadrágja hangosan suhogott.

A nappali műszakból benn tartott munkatársak jól ismerték
a suhogó zaj jelentését: Zellernek sietős a dolga.

Igencsak késésben voltak. A fáradt futár, akinek a repülőgépe
késett a kedvezőtlen időjárás miatt, majd kénytelen volt Phila-
delphiában leszállni, kocsit bérelt, azon érkezett a washingtoni
FBI-laboratóriumba.

Jóllehet a chicagói rendőrségi laboratórium kiváló munkát
végez, vannak esetek, amelyeknek a kivizsgálására nincsen föl-
készülve. Zeller most nekikezdett, hogy elvégezze ezeket a kü-
lönleges vizsgálatokat.

A tömegspektrométernél leadta a Lounds kocsija ajtajáról le-
vett festékpettyeket.

A haj- és szálasanyagrészlegen a kerekeket Beverly Katz kapta
meg, több más munkatársával egyetemben.

Zeller utolsó állomása a parányi, füledt levegőjű szoba volt,
ahol Liza Lake hajolt a gázkromatográfja fölé. Egy floridai gyű-
togatási eset hamuját vizsgálta; feszülten figyelte, a karcolótú ho-

gyan húzza meg hegyes kiugrásokkal tűzdelt vonalát a mozgó grafikonra.

– Prima gyújtófolyadék – szólalt meg. – Ezzel gyújtotta meg. – Életében már annyi mintát vizsgált, hogy nem is kellett utánanéznie a kézikönyvben, anélkül is meg tudta különböztetni az egyes anyagtípusokat.

Zeller levette a szemét Liza Lake-ről, és szigorúan megróttta magát, amiért örömet is lelt a hivatalban. Megköszörülte a torkát, és fölmutatta a két parányi festékesdobozt.

– Chicago? – kérdezte Liza.

Zeller bólintott.

Liza Lake ellenőrizte a dobozokat és a fedőlapok pecsétjeit. Az egyikben a tolószékből származó hamu volt, a másik Lounds megégett testének maradványaiból tartalmazott mintát.

– Mióta van a dobozokban?

– Legalább hat órája – felelte Zeller.

– Kinyitom a fedelét.

Egy nehéz injekciós tűvel átdöfte a fedelet, kiszívta a dobozból a levegőt, majd egyenesen a gázkromatográfba fúvatta. Parányit igazított a készüléken. Miközben a minta végigfutott a berendezés tartályán, a karcos fel-alá cikázott a papíron.

– Nincs benne ólom... – jegyezte meg. – Benzin, ólommentes benzin. Ritkán lát ilyesmit az ember. – Villámgyorsan átlapozott egy befűzetlen mintagrafikonokat tartalmazó dossziét. – Még nem tudom megmondani a márkát. Hadd kísérletezzek pentánnal, aztán majd szólok, mire jutottam.

– Helyes – mondta Zeller. A pentán föloldja a hamu tartalmazta folyadékokat, azután gyorsan, szakaszosan lepárlódik a kromatográfban, és a folyadék így szennyezésmentes elemzésnek vethető alá.

Éjjel egy órakor Zeller kezében volt minden eredmény. Liza Lake-nek sikerült meghatároznia a benzin fajtáját: Freddy Loundsot Servco Supreme márkájú benzinnel égették el.

A tolószékkerekek futófelületének alapos átfésülése eredményként kétfajta szőnyegszálra bukkantak: gyapjúra és műszálra. A keréktalpakra tapadó piszokban talált penész alapján megállapították, hogy a széket hűvös, sötét helyen tárolták.

A többi eredmény már jóval kevésbé tűnt kielégítőnek. A festékpettyek nem eredeti gyári festék nyomai voltak. Amikor a tömegspektrométerben szétporlasztották, és összehasonlították őket az országos gépjárműfesték-listával, kiderült, hogy a festék nem más, mint kiváló minőségű Duco zománc, amelyet 1978 első negyedévében hétszázezer literes mennyiségben állítottak elő és adtak el számos, autófestéssel foglalkozó üzletláncnak.

Zeller azt remélte, sikerül megállapítani, milyen gyártmányú a jármű, és hogy nagyjából mikor gyártották.

Eltelekezte az eredményeket Chicagónak.

A chicagói rendőrség visszakövetelte a kerekeket. Azok ormótlanná tették a futárcsomagot. Zeller a táskába, a posta mellé betette a kinyomtatott laboratóriumi jelentéseket, valamint a Grahamtól érkezett csomagot is.

– Ezek azt képzelik, én vagyok a Federal Express – dohogott a futár, amikor megbizonyosodott róla, hogy Zeller nem hallja.

Az igazságügyi minisztérium több kis lakást tart fenn a chicagói hetedik kerületi bíróság közelében, amelyeket jogászok és nagy becsben tartott szakértő szemtanúk rendelkezésére bocsát, amikor a bíróság valamilyen ügyet tárgyal. Az egyik ilyen lakásban Grahamet helyezték el, az előszobából szemközt nyíló lakrészben pedig Crawfordot.

Graham este kilenckor ért oda fáradtan, átvázva. Egy falatot sem evett a Washingtonból induló gépen bekapott reggeli óta, és az étel puszta gondolatára is émelygett a gyomra.

Hála istennek, vége ennek a nehéz szerdának, gondolta. Rég nem volt ilyen rossz napja.

Most, hogy Lounds már halott volt, valószínűnek tűnt, hogy

ő lesz a következő. Egész nap, miközben Lounds garázsában járt, vagy ott állt az esőben a tűztől feketéllő járdán, ahol Lounds megégett, a hátában érezte Chester figyelő pillantását. Vakuvillanásoktól káprázó szemmel közölte a sajtóval, mennyire „elszomorítja barátjának, Frederick Loundsnak az elvesztése”.

Elment a temetésre is. De ott volt rengeteg szövetségi nyomozó és rendőr is, abban a reményben, hogy a gyilkos eljön szemügre venni a gyászoló Grahamet.

Graham voltaképpen nem tudta volna megmondani, mit is érez, legfőljebb, hogy hányinger gyötörte, és időnként émelyítő megkönnyebbülést érzett, amiért nem ő égett meg, hanem Lounds.

Úgy érezte, semmit sem tanult a negyven év alatt – egyszerűen csak elfáradt.

Jó nagy adag Martinit öntött magának, és vetkőzés közben megitta. Zuhanyozás után még egyet ivott, a tévéhíradót nézte.

(„A Csorbafogú elfogására irányuló FBI-csapda visszafelé sült el, egy tapasztalt riporter halálát okozta. Részletes beszámolónk a híreket követő *Szemtanúhírekben*.”)

Még vége sem volt a híradónak, már „A Sárkány”-ként emlegették a gyilkost. A *Tattler* mindent kitalált a tévének. Graham meg sem lepődött ezen. A csütörtöki lapszám bizonyára jól fog majd.

Öntött magának egy harmadik Martinit, és felhívta Mollyt.

Molly látta a hatórás és a tízórás híradót, és olvasta a *Tattlert* is. Tisztában volt vele, hogy Graham volt a csalétek a csapdában.

– El kellett volna mondanod nekem, Will.

– Lehet. De nem hiszem.

– Most majd téged próbál megölni?

– Előbb-utóbb. Most nehéz dolga lenne, mert állandóan úton vagyok. Egész nap őriznek, Molly, és ezt ő is tudja. Nem lesz semmi baj.

– Kissé vontatottan beszélsz. Meglátogattad a barátodat a hűtőszekrényben?

– Ittam néhányat.

– Hogy érzed magad?

– Elég rohadtul.

– A hírekben azt állították, hogy az FBI semmiféle védelmet sem biztosított a riporternek.

– Abban az időpontban, amikor a Csorbafogú a laphoz jut, már Crowfordnál kellett volna lennie.

– A híradóban most a Sárkánynak nevezik.

– Ő maga nevezi így magát.

– Will, akarok valamit mondani... Szerintem fogom Willyt, és elmegyünk innen.

– Hová mennének?

– A nagyszüleikhez. Jó ideje nem találkoztak vele, szeretnék már látni.

– Ó... ühüm.

Willy apai nagyszüleinek ranchuk van az oregoni partvidéken.

– Hátborzongató érzés itt lenni. Tudom, hogy állítólag teljesen biztonságos, de alig alszunk. Lehet, hogy a lőtéri kiképzés tett be nekem, magam sem tudom.

– Sajnálom, Molly. – *Bárcsak elmondhatnám neked, mennyire sajnálom*, gondolta Graham.

– Hiányzol majd nekem. Mindkettőnknek.

Ezek szerint Molly már eltökélte magát, hogy elmegy.

– Mikor indulsz?

– Reggel.

– Mi lesz a bolttal?

– Evelyn át akarja venni. Aláírom az őszi szállítást a nagykereskedőkkel, csak a kamatra tartok igényt, az övé lehet minden, amit keres.

– Hát a kutyák?

– Megkértem, hogy hívja fel a megyei hatóságokat, Will. Sajnálom, de talán akad valaki, aki magához vesz néhányat.

– Molly, én...

– Ha azzal, hogy itt maradok, segíthetnék abban, hogy elhá-

rítsak valami szörnyűséget előled, akkor maradnék. De az ember senkit sem menthet meg, Will, itt semmi hasznomat sem veszed. Ha mi ketten odafenn vagyunk a ranchon, semmi más gondod nem lesz, mint hogy magadra vigyázz. Nem vagyok hajlandó egész életemben cipelni ezt az átkozott pisztolyt, Will.

– Talán leutazhatnál Oaklandbe, és megnézhetnéd az első osztályú mérkőzéseket. – Már megbánta, hogy ezt mondta. Úristen, ez a hallgatás milyen hosszúra nyúlik!

– Figyelj, majd fölhívlak – szólalt meg végül Molly –, vagy pedig neked kell engem fölhívnod a ranchon.

Graham úgy érezte, szétreped a mellkasa. Levegő után kapkodott.

– Hadd bízjam meg az FBI-t, hogy az intézzon el neked mindent! Lefoglaltad már a jegyeket?

– Nem a saját nevemet mondtam be. Arra gondoltam, hogy talán az újságok...

– Helyes. Nagyon helyes. De hadd küldjek valakit, aki kikísér. Nem szabadna a többi utassal együtt szállnod, teljesen észrevétlenül kell távoznod Washingtonból. Megtehetem ezt érted? Hadd tegyem meg! Mikor indul a gép?

– Kilenc negyvenkor. Az American Airlines 118-as járata.

– Rendben van, nyolc harminckor... a Smithsonian mögött. Van ott egy parkoló. Hagyd ott a kocsit. Valaki majd ott vár. Amikor kiszáll a kocsijából, a füléhez emeli az óráját. Világos?

– Remek.

– Figyelj, az O'Hare repülőtéren szállsz át? Kijöhetnék...

– Nem. Minneapolisban szállok át.

– Ó, Molly! Talán odamehetnék, érted mehetnék, amikor vége az egésznek?

– Nagyon kedves lenne tőled.

– Van elég pénzed?

– A bank küld valamennyit.

– Hogyan?

– A repülőtéri Barclayshoz. Ne aggódj.

– Hiányzol majd nekem.

– Te is nekem, de hát a helyzet ugyanaz lesz, mint most. Telefonon ugyanakkora a távolság. Willy azt üzeni, hogy szia.

– Add át az üdvözlétemet Willynek!

– Vigyázz magadra, drágám!

Molly még sohasem szólította drágámnak. De Graham most nem törődött vele. Nem érdekelték az új nevek; drágám, Vörös Sárkány.

A washingtoni éjszakai ügyeletes tiszt készséggel vállalta, hogy elintézi Molly utazását. Graham a hűvös ablaktáblához nyomta az arcát, és úgy figyelte, hogyan söpörnek végig az esőzuhatagok az alatta nyüzsgő gépkocsisoron; az utca egyszerűen szürkéről a villámfényben villódzó színekre váltott. Az arca nyomot hagyott az ablaküvegen: világosan kirajzolódtak a homloka, az orra, az ajka és az álla körvonalai.

Molly elment.

Véget ért a nap, most már szembe kell néznie az éjszakával és az őt vádló, ajak nélküli hanggal.

Lounds kedvese mindaddig szorongatta mindazt, ami a társa kezéből megmaradt, amíg véget nem ért az egész.

„Halló, itt Valerie Leeds beszél. Sajnálom, de most nem tudok a telefonhoz jönni...”

– Én is sajnálom – mondta Graham.

Ismét teletöltötte poharát, az ablak előtti asztalhoz ült, és az előtte álló üres székre meredt. Addig meresztette a szemét, amíg a levegő sötét, kavargó porszemekből álló férfi alakját nem öltötte, mintha egy árny mozogna a lebegő porfelhőben. Megkísérelte egybeolvasztani a képet, látni az arcot. De az árny nem mozgott, a vonásai csak nem mutatkoztak, csupán arctalanul, de látható figyelemmel fordult szembe vele.

– Tudom, hogy nehéz – szólalt meg Graham. Alaposan berúgott. – Meg kell próbálnod abbahagyni, egyszerűen csak lapulj meg, amíg meg nem találunk. De ha már tenned kell valamit, a rohadt életbe, hát próbálj meg elkapni engem. Szarok az

egészre. Később majd minden jobb lesz. Vannak most már eszközök, amelyek segítenek abban, hogy abbahagyd. Hogy segítsenek abban, hogy ne akard ilyen rettenetesen. Segíts nekem! Segíts egy kicsit! Molly elment, az öreg Freddy halott. Már csak te meg én maradtunk, cimborá. – Áthajolt az asztalon, kinyújtott kézzel próbálta megérinteni, de a jelenés szertefoszlott.

Graham az asztalra hajtotta a fejét, az arcát a karjára fektette. Láta a homlokának, az orrának, a szájának és az állának a lenyomatát az ablaktáblán; amikor fölillant egy-egy villám, egy arcot is ki tudott venni, amely esőcseppek formájában csurgott lefelé az üvegen. Szem nélküli arc. Esővel teli arc.

Graham minden erejét megfeszítve próbálta megérteni a Sárkányt.

Néha a lélegző csöndben, az áldozatok házában, azok az üres terek, amelyeken át a Sárkány lopakodott, megkíséreltek beszélni. Graham olykor már egészen közelinek érezte. Az utóbbi napokban olyan érzés fogta el, amelyre más nyomozások idejéből emlékezett: az a kínzó érzés, hogy ő és a Sárkány egyazon dolgot teszik a nap különböző szakaiban, hogy életük mindennapi részleteiben párhuzamok léteznek. Valahol a Sárkány is eszik, zuhanyozik vagy alszik, pontosan akkor, amikor ő.

Graham minden erejével igyekezett őt megismerni. Megpróbálta megpillantani a diák és a fiolák vakító csillámlása mögött, a rendőri jelentések sorai alatt, megpróbálta fölfedezni az arcát a nyomtatott szövegek közti üres sorokon át. Keményen próbálta fölidézni.

De ahhoz, hogy Graham közelebb kerülhessen a Sárkányhoz, hogy meghallja az ő sötétségében a hideg esőcseppeket, hogy az ő vörös kódén át figyelje a világot, olyan dolgokat kellett volna látnia, amilyeneket sohasem láthatott, és visszafelé kellett volna repülnie az időben...

25. fejezet

Missouri, Springfield, 1938. június 14.

Marian Dolarhyde Trevane a szülési görcsöktől elcsigázottan támolygott ki a taxiból a városi kórház előtt. A forró szél éles szemcséjű homokot korbácsolt a bokájára, miközben fölfelé vándorzorgott a lépcsőn. A maga után húzott bőrönd jobb minőségű volt ócska, bő ruhájánál, akárcsak a hálós szövésű alkalmi táska, amelyet nagy hasára szorított. A táskában összesen két huszonöt centes és egy tízes lapult, a hasában meg Francis Dolarhyde.

A felvételi irodán közölte, hogy a neve Betty Johnson – tehát hazudott. Azt állította, hogy a férje zenész, de nem tudja, hol tartózkodik – ami viszont igaz volt.

A szülészeti osztály ingyenes kórtermében helyezték el. Píllantást sem vetett a mellette fekvőkre. A szemközti ágyson heverők talpát nézte.

Négy óra múlva bevitték a szülőszobába, és megszületett Francis Dolarhyde. A szülész megjegyezte, hogy „inkább levél-orrú denevérré, semmint csecsemőre hasonlít”, ami megint csak igaz volt. Felsőajki, és kemény-, valamint lágy szájpaddási kétoldali hasadékkal született. A szája középső része szabadon mozgott és előreugrott. Az orra lapos volt.

Az orvosok úgy határoztak, hogy egyelőre nem mutatják meg az anyjának. Vártak, vajon a csecsemő életképes lesz-e oxigén-sátor nélkül. A csecsemőkórterem végén helyezték el egy ágyban, és elfordították a látogatóablaktól. Lélegezni tudott, de táplálkozni nem. A farkastorokkal képtelen volt szopni.

Az első napon nem sírt ugyan annyit, mint egy heroinos újszülött, de ugyanolyan velőtrázónak tűnt.

A második nap délutánjára már csak elhalóan nyöszörgött.

Amikor délután három órakor megérkeztek a második mű-

szak dolgozói, hatalmas árny vetődött az újszülött ágyára. Prince Easter Mize, a százhusz kilós takarítónő és szülészeti kórtermi kisegítő állt meg előtte, és karját keresztbe fonva a mellén, szemügyre vette az újszülöttet. Huszonhat esztendő telt már a szülészetén, és ezalatt közel harminckilencezer csecsemőt látott. „Ez itten életben marad, ha eszik”, állapította meg.

Prince Easter semmiféle utasítást sem kapott az Úrtól, hogy hagyja meghalni ezt a csecsemőt. Nem hitt abban sem, hogy a kórház kapott volna effélét. A zsebéből tehát előhúzott egy görbe, üveg szívócsővel átdöfött gumidugaszt. A dugaszt egy tejesebe nyomta. A csecsemőt fölemelte, és ugyanazzal a hatalmas tenyerével meg is támasztotta a fejét. A melléhez szorította, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy megérezte a szívdobogását. Aztán gyors mozdulattal megfordította, és lenyomta a csövet a torkán. A csecsemő vagy hatvan milliliternyi tejet ivott, és nyomban elaludt.

– Hm-hm – hűmmögte Prince Easter. Letette a csecsemőt, és elindult a dolgára, kihordani a pelenkatartó vödröket.

A negyedik napon az ápolónők átvitték Marian Dolarhyde Trevane-t egy egyágyas szobába. A mosdón porcelánvázában mályvarózsák virítottak, amelyeket még az előző beteg hagyott ott. Meglepően frissnek hatottak.

Marian csinos lány volt, felpuffadt arca kezdte visszanyerni régi formáját. Amikor az orvos a kezét a vállára téve beszélni kezdett hozzá, fölpillantott. Érezte a belőle áradó, átható szapanszagot, a férfi szeme sarkából kiinduló szarkalábakon tűnődött, és csak nagy sokára értette meg, mit mond neki. Ekkor behunyta a szemét, és akkor sem nyitotta ki, amikor behozták a csecsemőt.

Végül elszánta magát, hogy megnézzze. Amikor felsikított, gyorsan becsukták az ajtót. Aztán nyugtató injekciót adtak neki.

Az ötödik napon elhagyta a kórházat – egyedül. Fogalma sem

volt, hová menjen. Haza nem mehetett, az anyja ezt világosan megmondta neki.

Marian Dolarhyde Trevane számolta a lépteit két utcai lámpa között. Valahányszor elhagyott három lámpaoszlopot, leült pihenni a bőröndjére. Ha más nem, legalább a bőrönd az övé, gondolta. Minden városban a buszmegálló mellett ott van a zálogház. Ezt jól megtanulta, amikor még a férjével utazott.

Springfieldben 1938-ban nem létezett plasztikai sebészet. Itt mindenki azt az arcot viselte, amellyel született.

A városi kórház egyik sebésze minden tőle telhetőt megtett Francis Dolarhyde-ért: először gumiszalaggal visszanyomta a szája elülső részét, majd az ajka hasadékait ma már divatjamúlt-nak számító, négyszögletes, lebenyes eljárással szüntette meg. Esztétikailag az eredmény nem tűnt valami fényesnek.

A sebész vette a fáradságot, elolvasta az idevágó szakirodalmat, és helyesen úgy döntött, hogy a csecsemő keményszájpadlását csak ötéves kora után lehet helyrehozni: ha korábban műtenék meg, eltorzult arcnövekedés lenne az eredmény.

Egy helyi fogorvos vállalkozott egy olyan szájpadelzáró lemez elkészítésére, amely épp a csecsemő ínyébe illett, és lehetővé tette a táplálkozását anélkül, hogy az étel az orrába ment volna.

A csecsemőt másfél évre a springfieldi lelencházba küldték, majd onnan a Morgan Leeről elnevezett árvaházba került.

Az árvaház igazgatója S. B. „Buddy” Lomax tiszteletes volt. Buddy testvér összehívta az árvaházban nevelkedő fiúkat és lányokat, majd közölte velük, hogy Francis nyúlszájú, de óvakodjanak attól, hogy valaha is nyúlszájúnak nevezzék.

Buddy testvér azt is javasolta, hogy imádkozzanak érte.

Francis Dolarhyde anyja a szülést követő esztendőekben megtanulta, hogy a saját lábán kell megállnia.

Marian Dolarhyde először gépíróként helyezkedett el a St. Louis-i demokrata párti apparátus egyik választókerületi főnökének az irodájában. Az ő segítségével sikerült semmissé nyilváníttatnia a nyomaveszett Mr. Trevane-nel kötött házasságát.

A házasságot semmissé nyilvánító eljárás során említés sem történt a gyermekről.

Az anyjával teljesen megszakadt a kapcsolata. („Nem azért neveltelek fel, hogy kurválkodjál annak az ír szemétnek” – ezek voltak Mrs. Dolarhyde búcsúszavai Marianhez, amikor az Trevane-nel elhagyta a szülői házat.)

Mariant volt férje egy ízben föl hívta az irodában. Józanul és jámboran közölte vele, hogy megtért, és azt tudakolta, vajon ő, Marian és a gyermek, „akit megismerni legnagyobb sajnálatára nem állt módjában”, nem kezdenének-e együtt új életet. Úgy tűnt, hogy teljesen le van égve.

Marian közölte vele, hogy a gyermek halva született, azzal letette a kagylót.

Trevane tökrészezen, egyetlen bőrönddel megjelent Marian bérelt lakásában. Amikor a volt felesége ráförmedt, hogy takarodjon, kijelentette, hogy az asszony hibájából feneklett meg a házasságuk, emiatt született halva a gyermekük is. Aztán kifejtette abbéli kételyét, vajon egyáltalán tőle volt-e a gyerek.

Marian Dolarhyde erre olyan éktelen haragra gerjedt, hogy pontosan leírta Michael Trevane-nek, miféle szörnyszülöttet nemzett, és kijelentette, ha akarja, viheti a gyereket. Egyben emlékeztette, hogy a Trevane családban két farkastorkú is akadt.

Kitette a szűrét, és utánakiáltott, hogy többé látni sem akarja. Trevane nem is jelentkezett többé. De hosszú évek múlva, részegen, Marian gazdag, új férjén és jó módú életén rágódva, föl hívta telefonon Marian anyját.

Közölte Mrs. Dolarhyde-dal, hogy van egy torzszülött unoká-

ja, meg hogy Mrs. Dolarhyde csorba fogai bizonyítják, hogy az örökletes baj a Dolarhyde családból ered.

Egy héttel később Michael Trevane-t halálra gázolta egy villamos Kansas Cityben.

Amikor Mrs. Dolarhyde értesült róla, hogy Mariannek van egy eltitkolt gyermeke, egész éjszaka ébren ült a székében. A magas, inas Mrs. Dolarhyde hintaszékéből mereven bámult a tűzbe. Virradat felé lassan, céltudatosan hintáztatni kezdte a székét.

Valahol a nagy ház emeletén egy hörgő hang álmában fölkiáltott. Dolarhyde nagymama feje fölött megreccsent a padló, amint valaki a fürdőszoba felé csoszogott.

Egy súlyos puffanás a mennyezeten – valaki elesett –, a hörgő hang fájdalmasan fölkiáltott.

Dolarhyde nagymama egy pillanatra sem vette le szemét a tűzről. Egyre gyorsabban hintáztatta a székét, a kiáltozás pedig egy idő után elnémult.

Francis Dolarhyde már majdnem ötéves volt, amikor megjelent az árvaházban az első és egyetlen látogatója.

Az áporodott szagú étkezőben ücsörgött, amikor érte jött egy idősebb fiú, és elkísérte Buddy testvér irodájába.

Buddy testvér mellett egy magas, középkorú hölgy ült; hófehér arcát vastag púderréteg fedte, a haját szoros kontyban viselte. Ősz hajában, szemében, de még fogain is sárga foltok ütköztek ki.

De ami a leginkább meglepte Francist, és amire egész életén át emlékezett, az az volt, hogy barátságosan elmosolyodott, mihelyt megpillantotta az arcát. Francis illet még sohasem tapasztalt, és nem is ismétlődött meg senkinél a későbbiekben sem.

– Ő a nagyanyád – szólalt meg Buddy testvér.

– Szervusz! – mondta a hölgy.

Buddy testvér hosszú kezével megtörölte a száját.

– Mondd, hogy helló! Gyerünk!

Francis megtanult néhány szót kiejteni, ilyenkor a felső ajkával letapasztotta orrcimpáit, de azt, hogy „helló”, eddig nemigen volt alkalma gyakorolni. A legjobb esetben is csak egy „llhhó”-ra tellett tőle.

A nagyanyja láthatóan egyre nagyobb örömét lelte benne.

– Azt tudod-e mondani, hogy „nagymama”?

– Próbáld meg azt mondani: „nagymama” – biztatta Buddy testvér.

Ez azonban meghaladta Francis képességét. A szeme könnybe lábadt.

Egy papírdarázs zümmögött körben a szobában, neki-neki-ütkezött a mennyezetnek.

– Sebaj – mondta a nagyanyja. – Fogadni mernék, hogy a nevedet tudod. Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen nagyfiú tudja a nevét. Mondd meg nekem!

A gyermek arca földerült. A nagyfiúk ebben már a segítségére voltak. Szeretett volna a hölgy kedvében járni. Összeszedte minden erejét.

– Picsaarcú! – vágta ki.

Három nap múlva Dolarhyde nagymama megjelent az árvaházban Francisért, és hazavitte magához. Nyomban nekilátott, hogy beszélni tanítsa. Egyetlen kifejezésre összpontosították erőfeszítésüket. Az *anya* szóra.

A házassága semmissé nyilvánítása után két évvel Marian Dolarhyde megismerkedett Howard Vogttal, és férjhez is ment hozzá. A sikeres ügyvédet szoros szálak fűzték a St. Louis-i politikai gépezethez és mindahhoz, ami a régi Thomas Pendergast-apparátusból megmaradt Kansas Cityben.

A megnyerő modorú, becsvágyó, három kisgyermekkel özvegyen maradt Vogt tizenöt évvel volt idősebb Marian Dolarhyde-

nál. Senkit és semmit sem gyűlölt, kivéve a *St. Louis Post-Dispatchet*, amelynek a cikkei miatt megégette magát az 1936. évi szavazói összeírás körüli botrányban, és amely megghiúsította a St. Louis-i politikai gépezet kísérletét, hogy elorozza a kormányzói posztot.

1943-ra azonban ismét emelkedőben volt Vogt csillaga. A serfőzdek jelöltje volt az állami törvényhozásban, sőt, az esedékes állami törvényhozási választásokat megelőző jelölő kongresszus egyik esélyes jelöltjeként emlegették.

Marian hasznos és vonzó háziasszonynak bizonyult, és Vogt vendéglátásra kiválóan alkalmas, szép boronaházat vásárolt maguknak az Olive Streeten.

Francis Dolarhyde még alig egy hete lakott a nagyanyjánál, amikor az elvitte oda látogatóba.

A nagymama még sohasem látta a lánya házát, így azután a csengetésükre ajtót nyitó szobalány sem ismerte.

– Mrs. Dolarhyde vagyok – vetette oda neki az asszony, miközben elsöpört mellette. A kombinéja hátul vagy nyolc centiméternyire kivillant a ruhája alól. Francist egy nagy nappaliba vezette, ahol barátságos tűz égett a kandallóban.

– Ki az, Viola? – kérdezte egy női hang az emeletről.

A nagymama két tenyere közé fogta Francis arcát. A kisfiú érezte a hűvös bőrkesztyű szagát. Biztató suttogás:

– Eredj, Francis, menj anyádhoz! Eredj anyádhoz! Szaladj!

A kisfiú visszahőkölt tőle, megrándult metsző pillantását látva.

– Eredj, eredj anyádhoz! Szaladj! – A nagyanyja megragadta a vállát, és a lépcső felé lódította a fiút. Francis fölbaktatott a lépcsőfordulóig, azután visszatekintett a nagyanyjára. Az az állával továbbküldte, felfelé.

Francis végigment az idegen hallon, és belépett a nyitott hálósobaaajtón.

Az anyja az öltözőasztalnál ült, lámpákkal övezett tükre előtt az utolsó simításokat végezte a sminkjén. Egy politikai gyűlésre

készült, ott pedig megszólnák, ha túl sok rúzszt rakna fel. Háttal ült az ajtónak.

– Hanya – csipogta Francis, ahogy a nagyanyja tanította. Nagyon erőlködött, hogy pontosan ejtse ki a szót. – Hanya.

Marian ekkor pillantotta meg a tükörben.

– Ha Nedet keresed, még nem jött haza az...

– Hanya. – Francis belépett a könnyörtelen fénybe.

Marian meghallotta, hogy az anyja odalenn teát követel. A szeme tágra nyílt, dermedten ült. Nem fordult hátra. Leoltotta a sminkeléshez használt villanyt, a képmása eltűnt a tükörből. Az elsötétedett szobában egyetlen halk, zokogásba fulladó vinyogást hallatott. Talán önmagát, talán a fiát siratta.

Ezután a nagyanyja elvitte Francist minden politikai gyűlésre, és a jelenlevőknek elmagyarázta, ki a kisfiú, kik a szülei. Rábírta, hogy mindenkinek köszönjön. Odahaza nem gyakorolták a *hel-ló* kiejtését.

Mr. Vogt ezernyolcszáz szavazattal alulmaradt a választáson.

26. fejezet

A nagyanyja házában Francis Dolarhyde új világa kék eres lábak erdejéből állt.

Amikor Dolarhyde nagymama odavette magához Francist, már három éve egy kis magánszanatóriumot vezetett. Amióta 1936-ban meghalt a férje, szüntelenül pénzszerűségben volt; úrihölgyként nevelkedett, semmiféle olyan szaktudással sem bírt, amiből megélhetett volna.

De örökölt a férjétől egy nagy házat és rengeteg adósságot. Albérlőkről hallani sem akart. A ház túlságosan magányosan állt, semhogy sikeres panziót nyithatott volna. Már-már a kilakoltatás fenyegette.

Amikor az újságból értesült Mariannek a gazdag Mr. Howard Vogttal kötött házasságáról, úgy érezte, a Jóisten küldte neki ezt az ajándékot. Többször is írt Mariannek anyagi támogatásért, de választ sohasem kapott tőle. Valahányszor telefonon kereste, a szobalány mindig azt felelte, hogy Mrs. Vogt nem tartózkodik otthon.

A végsőkéig elkeseredett asszony végül megállapodásra jutott a megyei hatóságokkal, és idős, nélkülöző embereket fogadott be a házába. Mindegyik után meghatározott összeget kapott a megyétől, valamint rendszertelen pénzadományokat mindazoktól a rokonoktól, akiket a megyei hatóságok föl tudtak hajtani. Nehezen élt, amíg nem kapott polgári családokból is néhány magánpácienst.

És egész idő alatt semmiféle segítséget nem kapott Marian-tól – jóllehet a lánya könnyíthetett volna a sorsán.

Francis Dolarhyde tehát a padlón játszott, a láberdő közepet. A nagyanyja madzsongjával múlatta az időt, göcsörtös gyökerekhez hasonlatos lábak között rakosgatta a kockákat.

Mrs. Dolarhyde azt még megoldotta, hogy tiszta ruhában járassa a lakóit, de hamarosan föladta abbéli kísérleteit, hogy rávegye őket: ne rúgják le a cipőjüket.

Az öregek naphosszat a nappaliban ültek, és a rádiót hallgatták. Mrs. Dolarhyde egy kis akváriumot is beszerezett, hogy mást is lássanak, egy magánadakozó révén pedig sikerült linóleummal borítania a parkettát, ekképpen védekezve az elkerülhetetlen bevezelés következményei ellen.

Ott ültek sorban a díványokon meg a toloszékekben, hallgatták a rádiót, megfakult szemüket az akváriumra, vagy a nagy semmire, vagy éppenséggel valami réges-régen látott, felidézett képre függesztették.

Francis egész életén át emlékezett a csoszogó hangra, amint a linóleumon járkáltak a meleg, kábító napokon, a konyhából beszüremelő párolt krumpli és káposzta szagára, az öreg emberek bűzére, amely olyan volt, mint a napon száradó csomagolópapírré, amelyben húst hoztak, de legfőképpen a rádióra emlékezett.

*Rinso fehérség, Rinso ragyogás.
Vidáman dalolunk a nagymosás napján.*

Amikor csak tehette, a konyhában téblábolt, mert ott volt a barátja. A szakácsnő, Bailey mama a néhai Mr. Dolarhyde családjának a szolgálatában nőtt fel. Megesett, hogy egy-egy szilvát hozott Francisnek a köténye zsebében, és így becézgette: „örökké álmodozó kis oposszum”. A konyha meleg és biztonságos volt. Csakhogy Bailey mama esténként hazament...

1943. december

Az ötéves Francis Dolarhyde a nagyanyja házának emeletén lévő szobájában, az ágyban feküdt. A helyiségben koromsötét volt, mert a japánok miatt le kellett engedni az elsötétítő függönyöket. Nem tudta kiejteni a *japánok* szót. Pisilnie kellett. De félt fölkelni a sötétben.

A földszinti hálószobában alvó nagyanyjáért kiáltott.

– Namama. Namama. – Úgy hangzott, mint egy kecskegida mekegése. Kiáltozott, amíg belé nem fáradt. – Add lássak, namama.

És akkor valami elszabadult benne, forrón végigömlött a lábszárára, beszivárgott a feneke alá, azután kihűlt, a hálóinge a testéhez tapadt. Nem tudta, mit tegyen. Mély lélegzetet vett, és átfordult, hogy szembekerüljön az ajtóval. Semmi sem történt. Óvatosan lelépett az ágyról. A sötétben főlegyenedett, hálóinge a lábszárához tapadt, az arca égett. Az ajtó felé iramodott. Belerohant az ajtógombba, a szeme fölött ütötte be magát, a fenekére esett, a nedvességbe, fölugrott, és lerohant a lépcsőn, a korlátot markoló ujjai alól éles, súrlódó hang hallatszott. Aztán be a nagyanyja szobájába. Átkúszott rajta a sötétben, be a takaró alá, hozzátapadt meleg testéhez.

A nagyanyja megmóccant, a teste megfeszült, a háta megremevedett a kisfiú hozzátapadó arcán, a hangja sziszegett.

– Életemben sze láttam... – Valami koppant az éjjeliszekrényen, megtalálta a fogsorát, azután egy kattanas, amint betette a szájába. – Életemben sem láttam még ilyen undorító, mocskos gyereket, amilyen te vagy. Takarodj, takarodj ebből az ágyból!

Meggyújtotta az éjjeliszekrényen álló lámpát. A kisfiú ott állt remegve a szőnyegen. A nagyanyja a hüvelykujjával végigsimított a szemöldökén. Az ujjá véres lett.

– Eltörtél valamit?

A fiú olyan gyorsan rázta tagadólag a fejét, hogy a vércseppjei a nagyanyja hálóingére hullottak.

– Fölfelé! Gyerünk!

Amint fölfelé lépegetett a lépcsőn, úgy érezte, a sötétség megfojtja. Nem tudta meggyújtani a villanyt, mert a nagyanyja rövidre vágta a húzózsínókat, hogy csak ő érhesse el. Francis nem akart nedvesen visszabújni az ágyba. Ott állt a sötétben, hosszú ideig kapaszkodott az ágy támlájába. Azt hitte, a nagyanyja nem követi. A szoba legsötétebb zugai azt súgták, hogy nem jön.

Pedig jött, megrántotta a mennyezeti világítás rövid zsinórját, a karján friss ágyneműt hozott. Ágyazás közben egy szót sem szólt hozzá.

Aztán megragadta a felsőkarját, és végigvonszolta az előtérben a fürdőszobába. A villanykörte a tükör fölött volt, a nagyanyjának is lábujjhegyre kellett emelkednie, hogy elérje. Nedves, hideg mosdókesztyűt nyomott a kezébe.

– Vedd le a hálóingedet, és töröld le magad!

Sebtapaszt szaga, csillogó olló csattogása. A nagyanyja lepke alakú kis foltot vágott ki a ragtapaszról, Franciszt ráállította a vécé fedelére, és leragasztotta a szeme fölötti sérülést.

– Nos – szólalt meg végül, és az ollót a gyerek kerek kis hasa alá szorította, úgy, hogy Francis jeges hidegséget érzett.

– Ide nézz! – szólt rá. Megragadta a tarkójánál fogva, és előrenyomta a fejét, hogy megnézhesse a parányi kis fűtyülőjét,

amely a nyitott olló szárai között feküdt. Lassan összébb nyomta az ollót, amíg a kislány fájdalmat nem érzett.

– Azt akarod, hogy levágjam?

Francis megpróbált fölpillantani rá, de a nagymama elkapta a fejét. A fiú fölzokogott, nyál csurgott a gyomrára.

– Azt akarod?

– Nem, mamama, nem, mamama!

– Szavamat adom neked, ha még egyszer bemocskolod az ágyad, akkor levágom! Megértettél?

– Igen, mamama.

– Meg tudod te találni a sötétben is a vécét, le is tudsz ülni rá, mint egy jó kislány. Föl sem kell állnod rá. Most pedig menj vissza az ágyadba!

Éjjel két órakor föltámadt a szél, vad rohamokban tört be délkelet felől, zörögve csapdosta össze a halott almafák ágait, megzizegette az élő fák leveleit. A szél meleg esővel ostromolta a háznak azt a falát, amely mögött a negyvenkét esztendő Francis Dolarhyde aludt.

Oldalt feküdt, a hüvelykujját szopogatta, a haja csapzottan tapadt a homlokára és a tarkójára.

Most fölébredt. Hallgatja a sötétben a saját lélegzetét, pislogó szemének alig hallható neszt. Az ujjai enyhén benzinszagúak. A hólyagja tele van.

Az éjjeliszekrényen tapogatózva megkeresi a poharat, amelyben a fogsora van.

Valahányszor fölkel, Dolarhyde mindig behelyezi a szájába a fogsorát. Most bemegy a fürdőszobába. Nem gyújtja meg a villanyt. A sötétben is megtalálja a vécét, és leül rá, ahogy az egy jó kislánynak illik.

27. fejezet

A nagymamájában végbemenő változás először 1947 telén vált nyilvánvalóvá: Francis ekkor már nyolcéves volt.

Ettől fogva többé nem evett kettesben a szobájában Francis-szel. Az étkezések színhelyét áttették az ebédlőben lévő közös asztalhoz, ahol a nagymama trónolt az asztalfőn, körben meg az idős lakók ültek.

Lánykorában a nagymamát arra nevelték, hogy elragadó háziasszony legyen, így azután most kipakolta és kifényesítette az ezüstcsengettyűjét, és a tányérja mellé állította.

Az ebédlőasztal melletti társalgás irányítása, a kiszolgálás dirigálása, a társalgás menetének fenntartása, egyszerű társalgási „labdafeldobások”, a félénkebbek bátorítása, az okosabbak legjobb tulajdonságainak megcsillogtatása és a többi vendég figyelmének rájuk irányítása – mindez komoly tudomány, ami manapság sajnálatos módon már kiveszőfélben van.

A nagymama a maga idejében mestere volt mindennek. Most, ennél az asztalnál az erőfeszítései kezdetben valóban megélénkítették az étkezéseket azon két-három lakója számára, aki képes volt a folyamatos társalgásra.

Francis a házigazda székében ült, a bólogató fejek sorfalának másik végén, miközben a nagymama igyekezett kihúzni mindazokból az emlékeiket, akik még egyáltalában képesek voltak emlékezni. Élénk érdeklődést tanúsított Mrs. Floder Kansas City-beli mézeshetei iránt, átélte – többször is – Mr. Eatonnel a sárgalázrohamokat, és derűsen figyelt a többiek zagyva, érthetetlen makogására.

– Ugye milyen érdekes ez, Francis? – kérdezte, majd csöngött, hogy hozzák be a következő fogást. Az étel nem volt egyéb, mint különféle főzelékek és húspempők vegyülete, de ezt a nagymama fogásokra osztotta fel, amivel sok nehézséget okozott a személyzetnek.

Az asztalnál előforduló botlásokat sohasem tették szóvá. Egy

csengőrázás, egy mondatot félbevágó kézmozdulat eligazította azokat, akik kilötyintették az ételt, vagy elbóbiskoltak, vagy megfélemltek róla, voltaképpen miért is ülnek az asztalnál. A nagymama mindig akkora személyzetet tartott, amekkorát a pénztárcája elbírt.

Amint a nagymama egészsége fokozatosan megrendült, lefogott, és újra tudott olyan ruhákat is hordani, amelyeket már réges-régen elcsomagolt. Akadt ezek között elegáns ruhadarab is. Az arcvonásai és a hajviselete erősen emlékeztettek George Washingtonra, ahogyan őt az egydollároson ábrázolják.

Tavasza kissé lazult szigorú módora. De azért továbbra is egyeduralmuként trónolt az asztalfőn, és nem tűrt közbeszólást, amikor a St. Charles-i leánykoráról mesélt; még személyes emlékeket is föl idézett, hogy okulásul szolgáljanak, és szórakoztassák Francist meg a többieket.

Annyi igaz volt, hogy 1907-ben a nagymama egy idényen át a városka szépeinek számított, és meghívták néhány előkelő házában adott bálra is, a folyó túlsó partjára, St. Louisba.

Mindez „tanmeseként” szolgál mindenki számára, jelentette ki. Éles pillantást vetett Francisre, aki az asztal alatt keresztbe vetett lábbal ült.

– Olyan korban nőttem fel, amikor orvosilag csak keveset tudtak tenni a természet kis hibáinak a kiigazítására – jelentette ki. – Gyönyörű bőröm és hajam volt, és ezt alaposan ki is használtam. A fogaimon a személyiségem erejével és vidám természetemmel lettem úrrá; méghozzá olyan sikeresen, hogy a fogaim lettek a „legfőbb vonzerőm”. Talán még úgy is mondhatnám, hogy a „védjegyemmé” váltak. A világ minden kincséért sem cseréltem volna el őket.

Nem bízott az orvosokban, magyarázta hosszasan, de amikor bizonyossá vált, hogy rossz ínye következtében el fogja veszíteni a fogait, fölkereste a Közép-Nyugat egyik legkiválóbb fogorvosát, a svájci dr. Felix Bertlt. Dr. Bertl „svájci fogai” nagy népsze-

rűségnek örvendtek bizonyos körökben, és igen kiterjedt praxist folytatott, fejtegette a nagymama.

Operaénekesek, attól tartva, hogy egy új protézis esetleg háttal lehet a hangjukra, színészek és más közéleti személyiségek még a távoli San Franciscóból is fölkeresték, hogy csináljon nekik fogpótlást.

Dr. Bertl hajszálpontosan tudta utánózni a páciens természetes fogait, azonkívül kísérleteket végzett különféle vegyületekkel és azoknak a rezonanciára gyakorolt hatásával.

Amikor dr. Bertl elkészítette a nagymama protézisét, a fogai pontosan olyanoknak tűntek, mint hajdanában. A személyisége erejével lett úrrá rajtuk, mit sem veszített páratlan vonzerejéből, közölte harapós mosollyal.

Ha volt is e történeteknek némi tanmesejellegük, Francis csak jóval később ébredt a tudatukra; rádöbbsent, hogy további sebész beavatkozásokra nem számíthat, amíg a saját zsebéből nem tud majd fizetni értük.

Francis azért bírta elviselni a vacsorákat, mert volt valami, amit alig várt az étkezés végeztével.

Bailey mama férje minden este öszvér vontatta kordén jött a feleségéért; ezen szállította a tűzfát. Ha a nagymamának dolga akadt az emeleten, Francis felülhetett velük a kordéra, és elvitték a keskeny mellékutcán egészen a főútig.

Egész nap az esti kocsikázást várta, hogy ott ülhessen a bakon a szakácsnő mellett; hórihorgas, vékonydongájú férje némán és szinte láthatatlanul beleolvadt a sötétbe, a kordé vaskerekerei, még a zabla csörömpölését is elnyomva, hangosan csikorogtak a murván. Előttük meg a két barna, olykor sáros öszvér; stuccolt sörényük kefeként ágaskodott, farkukkal a farukat csapkodták. Verejtek és forró vízben mosott pamutruha, tubák és átmelegedett hám szaga. Olykor, ha Mr. Bailey erdőt irtott, faszén szagát is érezte a kisfiú, néha pedig, amikor a vadászfegyverével kiment az új irtásra, néhány nyúl vagy mókus feküdt hátul a kordéban, hosszan elnyúlva, mintha futnának.

Amíg a kis utcán futott a kordé, nem beszéltek; Mr. Bailey csak az öszvéreket nógatta. A jármű nagyokat döccent, és ilyenkor a kisfiú boldogan nekidőlt a felnőtteknek. Amikor esténként letették a sikátor végén, mindig megígérte, hogy egyenesen visszamegy a házba, azután figyelte a távolodó kordé lámpását. Hallotta, amint Bailey-ék beszélgetnek útközben. Megesett, hogy Bailey mama megnevettette a férjét, és ő is vele kacagott. A sötétben álldogáló kisfiú boldogan hallgatta őket, hiszen tudta, hogy nem őrajta nevetnek.

Később erről is megváltozott a véleménye...

Francis Dolarhyde időnként a három telekkel arrébb lakó részes bérlő lányával játszott. A nagymama nem bánta, ha átjött játszani, mert elszórakoztatta, hogy olykor felöltöztette azokba a ruhákba, amelyeket Marian viselt kiskorában.

Vörös hajú, fásult gyerek volt, túlságosan fáradt ahhoz, hogy hosszabb ideig játsszon.

Egy forró júniusi délutánon, amikor már elunta, hogy szalmazállal hangyatozásokat piszkáljon ki a baromfiudvar földjéből, azt követelte, hogy Francis mutassa meg neki a nemi szervét.

A csirkeól és az alacsony sövény találkozásánál, ahol rejtve voltak a ház földszinti ablakaiból kitekintők pillantásai elől, Francis eleget is tett a kívánságának. A kislány azzal viszonzta, hogy megmutatta neki a magát: pamut alsóruháját leengedte a bokája köré. Francis éppen leguggolt, hogy szemügyre vegye, amikor egy lefejezett csirke jelent meg, szárnyát csapkodva, a hátára esett, és szárnycsapkodásával felverte a port. A kislány ijedtében hátraugrott, a csirke vére ráfröccsent a lábszárára és a lábfejére.

Francis letolt nadrágjával föl pattant, de Bailey mama a csirkét hajkurászva már be is fordult a sarkon, és meglátta őket.

– Ide figyelj, kisfiam – szólalt meg nyugodtan –, látni akartad, hogy s mint, hát most láttad, így hát eridj, és keress magad-

nak más elfoglaltságot! Foglalkozz gyerekdolgokkal, és húzd fel a nadrágodat! Te meg az a másik, kölyök, segítsenek nekem elkapni a kakast.

A gyerekek zavara gyorsan elmúlt, miközben hiába kergették a kakast. A nagymama azonban az emeleti ablakból figyelte őket...

Figyelte azt is, amint a szakácsnő visszajön a házba. A gyerekek bementek a csirkeóiba. Öt percet várt, azután nesztelenül utánuk lopakodott. Egy hirtelen mozdulattal kirántotta az ajtót, és ott találta őket, tollakat gyűjtve a fejdíszükhöz.

Hazaküldte a kislányt, és kézen fogva visszavitte Francist a házba.

Közölte vele, hogy előbb megbünteti, azután visszaküldi Buddy testvér árvaházába.

– Menj fel az emeletre! Eredj a szobádba, vesd le a nadrágodat, úgy várjál rám, amíg hozom az ollómat!

Francis hosszú órákon át várt a szobájában, az ágyra heveredett, nem mert visszabújni a nadrágjába, kétségbeesetten markolászta az ágytakarót, és várta az ollót. Még akkor is várakozott, amikor letről felszűrődtek a vacsora hangjai; azután meghallotta a tűzfás kordé nyikorgását és döccenését, majd az öszvérek horkanását, amikor megérkezett Bailey mama férje, hogy hazavigye a feleségét.

Hajnal felé elaludt, de újra meg újra fölriadt, várta a nagyanyját.

De a nagymama nem jött. Talán megfeledkezett róla.

Ezt követően, napokon át, miközben az idő a szokott módon múlt, csak várt; napközben gyakran elfogta a dermesztő rémület, ha eszébe jutott, mire vár. És ettől fogva egész életén át várt.

Kerülte Bailey mamát, szóba sem állt vele, de nem mondta meg neki az okát: tévesen úgy vélte, hogy elárulta a nagymamának, mit látott a baromfiudvaron. Most már meg volt győződve

róla, hogy amikor az esténként a távolba tűnő kordé lámpását figyelte, azok ketten őrajta nevettek. Annyi bizonyos, gondolta, hogy az ember senkiben sem bízhat.

Nehezére esett nyugton feküdni és elaludni, amikor itt volt ez a dolog, amin gondolkodnia kellett. Nehéz volt nyugton feküdni egy ilyen derült éjszakán.

Francis tudta, hogy a nagymamának igaza volt. Nagyon megbántotta. Szégyent hozott rá. Mindenkinek meg kell tudnia, mit követett el – mindenkinek, még a távoli St. Charlesban is. Nem haragudott a nagymamára. Tudta, hogy nagyon szereti őt. Jóvá akarta tenni a bűnét.

Elképzelte, hogy tolvajok törnek a házba, ő pedig megvédi a nagymamát, aki ezután visszavonja mindazt, amit mondott. „Végtére is, Francis, nem vagy te az ördög gyermeke. Te az én jó kisfiam vagy.”

Elgondolta, hogyan hatol be a betörő a házba. El van szánva rá, hogy megmutatja a nemi szervét a nagymamának.

Hogyan védelmezné meg őt Francis? Túl kicsi még hozzá, hogy szembeszálljon egy tagbaszakadt betörővel.

Törte a fejét. A kamrában ott van Bailey mama kisbaltája. Ha levág egy csirkét, utána újságpapírral tisztára törölgeti. Utána kellene néznie ennek a kisbaltának. Ez a kötelessége. Leküzdi a sötétségtől való félelmét. Ha valóban szereti a nagymamát, neki kell félelmetessé válnia a sötétben. Ő legyen az, akitől a betörő fél a sötétben.

Lelopakodott az emeletről, és megtalálta a szögre akasztott kisbaltát. Sajátos szaga volt, olyan, amilyet a mosogatónál érzett olyankor, ha a csirkét bontották. A balta éles volt, a nyelét markolva megnyugtatónak érezte a súlyát.

Bevitte a kisbaltát a nagymama szobájába, hogy megbizonyosodjon róla, nincsenek-e ott betörők.

A nagymama aludt. Koromsötét volt a szobában, de Francis

pontosan tudta, hol az ágy. Ha lenne a szobában betörő, hallaná a lélegzetét, ahogy a nagymama lélegzetét is hallotta. Tudná, hol a nyaka, ahogy teljes bizonyossággal tudta azt is, hol van a nagymama nyaka. Egy egészen kicsivel a lélegző száj alatt.

Ha lenne betörő a szobában, pontosan így lopakodna mögéje. Pontosan így emelné két kézzel a feje fölé a baltát.

Francis rálépett a nagymama ágya előtt heverő papucsra. A balta meglendült a ködös sötétben, és pengve nagymama olvasólámpája fémmernyőjének ütődött.

A nagymama átfordult a másik oldalára, szájával nedveset cuppantott. Francis megdermedt. A karja remegett, mert nagy erőfeszítéssel még mindig a feje fölött tartotta a baltát. A nagymama horkolni kezdett.

Francist majd szétvetette a végtelen Szeretet, ami eltöltötte. Kióvakodott a szobából. Vad elszántsággal készülődött a nagymama megvédelmezésére. Tennie kell valamit. Már nem félt a sötétbe borult háztól, de valami fojtogatta a torkát.

A ház hátsó kapuján kilépve megállt a kristálytisztá éjben, arcát fölfelé fordította, és úgy szívta be a levegőt, mintha belelelegezné a csillagok fényét. A hold parányi korongjának körvonalai eltorzultak kifordult szemén, lassan kikerekedtek, amint a szemgolyója lefelé ereszkedett, és végül megállapodtak a pupilláján.

A Szeretet elviselhetetlen hullámként óriásira dagadt benne, és sehogy sem sikerült kilélegeznie. Elindult a csirkeól felé, sietősen szedte a lábát, hűvös földet érzett a talpa alatt, a kisbalta hidegen csapódott a lábszárához – Francis rohanni kezdett, nehogy szétvesse a belülről feszítő érzés...

Francis a baromfiudvar szivattyús kútjánál mosakodott; még sohasem érzett ilyen édes, mindent elárasztó békességet. Óvatosan benyúlt a hálóinge alá, és úgy érezte, végtelen béke öleli körül.

Amit a nagymama jóságosan nem vágott le, még mindig a he-

lyén volt, akár egy értékes díj, amikor a hasáról és a lábszáráról lemosta a vért. A gondolatai felhőtlenek, nyugodtak voltak.

Tennie kell valamit a hálóingével. Talán az lesz a legokosabb, ha a zsákok alá rejti a húsfüstölőben.

A nagymama elképedt, amikor megtalálták a döglött csirkét. Ez nem róka műve, jelentette ki. Egy hónappal később a szakácsnő, amikor tojásért ment a csirkeólbá, újabb döglött csirkét talált. Ennek a nyakát tekerték ki.

Az ebédlőben a nagymama azt mondta, a meggyőződése szerint bosszúból tehetette „egy feldühödött cseléd, akit elbocsátottam”. Azt is mondta, hogy már értesítette az esetről a seriffet.

Francis némán ült a helyén, csak a tenyerét csukta-nyitotta, amikor felrémlt benne a tenyerén fekvő csirkeszem. Megesett, hogy az ágyban erősen megmarkolta magát, hogy megbizonyosodjon róla: nem vágta le. Néha, amikor így feküdt, mintha valamiféle rángást érzett volna.

A nagymama mind gyorsabban változott. Egyre zsörtölődőbbé vált, egyetlen cseléd sem bírta ki mellette. Így azután állandóan gondban volt, honnan szerezzen házvezetőnőt; a konyhában átvette a felügyeletet, parancsolgatott Bailey mamának, ami viszont a koszt rovására ment. Az egész életén át a Dolarhyde családnál dolgozó asszony maradt az egyetlen állandó pont a változó személyzetben.

A nagymama a gőzös konyhában kipirulva szüntelenül belekapott valamibe, gyakran félig készen hagyott ott egy-egy ételt, amely azután sohasem került az asztalra. A maradékokból raguféléket készített, a kamrában pedig ott fonnyadozott a sok zöldség.

Ugyanakkor a mániájává vált a takarékoskodás. Mosáskor

csökkentette a szappan- és a keményítőadagot, olyannyira, hogy a lepedők végül már mocskosszürkévé váltak.

Egyedül november hónap folyamán öt fekete asszonyt is felvett segítségnek a háztartásba, de egy sem maradt sokáig.

Aznap este, amikor az utolsó is faképnél hagyta, a nagymamát iszonyú düh fogta el. Ordítózva járta végig a házat. Amikor belépett a konyhába, meglátta, hogy Bailey mama, aki valami tésztát gyúrt délután, egy teáskanálnyi lisztet hagyott a deszkán.

Vacsoráig már csak fél óra volt hátra. A nagymama a gőzös, forró konyhában odalépett hozzá, és arcul csapta.

A szakácsnő elképedésében elejtette a tálalókanalat, a szeme könnybe lábadt. A nagymama ismét fölemelte a kezét. Egy hatalmas rózsaszín tenyér azonban félreseperte.

– Soha többé ne merészelje ezt megtenni. Magánkívül van, Mrs. Dolarhyde, de soha többé ne merje ezt megtenni.

A nagymama átkozódva, pusztá kézzel megragadott és fölborított egy leveseskondért; a forró leves sisteregve ömlött végig a tűzhelyen. Aztán bement a szobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. Francis hallotta, hogy odabenn káromkodva csapkod a falhoz mindent, ami a keze ügyébe esik. Aznap este már ki sem mozdult a szobájából.

Bailey mama eltakarította a leves maradványait, és megetette az öregeket. Egy kosárba összecsomagolta a kevéske cókmojkját, belebújt a kopott pulóverébe, és fölvette a sapkáját. Kereste Francis, de sehol sem találta.

Már a kordén ült, amikor megpillantotta a tornác sarkában kuporgó kisfiút. Francis figyelte, amint nehézkesen lekászálódik a kordérol, és megindul feléje.

– Oposzumkám, én elmegyek. Többé vissza sem jövök. Si-ronia, az élelmiszerboltban, majd ő felhívja helyettem a mamádat. Ha szükséged lenne rám, mielőtt a mamád ideér, gyere el a házamba.

Francis visszahőkölt, amikor az asszony megérintette az arcát.

Mr. Bailey csettintett az öszvéreknek. Francis nézte, hogyan távolodik a kordé lámpása.

Sokszor nézte már így, mindig szomorúság és üresség érzése fogta el, amióta rádöbbsent, hogy Bailey mama elárulta őt. Most közömbös maradt, örült. A pislákoló petróleumlámpás végül eltűnt az út végén. De mi volt ez a holdhoz képest?

Azon tűnődött, milyen érzés lehet megölni egy öszvért.

Marian Dolarhyde Vogt nem jött el Bailey mama hívására. Csak két héttel később jelent meg, amikor a St. Charles-i seriff hívta fel telefonon. Késő délután érkezett, maga vezette a háború előtti Packardját. Kesztyűt és kalapot viselt.

A kis utca végében az egyik seriffhelyettes fogadta; behajolt a kocs ablakán.

– Mrs. Vogt, az édesanyja dél körül telefonált hozzánk, arról beszélt valamit, hogy a cselédje lop. Amikor kiérkeztem, elnézést kérek, de magánkívül volt, és kiáltozott; a helyzet úgy festett, mintha senki sem törődne a háztartással. A seriff úgy gondolta, talán először önt kellene értesíteni, gondolom, megérti. Végére is Mr. Vogt közéleti személyiség, tudja, hogy van ez.

Marian megértette. Mr. Vogt ekkoriban St. Louis városának közmunkaügyi tanácsosa volt, és nem volt a párt vezetőinek kegyeiben.

– Tudomásom szerint még senki sem látta a házat – mondta a seriffhelyettes.

Marian alva találta az anyját. Két vénember még mindig az asztalnál ült, ebédre várva. Egy öregasszony kombinében ödöngött a hátsó kertben.

Marian fölhívta a férjét.

– Milyen gyakran ellenőrzik ezeket a helyeket? Nem szabad megtudniuk semmit... Nem tudom, vajon panaszt emeltek-e már valamelyik ápoltnak a rokonai, nem is hiszem, hogy ezeknek az embereknek egyáltalán van valakijük... Nem. Nehogy ki-

gyere! Néhány négerre lenne szükségem. Küldjél pár négert... és dr. Waterst! A többi az én gondom.

Az orvos egy fehérbe öltözött kórházi ápoló kíséretében meg is érkezett vagy háromnegyed óra múlva; nyomukban egy furgonban Marian szobalánya és öt más háztartási alkalmazott is befutott.

Amikor Francis hazaért az iskolából, Marian, az orvos és a kórházi ápoló mind bent voltak a nagymama szobájában. Francis hallotta, hogy a nagyanyja káromkodik. Amikor egy szanatóriumtól tolokocsin kigördítették a szobájából, üveges szemmel meredt maga elé, karjára ragtapasszal egy vattadarabot erősítettek. A protézise nélkül beesett arca idegennek tűnt. Marian karja is be volt kötözve – az anyja megharapta.

A nagymama elment az orvos kocsiján, a hátsó ülésre tették be, a kórházi ápoló is beült mellé. Francis figyelte, amint a kocsi elindult. Integetni kezdett, de a keze erőtlenül visszahullt.

Marian takarítócsapata tisztára súrolta és alaposan kiszellőztette a házat, példátlan nagymosást csinált, és meg is fürdette az öregeket. Marian együtt dolgozott velük, és személyesen felügyelt a hevenyészve elkészített ebéd kiosztásakor.

Francishez csak akkor szólt, ha meg kellett kérdeznie, mi hol található.

Amikor mindent elvégeztek, elküldte a takarítószemélyzetet, és fölhívta a megyei hatóságokat. Mrs. Dolarhyde-ot szélütés érte, magyarázta.

A szociális gondozók már a sötétben érkeztek egy iskolai busszal, hogy elszállítsák a gondozottakat. Francis azt hitte, őt is magukkal viszik. De róla szó sem esett.

Végül már csak Marian és Francis maradtak a házban. Marian az ebédlőasztalnál ült, a fejét a kezébe fogta. Francis kiment, és fölmászott a vadalmazfára.

Nagy sokára Marian behívta. Addigra egy kis bőröndbe már becsomagolta a gyerek ruháit.

– Velem kell jönnöd! – vetette oda neki, miközben a kocsihoz indult. – Szállj be! Ne rakd a lábad az ülésre!

Elhajtottak a Packardban, az üres tolókocsit ott hagyták az udvar közepén.

Nem tört ki botrány. A megyei hatóság közölte, roppant sajnálatos, ami Mrs. Dolarhyde-dal történt, mert nagyon rendesen vezette az otthont. Vogtékat nem érte szóbeszéd.

A nagymamát egy magán-idegklinikára szállították. Tizennégy esztendőbe telt, amíg Francis ismét hazamehetett hozzá a házba.

– Francis, ők a mostohatestvéreid, a húgaid és a fivéred – közölte vele az anyja. Vogtéknak könyvtárában történt a találkozás.

Ned Vogt tizenkét, Victoria tizenhárom, Margaret pedig kilencéves volt. Ned és Victoria összenéztek, Margaret a földre szegezte a tekintetét.

Francis a cselédlépcső fölött kapott szobát. A súlyos kudarcával végződött 1944. évi választás óta Vogtéknak nem tartottak külön szobalányt az emeleten.

Beírátták az általános iskolába, a Potter Gerardba; pár percnyi járásra volt a háztól, jó messzire az episzkopális egyház magániskolájától, ahová a többi gyerek járt.

Az első napokban a Vogt gyerekek nagy ívben elkerülték, de az első hét végén Ned és Victoria följöttek a cselédlépcsőn, hogy meglátogassák.

Francis hallotta, hogy percekig suttognak odakinn, mielőtt elfordult volna az ajtógomb. Amikor a két gyerek látta, hogy az ajtó be van reteszelve, nem kopogtattak.

– Nyisd ki az ajtót! – kiáltott Ned.

Francis ajtót nyitott. A két gyerek egyetlen szót sem szólt hozzá, miközben szemügyre vették Francis ruháit a szekrényben. Ned Vogt kihúzta a kis komód fiókját, és két ujjával kiemelte az ott talált tárgyakat: F. D. hímmzett monogramos születésnap zsebkendő-

ket, egy gitárkulcsot, egy orvosságos üvegcsébe zárt fényes sváb-bogarat, egy valaha elázott *Baseball Joe a Világkupán* című könyvet Howard R. Garistól és egy jobbulást kívánó levelezőlapot, amelyen az aláírás így szólt: „Osztálytársad, Sarah Hughes”.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte Ned.

– Egy kulcs.

– Mihez?

– Egy gitárhoz.

– Van gitárod?

– Nincs.

– Akkor meg minek? – érdeklődött Victoria.

– Apám használta.

– Nem értem, mit mondasz. Mit mondtál? Ismételd meg vele, Ned.

– Azt mondta, hogy az apjáé volt. – Ned befűjta az orrát az egyik zsebkendőbe, azután visszadobta a fiókba.

– Ma eljöttek a pónikért – közölte Victoria. Leült a keskeny ágyra. Ned is mellé ült, a hátát a falnak vetette, a lábát föl rakta a pokrócra.

– Nincs többé póni – mondta Ned. – Nincs többé nyaraló a tó mellett nyáron. És tudod, miért? Szólalj meg már, te kis rohadék!

– Apa sokat betegeskedik, és nem keres már annyi pénzt – magyarázta Victoria. – Megesik, hogy egész nap be sem megy az irodába.

– És tudod, mitől beteg, te kis rohadék? – kérdezte Ned.

– Nyisd már ki a szádat, hogy megértselek!

– A nagymama azt mondta, hogy részeges. Ezt megértetted?

– Beteg, mert undorodik a csúf pofádtól – jelentette ki Ned.

– És ezért nem szavaztak rá az emberek – tette hozzá Victoria.

– Menjetek ki! – mondta Francis. Amikor megfordult, hogy kinyissa az ajtót, Ned hátba rúgta. Francis megpróbálta mindkét kezével védeni a veséjét, ezzel megmentette az ujjait, mert Ned most gyomron rúgta.

– Ó, Ned! – kiáltotta Victoria. – Ó, Ned!

Ned a fülénél fogva megragadta Francist, és az öltözőasztal fölötti tükör elé cipelte.

– Ettől beteg! – kiáltotta, és beleverte Francis arcát a tükörbe.

– Ettől beteg! – Újabb ütés. A tükröt vér és takony mázolta össze. Végül Ned elengedte, és Francis leült a földre. Victoria tágra nyílt szemmel meredt rá, az alsó ajkába harapott. Ott hagyták a földön, és elmentek. Francis arca vérben és nyálban úszott. A szeme könnybe lábadt a fájdalomtól, de nem sírt.

28. fejezet

Chicagóban a zuhogó eső egész este ott dobol a Freddy Lounds nyitott sírja fölé feszített sátorponyván.

A mennydörgés bele-belehasít Will Graham lüktető fejébe, amikor az asztaltól botorkálva megindul az ágy felé, ahol az álom kígyó módra összetekeredve várja a párna alatt.

A St. Charles fölött magasodó vén házat körülfütyüli a szél, az épület pedig az ablakokat verdeső sziszegő eső és a mennydörgés dördülései közepette megismétli hosszú sóhaját.

A sötétben megnyikordul a lépcső. Mr. Dolarhyde lépked le rajta, kimonója minden lépéskor susogó hangot ad, a szeme kikerekedett, mert csak az előbb ébredt.

A haja nedves, gondosan fésült. Kefével sikálta a körmeit. Suhanva, lassan lépked, úgy összpontosít, mintha egy csurig telt csészét egyensúlyozna.

A vetítője mellett filmtekercs. Két téma. Sok filmtekercset a papírkosárba dobott, el akarja égetni őket. Csupán kettőt tartott meg; ezeket tucatnyi amatőr film közül válogatta ki, amelyeket az üzemben másolt le, és hazavitt megtekintésre.

Dolarhyde kényelmesen elhelyezkedik a hátradönthető székeben, mellette egy tálcán sajt és gyümölcs; felkészül a vetítésre.

Az első film egy július 4-i pikniken készült. Rokonszenves

család: három gyerek, az apa bikanyakú, vaskos ujjaival a savanyúságos edényben matat. És az anya.

A legjobban akkor látni, amikor szoftballt játszik a szomszédok gyerekeivel. Alig tizenöt másodpercig szerepel; szervál, azután szembefordul a dobóval meg a kamerával, a lábát szétveti, hogy bármelyik irányba nekilódulhasson, és amikor derékból előrehajlik, a melle meglendül a pulóver alatt. Bosszantó, hogy az egyik gyerek a kamera előtt lengeti az ütőjét. Az asszony egyik lábát a bázispontként szolgáló párnára helyezi, kifordított csípővel áll, összezárt lábán megfeszül az izom.

Dolarhyde újra meg újra szemügyre veszi az asszony körvonalaait. Láb a bázisponton, a medencéje előredől, a combizom megfeszül a farmerből sortra vágott nadrág alatt.

Ennél az utolsó képnél hosszabban megáll. Az asszony és a gyermekei. Piszkosak, fáradtak. Összeölelkeznek. A lábuk között egy kutya a farkát csóválva ugrál.

Iszonyú mennydörgés. A nagymama magas tálalószekrényében csilingelve koccannak össze a metszett üvegpoharak. Dolarhyde egy körtéért nyúl.

A második film többrészes. Címe: *Az új ház*; egy szétört malacpersely fölött ingmerezítő kartonon rakták ki egypennysek-ből e szavakat. Azzal kezdődik, hogy az apa a kertben leveszi az „Eladó” táblát. Magasra tartja, és zavart nevetéssel fordul szembe a kamerával. A zsebeit kifordítja.

Remegő, hosszú képsor az anyáról és három gyermekéről a kapuhoz felvezető rövid lépcsősoron. Szép ház. Vágás: az úszómedence. Egy kisgyerek, vizes haja a fejéhez tapad, a trambulinhoz evickél, nedves lábnyomokat hagyva maga mögött a csempén. Fejest ugrik a vízbe. Egy kiskutya a házaspár lánya felé úszik, fülét hátracsapja, az állát magasra emeli, felvillan a szeme fehérje.

Az anya a vízben, megkapaszkodik a lépcsőben, és egyenesen belenéz a felvevőgéphez. Göndör fekete haja csillog, akár a szörme, duzzadó mellének domborulata kirajzolódik nedves trikó-

ján, a lába hullámozni látszik a vízfelszín alatt, amint ollózó mozdulatokat tesz.

Éjszaka. Egy rosszul exponált képsor az úszómedence felől mutatja a kivilágított házat, a fények villóznak a vízben.

Bent a házban bolondozik a család. Mindenütt ládák és csomagolóanyag. Egy ósdi utazóláda, amelyet még nem raktároztak el a manzárdszobában.

Egy kislány a nagyanyja ruháit próbálja. Kerti ünnepélyeken viselt, malomkeréknyi kalap van a fején. Az apa a díványon ül. Úgy tűnik, kicsit becsípett. Most nyilván az apa veszi át a felvevőgépet. A kamera nem áll túl biztosan a kezében. Az anya kalapban a tükör előtt áll. A gyermekek körülötte ugrándoznak, a fiúk nevetve huzigálják a régi cicomákat. A kislány hűvösen méregeti az anyját, tűnődik, milyen lesz majdan ő maga.

Közelkép. Az anya megfordul, merev mosollyal, tarkójára tett kézzel pózol a felvevőgép előtt. Nagyon csinos. A nyakában egy kámea.

Dolarhyde kimerevíti a képet. Visszapörgeti a filmet. Az aszszony újra meg újra megfordul a tükör előtt, és mosolyog.

Dolarhyde szórakozottan megfogja a szoftballjátékos-filmet, és a papírkosárba dobja.

Leveszi a vetítőről a tekercset, és szemügyre veszi a dobozon a címkét: „Bob Sherman, Oklahoma, Tulsa, Star Route 7., 603-as postaláda.”

Kocsival ez sincs messze.

A tenyerén méregeti a filmet, azután ráborítja a másik tenyerét, mintha a tekercs parányi élőlény lenne, amely esetleg ereje végső megfeszítésével harcolni akarna az életéért. Úgy érzi, mintha szöcskeként ugrálna a két tenyere között.

Visszaemlékezik a görcsös kapkodásra a Leeds-házban, amikor kigyulladtak a fények. Leedsset még a reflektorok bekapcsolása előtt el kellett volna intéznie.

Ezúttal zökkenőmentesebben akar eljárni. Micsoda pompás dolog lesz bekúszni az alvók közé – közben jár a felvevőgép –, és

kis ideig melléjük bújni! Aztán a sötétben lesújtani rájuk, majd felülve boldogan összevizelné magát. Megteheti mindezt infravörös filmmel, tudja is, hol lehet beszerezni.

A vetítő még jár. Dolarhyde a tenyere között tartva a filmet csak ül, miközben a fényes, üres vetítővászon a lelki szemei előtt más képek suhannak el, odakinn pedig hosszan sóhajt a szél.

Semmi bosszúvágyat sem érez, csak Szeretetet, eltölti az eljövendő Dicsőség gondolata; elgyengülő, mind gyorsabban verő szívek, akár a néma csöndbe menekülő léptek dobogása.

Ő meg fölágaskodik. Fölágaskodik, eltölti a Szeretet, Shermanék pedig megnyílnak számára.

Egy pillanatra sem rémlik fel neki a múlt, csak az eljövendő Dicsőségre gondol. Eszébe sem jut az anyja háza. Az igazság az, hogy meglepően kevés és elmosódott az abból az időből származó emléke.

Már a húszas éveiben járt, amikor az anyja házához fűződő emlékei kiestek az emlékezetéből, csupán vékony réteget hagyva lelke felszínén.

Tudja, hogy alig egy hónapig élt ott. Nem emlékszik arra, hogy kilencéves korában azért távolították el a házból, mert fölakasztotta Victoria macskáját.

A megmaradt kevés kép közül az egyik maga a ház, kivilágított ablakokkal, ahogy a téli félhomályban az utcáról látta, amikor a Potter Gerard iskolából a másfél kilométerre lévő másik ház felé tartott, ahová koszt-kvartélyra beadták.

Emlékezett a Vogt-könyvtár szagára is, amikor az anyja fogadta, hogy átadja neki a szünidei holmiját. Nem emlékezett viszont már az emeleti ablakokból leselkedő arcokra, amikor kiment a házból, végig a fagyos járdán, és a hónalját szinte égették a gyakorlatias ajándékok, miközben sietve lépegetett hazafelé, egy olyan hely irányába, amely merőben elütött St. Louistól, és csak a lelkében élt.

Tizenegy esztendősen már rendkívül élénk volt a fantáziája, és amikor a benne élő Szeretet majd szétfeszítette, könnyi-

tett magán. Óvatosan vadászott kis háziállatokra, gondosan mérlegelve a következményeket. A kiskutyák és kismacskák olyan szelídek voltak, hogy könnyűszerrel zsákmányul estek. A hatóságok sohasem gyanakodtak rá, amikor a garázsok mélyén fölfedezték a döngölt padlóba szívódott, szánalmas kis vérfoltokat.

Negyvenkét éves korában minderre már nem emlékezett. És sohasem gondolt az anyja házában élő emberekre – az anyjára, a mostohahúgaira vagy a mostohafivérére.

Éjszaka néha megjelentek neki, egy hagymásas álom ragyogó töredékeiként. Megváltoztak és megnyúltak, az arcuk és a testük rikító papagájszínekben villódzott, úgy hajoltak fölé, mintha ajtatos pózt vettek volna fel.

Ha nagy néha úgy döntött, hogy fölidézi a múltat, sok kellemes emléket is előbányászott. Valamennyi a katonai szolgálattal volt kapcsolatos.

Tizenhét éves korában rajtakapták, amikor soha ki nem derített októl vezérelve, éppen bemászott egy nő házában az ablakán. Válaszút elé állították: besoroztatja magát, vagy bíróság elé állítják. A hadsereget választotta.

Az alapképzés után különleges iskolába küldték, ahol sötét-kamrás munkára képezték ki, majd San Antoniába helyezték, ahol a hadsereg Brooke Kórházában egészségügyi oktatófilmeken dolgozott.

A Brooke néhány sebésze fölfigyelt rá, és elhatározták, hogy plasztikai műtétet hajtanak végre az arcán.

Z-plasztikát végeztek az orrán: fülporcogót használtak az orr és a felső ajkak közötti, középen található, kiemelkedő bőrrész, a columella meghosszabbítására, az ajkán pedig Abbé-plasztikát alkalmaztak; az operáció olyan nagy érdeklődést keltett, hogy számos orvos jelent meg a műtőben.

A sebészek büszkéek voltak az eredményre. Dolarhyde azonban nem volt hajlandó tükörbe nézni, csak kibámult az ablakon.

A filmtár kartotékjai arról tanúskodtak, hogy Dolarhyde sok

filmet kölcsönzött ki – főleg különféle sérülésekkel foglalkozókat –, és egészen másnapig magánál tartotta ezeket.

1958-ban ismét besoroztatta magát; a második szolgálati ideje alatt fedezte fel magának Hongkongot. Mivel a koreai Szöulban állomásozott, ahol az ötvenes évek végén a hadseregnek a harmincnegyedik szélességi foknál túlra küldött kis felderítőgpei által készített filmeket hívta elő, két ízben is sikerült eljutnia szabadságra Hongkongba. Hongkong és Kaulung 1959 őszén bármilyen ízlést ki tudott elégíteni.

A nagymamát 1961-ben engedték ki a szanatóriumból; nap-hosszat a Thorazine által biztosított kábán békés állapotban élt. Dolarhyde két hónappal a rendes ideje előtt különlegesen súlyos családi körülményeire való hivatkozással leszerelését kérte; ezt engedélyezték is, ő pedig hazatért, hogy gondoskodjon a nagyanyjáról.

Az ő számára is békés időszak köszöntött be. Amikor megkapta az új állását a Gateway-nél, elég pénze volt ahhoz, hogy alkalmazzon egy asszonyt, aki egész nap a nagymama mellett lehetett. Éjszakánként Dolarhyde és nagyanyja kettesben ültek a szalonban, de egyetlen szót sem váltottak. Csak az öreg óra ketyegése és ütése törte meg a csendet.

Az anyját csak egyszer látta, a nagyanyja temetésén, 1970-ben. Keresztülnézett rajta, elnézett mellette, sárga szeme meg-hökkentően hasonlított az anyjára. Felőle akár idegen is lehetett volna.

Az anyját meglepte a megjelenése. Domború mellkasú, erőteljes testalkatú fiatalember, arcbőre azonos az anyjával, és takaros kis bajusz fedte az ajkát; anyja azt gyanította, hogy a hajából ültették át a szőröket.

A rá következő héten egy ízben fölívta telefonon, de csak annyit hallott, hogy valaki óvatosan leteszi a kagylót.

A nagymama halálát követő kilenc éven át Dolarhyde felhőtlenül élt, és nem is háborgatott senkit. A homloka tükörsima volt. Tudta, hogy vár. De nem tudta, hogy mire.

Egy jelentéktelen esemény, amilyen bárkivel előfordul, tudatta vele, hogy eljött az Idő: egy északra nyíló ablakban állt, valami filmet ellenőrzött, amikor a kézfejen észrevette, hogy öregszik. Úgy tűnt, mintha a filmet tartó keze egyszerre csak a semmiből jelent volna meg előtte, és az éles északi fényben észrevette, hogy a csontok meg az inak fölött megereszkedett a bőr, a kezét pedig gyíkpikkelyekhez hasonló, gyémánt alakú ráncok hálózják be.

Jobbra-balra forgatta a kezét a fényben, és egyszerre csak elborította a kelkáposzta és a párolódó paradicsom átható szaga. Megborzongott, pedig meleg volt a szobában. Aznap este a szokásosnál erőteljesebben edzett.

Dolarhyde a manzárdban lévő edzőtermében a kézi súlyzók és a súlyzópad mellett testmagasságú tükröt szereltetett fel. Ez volt az egyetlen tükör a házban; kedvére kigyönyörködhetette magát a testében, mert mindig álarcban kondizott.

Gondosan szemügyre vette magát, amikor az izmait megfeszítette. Negyvenéves korában sikerrel indulhatott volna a területi testépítő-bajnokságon. Mégis elégedetlen volt magával.

Még ugyanezen a héten akadt rá Blake festményére. Azon nyomban megragadta a képzeletét.

Nagy méretű, színes fényképfelvételen látta meg a *Time* magazinban; illusztráció volt egy cikkben, amely arról számolt be, hogy a londoni Tate-ben retrospektív kiállítás nyílt Blake műveiből. A Brooklyn Múzeum a londoni kiállításra elküldte *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő* című alkotást.

A *Time* kritikusa így írt: „A nyugati művészetben alig akad néhány olyan démoni kép, amely a szexuális energia ilyen lidérces feszültségét árasztaná...” Dolarhyde-nak nem kellett elolvasnia a cikket ahhoz, hogy maga is rádöbbenjen erre.

Napokig a tárcájában hordta az újságkivágást, azután késő éjszaka a sötétkamrában lefényképezte és fölnagyította. Munka

közben lázas izgalom fogta el. Az edzőteremben a tükör mellé állította a festményt, és mereven nézte, miközben megfeszítette az izmait. Csak akkor tudott aludni, ha kimerülésig edzett, utána pedig megtekintette az egészségügyi filmjeit, ami segítette a szexuális kielégülésben.

Kilencéves kora óta tudta, hogy alapján véve magányos, és mindig is az lesz – jöllehet az effajta következtetés jobban illett egy negyvenes férfihoz.

És most, amikor már a negyvenes éveit taposta, olyan csillogó, élénk és erőteljes képzelődések világába lépett, amelyek a gyermekkorra jellemzők. Egy lépéssel túljutott a Magány határán.

Abban a korszakban, amikor más férfiak először ismerik fel az elszigeteltségüket, és kezdenek el rettegni tőle, Dolarhyde megértette a magányát: magányos, mert Páratlan Jelenség. A megtérés vakbuzgalmával ismerte föl, hogy ha megfeszített erővel büzgölkodik, ha követi oly sokáig elfojtott természetes ösztöneit, és valódi sugalmazásokként – hiszen azok! – fejleszti őket, akkor Átlényegülhet.

A festményen nem látható a Sárkány arca, de Dolarhyde egyre inkább fölismerte, milyen is valójában.

A nappaliban az egészségügyi filmeket nézve, a súlyzózástól duzzadó izmokkal tágra nyitotta állkapcsát, és behelyezte a nagyanyja fogsorát. Nem illeszkedett eltorzult ínyéhez, állkapcsa rövid idő múltán begörcsölt. Ettől fogva valahányszor magára maradt, az állkapcsát erősítette, addig harapdált egy kemény gumitömböt, amíg az arcizmai úgy kidudorodtak, mintha diók lennének.

1979 őszén Francis Dolarhyde kivette a bankból megtakarított pénze java részét, majd három hónap szabadságot vett ki munkahelyén. Hongkongba utazott, és magával vitte a nagyanyja fogsorát is.

Visszatértekor a vörös hajú Eileen és a többi munkatársa is egyhangúlag megállapította, hogy a szabadság jót tett neki. Nyugodt volt. Észre sem vették, hogy most már sohasem használta

az alkalmazottak öltözőjét és zuhanyozóját – korábban sem járt oda gyakran.

A nagyanyja fogsora ismét visszakerült az ágya melletti éjjeli-szekrényen álló üvegbe. Saját új fogsorát az emeleten az íróasztalába zárta el.

Ha Eileen megpillantotta volna, amint a tükör előtt áll, szájában az új fogsorával, és az edzőterem vakító fényében ott csillog a testen az új tetoválás, bizonyára fölsikoltott volna. De csak egyszer.

Most már volt ideje; többé nem kellett sietnie. Övé volt az örökkévalóság. Ez öt hónappal azelőtt történt, hogy kiválasztotta Jacobiékat.

Jacobiék voltak az elsők, akik segítettek neki, a legelső, akik fölemelték Átlényegülésének Dicsőségébe. Jacobiék minden másnál jobbak voltak, jobbak bárminél, amit eddig az élete folyamán megismert.

Egészen addig, amíg rá nem talált Leedsékre.

Most pedig, amikor egyre nőtt az Ereje és a Dicsősége, Shermanék kerültek sorra, és várta az infravörös sugárzás sosem ismert meghittsége. Úgy érezte, páratlan élményben lesz része.

29. fejezet

Francis Dolarhyde-nak el kellett hagynia a saját birodalmát, a Gateway Filmlabort, hogy beszerezze, amire szüksége volt.

A Gateway üzem legnagyobb részlegének – az amatőr filmek kidolgozásának – a termelési főnöke volt, de az övén kívül a vállalatnak még négy részlege működött.

A hetvenes évek gazdasági pangása erősen kihatott az amatőrfilm-készítésre, ráadásul az amatőr videózók is mind nagyobb konkurenciát támasztottak. A Gateway kénytelen volt egyre újabb szolgáltatásokra berendezkedni.

A vállalat új részlegeket állított fel, például amelyek a filmet átvitték videoszalagra, azután légi felvételek alapján készített tér-

képeket nyomtattak, valamint vevőszolgálatot nyújtottak kisebb filmkészítő cégeknek.

1979-ben égből pottyant ajándék hullott a Gateway ölébe. A hadügyminisztériummal és az energiaügyi minisztériummal együtt a vállalat arra szerződött, hogy új emulziókat fejleszt és próbál ki az infravörös fényképezés számára.

Az energiaügyi minisztériumnak érzékeny infravörös filmre volt szüksége a hőszigeteléssel kapcsolatos kutatásai számára. A hadügyminisztériumnak szintén szüksége volt ilyen filmekre az éjszakai felderítő repülésekhez.

A Gateway 1979 végén felvásárolta a szomszédos kis Baeder Vegyiművet, és ott indította be az új programját.

Dolarhyde ebédidőben átsétált a Baederbe, a vakítóan kék ég alatt lépkedve óvatosan kikerülte az aszfalton csillogó tócsákat. Lounds haláláról értesülve fényes jókedvre derült.

Úgy tűnt, hogy a Baederben mindenki ebédelni ment. Egy előcsarnok-labirintus végében talált rá a keresett ajtóra. Az ajtó melletti táblán ez a felirat állt: „Infravörös fényre érzékeny anyagok. TILOS a vörös fény! TILOS a dohányzás! TILOS a szeszes ital fogyasztása!” A tábla fölött égett a piros jelzőlámpa.

Dolarhyde megnyomott egy gombot, mire a jelzőfény egy pillanat múlva átváltott zöldre. Belépett a fényzsilipbe, és kopogtatott a belső ajtón.

– Tessék! – szólalt meg odabenn egy női hang.

A koromsötétből hűvösség áradt felé. Vízcsobogás, a D-76-os előhívó ismerős szaga, amibe leheletnyi kölni illata keveredett.

– Francis Dolarhyde vagyok. A szárító ügyében jöttem.

– Remek. Ne haragudjon, de tele van a szám. Éppen az ebédemet fejezem be.

Hallotta, hogy valaki csomagolópapírt gyűr össze, majd a szemétkosárba dobja.

– Tulajdonképpen Ferguson kérte a szárítót – folytatta a hang a sötétből. – Ő most szabadságon van, de tudom, hová kell. Van szárítójuk a Gatewayben?

– Kettő is van nálam. Az egyik nagyobb. Ferguson nem említette, mennyi helye van a berendezés számára. – Dolarhyde hetekkel ezelőtt látott egy feljegyzést a szárítóügyről.

– Megmutatom magának, ha nem bánja, hogy várnia kell egy kicsit.

– Semmi baj.

– Döljön háttal az ajtónak – a női hang most a gyakorlott előadó hanghordozására váltott át –, lépjen előre hármat, amíg csempét nem érez a lába alatt, akkor közvetlenül balra egy zsámolyt talál.

Dolarhyde megtalálta. Most már közvetlenül a nő mellett állt. Hallotta a laboratóriumi köténye suhogását.

– Köszönöm, hogy eljött ide – mondta a nő. A hangja tisztán, kicsit fémesen csengett. – Ugye maga a nagy épületben a feldolgozási részleg vezetője?

– Ühüm.

– Maga az a Mr. D., aki villámokat szór, ha az igényléseket rosszul töltik ki?

– Az vagyok.

– Reba McClane a nevem. Remélem, most semmi baj sincs ideát.

– Már nem én foglalkozom ezekkel a dolgokkal. Csak arról van szó, hogy én terveztem meg a sötétkamra építését, amikor megvásároltuk ezt a céget. Hat hónapja nem jártam itt. – Saját mértékével mérve hosszú szöveg volt ez; könnyebben esett neki, ha a sötétben beszélhetett.

– Még egy pillanat, akkor világosságot gyújtok. Szüksége van mérőszalagra?

– Hoztam magammal.

Dolarhyde kifejezetten élvezte, hogy a sötétben ülő nővel beszélhet. Hallotta, amint a kistáskájában kotorászik, azután púderdoboz kattánása hallatszott.

Sajnálta, amikor csengett az időjelző.

– Hát meglepnénk. Berakom ezt az anyagot a fekete dobozba – jelentette ki a nő.

Dolarhyde hűvös fuvallatot érzett, hallotta, hogy egy szekrény bezárul a gumizott zsanérokon, végül egy vákuumzár szíróhangja jutott el hozzá. Egy kis léglökés, majd a mellette elhaladó nő kölnijének az illata.

Dolarhyde az orra alá nyomta öklének bütykeit, gondolkodó arckifejezést öltött, és várta, hogy kigyulladjon a fény.

Egyszerre csak világos lett. A nő az ajtónál állt, és nagyjából az ő irányába fordulva mosolygott. Csukott szemhéja mögött a szeme aprókat, szinte véletlenszerűen mozgott.

Dolarhyde megpillantotta a sarokba támasztott fehér botját. Elvette a kezét az arca elől, és elmosolyodott.

– Megkínálna egy szilvával? – kérdezte. A hosszú asztalon, amelynél korábban a nő ült, szilvák heverték.

– Hát persze, nagyon finom.

Reba McClane harminc év körüli lehetett, csinos arcának világosan kirajzolódó, erős csontok kölcsönöztek határozottságot. Orrnyergén pici, csillag alakú heg virított. A haja búzaszőke és rózsaarany vegyüléke volt, apródfrizurája kissé régimódinak tűnt, arcán és kézfejen a napozás nyomán kedves szeplők jelentek meg. A sötétkamra csempéje és rozsdamentes acélja közepette olyannak tűnt, mint a fényes napsugár.

Dolarhyde gátlástalanul szemügyre vehette a nőt. A tekintete oly akadálytalanul tapogathatta végig, mintha levegő lett volna. A nő nem háríthatta el a pillantásait.

Dolarhyde gyakran meleg pontokat, tűszúrásokat érzett a bőrén, ha nővel beszélt. Ezek a pontok mindig ott jelentkeztek, ahová – úgy vélte – a nő éppen nézett. Még ha egy asszony éppen nem is rá nézett, Dolarhyde akkor is azt gyanította, hogy valahol látja a tükörképét. Nagyon tudatosan mindenkor érezte a fényvisszaverő felületeket, és úgy ismerte a visszaverődési szögeket, ahogyan egy mélyvízi cápa érzékeli a zátonyokat.

Most azonban hűvös maradt a bőre. A nő bőre szeplős volt, a nyakán és a csuklója belsején gyöngyszínű.

– Megmutatom magának a szobát, ahová Ferguson be akarja állítani a szárítót – mondta. – Ott elvégezheti a mérést.

Megmérték a helyiséget.

– Most pedig egy szívességet kérnék – szólalt meg Dolarhyde.

– Rendben van, tessék.

– Szükségem lenne némi infravörös filmre. Érzékeny, nagyon érzékeny filmre, úgy ezer nanométeresre.

– Hűtőszekrényben kell tartania, felvétel után pedig ismét vissza kell tennie a hidegre.

– Tudom.

– Ha elmondaná, milyen körülmények között akar dolgozni vele, akkor talán én...

– Körülbelül két és fél méterről készítem a felvételt, a fényforrásokra két Wratten-szűrőt teszek. – Túlságosan is úgy hangzott, mintha valamiféle ellenőrző berendezésről lenne szó. – Az állatkertben – tette hozzá. – A *sötétség világában* lesz a címe. Az éjszakai állatokat akarják filmezni.

– Hát azok valóban kísértetiesek lehetnek, ha nem alkalmas a kereskedelmi forgalomban lévő infravörös film.

– Ühüm.

– Biztos vagyok benne, hogy eleget tudunk tenni a kérésének. De azért van itt valami. Tudja, ugye, hogy sok anyagunk a hadügyminisztériumi szerződés keretébe tartozik. Amit innen kivisz, arról elismervényt kell adni.

– Helyes.

– Mikor lesz szüksége rá?

– Huszadika körül. Semmiképpen sem később.

– Talán említenem sem kell, minél érzékenyebb, annál nehezebb bánni vele. Hűtőkészülékekbe, szárazjégbe meg más ilyesfélékbe kell nyúlkálnia. Négy óra körül ellenőriznek majd néhány mintát, ha van kedve, nézze meg. Kiválaszthatja a legenyhébb emulziót, azzal azt tesz, amit csak akar.

– Eljövök.

Dolarhyde távozása után Reba McClane megszámolta a szilvákat. Csak egy hiányzott.

Fura ember ez a Mr. Dolarhyde. Amikor Reba meggyújtotta a villanyt, nem érzett semmiféle kínos szünetet, a hangjából sem csendült ki részvét. Talán már tudta, hogy ő vak. De még jobb is, hogy ügyet sem vetett rá.

Üdítő újdonság lenne.

30. fejezet

Chicagóban megkezdődött Freddy Lounds temetése. A nagy gonddal összeállított szertartás költségeit a *The National Tattler* fedezte; a rendezők mindent megtettek, hogy a temetést már csütörtökön, a Lounds halálát követő napon megtartsák. Ez esetben ugyanis az ott készült felvételek már megjelenhetnének a *Tattler* csütörtök esti számában.

A szertartás hosszasan elhúzódott a kápolnában és a sírnál is.

Egy, a rádióból közismert prédikátor véget nem érő, émelyítően túlzó dicshimnuszokat zengett Freddyről.

Graham leküzdötte az undorát, és megpróbálta figyelni a tömeget.

A fizetett kórus alaposan megdolgozott a pénzéért a sír mellett, miközben a *Tattler* fényképészei motoros felvevőgépeiket zümöggették. Két tévéstáb is jelen volt, a sírra szegeztek csúszó-mászó, leselkedő kamerákat. Sajtóigazolványos rendőri fényképészek a tömeget fényképezték.

Graham fölismerte a chicagói gyilkossági csoport több civil ruhás nyomozóját. Egyedül ezek voltak ismerős arcok a tömegben.

És ott volt a Wendy City gazdája, Lounds barátnője, Wendy is. A ravatalozóban ült, közvetlenül a koporsó mellett. Graham alig ismert rá. Szőke haját szoros kontyba fogta össze, és méretre szabott fekete kosztüm volt rajta.

Az utolsó zsoltár felcsendülésekor fölállt, imbolyogva előre-lépett, letérdelt, fejét a koporsóra hajtotta, és miközben villantak a vakuk, a karjával a krizantémokkal borított szemfedelelel ölelte.

A tömeg szinte néma csöndben indult a szivacsos fűvön át a temető kapuja felé.

Graham Wendy mellett lépkedett. A magas vaskerítés dárdái között a meg nem hívott tömege meredt rájuk.

– Jól van? – kérdezte Graham.

A sírkövek közé érve megálltak. A lány szeme száraz, a pillantása hűvös volt.

– Jobban, mint maga – felelte. – Berúgott, igaz?

– Hát igen. Szemmel tartja magát valaki?

– A körzeti rendőrség odaküldött hozzám pár embert. A klubban civilben ülnek. Nagyon megy most az üzlet. A szokásosnál több a fura figura.

– Sajnálom, hogy így történt. Maga... tényleg remekül viselkedett a kórházban. Csodáltam érte.

Wendy bólintott.

– Freddy rendes pasas volt. Nem érdemelte meg, hogy ilyen szörnyű véget érjen. Köszönöm, hogy bevitt a szobába. – A távolba nézett, hunyorgott, gondolkodott valamin, a szemfesték kőporként tapadt a szemhéjára. Szembefordult Grahammal. – Ide figyeljen, a *Tattler* ad nekem valami pénzt, ezt úgyis kitalálta, igaz? Egy interjúért meg a sír melletti térdre borulásért. Nem hiszem, hogy Freddy haragudna érte.

– Dühös lenne, ha elszalasztaná az alkalmat.

– Én is így gondoltam. Ócska trógerék, de fizetnek. Az igazság az, hogy megpróbáltak rávenni, hogy mondjam azt, véleményem szerint maga tudatosan szabadította rá ezt a szörnyeteget Freddyre azzal, hogy haverkodott vele azon a képen. Ezt nem mondtam. Ha azt írják, hogy én mondtam, az csak rizsa.

Graham egyetlen szót sem szólt, miközben Wendy az arcát fürkészte.

– Lehet, hogy maga nem szívelte, de mit számít ez. Ha sejtet-

te volna, hogy ez megtörténhet, akkor nem hagyta volna futni a Csorbát, igaz?

– Így van, Wendy, kikészítettem volna.

– Egyáltalán, tudnak valamit róla? Ezek a pasasok mindenfélét fecsegnek, csak ennyit tudok.

– Nem sok adatunk van róla. A labor kimutatott pár dolgot, ezeket a nyomokat próbáljuk követni. Tiszta ügy volt, a pasas meg szerencsés.

– Hát maga?

– Micsoda?

– Szerencsés?

– Nagy néha.

– Freddynek sohasem volt szerencséje. Azt mondta nekem, nagy pénzt fog bezsebelni ebből az ügyből. Bombaüzletekről álmodozott.

– Valószínűleg így is történt volna.

– Ide figyeljen, Graham, tudja, ha valaha is úgy érzi, inna egyet, nálam megetheti.

– Kösz.

– De az utcán maradjon józan.

– Persze, persze.

Két rendőr utat nyitott Wendynek a kapun kívül tolongó kíváncsiak tömegében. Az egyik bámészkodó „A Csorba fogú csak egy egyéjszakás kaland” feliratú trikót viselt. Wendy után füttyentett. A mellette álló nő pofon vágta.

Egy tagbaszakadt rendőr benyomakodott Wendy mellé a 280ZX jelzésű kocsiba, és a nő már indított is. Egy másik rendőr jelölés nélküli kocsiban követte.

Chicago úgy búzlott a hőségben ezen a délutánon, akár egy besült rakéta.

Graham magányosnak érezte magát, és azt is tudta, miért: a temetések gyakran fölébresztik az ember szexuális vágyát – dacolni a halállal.

A szél megzizegettette a lába melletti koszorút. Egy gyötrelmes

pillanatra eszébe jutottak a tengeri szélben susogó pálmalevelek. Szenvedélyes vágyat érzett, hogy hazamenjen, de tudta, hogy nem teszi meg, nem teheti meg, amíg a Sárkány életben van.

31. fejezet

A Baeder Vegyiműveknek kicsiny vetítőterme volt – öt sor öszszecsukható szék, közöttük egy folyosó.

Dolarhyde késve érkezett. Megállt a bejárat mellett, a karját keresztbe fonta a mellén, miközben szűrke meg színes lapokat és különféleképpen megvilágított kockákat vetítettek, amelyeket különböző infravörös emulziókra vettek fel.

A jelenléte zavarta Dandridge-et, a vetítésért felelős fiatalembert. Dolarhyde a munkahelyén tekintélyt parancsoló jelenség volt. A szomszédos anyavállalat elismert sötétkamra-szakértője, és mindenki tudta róla, hogy maximalista.

Dandridge hónapok óta nem kérte ki a véleményét; ez a kicsinyes vetélkedés akkor kezdődött közöttük, amikor a Gateway megvásárolta a Baeder Vegyiműveket.

– Reba, mondja el nekünk a... nyolcas minta előhívó folyadékanak az összetételét – mondta Dandridge.

Reba McClane a sor végén ült, ölében jegyzetblokk hevert. Az ujjaival a blokkot tapogatta a félhomályban, és hangosan ismertette az előhívás eljárását: a vegyszereket, a hőmérsékletet, az előhívási időt és a filmezés előtti meg utáni tárolási eljárást.

Az infravörös-érzékeny filmet teljes sötétségben kell előhívni. Ő maga végzett minden sötétkamrai műveletet, a számos mintát érintési kód alapján rendezte, és folyamatosan feljegyzéseket készített a sötétben. Nyilvánvaló volt, milyen értékes munkatársnak tekinti őt a Baeder.

A vetítés elhúzódott a munkaidőn túlra.

Reba McClane ülve maradt még akkor is, amikor a többiek kisorjáztak a vetítőből. Dolarhyde óvatos léptekkel közelített

hozzá. Amíg mások is jelen voltak a teremben, távolságot tartva szólt hozzá: Nem akarta, hogy a lány úgy érezze, figyelik.

– Már azt hittem, hogy nem ér ide – mondta Reba.

– Elromlott egy gép. Ezért késtem.

Kigyulladtak a fények, Dolarhyde, aki a lány előtt állt, látta a választékánál a fehér fejbőrét.

– Látta az 1000 Celsius-fokos mintát?

– Láttam.

– Állítólag jónak nézett ki. Sokkal könnyebb dolgozni vele, mint az 1200-as sorozattal. Gondolja, hogy megfelel?

– Megfelel.

Rebánál ott volt a táskája és a könnyű esőköpenye. Dolarhyde hátralépett, amint a lány a fehér botjával tapogatózva kifelé haladt a sorok közötti átjárón. Láthatóan nem várt semmiféle segítséget. Dolarhyde nem is ajánlotta fel, hogy segít neki.

Dandridge nézett be a terembe.

– Reba, drágám, Marciának el kellett repülnie. Elboldogulsz? A lány arcába szökött a vér.

– Nagyon jól elboldogulok, köszönöm, Danny.

– Elvittelek volna kocsin, drágám, de már így is elkésem. Mondja csak, Mr. Dolarhyde, ha nem okozna túl nagy fáradságot, nem tenné meg...

– Danny, hazatalálok. – Reba szava elakadt haragiában. Mivel az arckifejezés apró rezzenéseit nem ismerhette, továbbra is barátságos maradt az arca. De az arcszínén nem tudott uralkodni.

Dolarhyde, aki hüvös, sárga szemét le sem vette róla, tökéletesen megértette, mitől lobbant fel a haragja. Tudta, hogy Dandridge langyos rokonszenve úgy érte a lányt, mintha arcul köpték volna.

– Majd én hazaviszem – szólalt még kissé elkésve.

– Ne fáradjon, de azért köszönöm. – Reba gondolt rá, hogy a férfi felajánlhatná a kocsiját, és el is határozta, hogy elfogadná a meghívást. De senkit sem akart erre kényszeríteni. A fenébe Dandridge-dzsel, a fenébe az esetlenségével; majd azzal az átko-

zott busszal megy, hogy a fene essen bele! A zsebében ott volt a jegy ára, ismerte az utat, és bárhová el tud menni, ahová csak akar, de a jó fene essen bele!

Hosszú ideig bent maradt a női mosdóban, amíg úgy gondolta, a többiek már eltávoztak az épületből. A kapus engedte ki.

A parkolót kettészelő csík szélét követte a buszmegállóig; az esőköpenyét átyetette a vállán, a botjával tapogatta a szegély szélét, kitapintva a tócsák enyhe ellenállását, amikor a pálca átsuhogott rajtuk.

Dolarhyde a furgonjából figyelte. Az érzelmei megzavarták, nappal veszedelmesnek bizonyulhattak.

A lebukó nap fényében a szélvédők; a tócsák és a magasan kifeszített vezetékek egy pillanatilag felszabdalták a napsugarakat, mintha ollók lennének.

Reba fehér botja megnyugvással töltötte el. Elsöpörte az ollószárak csillogását, elsöpörte az ollókat; a lány ártalmatlanságának az emléke megnyugtatta. Beindította a motort.

Reba McClane meghallotta, hogy egy kocsi követi. Már mellé is ért.

– Köszönöm, hogy megvárt. – Bólintott, elmosolyodott, és tovább tapogatózott előre.

– Jöjjön, elviszem.

– Köszönöm, de mindig busszal megyek.

– Dandridge egy ostoba bolond. Jöjjön velem... – *Mit is kell ilyenkor mondani?* – Az én kedvemért.

Reba megállt. Hallotta, hogy a férfi kiszáll a kocsiból.

Az emberek általában a felkarjánál fogták meg, mert nem tudták, mitévők legyenek. A vakok nem szeretik, ha valaki a deltaizmuikat erősen megmarkolva megzavarja az egyensúlyukat. Az olyan kínos a számukra, mintha másnak imbolygó mérlegen kellene egyensúlyoznia. És akárcsak bárki más, nem szívelik, ha előre felé nyomják őket.

Dolarhyde hozzá sem ért. Egy pillanatnyi csönd után a lány szólalt meg:

– Jobb, ha én fogom a maga karját.

Nagy tapasztalatra tett szert a felkarokat illetően, de Dolarhyde-é meglepte. Kemény volt, mint egy tölgyfa korlát.

A lánynak fogalma sem lehetett róla, hogy a férfinak minden bátorságát össze kellett szednie, hogy eltűrje az érintését.

A furgont tágasnak és magasnak érezte. Más visszhangok és rezonálások vették körül, mint egy közönséges személygépkocsiban; megkapaszkodott a mély kagylóülés szélében, amíg Dolarhyde becsatolta a biztonsági övet. A rézsútos vállsúly nyomta az egyik mellét. Addig igazgatta, amíg a szíj a két melle közé csúszott.

Az úton keveset beszéltek. Amikor Dolarhyde-nak meg kellett állnia, mert a lámpa pirosat jelzett, maradt ideje, hogy szemügyre vegye a lányt.

A Washingtoni Egyetem közelében, egy csendes utcában, egy ikerház bal oldali lakásában lakott.

– Jöjjön be, megkínálom egy itallal.

Dolarhyde eddigi életében összesen sem járt egy tucat idegen lakásban. Az elmúlt tíz esztendőben négy lakásban volt: a sajátjában, egyszer rövid ideig Eileenében, Leedsékében és Jacobiékében. Más emberek házaait valamiféle egzotikumnak tekintette.

Reba érezte a kocsi rugózását, hogy Dolarhyde kiszáll. Kinyílt a kocsi felé eső ajtaja. Nagyot kellett lépnie lefelé a kocsiból. Kissé a férfinak ütődött. Olyan érzés volt, mintha egy fának ment volna neki. Sokkal súlyosabb, tömörebb volt, mint amilyennek a hangja és a léptei alapján képzelte. Tömör, de könnyed léptű. Valaha Denverben ismert egy hátvédet a Broncóból, aki eljött, hogy néhány vak gyerekkel filmezzon a United Waynek.

Mihelyt belépett a bejárati ajtón, Reba McClane nyomban a sarokba támasztotta a botját, és egyszerűen fölszabadult. Erőfeszítés nélkül mozgott, bekapcsolta a zenét, fölakasztotta a kabátját.

Dolarhyde-nak valósággal bizonygatnia kellett önmagának, hogy a lány vak. Izgalomba jött attól, hogy valakinek az otthonában tartózkodik.

- Mit szólna egy gin-tonikhoz?
- A tonik is megteszi.
- Inkább gyümölcslevet inná?
- Tonikot.
- Szóval maga nem iszik?
- Nem.
- Jöjjön ki a konyhába. - Reba kinyitotta a hűtőszekrényt.
- Mit szólna... - gyors leltározást végzett a kezével - egy kis pitéhez? Pekándió, igazi ízbomba.

- Remek.

A lány egy egész pítét vett ki a hűtőszekrényből, és a tálalóra tette.

Egyenesen, lefelé tartott kézzel, az ujjait szétterpesztve tapogatta végig a piteforma éleit, amíg az edény kerülete el nem árulta neki, hogy a középső ujjai kilenc és három óránál járnak. Ezután összeérintette a hüvelykujjai hegyét, leeresztette őket a pite felületére, hogy megállapítsa, pontosan hol lehet a középpontja. Ezt egy fogpiszkálással jelölte meg.

Dolarhyde megkísérelt beszélgetést kezdeményezni, nehogy a lány megérezze kíváncsi pillantását.

- Mióta dolgozik a Baedernél? - Ebben a mondatban nem akadt egyetlen sz hang sem.

- Három hónapja. Nem is tudta?

- Csak a legfontosabbakat közlik velem.

Reba elmosolyodott.

- Valószínűleg rátaposott néhány ember tyúkszemére, amikor megtervezte a sötétkamrákat. De higgye el, a technikusok nagyon becsülik emiatt. A csővezetékek működnek, és rengeteg a kivezető nyílás meg a lefolyó. Ahol csak szükség van rá, ott van a kétszázhusz voltos konnektor.

A bal keze középső ujját ráhelyezte a fogpiszkálóra, a hüvelykujját pedig a forma szélére, azután a kést a bal keze mutatóujjával vezetve, vékony szelet pítét vágott a férfinak.

Dolarhyde figyelte, hogyan kezeli az éles kést. Sajátos érzés,

ha az ember kedve szerint szemügyre vehet szemből egy nőt. Vajon társaságban hányszor fordult elő, hogy akkor nézhessen meg valakit, amikor kedve tartotta?

Reba jókora gin-tonikot töltött magának, azután bementek a nappaliba. A kezével végigsimított egy földön álló lámpán, és nem érezvén hőt, meggyújtotta.

Dolarhyde három harapással végzett a pitével. Mereven ült a díványon, simán hátrafésült haja megcsillant a lámpa fényében, erős kezét a térdén nyugtatta.

Reba a fejét a fotelja háttámlájára hajtotta, a lábát pedig föl rakta egy lábtartóra.

- Mikor veszik fel a filmet az állatkertben?

- Talán a jövő héten. - Dolarhyde most már örült, hogy föl hívta az állatkertet, és följánlotta nekik az infravörös filmet; Dandridge esetleg ellenőrizheti a dolgot.

- Remek állatkert. A nővéremmel és az unokahúgommal egyszer elmentem oda, amikor eljöttek, hogy segítsenek beköltözni ide. Tudja, nekik van ott ismeretségük. Megölelhettem a lámát. Pompás érzés volt, de uramisten, az illata... Azt hittem, hogy egészen hazáig követ egy láma; csak akkor szabadultam meg a szagtól, amikor átöltöztem.

Szóval ez az, amit társalgásnak neveznek. Neki is mondania kell valamit, vagy el kell mennie.

- Hogyan került a Baederhez?

- Hirdették a denveri Reiker Intézetben, ahol dolgoztam. Egy nap ellenőriztem a hirdetménytáblát, és véletlenül ráakadtam erre az állásra. Voltaképpen az történt, hogy a Baedernek korszerűsítienie kellett a foglalkoztatási politikáját, hogy megtarthassa a katonai megrendeléseit. Összesen nyolc szabad helyük volt, és sikerült ezekre hat nőt is felvenniük, két feketét, két indiánt, egy végtagbénulásos távol-keletit és engem. Láthatja, valamennyien legalább két alkategóriába vagyunk sorolhatók.

- Maga jól bevált a Baedernél.

- A többiek is. A Baeder semmit sem ad ingyen.

– És azelőtt? – Dolarhyde verejtékezni kezdett. Nehéz dolog a társalgás. De azért remek dolog, hogy nézheti a nőt. Jó lába van. Az egyik bokáját megvágta, amikor leborotválta a szőrt. Dolarhyde a karján érezte a nő ernyedt lábának elképzelt súlyát.

– Miután elvégeztem az iskoláimat, tíz éven át frissen megvakultakat oktattam a Reiker Intézetben. Ez az első munkahelyem idekinn.

– Idekinn?

– Idekinn, a nagyvilágban. A Reikerben valójában el voltunk szigetelve. Úgy értem, arra képeztünk ki embereket, hogy a látók világában éljenek, pedig mi magunk sem éltünk ott. Túl sokat voltunk egymás között. Úgy gondoltam, otthagynom az intézetet, és kicsit megpróbálkozom idekinn. Tulajdonképpen beszédterápiát akartam tanulni, beszéd- és hallássérült gyermekeket oktatni. Azt hiszem, előbb-utóbb valóban megpróbálkozom ezzel. – Kiitta a poharát. – Figyeljen csak! Van itt nekem egy pár Mrs. Paul-féle rákfásírtom. Finom ám. Nem kellett volna először édességgel kínálnom. Kér belőlük?

– Ühüm.

– Tud főzni?

– Ühüm.

A nő homlokán parányi ránc jelent meg. Kiment a konyhába.

– Lenne kedve egy kávéhoz? – kiáltott be.

– Aha.

Reba az italáruk áráról kezdett fecsegni, de nem kapott választ. Visszajött a nappaliba, leült a díványra, a térdére könyökölt.

– Beszélgezzünk el egy kicsit, és tisztázzuk a dolgokat, rendben? Csönd.

– Egy ideje már nem szól egy szót sem. Tulajdonképpen azóta nem mondott semmit, amióta megemlítettem a beszédterápiát. – A hangja barátságosan, de határozottan csengett. Az együttérzésnek még az írmagját sem lehetett felfedezni benne. – Nagyon jól értem magát, mert kitűnően beszél, én meg odafi-

gyelek arra, amit mond. Az emberek általában nem figyelnek. Mindig azt kérdezik tőlem: Tessék? Tessék? Ha nem akar beszélni, rendben van. De remélem, hogy fog beszélni. Mert igenis tud beszélni, engem meg érdekel a mondanivalója.

– Mmm. Ez jó – szólalt meg halkan Dolarhyde. A formás kis szónoklat láthatóan nagyon fontos volt Reba számára. Vajon meghívást jelent számára a kétfős klubba, jómaga és a béna kínai lány mellé? Eltűnődött azon, mi lehet az ő második kategóriája.

Reba következő mondatát hallva Dolarhyde nem akart hinni a fülének.

– Megérinthetem az arcát? Szeretném tudni, mosolyog-e vagy fanyalog. Sanyarú-e. Szeretném tudni, elhallgassak-e egyszerűen, vagy sem.

Reba fölemelt kézzel várakozott.

Vajon mihez kezdene, ha leharapnám az ujjait? – tépelődött magában Dolarhyde. Még a természetes fogaival is olyan könnyedén megethetné, mintha kiflibe harapna. Ha a sarkát a földnek feszítené, teljes súllyal hátrahajolna a díványon, és mindkét kézzel átfogná Reba csuklóját, a lánynak esélye sem lenne, hogy időben elhúzódjon tőle. *Reccs-ropp, reccs-ropp*, talán meghagyhatná a hüvelykjét. Hogy mérícskélhesse a pitét.

A hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta a nő csuklóját, azután formás, kidolgozott karját a fény felé fordította. Sok apró heget látott rajta, több friss vágást és horzsolást is. A kézfejen egy sima heg feltehetően égéstől származhatott.

Túl közel vagyok a házamhoz. Túlságosan a kezdetén tartok még az Átlényegülésnek. És nem nézhetném többé.

Ha ezt az elképesztő dolgot kéri, semmi személyes dolgot nem tudhat rólam. Nem pletykás.

– Higgye el nekem, hogy mosolygok – mondta. Semmi baj nem volt az s-sel. És valóban, valami mosolyféle jelent meg az arcán, amittől kivillantak protézisének formás fogai.

A nő öle fölött tartotta a csuklóját, azután elengedte. Reba keze

lehanyaglott a csípője mellé, félig összezárult az ökle, az ujjai úgy siklottak a szöveten, mintha elkapta volna valakiről a tekintetét.

- Azt hiszem, elkészült a kávé – szólalt meg.
- Megyek. – Indulnia kellett. Haza, hogy megkönnyebbüljön. Reba bólintott.
- Megsértettem, nem állt szándékomban.
- Nem.

Reba ülve maradt a díványon, figyelt, hogy megbizonyosodjon róla, vajon a zár becsapódik-e a távozó mögött.

Reba McClane újabb gin-tonikot készített magának. Segovia-lemezt tett fel a lemezjátszóra, és összekuporodott a díványon. Dolarhyde meleg mélyedést hagyott a párnákban. A nyomai ott maradtak a levegőben is: cipőpaszta, új bőrv, kellemes arcszész illata.

Hallatlanul zárkózott férfi. Alig néhány megjegyzést hallott róla a hivatalban. „Az a rohadt Dolarhyde”, mondta egyszer Dandridge valamelyik talpnyalójának.

Reba nagyon fontosnak tartotta a magánélet szentségét. Gyermekkorában, amikor a szeme világa elvesztése után meg kellett tanulnia, miként álljon meg a saját lábán, egyáltalán semmi magánélete nem volt.

Most pedig nyilvános helyen sohasem lehetett bizonyos felőle, nem figyelik-e. Így azután Francis Dolarhyde zárkózottságát rokonszenvesnek találta. Egy csipetnyi együttérzést sem tapasztalt a részéről, és ez jó dolog volt.

Mint ahogy a gin is az.

A Segovia-lemez egyszerre csak tolakodónak tűnt. Föltette a bálnak énekét tartalmazó lemezét.

Három nehéz hónap egy új városban. Meg kellett küzdenie a téllal, kitapogatni a hóban a járdaszegélyeket. A nyúlánk, bátor Reba McClane elítélte az önsajnálatot. Hallani sem akart róla. Tudatában volt annak, hogy a lelke mélyén ott van benne a nyomorék dühe, és mivel nem tudott tőle szabadulni, a szolgálatába állította, hajtóerőként használta az önállósága elnyeréséhez, erő-

sítve az eltökéltségét, hogy amit csak lehet, kicsikar minden egyes naphól.

A maga módján kemény ember volt. Tudta, hogy a természetes igazságosságba vetett hit nem egyéb lidércfénynél; ezzel tökéletesen tisztában volt. Bármit tegyen is, ugyanúgy fogja végezni, mint mindenki más: a hátán fekve, orrában egy gumicsővel, és azon töpreng majd: „Hát ennyi az egész?”

Tudta, hogy soha többé nem lát világosságot, de azért vannak dolgok, amelyeket megszerezhet. Vannak dolgok, amiket élvezhet. Örömet lelte abban, hogy segíthette azokat, akiket tanított, és ezt az örömet sajátos módon fokozta az a tudat, hogy sem jutalmazni, sem büntetni nem fogják, amiért segíti őket.

A kapcsolataiban óvakodott azoktól az emberektől, akik elősegítik a függőséget, és ebből élnek. Kapcsolatba került néhányukkal – a vakok vonzzák őket, és ők az ellenség.

Kapcsolatban lenni. Reba tudta, hogy a férfiak vonzó jelenségnek tartják – isten tudja, akadtak elegenden, akik tapogatni kezdtek, amikor megragadták a felkarját.

Nagyon szerette a szexet, de már évekkel ezelőtt megtanult valami alapvetőt a férfiakra: a többségük iszonyodik attól, hogy terhet vállaljon. Az ő esetében ez a félelem még további táptalajt is adott.

Nem szerette, ha egy férfi úgy oson be az ágyába, majd settenkedik ki onnan, mintha csirkét lopna.

Ralph Mandyt várta, aki megígérte, hogy elviszi vacsorázni. Gyakran gyáván nyafogott arról, hogy annyi sérülést szenvedett már el az életben, hogy képtelen szeretni. Az óvatos Ralph ezt túl gyakran közölte már vele, és ez leforrázta őt. Ralph mulatságos volt, de Reba nem akarta birtokolni.

Nem akart találkozni Ralphal. Semmi kedve sem volt társalogni, hallani, amint körülöttük az emberek elhallgatnak, és figyelik, hogyan eszik.

Milyen jó lenne, ha olyasvalaki kívánná meg, akiben van elég bátorság, hogy fogja a kalapját és elmenjen, vagy maradjon, ahogy

éppen tetszik neki, és aki becsülné őt ugyanezért. Valaki, aki nem aggályoskodik miatta.

Francis Dolarhyde – félénk, egy hátvéd testével megáldott férfi, aki nem halandzsázik.

Soha életében nem látott vagy érintett nyúlsháját, semmiféle vizuális kép sem élt benne az ilyen szájból jövő hangokról. Azon tűnődött, vajon Dolarhyde azt hiszi-e, azért érti meg könnyen, mert „a vakok annyival élesebben hallanak, mint mi”. Ez egy népszerű tévhit. Talán meg kellett volna magyaráznia neki, hogy egy szó sem igaz belőle, hogy a vakok egyszerűen csak jobban odafigyelnek arra, amit hallanak.

Oly sok téves nézet él a vakokról. Elgondolkodott, vajon Dolarhyde is osztja-e azt a széles körben elterjedt felfogást, miszerint a vakok „tisztább szelleműek” a legtöbb embernél, hogy valamiképpen szentekké válnak a testi hibájuk folytán. Elmosolyodott, mert ez sem volt igaz.

32. fejezet

A chicagói rendőrség a média lankadatlan figyelme közepette dolgozott: esténként a hírekben visszaszámlálás folyt a legközelebbi holdtöltéig. Még tizenegy nap volt hátra.

A chicagói családok rettegésben éltek.

Ugyanakkor egyre nőtt a horrorfilmek nézettsége, pedig más-kor az autós mozikban is egy hét után lekerülnek a műsorról. Varázs és horror. Az a vállalkozó, aki elsőprő sikert aratott a punk-rock piacon a „Csorbafogú” feliratú pólókkal, most egy újabb feliratot dobott a piacra: „A Vörös Sárkány csak egy egy-éjszakás kaland”. Az eladások nagyjából egyenlően oszlottak meg a kettő között.

Magának Jack Crawfordnak is meg kellett jelennie több rend-őrtiszt társaságában a temetés után tartott sajtótájékoztatón. Oda-fentről utasítást kapott, hogy jobban juttassa kifejezésre az FBI

részvételét; de a megjelenése nyomán a szövetségiék részvétele nem vált hallhatóbbá, mert egy árva szót sem szólt.

Amikor egy nagy erővel folyó nyomozás kevés kézzelfogha-tó eredményt tud fölmutatni, rendszerint befelé fordul, ugyan-azokat az utakat járják be újra meg újra, darabokra szedik szét a nyomokat. A nyomozás ilyenkor egy hurrikán vagy egy zérus számjegy önmagába záruló körének az alakját veszi fel.

Bárhová is ment Graham, mindenütt nyomozókba botlott, kamerákba, rohangáló egyenruhásokba, a rádiók szüntelen sí-polásába. Nem tehetett mást, hallgatott.

A sajtótájékoztatótól fölborzolt idegállapotban lévő Crawford sötétedéskor akadt rá Grahamre az államügyészi hivatal fölötti emeleten, egy csöndes, használaton kívüli esküdttanácsteremben.

Erős lámpák világították meg a zöld filcborítású esküdtszéki asztalt, amelyen most Graham fényképeket és dokumentumokat teregetett ki. Levette a kabátját és a nyakkendőjét, görnyedten ült egy fotelban, és két fényképre meredt. A Leeds család beke-retezett képe állt előtte, mellette meg egy vízeskancsóhoz tá-masztott blokkon a Jacobi családé.

Graham képei Crawfordot a bikaviadorok hordozható, össze-hajtogatható kis szentélyére emlékeztették, amelyet minden szállodaszobában, ahol csak megszállnak, fölállítanak. Lounds fényképét nem látta. Gyanította, hogy Graham egyáltalán nem töprengett a Lounds-ügyön. Arra gondolt, nincs értelme, hogy összeveessen Grahammel.

– Olyan itt, mint egy biliárdteremben – jegyezte meg talá-loán Crawford.

– Agyoncsaptad őket? – kérdezte a sápadt, de színjózan Gra-ham. A kezében félliteres narancsdzsúszos üveget szorongatott.

– Ūristen! – Crawford leroskadott egy fotelba. – Ha az ember megpróbál ott gondolkodni, az olyan, mintha vonaton akarna hugyozni.

– Mi újság?

– A rendőrfőnök alaposan megizzadt az egyik kérdésen, és

a televíziós kamerák előtt vakaródzott. Ez volt az egyetlen érdemleges, amit láttam. Ha nem hiszed, nézd meg a hat- és a tizenegy órás híreket.

– Kérsz narancslét?

– Inkább szögesdrótot nyelnék le.

– Helyes. Legalább több marad nekem. – Graham arca nyúzott volt. A szeme túlságosan csillogott. – Mi van a benzinnel?

– Az isten áldja meg Liza Lake-et! Nagy-Chicagóban negyvenegy Servco Supreme-állomás működik. Osborne százados emberei megrohanták valamennyit. Ellenőrizték, hogy furgonokat és teherkocsikat vezető személyek közül kiknek adtak el kannában ilyen benzint. Még semmi eredmény, de nem beszéltek valamenyny műszakkal. A Servcónak van még száználhat egyéb kútja is, nyolc államban. Segítséget kértünk az illetékes helyi hatóságoktól. Beletelik még egy kis időbe. Ha Isten kegyes lesz hozzám, akkor a pasas hitelkártyát használt. Akkor van esélyünk.

– Ha gumicsővel le tudott szívni, akkor reménytelen.

– Megkértem a rendőrfőnököt, hogy ne szóljon egy szót sem arról, hogy a Csorbafogú esetleg itt él a környéken. Az emberek épp eléggé meg vannak rémülve. Ha ezt elárulja nekik, a város olyan lett volna ma éjszaka, mint amikor Koreából visszaérkeztek a tökrészeg katonák.

– Továbbra is úgy gondolod, hogy itt van a közelben?

– Te nem így hiszed? Beleillik a képbe, Will. – Crawford a kezébe vette Lounds boncolási jegyzőkönyvét, és bifokális szemüvegén keresztül olvasni kezdte.

– A fején a horzsolás régebbi volt, mint a szájsérülés. Öt-nyolc órával régebbi keletű, nem tudják pontosan megállapítani. Nos, a szájsérülés többórás volt már, amikor Loundsot beszállították a kórházba. A sérülés is megégett, de a szájon belüli nyomokból meg tudták állapítani. Maradt benne valami kloroform is a... fenébe is, valahol a füttyülőjében. Mit gondolsz, eszméletlen lehetett, amikor a Csorbafogú megharapta?

– Nem. Bizonyára ébren akarta elintézni.

– Én is így gondoltam. Szóval kupán vágja; ez még a garázsban történt. Kloroformmal el kell kábítania, hogy csöndben legyen, amíg elszállítja valahová, ahol nem számít, ha zajong. Visszahozza, és órákkal a harapas után ér ide vele.

– Megtehetette mindezt bent a kocsi mélyén, ha valahol leparkolt – mondta Graham.

Crawford ujjával az orrcimpáit masszírozta, ezáltal amit mondott, úgy hallatszott, mintha egy megafonból beszélne.

– Megfelelkezel a tolókcso kerekeiről. Bev kétféle szőnyegszálat mutatott ki, gyapjút és műanyagot. A műanyag talán származhat a furgonból, de láttál valaha gyapjúszőnyeget egy furgonban? Hát olyan helyeken, amelyeket bérelni lehet? Átkozottul keveset. A gyapjúszőnyeg házat jelent, Will. A kosz és a penész pedig valami sötét helyről származhat, ahol a tolókcsoit tárolták, egy döngölt padlójú pincéből.

– Lehet.

– Most pedig idenézz. – Crawford egy Rand McNally autóstérképet húzott elő az aktatáskájából. Egy kört rajzolt „Az Egyesült Államok úttávolságai és az utazási idők” feliratú térképre. – Freddy valamivel több, mint tizenöt órára tűnt el, a sérüléseit ezen az időn belül szenvedte el. Most néhány feltevést közlök veled. Nem szeretem az ilyesmit, de hát mit tehetnék... Min nevelsz?

– Csak eszembe jutott, amikor Quanticóban a gyakorlati kiképzést vezetted, és egy hallgató azt mondta neked, hogy föltevése szerint...

– Nem emlékszem erre. Szóval...

– Ráparancsoltál, hogy a táblára írja fel a *feltevés* szót. Aztán fogtad a krétát, aláhúzogattad a szót, közben meg beleordítottad az arcába: „Akkora baromságot, amekkorát felvétel a táblára, régen nem hallottam!” Ha jól emlékszem, pontosan ezt mondtad neki.

– Jól seggbe kellett rúgni, hogy észhez térjen. Most pedig figyelj ide! Tegyük fel, hogy kedd délután a szokásos chicagói forgalom volt, amikor kifelé hajtott a városból Loundsszal. Hagy-

junk neki két órát, amikor kezelésbe vette Loundsot abban a helyiségben, ahová vitte, azután adjuk hozzá a visszaszállításhoz szükséges időt. Nos, ez a Chicago köré húzott kör hatórás autós időt jelent. Nézd, itt hullámvonalat húztam, mert egyes utakon gyorsabban, a többen lassabban lehet csak hajtani.

– De az is lehet, hogy egyszerűen itt maradt.

– Lehet, de ez a legmesszebb fekvő rész, ameddig egyáltalán eljuthatott.

– Ezek szerint leszűkítetted Chicagóra vagy egy olyan körre, amelybe belesik Milwaukee, Madison, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati, Toledo és Detroit, hogy csak néhány várost említsek.

– Ennél azért többre jutottam. Tudjuk, hogy nagyon gyorsan szerzett egy *Tattlert*. Feltehetően hétfő este.

– Chicagóban is megkaphatta.

– Tudom, de ha egyszer kijutsz a városból, a *Tattler* egy csomó helyen nem kapható hétfő este. Itt egy kimutatás, a *Tattler* terjesztési osztálya adta azokról a helyekről, ahová légi úton vagy teherautón szállítják még hétfő este a *Tattlert*... a körön belül. Nézd csak, ezzel leszűkült a kör Milwaukee, St. Louisra, Cincinnati, Indianapolisra és Detroitra. A repülőterek megkapják a példányokat, és még vagy kilencven újságstand, amely egész éjszaka nyitva tart, eltekintve most a chicagóiaktól. A helyi kirendeltségeinknek kiadtam, hogy ellenőrizzék ezeket. Akadhat egy újságos, aki talán emlékszik egy hétfő esti furcsa vásárlóra.

– Lehet. Jó húzás volt, Jack.

Graham gondolatai szemmel láthatóan másutt jártak.

Ha Graham beosztott nyomozó lett volna, Crawford megfenyegeti, hogy élethossziglan az Aleut-szigetekre helyezteti. Ehelyett csak annyit mondott:

– Ma délután fölhevítettem a fivérem. Közölte, hogy Molly elhagyta a házat.

– Igen.

– Gondolom, valami biztonságos helyre utazott.

Graham biztosra vette, hogy Crawford pontosan tudja, hová utazott Molly.

– Willy nagyszüleihez.

– Nos, bizonyára örülnek, hogy viszontlátják a kölyköt. – Crawford elhallgatott.

Graham egy szót sem szólt.

– Remélem, minden rendben van.

– Dolgozom, Jack. Ne aggódj emiatt! Nézd, csak arról van szó, hogy inába szállt odaát a bátorsága.

Graham egy köteg temetési fényképfelvétel alól egy zsinaggal átkötött, lapos csomagot húzott elő, és kezdte kibogozni a csomót.

– Ez meg micsoda?

– Byron Metcalf, Jacobiék ügyvédje küldte. Brian Zeller továbbította. Minden rendben.

– Várj csak, hadd nézzem meg! – Crawford szőrös ujjai között forgatta a csomagot, amíg megtalálta a pecsétet és S. F. („Semper Fidelis”) Aynesworth, az FBI robbanóanyag-osztálya vezetőjének a szignóját, ami igazolta, hogy a csomagot röntgennel átvilágították.

– Mindig ellenőrizni kell. Mindig.

– Én mindig ellenőrzöm, Jack.

– Chester hozta ezt neked?

– Igen.

– Megmutatta neked a pecsétet, mielőtt átadta?

– Ellenőrizte és megmutatta.

Graham elvágta a zsinagot.

– Másolatok vannak benne a Jacobi-ingatlan hagyatéki végzését illetően. Megkértem Metcalfot, küldje el nekem, mert összehasonlíthatjuk a Leeds-anyaggal, ha az is megérkezik.

– Van egy jogászunk, az végzi az efféle munkát.

– Nekem van rá szükségem. Nem ismerem Jacobiékat, Jack. Nemrég költöztek a városba. Egy hónapos késéssel értem Birminghambe, addigra a holmijukat már szétszórták, mindet. Leedséket érzékelnem tudom. Jacobiékat nem. Meg kell ismernem

őket. Beszélni akarok olyanokkal, akik ismerték őket Detroitban, és még egypár napot el akarok tölteni Birminghamben is.

– Itt van rád szükségem.

– Figyeld! Lounds egyenesen sértés volt számára. Feldühítettük, a Loundsszal való kapcsolatát mi teremtettük meg. Van némi bizonyíték Lounds esetében, a rendőrség már dolgozik rajta. Lounds pusztán csak irritáló tényező volt számára, de Leedsék és Jacobiék azok, akikre szüksége van. Meg kell találnunk a kapcsolatot közöttük. Ha valaha is elkapjuk, az csakis ezen az úton lehetséges.

– Szóval megkaptad használatra a Jacobi-iratokat – állapította meg Crawford. – Mit keresel bennük? Miféle dolgot?

– Bármit, Jack. Pillanatnyilag éppen egy orvosi költség elszámolását. – Graham kihúzta az adóhivatal ingatlanadóval kapcsolatos nyomtatványát a csomagból. – Lounds tolókcóban ült. Orvosi segédeszköz. Valerie Leeds műtéten esett át körülbelül hat héttel a halála előtt; ugye emlékszel még a naplójára? Kis ciszta a mellében. Ismét orvosi ügy. Azon tűnődtem, vajon Mrs. Jacobit is megműtötték-e.

– Nem emlékszem semmiféle műtéti utalásra a boncolási jegyzőkönyvben.

– Nem is volt, de lehetett valami, amit nem mutattak ki. Az orvosi följegyzései megoszlottak Detroit és Birmingham között. Valami elkallódhatott. Ha bármilyen kezelésem volt, nyilván igényelt volna adólevonást, meg biztosítási igénybejelentésnek is kellene lennie.

– Arra gondolsz, hogy valamiféle vándormadár kórházi ápoló lehet? Aki mindkét helyen dolgozott: Detroitban vagy Birminghamban és Atlantában?

– Ha az ember eltöltött egy kis időt egy idegklinikán, elsajátíthatja a fogásokat. Kórházi ápolónak is nézhetik, és az elbocsátása után akár el is helyezkedhet ilyen állásban – mondta Graham.

– Nem akarsz vacsorázni?

– Várok még egy darabig. Evés után eltompulok.

Crawford távozóban megfordult a félhomályos ajtóban, és visszapillantott Grahamre. A látvány nem nagyon nyugtatta meg. A mélyen lógó lámpák fényében Graham arca még beesettebbnek tűnt, amint a papírjaiba mélyedt, szemben vele pedig az áldozatok meredtek rá a fényképekről. A szobát a reménytelenség légköre ülte meg.

Vajon előnyösebb lenne az ügy érdekében visszaküldeni Grahamet az utcára? Crawford nem engedhette meg magának azt a fényűzést, hogy Graham kiégjen itt a semmiért. De valamiért?

Crawford kiváló vezetői ösztöneit nem zibbasztotta el a részvét. Márpedig az ösztönei azt súgták neki, hogy békén kell hagynia Grahamet.

33. fejezet

Este tíz óráig Dolarhyde szinte a végkimerülésig edzett a súlyzókkal, megtekintette a filmjeit, és megkísérelte kielégíteni magát. A nyugtalansága mégsem hagyott alább.

Valahányszor csak Reba McClane-re gondolt, az izgalom úgy döngette a mellkasát, akár egy jéghideg medalion. Nem szabad Reba McClane-re gondolnia.

Hátradönthető székében kinyújtózva – a teste a kemény edzéstől kimerült és kivörösödött – nézte a tévéhíradót, hogy megállapítsa, hogyan boldogul a rendőrség Freddy Loundsszal.

Ott állt Will Graham a koporsó mellett, miközben a kórus vonította a magáét. Graham vékony testalkatú, könnyűszerrel eltörhetné a gerincét. Ez jobb, mintha megölné. Eltörni a gerincét, azután a biztonság kedvéért még egyet csavarni rajta. A legközelebbi nyomozásra már tolókcóban érkezne.

De nem kell elsietni a dolgot. Hadd rettegjen Graham.

Dolarhyde most már szüntelenül a hatalma nyugodt tudatában élt.

A chicagói rendőrség nagy felhajtást csapott a sajtótájékoztatón. A hanta mögött, hogy milyen szívósan dolgoznak, lényegében az rejtett, hogy semmi előrehaladás sem történt Freddy ügyében. A mikrofon mögötti csoportban ott volt Jack Crawford is. Dolarhyde fölismerte a *Tattler*ben közölt fényképről.

A *Tattler* szövivője – jobbról-balról egy-egy testőr fogta közre – kijelentette: „Dacára e vadállati és értelmetlen bűncselekménynek, a *Tattler* hangja egyre erőteljesebben fog szólni.”

Dolarhyde fölhorkant. Lehet, hogy így lesz. Freddyt mindenestre elhallgattatta.

A hírolvasók most már a „Sárkány” néven emlegették. Tetteit „a rendőrség a »Csorbafogó gyilkosságai« meghatározással jelöli”. Ez már határozott haladás. A továbbiakban csak helyi hírek következtek. Valami éles arcélú bugris pasas az állatkértből tudósított. Nyilván bárhová elküldenék, csak ne tegye be a lábát a stúdióba.

Dolarhyde éppen a távkapcsoló után nyúlt, amikor a képernyőn megpillantott valakit, akivel csak néhány órája beszélt telefonon: dr. Frank Warfield volt az, az állatkert igazgatója, aki boldogan fogadta Dolarhyde ajánlkozását, hogy a rendelkezésére bocsát egy infravörös filmet.

Dr. Warfield és egy fogorvos egy törött fogú tigris körül serénykedtek. Dolarhyde szeretne volna látni a tigrist, de a riporter beállt a képbe. Nagy sokára elkotródott onnan.

Hátradönthető székében hintázva, saját erőteljes törzse mellett eltekintve végre megpillantotta a hatalmas tigrist: elkábítva nyúlt el egy tömör munkaasztalon.

Ma csak előkészítik a fogat. Néhány nap múlva koronát húznak rá, közölte a fajanó.

Dolarhyde figyelte őket, amint nyugodt mozdulatokkal dolgoznak a tigris félelmetesen csíkozott pofájának állkapcsai között.

– *Megérinthezem az arcát?* – kérdezte Miss Reba McClane.

Szeretett volna elárulni valamit Reba McClane-nek. Bárcsak sejtelné volna arról, kis híján mit követett el! Bárcsak egy szem-

pillantásra láthatta volna a Dicsőséget! De ha ez megtörtént volna, nem élhetne tovább. Márpedig élnie kell: látták vele együtt, és túl közel lakott az ő otthonához.

Megpróbálta megosztani az élményeit Lecterrel, de ő elárulta őt.

Ám még mindig szeretne volna megosztani valakivel az élményeit. Szeretne volna egy egészen kicsit megosztani Rebával az élményeit, de úgy, hogy azért a lány életben maradjon.

34. fejezet

– Én tudom, hogy ez politikai jellegű, te is tudod, de hát amúgy is nagyjából ezt teszed – közölte Crawford Grahammal. A State Streeten lévő bevásárlóközpontnál sétáltak késő délután a szövetségi hivatal épülete felé.

– Tedd csak, amihez kedved van, de tisztázd le a párhuzamokat, a többit bízd rám.

A chicagói rendőrség arra kérte az FBI viselkedéstudományi részlegét, hogy állítsa fel az áldozatok profilját. A rendőrtisztek azt mondták, fölhasználják majd a teliholdas rendkívüli őrzáratok idejére szóló utasításaik elkészítésekor.

– Fedezni akarják magukat, csakis ez jár a fejükben – állapította meg Crawford, a sült krumplis zacskóját lengetve. – Az áldozatok jómódú emberek voltak, így azután járőrökkel kell tele-tűzdelniük a jómódúak lakónegyedét. Tudják, hogy nagy húhót csapnak majd emiatt; a választókerületek politikai vezetői ezt követelik, amióta Freddy elpatkolt. Ha ők a nagypolgári kerületekben járőröznek, ő pedig a déli negyedben csap le, az isten legyen irgalmas a városatyákhoz. És ha ez bekövetkezik, vádlón mutogatnak az átkozott szövetségekre. Szinte már hallom is: „Ők mondták nekünk, hogy így csináljuk. Ők azok, akik azt mondták, így csináljuk.”

– Nem hiszem, hogy nagyobb a valószínűsége annak, hogy

Chicagóban csap le, mint bárhol másutt – vélte Graham. – Semmi okunk ezt feltételezni. Seggfejkedés az egész. Miért nem állíthatja össze a jellemrajzot Bloom? Ő a viselkedéstudományi részleg konzulense.

– Nem akarják, hogy Bloom készítse el, tőlünk várják el. Mi hasznuk lenne abból, ha Bloomot kellene okolniuk? Egyébként még mindig kórházban van. Utasítást kaptam, hogy csináljam meg. Valaki odafenn a Capitoliumon telefonon beszélt az igazsággal. A fejesek azt mondták: meg kell csinálni. Megteszed?

– Megteszem. Úgyis ezt csinálom.

– Tudom én azt – mondta Crawford. – Csak folytasd.

– Jobb szeretnék visszamenni Birminghambe.

– Nem – mondta Crawford. – Maradj itt, ezt együtt csináljuk.

A péntek utolsó fényei lángoltak nyugaton.

Még tíz nap volt hátra.

35. fejezet

– Elmondaná végre, miféle kirándulás ez? – kérdezte Reba McClane Dolarhyde-ot szombat reggel, amikor már tíz perce némán száguldott velük a kocsi. A lány remélte, hogy piknikről van szó.

A furgon megállt. Reba hallotta, hogy Dolarhyde leengedi a vezetőülés melletti ablakot.

– Dolarhyde – mondta. – Dr. Warfield leadta a nevemet.

– Igen, uram. Betenné ezt az ablaktörlője alá, amikor kiszállnak a kocsiból?

Lassan haladtak előre. Reba érezte, hogy az út enyhén kanyarog. A szél szokatlan, erős szagokat sodort felé. Elefánt trombitált.

– Az állatkert – mondta Reba. – Pompás! – Jobb szerette volna, ha piknikre mennek. De a fenébe, így is jó! – Ki ez a dr. Warfield?

– Az állatkert igazgatója.

– A barátja?

– Nem. Szívességet tettünk az állatkertnek a filmmel. Meghálálják.

– Hogyan?

– Megérintheti a tigrist.

– Vigyázzon, nehogy túl nagy legyen a meglepetés.

– Látott már tigrist?

Reba örült, hogy a férfi képes volt ezt megkérdezni.

– Nem. Kiskoromból emlékszem egy pumára. Ez volt az egyetlen vadállat a Red Deer-i állatkertben. A legokosabb lenne, ha kicsit beszélgetnénk erről az állatkertről.

– A tigris fogát kezelik. El kell... altatniuk. Ha akarja, megérintheti.

– Nagy tömeg lesz ott, várakozó emberekkel?

– Nem. Semmi közönség. Warfield, én, néhány ember. A tévé csak azután érkezik, hogy mi már elmentünk. Van kedve hozzá? – A lány sajátos sürgetést vélt kihallani a kérdésből.

– Hát hogy a fenébe ne! Köszönöm... pompás meglepetés.

A kocsi megállt.

– Ó, és honnan tudom, hogy a tigris már mélyen alszik?

– Csiklandozza meg! Ha a tigris elneveti magát, rohanjon, ahogy csak bír.

Reba úgy érezte, a talpa alatt a kezelőszoba padlóját linóleum borítja. A hűs terem erősen visszhangzott. Távoli végéből sugárzó hő áradt felé.

Nehéz terhet cipelő lábak ütemes csoszogása, azután Dolarhyde átkormányozta a terem egyik oldalára, mignem Reba megérezte, hogy egy sarokba szorult.

A szagról tudta, hogy a tigris már bent van a helyiségben.

Egy hang.

– Föl... most! Könnyedén. Le! Alatta hagyhatjuk a hurkot, dr. Warfield?

– Igen, tekerjék be azt a párnát abba a zöld törülközőbe, és rakják a feje alá. Mihelyt végeztünk, elküldöm magukért Johnt. Távolodó léptek.

Reba várta, hogy Dolarhyde mondjon neki valamit. A férfi azonban néma maradt.

– Idebenn van – szólalt meg Reba.

– Tíz ember hozta be hevederekkel. Hatalmas. Háromméteres. Dr. Warfield most a szívét hallgatja. Bepillant az egyik szemhéja alá. Itt is van.

Egy test tompította a hangokat Reba előtt.

– Dr. Warfield, Reba McClane – mondta Dolarhyde.

A lány előrenyújtotta a kezét. Nagy, lágy tenyér simult az övébe.

– Köszönet, amiért engedélyezte, hogy idejöjjek – mondta.

– Nagy élmény.

– Örülök, hogy el tudott jönni. Felvillanyozza a mai napomat. Egyébként nagyon hálásak vagyunk a filmért.

Dr. Warfield egy középkorú férfi mély, kulturált, sötét tónusú hangján szólt. Virginiai lehet, találgatta Reba.

– Most arra várunk, hogy meggyőződjünk róla: a légzése és a szívdobogása erős, egyenletes-e, dr. Hassler csak ezt követően lát munkához. Hassler odaát áll, éppen a homloktükrét igazgatja. Az igazat megvallva, csak azért hordja, hogy leszorítsa a pipijét. Jöjjön, bemutatom! Mr. Dolarhyde?

– Csak ön után.

Reba kinyújtotta a kezét Dolarhyde felé. A férfi nagy sokára ért hozzá, akkor is csak egészen könnyedén. Izzadó tenyere a lány kézfejének bütykeire tapadt.

Dr. Warfield megfogta Reba kezét, a karjára helyezte, úgy indultak el lassan előre.

– Mélyen alszik. Van valami általános benyomása? Csak szóljon, leírom magának olyan részletesen, ahogy akarja. – Elbizonytalanodva elhallgatott, nem tudta, hogyan fogalmazza meg, amit mondani akart.

– Gyerekkoromból emlékszem könyves illusztrációkra, azután egyszer közel az otthonhoz, az állatkertben láttam egy pumát.

– Ez a tigris olyan, mint egy szuperpuma – mondta az igaz-

gató. – Szélesebb a mellkasa, tömörebb a feje, súlyosabb a testalkata és az izomzata. Négyéves bengáli hím. Orrtól farokvégig körülbelül három méter hosszú, a súlya pedig jóval kétszáz kiló fölött van. A jobb oldalán hever, erős reflektorfényben.

– Érzem a reflektorokat.

– Gyönyörű példány, narancs és fekete csíkozású; a narancsszín annyira élénk, hogy szinte úgy tűnik, belevérzik a körülötte lévő levegőbe. – Dr. Warfield hirtelen rádöbbsent, hogy kegyetlenség, ha a lánynak színekről beszél. De ahogy rápillantott, megnyugodott.

– Úgy két méterre van tőlünk. Érzi a szagát?

– Igen.

– Mr. Dolarhyde talán elmondta magának, hogy valami félkegyelmű alak egy kertészassal döfködte a korláton túlról. A tigris odakapott, és az ásófej letört egy darabot a bal felső tépőfogából. Készen van, dr. Hassler?

– Minden rendben. De azért még hagyunk neki egy-két percet. Warfield bemutatta Rebának a fogaszt.

– Kedvesem, maga az első kellemes meglepetés, amit Frank Warfield valaha is okozott nekem – jelentette ki Hassler. – Talán szívesen megvizsgálná ezt itt. Aranyfog, pontosabban arany tépőfog. – Rátette Reba tenyerére. – Ugye milyen súlyos? Letisztogattam a törött fogát, és több nappal ezelőtt lenyomatot is vettem róla, ma pedig ráhúzóztam ezt a koronát. Persze fehérből is készíthettem volna, de úgy gondoltam, így mulatságosabb. Dr. Warfield majd bizonyára elmondja magának, hogy soha nem mulasztom el az alkalmat, hogy kérkedjek. Egyáltalán nem megértő velem szemben, nem hagyja, hogy hirdetést tegyek a ketrecre.

Reba érzékeny, heges ujjával végigtapogatta a kúpos alakú fogat, a hajlatát és a csúcst. „Milyen szép munka!” Mély, lassú lélegzést hallott maga mellett.

– A kölykök majd meghökkennek, ha elásítja magát – mondta Hassler. – Attól meg nem félek, hogy kísértésbe ejti a tolvajo-

kat. Most pedig lássuk a mókát! Ugye maga nem ijedős? A kísé-
rője, az az izmos úriember odaát, úgy figyel bennünket, mint
egy menyét. Csak nem ő kényszeríti magát erre?

– Nem! Én akarom.

– A hátát fordítja nekünk – szólalt meg dr. Warfield. – Csak
hever és alszik, úgy nyolcvan centire magától, derékmagasság-
ban egy munkasztalon. Tudja, mit? Fogom a bal kezét... Ugye
maga jobbkezes? Ráhelyezem az asztal szélére, a jobb kezével
pedig tapogatózhat. Ne siessen! Én végig itt leszek maga mellett.

– Én is – tette hozzá dr. Hassler. Élvezték a dolgot. A forró
reflektorok alatt Reba hajának olyan illata volt, mint napfényben
a friss fűrészpornak.

Reba a fejbőrén érezte a meleget. Bizsergett tőle. Érezte meleg
hajának illatát, Warfield szappanját, alkoholét és fertőtlenítőét,
meg a nagy macskáét. Egy pillanatra elgyöngült, de ez gyorsan
elmúlt.

Megkapaszkodott az asztal szélében, és tapogatózva kinyúj-
totta a másik kezét, amíg az ujjai a szőrhöz nem értek, amely
átmelegedett a reflektorfénytől, azután egy hűvösebb réteghez
ért, végül egy, a test mélyéről áradó, állandó melegséget érzékelt.
A tenyerét a vastag bundán nyugtatta, könnyedén ide-oda moz-
gatta, érezte, hogy csúszik alatta az állat bundája, hol szőr men-
tén, hol az ellentétes irányban, és hogy a tigris bőre ide-oda sik-
lik az emelkedő és süllyedő, széles bordák fölött.

Megmarkolta a tigris bundáját, az ujjai között rugalmasan
pattogott a szőr. A tigris jelenlététől az arca elpirult, visszaesett a
vakok hibájába, hogy önkéntelenül fintorokat vágott, amik ellen
olyan türelmesen küzdött.

Warfield és Hassler észrevették, hogy megfélekedzik magáról,
és örültek ennek. Mintegy hullámos ablakon át látták, egy új él-
mény üvegtábláján át, amelyhez odanyomta az arcát.

Dolarhyde izomkötegei megremegtek, amint az árnyékos sa-
rokból figyelte a lányt. Érezte, hogy a bordáin végiggurul a verej-
tékcspepp.

– A többi már mind üzlet – szólalt meg Reba füle mellett dr.
Warfield.

Megkerülte vele az asztalt, közben a lány keze végigsiklott a
tigris péniszen.

Dolarhyde mellét belülről hirtelen összeszorította valami,
amint Reba ujjai végigkúsztak az állat szőrös heregolyóin. A lány
egy pillanatra a tenyerébe fogta, azután továbblépett.

Warfield fölemelte a tigris egyik hatalmas mancsát, és Reba
kezébe rakta. A lány megérezte a talppárnák érdességét, és orrát
enyhe ketrecszag csapta meg. Warfield megnyomta az állat egyik
lábujját, hogy kibújjon a karom. A tigris súlyos, ernyedt lába tel-
jesen kitöltötte a lány nyitott tenyerét.

Megérintette a tigris füleit, a széles koponyáját, majd óvato-
san, az állatorvos irányításával megérintette érdes nyelvét is.
Reba pelyhes alsókarját forró lehelet csapta meg.

Végül dr. Warfield Reba fülébe helyezte a sztetoszkópot.
A lány a kezét az állat ütemesen emelkedő mellkasára helyezte,
az arcát fölfelé fordította, és az egész lényét betöltötte a tigris szí-
vének erős dobogása.

Reba McClane csöndben, felhevülten, mámorosan ült, amint el-
indultak a kocsin visszafelé. Egy ízben Dolarhyde-hoz fordult, és
lassan ezt mondta:

– Köszönöm... nagyon köszönöm. Ha nincs ellenére, rettene-
tesen vágyom egy Martinira.

– Várjon itt egy percet! – mondta Dolarhyde, amikor a háza ud-
varán megállította a kocsiját.

Reba örült, hogy nem az ő lakásába térnek vissza. Áporodott
és túl biztonságos.

– Ne rakjon rendet! Vezessen be, és mondja azt, hogy min-
den ragyog.

– Várjon meg itt!

Dolarhyde bevitte a házba az italboltban vásárolt szatyrot, és gyors ellenőrző körutat tartott odabenn. A konyhában egy pillanatra megállt, és az arca elé kapta a kezét. Fogalma sem volt, voltaképpen mit is tesz. Veszélyt érzett, de az nem a nőből eredt. Képtelen volt fölpillantani a lépcsőn. Tudta, hogy cselekednie kell, de nem tudta, hogyan tegye meg. Haza kellene vinnie.

Az Átlényegülése előtt eszébe sem jutott volna, hogy ilyesmit merészeljen tenni.

Most fölismerte, hogy bármit meg tud tenni. Bármit.

Kilépett a házból a napfénybe, a kocsi hosszú, kék árnyékába. Reba McClane megkapaszkodott a vállában, amíg a lába földet nem ért.

Érezte a ház elmosódott körvonalait. A kocsiajtó csapódása által okozott visszhang révén érzékelte a ház magasságát.

– Négy lépés a fűvön. Aztán rámpa következik – szólalt meg Dolarhyde.

Reba megfogta a karját. A férfi megremegett. A pamutpólója fölszívta a tiszta verejték szagát.

– Valóban rámpája van. Minek?

– Valamikor öregek laktak itt.

– De most már nincsenek?

– Nincsenek.

Beléptek a társalgóba.

– Hűvösnek és magasnak érzem – szólalt meg a lány. Múzeumszag. És ez a szag, csak nem tömjén? Messziről egy óra ketyegése hallatszott. – Ugye nagy ház? Hány szobája van?

– Tizennégy.

– Régi ház. Minden, ami itt bent van, öreg. – Reba a vállával egy rojtos lámpaernyőt súrolt, és az ujjával megérintette.

„A félénk Mr. Dolarhyde.” Tökéletesen tisztában volt vele, hogy a férfit fölizgatta, amikor együtt látta őt a tigrissel; amikor kiléptek a teremből, és megfogta a karját, úgy remegett, akár egy ló.

Figyelmes gesztus volt a részéről, hogy így rendezte a dolgot.

Meglehet, beszédes is volt ez a gesztus, de efelől nem volt bizonyos.

– Martinit?

– Hadd menjek magával, és én majd elkészítem – mondta, miközben kilépett a cipőjéből.

Az ujjával mérte ki a vermutot a pohárba. A tetejébe hetven milliliter gint, végül két olajbogyót. Gyorsan megtalálta a házban a vonatkoztatási pontokat. A tiktakoló órát, az ablak fölé szerelt légkondicionáló zümmögését. A konyhába vezető ajtó mellett a padlón, ott, ahol a délutáni napfény beszivárgott a szobába, meleg foltot tapintott a lábával.

Dolarhyde a nagy karosszékhez vezette a lányt. Ő maga a díványra ült.

A levegő feszültséggel telt meg. Akár a tengerben a foszforeszkálás, szinte kézzelfoghatóvá változott minden mozdulat. Reba a mellette lévő állványon helyet talált a poharának, Dolarhyde lemezt tett fel.

Dolarhyde úgy érezte, megváltozott a szoba. Reba volt életében az első ember, aki jószántából kereste fel a házban, és most a szoba megoszlott közte meg a lány között.

Aztán meg ott volt a zene: Debussy a szürkületben.

Kérdezgetni kezdte Denverről, Reba pedig elmesélt neki egy-két dolgot, de szórakozottan, mintha másutt járnának a gondolatai. Dolarhyde leírta neki a házat és a tágas, sövénykerítéssel övezett udvart. Nem sok késztetést érzett a beszédre.

Miközben lemezt cserélt, a lány megszakította a csendet:

– Az a csodálatos tigris, ez a ház, maga meglepetést meglepetésre halmoz, D. Azt hiszem, voltaképpen senki sem ismeri magát.

– Érdeklődött rólam?

– Kinél?

– Bárkinél.

– Nem.

– Akkor honnan tudja, hogy senki sem ismer engem? – Any-

nyira vigyázott a nyelvtörő s hang kiejtésére, hogy a kérdésének a hangszíne közömbösre sikerült.

– Tudja, néhány gatewaybeli nő meglátott minket a múltkor, amikor beszálltunk a maga kocsjába. Öregem, milyen kíváncsiak lettek! Egyszeriben társaságom lett a kólaautomatánál.

– Mire kíváncsiak?

– Egyszerűen csak valami zaftos pletykát akartak hallani. Amikor rájöttek, hogy nincs miben reménykedniük, faképnél hagytak. Csak ki voltak éhezve a pletykára.

– És mit mondtak?

Reba a nők mohó kíváncsiságát öniróniával akarta előadni. De csak nem sikerült neki.

– Örökké jár az agyuk – mondta. – Roppant titokzatosnak és érdekesnek találják magát. Ide figyeljen, ez bók!

– Mondtak valamit arról magának, hogy nézek ki?

Noha a kérdést a férfi csak könnyedén tette fel, mintegy odavetette, Reba tudta, hogy az emberek ezt sohasem szánják tréfának. Ezért egyenesen válaszolt.

– Nem kérdeztem őket. De várjon csak! Igen, leírták nekem a maga külsejét. Kíváncsi rá? Mondjam el szóról szóra? Ha nem kíváncsi rá, nem mondom. – Bizonyos volt benne, hogy a férfi meg fogja kérdezni.

Csönd.

Reba egyszerre azt érezte, hogy egyedül maradt a szobában, hogy az a hely, ahol Dolarhyde állt, üresebb az úrnél; egy mindent elnyelő, semmit sem sugárzó fekete lyuk. De azt is tudta, hogy nem távozható a szobából úgy, hogy ő ne hallotta volna.

– Azt hiszem, elmondom magának – folytatta. – Valami kemény, tiszta választékosság árad magából, ami tetszik nekik. Azt mondták, hogy csodálatos teste van. – Tudta, hogy nem hagyhatja ennyiben. – Azt mondják, nagyon érzékeny az arcára, és hogy ez teljesen fölösleges. Ott van az a hóbortos a Dentine-nál, Eileennek hívják, ugye?

– Eileen.

Végre valami reakció. Reba úgy érezte, mintha rádiócsillagász lenne.

Kitűnő utánczó volt. Meghökkenítő hűséggel tudta volna előadni Eileen beszédmódját, de túl okos volt ahhoz, semhogy bárkinnek a beszédét is utánozza Dolarhyde-nak. Úgy idézte Eileent, mintha egy átírást olvasna föl.

– „Nem rosszképű pasas. Istenemre mondom, sok olyan passzal jártam már, aki kevésbé volt jóképű nála. Egyszer egy hokissal jártam... talán a Bluesban játszott? Annak egy kis hasadás volt az ajkán, ott, ahol az ínye visszahúzódott a foghídjáról. Ezeknek a hokisoknak mind ilyen a szájuk. Ez, tudja, valamiféle macsó dolog, gondolom, Mr. D.-nek gyönyörű bőre van, és sokért nem adnám, ha olyan hajam lenne, mint neki.” Elégedett? Ó, azután azt is megkérdezte tőlem, igazán olyan erős-e, mint amilyennek látszik!

– És?

– Azt mondtam, nem tudom. – Kiitta a poharát, és fölállt. – De mondja csak, D., hol a fenében van maga? – Nyomban rájött, amikor Dolarhyde egy hangfal elé lépett. – Aha. Hát itt van! Érdekli, hogy én mit gondolok erről?

Az ujjával megtalálta Dolarhyde száját, és megcsókolta, ajkát könnyedén a férfi összeszorított fogaihoz nyomta. Rögvest rájött, hogy a férfi nem az undortól merevedik meg, csak félénk.

Dolarhyde elképedt.

– Megmutatná, hol a fürdőszoba? – kérdezte Reba.

Dolarhyde-ba karolt, úgy ment vele végig a hallon.

– Visszafelé már eltálolok egyedül is.

A fürdőszobában meglazította a haját, az ujját végigfuttatta a mosdón, fogpasztát vagy szájvizet keresett. Megpróbálta megkeresni a fürdőszobaszekrény ajtaját, rájött, hogy nincsenek semmiféle ajtók, csak zsanérok és nyitott polcok. Gondosan megtapogatta a polcokon álló holmikat, félt, hogy megvághatja magát egy borotvával, és végül ráakadt egy üvegre. Lecsavarta

a kupakját, megszagolta, valóban szájvíz-e, azután kiöblítette a száját a folyadékkal.

A nappaliba visszatérve ismerős zajt hallott; egy vetítógép zúgását, amint visszatekerceslik.

– Egy kis házi feladat – közölte vele Dolarhyde, és egy újabb pohár Martinit nyújtott át neki.

– Hát persze – mondta Reba. Maga sem tudta, hogyan fogadja a dolgot. – Ha zavarom a munkájában, inkább elmegyek. Ide lehet rendelni egy taxit?

– Nem. Azt akarom, hogy itt maradjon. Akarom. Csak ellenőriznem kell egy filmet. Nem tart sokáig.

A nagy karosszék felé kezdte irányítani. De Reba tudta, hol a dívány, és inkább oda ment.

– Hangja is van?

– Nincs.

– Nem bánja, ha tovább szól a zene?

– Ühüm.

Reba érezte, hogy a férfi feszülten figyel. Azt akarja, hogy maradjon, csak meg van riadva. Fölösleges. Minden rendben van. Leült.

A Martini csodálatosan hideg és frissítő volt.

Dolarhyde a dívány túlsó végére ült le, olyan súlyosan, hogy a lány poharában megcsörrentek a jégkockák. A vetítógép még mindig visszafelé tekerceslt.

– Ha nincs ellenére, pár percig kinyújtóznék – mondta Reba.

– Nem, ne mozduljon, van elég helyem bőven. Ébresszen fel, ha elszundikálnék, rendben?

Végignyúlt a díványon, a poharát a gyomrára állította; a haja vége épphogy csak érintette a férfinak a combjához szorított kezét.

Dolarhyde megnyomta a távkapcsolót, és elkezdődött a vetítés.

A Leedsékről vagy a Jacobiékról készült filmjét úgy akarta végignézni, hogy közben a nő is a szobában legyen. A vetítővászonról Rebára, Rebáról a vetítővászonra akart nézni. Tudta,

hogy a lány nem élheti túl ezt. Azok a nők látták, hogy beszállt a furgonjába. Erre még csak gondolni sem szabad. Azok a nők látták, hogy beszállt az ő furgonjába.

Megnézi azt a filmjét, amely a Sherman családról szól, azokról, akiket legközelebb látogat majd meg. Látja, hogyan közeledik a megkönnyebbülése, és Reba jelenlétében, egyre csak őt nézve teszi majd meg.

A vetítővászonon, az ingmerevítő kartonon egypennysekből kirakva megjelent *Az új ház* cím. Hosszú képsor Mrs. Sherman-ról és a gyerekekről. Bolondozás az úszómedencében. Mrs. Sherman megkapaszkodik a medencelépcsőn, fölpillant a kamerába, a melle nedvesen, fénylőn duzzad ki az úszódresszéből, fehér lábával ollózó mozdulatokat végez.

Dolarhyde büszke volt az önuralmára. Erre a filmre fog gondolni, nem a másokra. De magában már éppúgy kezdett beszélni Mrs. Shermanhez, mint ahogy Atlantában szólt Valerie Leedshez.

Igen, most látsz engem.

Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.

Bolondozás a régi göncökkel. Mrs. Sherman fölveszi a nagy karimájú kalapot. A tükör előtt áll. Mosolyogva megfordul, pózol a felvevőgép előtt, a kezét a tarkójára teszi. A nyakában egy kámea.

Reba McClane fészkelődik a díványon. A földre állítja a poharát. Dolarhyde nyomást és meleget érez. A lány a combjára fektette a fejét. A nyakszirtje fehér, a vetítógép fénye villózik rajta.

Dolarhyde mozdulatlanul ül, csak a hüvelykujját mozditja meg, hogy megállítsa a filmet, és visszapörgesse. A vászonon Mrs. Sherman a kalapjában pózol a tükör előtt. Aztán a kamera felé fordul, és elmosolyodik.

Igen, most látsz engem.

Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.

Igen, érzel most engem?

Dolarhyde megremeg. A nadrágja nagyon dörzsöli. Elönti a forróság, a szöveten át forró leheletet érez. Reba fölfedezett valamit.

A hüvelykujjával görcsösen nyomja a távkapcsolót.
Igen, most látsz engem.
Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.
Igen, érzed ezt?
 Reba lehúzta a nadrágja cipzárját.
 Dolarhyde-ba belehasít a félelem; még sohasem volt merevé-
 dése élő nő jelenlétében. Ő a Sárkány, nincs mitől félnie.
 A gyors ujjak kiszabadítják.
 Ó!
Igen, érzel most?
Igen, érzed ezt.
Igen, érzed, tudom.
Igen, a szíved hangosan dobog.
 Nem szabad hozzányúlnia Reba nyakához. El a kezekkel!
 A nők látták őket a kocsiban. Erősen markolja a dívány karfáját.
 Az ujjai a kárpitba vájnak.
Igen, a szíved hangosan dobog.
Most meg is rebben.
Meg is rebben most.
Igen, megpróbál kibújni.
És most gyors és könnyű, és gyorsabb és könnyű és...
 Kész!
 Ó, vége!
 Reba Dolarhyde combjának támasztja a fejét, égő arcát felé
 fordítja. A keze besiklik az inge alá, meleg tenyerét a mellén
 nyugtatja.
 – Remélem, nem ijesztettem meg – mondta.
 De a lány eleven hangjának a csengése volt az, ami megijesz-
 tette; odanyúlt, hogy megállapítsa, dobog-e a szíve – dobogott.
 Reba gyöngéden ott tartotta a kezét.
 – Úristen, csak nem ment már el?
 Egy élő nő. Milyen elképesztő! Erősnek és hatalmasnak érez-
 ve magát – a Sárkány erejét érezve, vagy a sajátját –, könnyedén
 fölemelte a lányt a díványról. Szinte nem is volt súlya, és annál is

könnyebben tudta vinni, mert Reba nem volt élettelen. Ne az
 emeletre! Most már sietett. Valahová. Gyorsan. A nagyanyja
 ágya, a tűzött szaténtakarója csúszkál alattuk.
 – Várjon, várjon, majd kibújok belőle! Ó, most elszakadt!
 Nem baj. Gyere, úristen, te! Jaj, de jóóó! Kérlek, ne szoríts le,
 majd én rád ülök.

Rebával, egyetlen élő nőjével, akivel e buboréknyi időre egygé
 válhatott, életében először érezte úgy, hogy minden rendben
 van; az ő élete az, ami itt fölszabadul, ő maga túllép minden ha-
 landóságon, az életét küldi a lány csillagos sötétjébe, kiszakad
 ebből a fájdalomteli bolygóból, lelkében csend, úgy halad a bé-
 kéhez vezető úton, ahol a megnyugvás ígérete várja.

A sötétben, Reba mellett fekvé, a tenyerét rátette, és gyöngé-
 den összeszorította a lányt, hogy elzárja az utat visszafelé. És mi-
 közben Reba csendesen aludt, Dolarhyde, tizenegy ember átko-
 zott gyilkosa, újra meg újra meghallgatta a szíve dobogását.

Képek. Barokk gyöngysorok lebegtek a barátságos sötétben.
 Egy világítórakéta, amellyel a holdat célozta meg. Egy óriási tű-
 zijáték, amelyet Hongkongban látott, és amelyet úgy hívtak:
 „A Sárkány elveti a gyöngyeit.”

A Sárkány.

Elképedt, úgy érezte magát, mint akit kettéhasítottak. A lány
 mellett eltöltött hosszú éjszakán mindvégig szorongva hallgató-
 zott, nem jön-e le ő maga kimonóban a lépcsőn.

Reba egyszer megmozdult, álomittasan keresgél, amíg meg-
 találta az éjjeliszekrényen a poharat. A nagymama fogsora meg-
 csörrent benne.

Dolarhyde vizet hozott neki. Reba a sötétben magához ölelte.
 Amikor ismét elaludt, a férfi leemelte a kezét a hatalmas tetová-
 lásáról, és a saját arcára tette a lány tenyerét.

Csak hajnalban aludt el.

Reba McClane kilenc órakor ébredt fel, hallotta a férfi egyenletes légzését. Lustán nyújtózott a széles ágyon. Dolarhyde meg sem moccant. Reba átgondolta a ház elrendezését, a szőnyegek és a szabad padló helyét, a ketyegő óra irányát. Amikor minden-
nel tisztába került, csendesen fölkelt, elindult, és megkereste a fürdőszobát.

Hosszan zuhanyozott, és amikor kijött, Dolarhyde még mindig aludt. Reba széttépett fehérneműje a földön bevert. A lábával tapogatva megtalálta, és begyömöszölte a táskájába. Bebújt a pamutruhájába, fogta a botját, és kifelé indult.

Bár a férfi megmondta neki, hogy az udvar nagy, tágas, sima talajú és elvadult sövény szegélyezi, Reba eleinte óvatosan mozgott.

Hús reggeli fuvallat csapta meg, a nap melegen sütött. Megállt az udvar közepén, hagyta, hogy a szél átfújja az ujjain a fekete bodza száraz magházait. A szél meglelte zuhanyozástól felfrissült testének hajlatait. Kitárta a karját, a szél hűvösen besiklott a melle és karja alá, a lába közé. Méhek zümmögtek körülötte. Nem félt tőlük, így hát nem is bántották.

Dolarhyde fölébredt, egy pillanatig megdöbbent, nem értette, miért nincs az emeleti szobájában. Sárga szeme tágra nyílt, amikor eszébe jutott, mi történt. Bagolyszerű mozdulattal fordult a másik párna felé. Senki.

Vajon Reba a házban kószál? Mire bukkanhat? Vagy történt valami éjszaka? Valami, amit el kell rejteni? Nyilván őt gyanúsítják. Lehet, hogy menekülnie kell.

Benézett a fürdőszobába, a konyhába. Aztán lement az alagsorba, ahol a másik tolókocsiját tárolta. Majd föl az emeletre. Nem akart fölmenni. De utána kell néznie. A tetoválása megfeszült a hátán, amint fölfelé igyekezett a lépcsőn. A hálószobája faláról leragygott rá a Sárkány. Nem maradhatott egy szobában a Sárkánnyal.

Végül egy emeleti ablakból megpillantotta a lányt az udvaron.

– FRANCIS! – Tudta, hogy a szobájából szólítja a hang. Tudta, hogy a Sárkány hangja az. Ez az új kettőssége a Sárkánnyal megzavarta. Először akkor lett úrrá rajta ez az érzés, amikor Reba szívére tette a kezét.

Azelőtt sohasem szólt hozzá a Sárkány. Félelmetes volt.

– FRANCIS, GYERE IDE!

Megkísérelte elfojtani az öt szólító hangot, amely újra és újra szólította, amint lerothant a lépcsőn.

Vajon mire bukkanhatott Reba? A nagyanyja fogsora megcsörrent a pohárban, de elrakta, amikor vizet hozott a lánynak. Látni pedig nem lát.

Freddy hangszalagja. Egy magnetofonban volt a nappaliban. Megnézte, a helyén van-e. A kazetta vissza volt tekerve, egészen az elejéig. Nem emlékezett rá, vajon visszatekerte-e azt követően, hogy a telefonon bejátszotta a *Tattler*nek.

Reba nem jöhet vissza a házba. Maga sem tudja, mi eshet meg a házban. Meglepetés érheti. Megtörténhet, hogy a Sárkány lejön az emeletről. Tudta, hogy a lány milyen könnyen kettéroppanna.

A nők látták, ahogy Reba beszáll a kocsijába. Warfield is emlékezne, hogy látta őket együtt. Kapkodva felöltözött.

Reba McClane érezte a fatörzs árnyékának hűvös csikját, majd ismét a napfényt, amint keresztül-kasul barangolt az udvaron. A napfény erejéből és az ablakba szerelt légkondicionáló zúgásából mindig meg tudta állapítani, merre jár. A tájékozódás, életének vezérlő elve, itt könnyűnek bizonyult. Körbeforgott, a kezét végighúzta a bokrokon meg a vadul növvő virágokon.

Egy felhő takarta el a napot. Reba megállt, és nem tudta, merrefelé fordult. Fülelt, honnan hallja a légkondicionálót. A berendezést leállították. Egy pillanatra nyugalanság fogta el, azután tapsolt, és meghallotta a ház eligazító visszhangját. Fölkattintotta az óraüveget, és kitapogatta az időt. Hamarosan föl kell keltenie D.-t. Haza kell mennie.

Becsapódott a szűnyoghálós ajtó.

– Jó reggelt! – mondta Reba.

Dolarhyde kulcsomója megcsördült, amint közeledett a lány felé a fűvön.

Óvatosan közelítette meg, mintha attól tartana, hogy közeledésének a szele ledönthetné a lábáról, de azután látta, hogy a lány csöppet sem fél tőle.

Nem látszott zavartnak vagy szégyenkezőnek azért, amit északa tettek. Haragosnak sem tűnt. Nem futott el előle, nem is fenyegetőzött. Dolarhyde azon töprengett, vajon azért van-e így, mert nem látta a nemi szervét.

Reba átölelte, a fejét a férfi izmos mellkasára hajtotta. Dolarhyde szíve hangosan vert.

Nagy nehezen kinyögte a jó reggeltet.

– Remekül érzem magam, D.

Valóban? Mit kellene erre válaszolni?

– Akkor jó. Én is. – *Ez megfelelően hangzott. El kell távolítani innen.*

– De most már haza kell mennem – szólalt meg Reba. – A nővérem eljön értem, elvisz ebédelni. Velünk tarthatsz, ha van kedved.

– Be kell mennem az üzembe – felelte Dolarhyde, beszéd közben módosítva az előre kitervelt hazugságon.

– Megyek, hozom a táskámat.

Csak azt ne!

– Majd én kihozom.

Dolarhyde, aki már-már teljesen összezavarodott a saját érzelmeit illetően, és annyira sem tudta kifejezésre juttatni azokat, ahogyan egy hegy sem tud elpirulni, nem tudta, mi történt vele Reba McClane-nel kapcsolatban, és azt sem, hogy miért következett be mindez. Csak zavart érzett, új rettegés hasított bele: az, hogy ő most kettő.

Reba veszélyeztette, Reba nem veszélyeztette.

Erősen foglalkoztatta, milyen meghökkentően élénk mozdulatokkal adta oda magát neki a nagymama ágyában.

Dolarhyde gyakorta nem ismerte föl, voltaképpen mit is érez, amíg nem cselekedett. Nem tudta, mit érez Reba McClane iránt.

Miközben a lányt hazafelé vitte kocsin, egy visszatérítő esemény némileg segített neki ebben a fölismerésben.

Épphogy elhagyták a 70-es út Lindbergh Boulevard-i elágazását, amikor Dolarhyde beállt egy Servco Supreme benzinkúthoz tankolni.

A benzinkutas tagbaszakadt, mogorva férfi volt, a lehelete muskotályosnak érződött. Elfintorodott, amikor Dolarhyde megkérte, hogy ellenőrizze az olajsintet.

A kocsiiban úgy egy literrel kevesebb olaj volt a szükségesnél. A benzinkutas az olajtömlőt belenyomta a kannába, azután belökte a motorházba.

Dolarhyde kikászálódott, hogy fizessen.

A benzinkutas látható lelkesedéssel törölgette a szélvédőt – az utas felőli oldalon. Csak törölte, egyre csak törölte.

Reba McClane a magasított kísérlésben ült, a szoknyája fölcsúszott a térde fölé. Fehér botja a két ülés között hevert.

A benzinkutas ismét törölgetni kezdte a szélvédőt. Közben bepislogott a lány ruhája alá.

Dolarhyde föl nézett a tárcájából, és rajtakapta a leleselkedő pasast. A kocs ablakán benyúlva teljes sebességre kapcsolta az ablaktörlőket, amelyek elkapták a benzinkutas ujjait.

– Hé, vigyázzon! – A benzinkutas nagy buzgón kezdte kiszedni az olajtartályt a motorházból. Tudta, hogy rajtakapták, az arcára alattomos mosoly ült ki, amíg Dolarhyde a kocsit megkerülve oda nem lépett hozzá.

– Te rohadt szemét! – Igyekezett gyorsan átsiklani az szélvédő fölé.

– Mi a fene esett magába? – A benzinkutas nagyjából azonos súlyú volt Dolarhyde-dal, egymagas is vele, de távolról sem annyira izmos. Túl fiatal volt ahhoz, hogy műfogsort viseljen, viszont elhanyagolta a fogait.

Zöldes színben játszottak, és ez undort keltett Dolarhyde-ban.

– Mi történt a fogaiddal? – kérdezte halkan.
– Mi köze hozzá?
– Sokat használtad a fiúd kedvére, te rohadt buzi? – Dolarhyde nagyon közel lépett a benzinkutashoz.

– Eredjen a fenébe innen!

Dolarhyde halkan annyit mondott:

– Disznó. Idióta. Szemét. Szar. – Egyetlen kézmozdulattal a furgon oldalához kente. Az olajtartály és a tömlő csörömpölve hullott az útra.

Dolarhyde fölemelte a tartályt és a tömlőt.

– Ne fuss! El tudlak kapni. – Kihúzta a csövet a tartályból, és szemügyre vette az éles végét. A benzinkutas elsápadt. Volt valami Dolarhyde arckifejezésében, amivel még soha, sehol sem találkozott életében.

Egyetlen pillanatig Dolarhyde látta, hogy a tömlőt belevágja a férfi mellébe, és kiszívja a vért a szívéből. Reba arcát is látta a szélvédőn át, a fejét rázta, és mondott valamit. Az ablakleghúzó után tapogatózott, hogy leengedje az ablakot.

– Eltörték már valamidet, te seggfej?

A benzinkutas gyorsan, tagadólag rázta a fejét.

– Nem akartam megsérteni, tényleg nem! Istenre esküszöm!

Dolarhyde a hajlított fémtömlőt a pasas orra alá dugta. Két kézzel fogta, a mellizmai kidagadtak, amint kétrét hajlította. Megrántotta a férfi övét, és a tömlőt a lába elé dobta.

– Máskor ne meregesd azt a disznó szemedet! – A benzinért járó pénzt a pasas ingzsebébe gyömöszölte. – Most elhordhatod az irhádát – mondta. – De jegyezd meg, bármikor elkaphatlak.

36. fejezet

A magnószalag szombaton érkezett meg, egy kis csomagban. A címzés: „Will Graham, Washington, FBI Központ”. Chicagóban adták föl aznap, amikor Loundsot megölték.

A laboratórium és az ujjlenyomatrészt sem a kazetta dobozán, sem a csomagolópapíron nem talált semmi felhasználható nyomot.

A szalag egy másolatát a délutáni futárpostával elküldték Chicagóba. Chester különleges ügynök késő délután hozta el Grahamnak az esküdtszéki terembe. A szalaghoz Lloyd Bowman írt kísérőlevelet:

A hangspektrogramos vizsgálatok igazolták, hogy Lounds hangja van a felvételen. Nyilvánvalóan diktálták, mit mondjon. Új szalag, az utóbbi három hónapban gyártották, sohasem használták korábban. A viselkedéstudományi részleg elemzi a tartalmát. Mihelyt dr. Bloom eléggé jó állapotban lesz, meghallgatattjuk vele, erről dönts te.

A gyilkos láthatóan össze akar zavarni téged.

Azt hiszem, előbb-utóbb ráfázik erre.

Fanyar biztatás, Graham halás volt érte.

Tudta, hogy meg kell hallgatnia a szalagot. Megvárta, amíg Chester magára hagyta.

Nem akart bezárkózni a szalaggal az esküdtszembe. Az üres bírósági tárgyaló jobban megfelelt erre – a magas ablakokon beszivárgott némi napfény. Nemrégiben takarították a termet, a por még szállongott a napsugarak pászmáiban.

Kicsi, szürke magnója volt. Az ügyvédi asztalra állította, és megnyomta a gombot.

Egy technikus fakó hangja szólt: „Ügyszám: 426238, 814. tétel, címkézve és iktatva, magnetofonszalag. Hangfelvétel.”

A hangminőség változott.

Graham mindkét kezével megmarkolta az esküdtszéki emelvény korlátját.

Freddy Lounds hangja fáradtnak és ijedtnak tűnt.

„Nagy megtiszteltetésben volt részem. Láttam... csodálattal láttam... csodálattal és áhítattal... áhítattal... a Nagy Vörös Sárkány erejét.”

A hangfelvételt a készítése közben sokszor megszakították. A gép a leállítógomb kattanasát minden alkalommal rögzítette. Sárkányujj.

„Hazudtam Róla. Minden, amit írtam, Will Graham hazugsága. Ő íratott velem mindent. Én... én meggyaláztam a Sárkányt. De még így is... a Sárkány irgalmas. Most már szolgálni akarom Őt. Ő... segített nekem megérteni... a tündöklő fényét, és én dicsőíteni fogom Őt. Újságok, amikor kinyomtatják ezt, mindig nagybetűvel szedjék, hogy »Őt«!

Ő tudja, hogy te kényszerítettél hazugságra, Will Graham. És amiért hazugságra kényszerültem, Ő... irgalmasabb lesz hozzám, mint hozzád, Will Graham.

Nyúlj hátra, Will Graham... és tapogasd meg a kis... dudorokat a medencéd felső peremén. Tapogasd ki a csigolyákat... pontosan ez az a hely... ahol a Sárkány ketté fogja roppantani a gerincedet.”

Graham továbbra is erősen markolta a korlátot. *Egy fenét fogom megtapogatni!* Vajon a Sárkány nem ismeri a csípőtövis megnevezést, vagy szándékosan nem ezt a kifejezést használta?

„Jó okod van... hogy rettegj. Most az én... az én saját számból hallasz majd olyat, amitől szintén retteghetsz.”

Egy kis szünet, utána vérfagyasztó sikoly. De még ennél is szörnyűbb az ajak nélküli kiáltás: „Te istenerte ohadék, egigérted...”

Graham a térde közé szorította a fejét, amíg meg nem szűnt a szemképrázása. Kinyitotta a száját, és mély lélegzetet vett.

Egy órába is beletelt, mielőtt képes volt tovább hallgatni a szalagot.

Bevitte a magnót az esküdsterembe, és megkísérelte ott leját-

szani. Túl közelinek érezte. Bekapcsolva hagyta a magnót, forogtak az orsók, ő pedig visszament a tárgyalóterembe. A nyitott ajtón át hallgatta a szalagot.

„Nagy megtiszteltetésben volt részem...”

Valaki megállt a tárgyalóterem ajtajában. Graham megismerte a chicagói FBI fiatal alkalmazottját, és azonnal intett is neki, hogy lépjen be.

– Levele érkezett – mondta a fiatalember. – Mr. Chester küldte. A lelkemre kötötte, hogy mondjam meg: a postai ellenőr átvilágította.

Előhúzta a kabátja belső zsebéből a levelet. Vastag, mályvaszínű levélpapír. Graham azt remélte, Molly írt.

– Látja, le van pecsételve.

– Köszönöm.

– Azonkívül ma volt fizetés. – A fiatalember átnyújtotta neki a fizetési csekkjét.

A magnószalagon Freddy sikoltott. A fiatalember összerezte.

– Sajnálom – mondta Graham.

– Nem is értem, hogy bírja – jegyezte meg a fiatalember.

– Menjen haza! – mondta Graham.

Beült az esküdtek páholyába, ott olvasta el a levelet. Pillanatnyi megkönnyebbülésre vágyott. A levelet dr. Hannibal Lecter írta.

Kedves Will!

Ez csak néhány rövid üdvözlő sor, amiért olyan jó munkát végzett Mr. Loundson. Szívből csodáltam érte. Micsoda ravasz fickó maga!

Mr. Lounds gyakran megsértett engem az ostoba sületlenségivel, de egy dologban fölnyitotta a szememet – abban, hogy maga elmeegógyintézetben volt. Tehetségtelen ügyvédemnek ezt ki kellett volna játszania a bíróság előtt, de ez már nem érdekes.

Tudja, Will, maga túl sokat tépelődik. Sokkal jobban érezne magát, ha lazítana kicsit önmagával szemben.

Nem mi találjuk ki a természetünket, Will; együtt kapjuk a tüdönkkel, a hasnyálmirigyünkkel és minden egyébbel. Miért küzdenénk ellene?

Segíteni szeretnék magán, Will, és azzal kezdeném, hogy megkérdem: amikor oly mély depresszióba került azt követően, hogy agyonlőtte Mr. Garrett Jacob Hobbsot, ugye nem maga a tett volt az, ami legyűrte? Valójában azért érezte magát olyan rosszul, mert annyira élvezte, hogy megölte, igaz?

Gondolkodjon ezen, de ne gyötörje magát. Miért is ne élvezte volna? Bizonyára Isten is élvezi – szüntelenül ezt teszi, és nem a saját képmására teremtet-e bennünket?

Talán olvasta a tegnapi újságban, hogy Isten szerda este Texasban rárogyasztotta egy templom tetejét harmincnégy hívőjére – pontosan abban a pillanatban, amikor zsolozsmáztak hozzá. Nem gondolja, hogy élvezhette ezt?

Harmincnégyre. Hobbsot magának engedte át.

A múlt héten egyetlen repülőgép-szerencsétlenségben százhatvan Fülöp-szigeteket kapott el – magának meg csak azt az egy nyomorúságos Hobbsot engedte át. Nem vesz zokon magától egyetlen nyomorúságos gyilkosságot. Most már kettő van! Ez teljesen rendjén való.

Figyelje az újságokat! Isten mindig megtartja az előnyét. Szívélyes üdvözléssel:

Dr. Hannibal Lecter

Graham tudta, hogy Lecter mennyire téved Hobbsot illetően, de a pillanat egy törtreszéig átvillant a fejében, vajon nincs-e valamennyi igazság abban, amit Freddy Loundsról írt. A Graham lelke mélyén megbúvó ellenség bármely vádaskodással egyetértett.

Azért tette Freddy vállára a kezét a Tattlerben közölt fényképen, hogy bizonyítsa: valóban ő mondta neki a Sárkányt oly mélyen sértő dolgokat. Vagy veszélynek akarta-e kitenni Freddyt, akár csak egészen kis mértékben? Eltűnődött ezen.

Az a biztos tudat, hogy szántszándékkal nem hagyná futni a Sárkányt, ideiglenesen fölmentette a vád alól.

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy kimerítetek, ti örült gazemberek – mondta hangosan.

Tudta, hogy ki kell kapcsolódnia. Fölhívta Mollyt, de Willy nagyszüleinek a házában senki sem vette fel a kagylót.

– Biztosan abban az átkozott csónakházukban vannak – motyogta.

Kiment, hogy igyon egy kávé, de részben azért is, hogy önmagának bebizonyítsa, nem bújik el az esküdteremben.

Egy ékszerész kirakatában mives, antik arany karperecet pillantott meg. Megvette – a fizetése nagy része ráment. Becsomagoltatta és lepecsételtette, hogy föladhassa postán. De csak amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül van a postaláda előtt, írta rá Molly oregoni címét. Graham nem ismerte el – de Molly jól tudta –, hogy olyankor ad ajándékot, amikor haragos.

Semmi kedve sem volt visszatérni az esküdterembe és dolgozni, de nem tehetett mást. Valerie Leeds emléke nem hagyta nyugodni.

Sajnálom, de most nem jöhetek a telefonhoz, mondta Valerie Leeds.

Arra gondolt, bárcsak ismerte volna. Bárcsak... Haszontalan, gyermekded gondolat.

Graham fáradt volt, önző, kimerült, olyannyira, hogy visszahant gyermeki állapotába, amelyben első ízben tanulta meg a mértékegységeket, amelyben „észak” azt az irányt jelentette, amerre a 61-es út volt, és az egy-nyolcvankettő örökre az édesapja testmagasságát jelölte.

Rávette magát, hogy nekiüljön az áldozatok aprólékos jellemzésének, amelyet jelentéstöredékekből és a saját megfigyelései alapján állított össze.

Jómód. Ez volt az egyik közös vonás. Mindkét család jómódú volt. Furcsa, hogy Valerie Leeds a harisnyanadrágjain spórolt.

Graham azon töprengett, vajon Mr. Leeds gyermekkorában

szegény volt-e. Úgy vélte, igen; a saját gyermekei túlságosan is el voltak látva mindennel.

Graham szegény fiúként nőtt fel, az apjával a biloxi és green-ville-i hajógyárakból az Erie-tó csónaküzeméig vándorolt. Mindig új fiú volt az iskolában, mindig idegen. Fojtott haraggal gondolt a gazdagokra.

Lehet, hogy Valerie Leeds szegény gyerek volt. Kísértésbe esett, hogy ismét megtekintse a róla készült filmet. Megtehetné a tárgyalóteremben. De nem. Nem Leedsék okozták most neki a fejtörést. Ismerte Leedséket. De nem ismerte Jacobiékat.

Gyötörte az a tudat, milyen kevéssé ismeri őket. A detroiti tűzvészben odaveszett mindenük – családi fényképalbumok, feltehetően naplók is.

Graham megkísérelte megismerni őket azokon a tárgyakon keresztül, amelyekre áhítoztak, amelyeket megvásároltak és használtak. Más támpontja nem volt.

Jacobiék hagyatéki dossziéja közel nyolc centi vastag volt, zömmel a család tulajdonát felsoroló listákat tartalmazott. A Birminghambe költözésük óta új háztartást rendeztek be. *Nézd, mennyi szemét!* Minden biztosítva, sorozatszámokkal ellátva, ahogyan azt a biztosítótársaságok megkövetelik. Egy tűzvészen átesett ember legközelebb feltehetően nagy összegű biztosításokat fog kötni.

Byron Metcalf, az ügyvéd nem fénymásolatokat küldött neki a biztosítási szerződésekről, hanem indigóval írt másodpéldányokat. Elmosódottak voltak; alig tudta elolvasni őket. Jacobinak volt egy vízisírontató csónakja, és ugyanilyen motorcsónakja volt Leedsnek is. Jacobinak oldalkocsis motorkerékpárja, Leedsnek is motorbiciklije volt. Graham megnyálazta a hüvelykujját, és továbblapozott.

A második oldalon a negyedik tétel egy Chinon Pacific filmvetítő volt.

Graham abbahagyta az olvasást. Ez hogyan kerülhetett el a figyelmét? A birminghami raktárban valamennyi állványon az ösz-

szes ládát átnézte, figyelmesen kutatva, mi adhatna neki valami támpontot Jacobiék jobb megismeréséhez.

Hol van a vetítógép? A biztosítási nyilatkozatot összevethetné azzal a leltárral, amelyet Byron Metcalf állított össze hagyatéki végrehajtóként, amikor raktározottatta Jacobiék holmiját. A raktározási szerződést aláíró áruházi ellenőr Metcalf leltára alapján valamennyi tételt kipipálta.

Tizenöt percébe telt, amíg végigment a raktározott tételek listáján. Sem vetítógép, sem felvevőgép, sem film nem szerepelt rajta.

Graham hátradőlt a széken, és rámeredt Jacobiék mosolygó fényképére, amelyet maga elé támasztott az asztalon.

Mi a fenét csináltál vele?

Ellopták?

A gyilkos lopta el?

És ha a gyilkos lopta el, eladta-e?

Édes jó istenem, adj egy kinyomozható orgazdát!

Grahamnak egy csapásra elmúlt a fáradtsága. Arra volt kíváncsi, hiányzik-e más is. Egy órán át dolgozott, összevetette a raktári leltárt a biztosítási nyilatkozatokkal. Minden egybevágott, kivéve néhány értéktárgyat. Ezek nyilván Byron Metcalf saját páncéldobozában szerepelnek, és a birminghami bank páncéltérképében helyezte el őket.

Minden szerepelt a listán. Kivéve két tételt.

„Kristály ékszerdoboz, 10 × 7,5 cm, finomezüst tető” – ez szerepelt a biztosítási nyilatkozaton, de hiányzott a páncéldobozból. „Finomezüst képeret, 23 × 28 cm, szőlőlevél- és virágdíszítéssel” – ez sem szerepelt a páncéldoboz tartalmáról készített banki listán.

Ellopták? Elkeveredett? Kis tárgyak, könnyen elrejtethetők. Az orgazdáknak eladott ezüsttárgyakat rendszerint azonnal beolvassztják. Nehéz lenne a nyomukra bukkanni. De a filmfelszereléseknek sorozatszámuk van belül és kívül is. Az ilyesmi kinyomozható.

Vajon a gyilkos a tolvaj?

Amint Jacobiék piszoktól foltos fényképére meredt, Graham úrrá lett az új nyom fölfedezésekor érzett örömteli sokk. De átgondolva az önmaga által feltett kérdésre adható választ, siralmasnak, kiábrándítónak és jelentéktelennek érezte.

Az esküdtermi telefonon fölhívta a birminghami gyilkossági csoportot. A délutáni-esti ügyelet parancsnoka jelentkezett.

– Úgy tudom, a Jacobi-ügyben huszonnégy órás naplót készítették a házban, még a lepecsételés előtt. Így van?

– Egy pillanat, utánanézek – felelte az ügyeletes parancsnok.

Graham tudta, hogy vezettek ilyen naplót. Bevett szokás volt, hogy a gyilkosságok színhelyén följegyezték minden személy nevét, aki ott megjelent vagy eltávozott, és Graham örömmel látta, hogy a birminghamiek alkalmazzák ezt a jól bevált módszert. Ötpercnyi várakozás után egy hivatalnok jelentkezett.

– Oké, itt a naplórészleg. Mire kíváncsi?

– Niles Jacobi, az elhalálozottak fia szerepel a naplóban?

– Ühüm, igen. Július 2-án, este hét órakor. Engedélye volt, hogy elvigye a személyes holmiját.

– Van-e nyoma annak, hogy egy bőrönddel jelent meg?

– Nincs. Sajnálom.

Byron Metcalf rekedt hangon, nehezen lélegezve jelentkezett be. Graham kíváncsi lett volna, mit művel.

– Remélem, nem zavarom.

– Miben állhatok a szolgálatára, Will?

– Egy kis segítségre lenne szükségem Niles Jacobival kapcsolatban.

– Már megint mit követett el?

– Azt hiszem, néhány holmit elemelt a Jacobi-házból a gyilkosság után.

– Hmmm.

– A maga páncéldobozos leltárában felsoroltak közül hiányzik egy finomezüst képkeret. Amikor Birminghamben jártam, Niles hálószobájában találtam egy családi fényképet. Ko-

rábban keretezve volt; láttam, hogy nyomot hagyott rajta a képkeret szegélye.

– A kis rohadék! Engedélyeztem, hogy elhozhassa a ruháit és egy pár könyvet, amire szüksége lehet – mondta Metcalf.

– Nilesnek költséges ismerősei vannak. De legfőképpen nem is ezt, hanem egy filmvetítőt és egy filmfelvevőt keresek, ezek is hiányoznak. Szeretném tudni, nála vannak-e. Feltehetően ő vitte el, de ha nem, talán a gyilkosnál vannak. Ebben az esetben a sorozatszámokat ki kell adnunk a zálogházaknak. Országos körözést kell elrendelnünk. A keretet bizonyára már beolvastották.

– Ha beszélek vele, mindjárt azt fogja hinni, hogy őt szeretnénk „bekeretezve” látni. Szép, rácsos keretben.

– Még valami: ha Niles vitte el a vetítőt, talán megtartotta a filmet. Semmit sem kaphatott érte. Szükségem van a filmre. Látnom kell. Ha nyíltan teszi fel neki a kérdést, mindent le fog tagadni, és ha nála van a film, lehúzza a vécén.

– Rendben van – mondta Metcalf. – A kocsija tulajdonjoga visszaszállt a hagyatéki gondnokságra. Én vagyok a hagyatéki végrehajtó, tehát külön felhatalmazás nélkül is átkutathatom. A barátom, a bíró bizonyára hajlandó a kedvemért átkutattatni a szobáját. Visszahívom.

Graham újra nekiült a munkának.

Jómód. Iktassuk be a „jómódot” is a rendőrségnek készítendő áldozattípus leírásába.

Graham azon gondolkodott, vajon Mrs. Leeds és Mrs. Jacobi valaha is járt-e bevásárolni tenisruhában. Egyes kerületekben divatnak számított. Bizonyos kerületekben ostoba dolog volt ez, mert kétszeresen is provokálónak bizonyult: osztálygyűlöletet, ugyanakkor szexuális vágyat is gerjesztett.

Graham elképzelte őket, amint a bevásárlókocsijaikat tolják, rövid szoknyájuk fölcsúszik a barna combjukon, a teniszszoknijukon a labdaminta hívogatóan táncol – így haladnak el a ragadozóhal-szemű, tagbaszakadt férfi mellett, aki hideg löncshúst vásárol, amelyet majd a kocsijában kap be.

Vajon hány háromgyermekes, kutyás, macskás család lehet, amelyet álmában csak egyszerű zár választ el a Sárkánytól?

Amikor Graham a lehetséges áldozatokat idézte fel a lelki szemei előtt, szép házakban lakó okos, sikeres embereket látott.

Csak hogy a legközelebbi embernek, akinek szembe kellett néznie a Sárkánnyal, nem volt sem gyermeke, sem kedvenc kisállata, a háza pedig mindennek mondható, csak szépnek nem. A legközelebbi ember, akinek szembe kellett néznie a Sárkánnyal – Francis Dolarhyde volt.

37. fejezet

A súlyzók tompa puffanása a manzárdból végigdöngött az egész házban.

Dolarhyde nagyobb súlyokat emelt, nyomott és lökött ki, mint bármikor életében. A szokásostól eltérő öltözetet viselt: a melegítője eltakarta a tetoválást. Az atlétatrikója ott lógott *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő* képén. A kimonó úgy függött a falon, akár egy sikló levedlett bőre. Eltakarta a tükröt.

Dolarhyde nem viselt álarcot.

Fel. Százhuszonöt kilót húzott fel egyetlen mozdulattal a mellkasa elé. Azután kilökte a feje fölé.

– KIRE GONDOLSZ?

Annyira elképedt a hang hallatán, hogy majdnem elejtette a súlyzót, és megingott a súlya alatt. Le. A korongok dübörögve, csengve zuhantak a padlóra.

Megfordult, két hatalmas karja az oldala mellett lógott, és a hang irányába meredt.

– KIRE GONDOLSZ?

Mintha a hang az atlétatrikó mögül jönne, de annak csikorgása és ereje a torkát karcolta.

– KIRE GONDOLSZ?

Tudta, ki szól hozzá, és megrettent. Ő és a Sárkány kezdettől fogva egy és ugyanaz volt. Átlényegült, és a Sárkány lett a magasabb rendű énye. A testük, a hangjuk és az akaratuk eggyé vált.

De most nem így volt. Reba óta nem így volt. *Ne gondoldj Reba-ra!*

– KI ELFOGADHATÓ? – kérdezte a Sárkány.

– Mrs. ... erhman ... Sherman. – Dolarhyde alig tudta kinyögni a szavakat.

– HANGOSABBAN BESZÉLJ! NEM ÉRTELEK. KIRE GONDOLSZ?

Dolarhyde összeszedte magát, és a súlyzó felé fordult. Fel. A fej fölé. Ezúttal sokkal nagyobb erőfeszítésbe került a mozdulat.

– Mrs. ... erhman, vizesen a medencében.

– A KIS HAVERODRA GONDOLSZ, NEM IGAZ? AZT AKAROD, HOGY A KIS HAVEROD LEGYEN, NEM IGAZ?

A súlyzó döngve a padlóra hullott.

– Neke incs ki averom. – Annyira szorongott, hogy elhagyta a beszédképessége. Kénytelen volt letapasztani az orrcimpáit.

– OSTOBA HAZUGSÁGI! – A Sárkány hangja erősen, tisztán csengett. Erőfeszítés nélkül ejtette ki az s hangokat. – MEGFELEDKEZEL AZ ÁTLÉNYEGÜLÉSRŐL. KÉSZÜL FEL SHERMANÉKRE! EMELD FÖL A SÚLYZÓT!

Dolarhyde megragadta a súlyzó rúdját, erőlködött. A testével együtt az agya is nagy erőfeszítést tett. Kétségbeesetten próbált Shermanékre gondolni. Kényszerítette magát, hogy arra gondoljon, milyen súlyos lesz Mrs. Sherman a karjában. Mrs. Sherman a következő. Mrs. Sherman az. A sötétben küzd Shermannel. Leszorítja, amíg a vérvesztéstől Sherman szíve úgy rebben, akár egy madár. Csakis ezt a szívdobogást hallotta. Nem hallotta Reba szívverését. Nem hallotta.

A rettegés elapasztotta az erejét. A súlyzót fölemelte a combjáig, de képtelen volt továbbnyomni a mellkasa elé. Shermanék gondolatban ott kóvályogtak körülötte, tágra nyílt a szeme, amint elvette a Sárkány járandóságát. Nem volt jó. Üres és hamis volt. A súlyzó döngve a padlóra zuhant.

– ELFOGADHATATLAN.
 – Mrs.
 – MÉG AZT SEM TUDOD KIMONDANI, HOGY „MRS. SHERMAN”. ESZED ÁGÁBAN SINCS ELKAPNI SHERMANÉKET. REBA MCCLANE-T AKAROD, AZT AKAROD, HOGY A KIS HAVEROD LEGYEN, ÍGY VAN? AZT AKAROD, HOGY „BARÁTOK” LEGYETEK.
 – Nem.
 – HAZUDSZ.
 – Tyak ety kity így.
 – CSAK EGY KIS IDŐRE? TE PICSOGÓ NYÚLSZÁJÚ, UGYAN KI BARÁTKOZNA VELED? IDE GYERE! MEGMUTATOM NEKED, MI VAGY.
 Dolarhyde nem mozdult.
 – SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, AMILYEN TE VAGY. IDE GYERE!
 Odament.
 – VEDD LE AZ ATLÉTATRIKÓT!
 Levette.
 – NÉZZ RÁM!
 A Sárkány izzó színekben ragyogott a falról.
 – VEDD LE A KIMONÓT! NÉZZ A TÜKÖRBE!
 Belenézett. Képtelen volt mást tenni, képtelen volt elfordítani arcát a perzselő fénytől. Megpillantotta nyáladzó arcását.
 – NÉZD MEG MAGAD! MEGLEPETÉST TARTOGATOK NEKED A KIS HAVEROD SZÁMÁRA. LEVENNI AZT A RONGYOT!
 Dolarhyde két keze küzdött egymással a melegítőnadrág kötője körül. Elszakadt a nadrág. A bal kezével lehántotta magáról, a jobbjaival nyújtotta neki a szakadt rongyokat.
 A jobb keze kiragadta a rongyokban lógó nadrágot remegő, tehetetlen baljából. A sarokba vágta; hátravetette magát a szőnyegen, és úgy tekergett, mint egy elevenen kettészelt homár. Átölelte magát, és nyöszörgött, zihálva lélegzett, a tetoválása fölragyogott a tornaterem rideg fényében.
 – SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, AMILYEN TE VAGY. EREDJ, HOZD IDE!

– Aaamama.
 – HOZD IDE!
 Kisurrant a szobából, és kisvártatva a Sárkány fogsorával tért vissza.
 – FOGD A TENYEREDBE! CSUKD ÖSSZE AZ UJJAJDAT, ÉS NYOMD ÖSSZE A FOGAIMAT!
 Dolarhyde mellizmai kidagadtak.
 – TUDOD, HOGY MILYEN ÉLESEK. MOST TARTSD A FOGSORT A HASAD ALÁ. RAKD BE A FOGAK KÖZÉ.
 – ...nem.
 – MEGTESZED... MOST NÉZD!
 A fogak fájdalmasan belemartak. Nyál és könny hullott a mellére.
 – ...ééérem.
 – AZ ÁTLÉNYEGÜLÉSBŐL VISSZAMARADT SZEMÉT VAGY, SZEMÉT VAGY, ÉS NEVEDEN NEVEZLEK. PICSAARCÚ VAGY. MONDD UTÁNAM!
 – ...picsaarcú vagyok. – Letapasztotta az orrcimpáját, hogy ki tudja ejteni a szavakat.
 – HAMAROSAN MEGTISZTULOK TŐLED – vetette oda könnyedén a Sárkány. – JÓ LESZ AZ?
 – ...jó.
 – KI LESZ A LEGKÖZELEBBI, HA ELJÖN AZ IDEJE?
 – ...Mrs. ... ehrman...
 Éles fájdalom hasított Dolarhyde-ba, fájdalom és iszonyú rettegés.
 – LETÉPEM.
 – ... Reba. Reba. Neked adom Rebát. – A beszéde már tisztult.
 – TE SEMMIT SEM ADSZ NEKEM. Ő AZ ENYÉM. MIND AZ ENYÉ-
 IM. REBA MCCLANE ÉS SHERMANÉK.
 – ... Reba és azután Shermanék. A törvény beteljesül.
 – MÁRA ELEGET BIZONYÍTOTTAM. KÉTELKEDSZ BENNE?
 – ...nem.
 – KI VAGY TE?

– ...picsaarcú.

– MOST ELTEHETED A FOGSOROMAT. TE SZÁNALMAS, GYENGE NYÚLSZÁJÚ, UGYE SZÍVESEN ELREJTETTED VOLNA ELŐLEM A KIS HAVERODAT? KETTÉ FOGOM TÉPNI, ÉS A DARABJAIT A RONDA POFÁDBA DÖRGÖLÖM. HA SZEMBESZEGÜLSZ VELEM, FÖLAKASZTALAK A VASTAGBELÉRE. TUDOD, HOGY MEG TUDOM TENNI. MOST RAKJ SZÁZHARMINCÖT KILÓT A RÚDRA.

Dolarhyde fölrakta a korongokat a rúdra. Egészen addig a napig csak százhuszonöt kilót emelt, az volt a legtöbb.

– EMELD FÖL!

Ha nem lesz olyan erős, mint a Sárkány, Reba meghal. Tudta. Úgy erőlködött, hogy kiguvadó szeme előtt vörösbe fordult a szoba.

– ...nem tudom.

– PERSZE HOGY NEM. DE ÉN FEL TUDOM EMELNI.

Dolarhyde megragadta a rudat. A rúd meghajlott, amint a súlyok egy vonalba értek a vállával. FÖL. Könnyedén nyomta a feje fölé.

– ISTEN VELED, PICSAARCÚ! – mondta ő, a büszke Sárkány, és megremegett a fényben.

38. fejezet

Dolarhyde hétfő reggel nem jutott el a munkahelyére. Szokása szerint pontosan, időben indult el otthonról. A külseje kifogástalan volt, a kocsiját határozottan, jól vezette. Amikor ráfordult a Missouri folyó hídjára, föltette sötét szemüvegét, és szembezárguldt a reggeli nappal.

Polisztirénhab hűtőtáskája megnyikordult, amint a mellette lévő üléshez ütdött. Áthajolt, letette a padlóra, de közben eszébe jutott, hogy el kell hoznia a szárazjeget, illetve a filmet a...

A Missouri-csatornán haladt át, alatta hullámozott a víz. A tovasikló folyó fehér hullámtaréjait nézte, és egyszerre csak úgy

érezte, hogy ő az, aki siklik, a folyó pedig mozdulatlan. Sajátos, összefüggéstelen, szédítő érzés lett úrrá rajta. Leemelte a lábát a gázzól.

A kocsi lassított, átment a külső sávba, végül megállt. Mögötte torlódás támadt, az autók vadul dudáltak. Meg sem hallotta.

Csak ült, lassan siklott észak felé a mozdulatlan folyó fölött, szemben a reggeli nappal. A napszemüvege alól könnyek szivárogtak, és forró csöppekben hullottak az alkarjára.

Valaki megkocogtatta az ablakát. Egy kialvatlan, sápadt, puffadt arcú sofőr szállt ki a Dolarhyde mögötti kocsijából. Valamit beordított az ablakon.

Dolarhyde rápillantott a férfira. A híd túlsó oldaláról villogó fények közeledtek. Tudta, hogy el kell indulnia. Rávette magát, hogy lépjen rá a gázra, és a teste engedelmeskedett. A kocsi mellett álló férfi hátraugrott, hogy mentse a lábát.

Dolarhyde a 270-es út kereszteződéséhez közeledve egy nagy motel parkolójába hajtott be. Egy iskolai busz parkolt már ott, a hátsó ablakához egy tuba tölcserét támasztották.

Dolarhyde azon töprengett, vajon azt várják-e tőle, hogy a fiúkkal együtt ő is fölszálljon a buszra.

Nem, nem erről van szó. Körülnézett, kereste az anyja Packardját.

„Szállj be! Ne rakd fel a lábadat az ülésre!” – mondta az anyja.

Nem, erről sincsen szó.

St. Louis nyugati részének egyik motelparkolójában áll, és azon van, hogy válasszon, de képtelen rá.

Hat nap múlva, ha tud annyit várni, megöli Reba McClane-t. Hirtelen éles hangot adott ki az orrán át.

A Sárkány talán hajlandó lesz először Shermanéket elfogadni, és várni még egy hónapot.

Nem, nem lesz hajlandó.

Reba McClane nem tudott a Sárkányról. Azt hitte, hogy Francis Dolarhyde-dal van együtt. A testével Francis Dolarhyde-ra

akart nehezedni. Francis Dolarhyde-ot fogadta magába a nagymama ágyában.

„Igazán fantasztikusan jó volt, D.” – mondta Reba McClane az udvaron.

Talán kedvelte Francis Dolarhyde-ot. Micsoda perverz, megvetendő dolog ez egy nőtől! Fölsimerte, hogy meg kell vetnie érte, de, uramisten, mégis milyen jó volt.

Reba McClane bűnösnek találtatott abban, hogy kedveli Francis Dolarhyde-ot. Kézzelfoghatóan bűnösnek.

Há az Átlényegülése révén nem vált volna olyan hatalmasá, ha nem létezne a Sárkány, sohasem vihette volna el a házába. Képtelen lett volna a közösülésre. Vagy talán mégis?

– Úristen, te! Jaj, de jóóó!

Ezt mondta. Azt, hogy „te”.

A motelből kiáramlottak a reggelizők, elsiettek a furgonja mellett. Szórakozott tekintetük sok apró lábként taposott át rajta.

Gondolkodnia kell. Nem mehet haza. Bejelentkezett a motelbe, fölhívta a munkahelyét, és beteget jelentett. Barátságos, csöndes szobát kapott. Egyetlen díszként silány gőzhajónyomatok lógtak a falon. Semmi sem ragyogott le rá, mint otthon.

Dolarhyde ruhástul az ágyra vetette magát. A gipszmennyezeten csillámszemcsék villogtak. Szinte percenként föl kellett kelnie, hogy vizeljen. Előbb remegett, azután kiverte a veríték. Így telt el egy óra.

Nem akarta odaadni a Sárkánynak Reba McClane-t. Azon töprengett, vajon mit tesz vele a Sárkány, ha nem szolgáltatja ki neki.

A vad rettegés hullámokban tör az emberre: a test sokáig nem állja az ostromot. Az egyes hullámok közötti súlyos csöndben Dolarhyde gondolkodhatott.

Hogyan is tagadhatná meg Rebát a Sárkánytól? Eszébe jutott erre egy mód, a gondolat nem hagyta nyugodni. Fölkelt.

A csempézett fürdőszoba villanykapcsolója hangosan kattant. Dolarhyde rápillantott a zuhanyozófülke függönyrúdjára:

a helyiség falaira erősített, két és fél centis, tömör csőre. Leszedte a zuhanyozófüggőnyt, és ráakasztotta a tükörre.

Megragadta a csövet, az egyik karjával állmagasságig fölhúzódkodott, a lábujjai súrolták a kád oldalát. Elég erős volt. A szíja is elég erős. Rá tudná venni magát, hogy megtegye. Ettől nem félt.

A szíját rákötötte a csőre. A csatos vége hurkot alkotott. A széles öv nem lengett, mereven lógott.

Leült a vécéfedélre, és a hurkot nézte. Nem szabadítaná ki magát, elviselné. Megállná, hogy ne nyúljon a kezével a hurokhoz, amíg annyira el nem gyöngül, hogy a karját sem tudja fölemelni.

De hogyan bizonyosodhatna meg afelől, hogy a halála valamiképpen befolyásolná a Sárkányt, most, hogy ő meg a Sárkány – kettő? Talán nem is lenne hatással rá. Hogyan is lehetne bizonyos abban, hogy a Sárkány akkor békén hagyá Rebát?

Napok is eltelhetnek, mire megtalálják a testét. Reba nem értené, hová tűnt. Vajon ez idő alatt elmenne a házába, és körbetapogatózva keresné? Fölmenne az emeletre, körbetapogatózna, és azután meglepetés érné?

A Nagy Vörös Sárkány egy óra alatt ki is okádná Rebát a lépcsőre.

Vajon fölhívja-e, hogy figyelmeztesse? De még ha figyelmeztetné is, mit tehetne Óellene? Semmit. Csak azt remélhetné, hogy gyors lesz a halála, hogy dühében a Sárkány gyorsan és elég mélyre harapna.

Odafenn az emeleten, Dolarhyde házában a Sárkány képekben várakozik, amelyek keretét saját kezűleg készítette. A Sárkány művészeti könyvekben és számtalan képes folyóiratban várakozik, újjászületik, valahányszor egy-egy fényképész... mit is csinál?

Dolarhyde magában hallotta, amint a Sárkány dörgő hangon átkozza Rebát. Mielőtt harapna, előbb szidalmazná. Szidalmazná Dolarhyde-ot is, elmondaná a lánynak, milyen senki ő.

– Ne tedd! Ne... tedd ezt! – szolt Dolarhyde a visszhangzó

csempefalhoz. Hallgatta a hangját, Francis Dolarhyde hangját, azt a hangot, amelyet Reba McClane oly könnyen megértett, a saját hangját. Egész életén át szégyellte, keserű, gonosz dolgokat mondott vele másoknak.

De sohasem hallotta, hogy Francis Dolarhyde hangja átkozta volna őt.

– Ne tedd ezt!

Az a hang, amelyet most hallott, soha, de soha nem átkozta őt. Csak a Sárkány szidalmait ismételte. Az emléktől elszégyellte magát.

Szar ember lehetek, gondolta. Eszébe ötlött, hogy valójában sohasem járt utána ennek a dolognak, és most föléledt a kíváncsisága.

Csupán egy kicsiny büszkeség élt benne, és ezzel Reba McClane ajándékozta meg. Ez pedig azt súgta neki, hogy egy fürdőszobában meghalni siralmas vég.

Mi mást tehetne? Milyen más kiút létezik?

Volt ugyan kiút, és amikor eszébe jutott, jól tudta, hogy az istenkáromlás. De kiút.

Föl-alá járkált a motelszobában az ágyak között, az ajtótól az ablakokig. Járkálás közben gyakorolta a beszédet. Ha a mondatok között lélegzetet vett, és nem hadart, hibátlanul ejtette ki a szavakat.

A szorongásrohamai között nagyon is jól tudott beszélni. Egyszerre iszonyú rettegés rohanta meg, hányingere támadt a félelemtől. A rohamot a nyugalom percei követték. Várt rájuk, és amikor bekövetkeztek, a telefonhoz sietett, és távhívással Brooklyn-t kérte.

A motel parkolójában egy középiskolásokból álló zenekar tagjai tolongtak fel a buszra. A gyermekek látták a közeledő Dolarhyde-ot. Át kellett haladnia közöttük, csak úgy érhetne el a furgonját.

Egy dagadt, holdképű fiú, ferdén fölcsatolt Sam Browne-övvel, Dolarhyde háta mögött gúnyos fintort vágott, kidüllesztette a mellét, és a bicepszét mutogatta. Két lány vihogni kezdett. Amikor Dolarhyde elhaladt a buszablak előtt, felbődült a tuba, így aztán nem hallotta a háta mögötti nevetést.

Húsz perc múlva leállította a kocsiját úgy kétszázhetven méterre a nagymama háza mögött, az utcácskában.

Megtörölte az arcát, három-négyszer mélyet lélegzett. A bal kezébe fogta a kapukulcsot, a jobbával a kormánykereket szorongatta.

Az orrából éles, vinnyogó hang tört elő. Újra és újra, egyre hangosabban. Egyre hangosabban, újra meg újra. Gyerünk!

A kocsi mögött, amint hirtelen előregurult, fölcsapott a murva, a szélvédőn hatalmasra növekedve táncolt a ház képe. A furgon oldalvást siklott be az udvarba, Dolarhyde már ki is ugrott belőle, és futásnak eredt.

Mihelyt beért a házba, nem nézve se jobbra, se balra, lerobogott az alagsorba vezető lépcsőn, majd odalent matatni kezdett a lelakatolt útiládán, és a kulcsait keresgelte.

A láda kulcsai odafenn voltak az emeleten. Nem hagyott időt magának a gondolkodásra. Az orrán keresztül éles sipítást hallott, teljes erejéből fújtatott, hogy elnyomja a gondolatait, elfojtsa a hangokat, és rohanvást igyekezett föl az emeletre.

A komód előtt termett, a fiókban kotorászott, kereste a kulcsokat, és egyetlen pillantást sem vetett a Sárkány képére, amely ott függött az ágy lábánál.

– MIT MŰVELSZ?

– Hol vannak a kulcsok, hol vannak azok a kulcsok?

– MIT MŰVELSZ? MEGÁLLJ! SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, MINT AMILYEN TE VAGY. HAGYD ABBA!

Kutató kezének mozdulatai lelassultak.

– NÉZZ... NÉZZ RÁM!

Megragadta a komód szélét, megkísérelte, hogy ne forduljon

hátra, a fal felé. Kínkeservvel sütötte le a szemét, miközben a feje akaratlanul hátrafordult.

– MIT MŰVELSZ?

– ...semmit.

Csengett a telefon, csak csengett, csak csengett. Hátat fordított a képnek, és fölvette a kagylót.

– Helló, D., hogy vagy? – Reba McClane hangja.

Megköszörülte a torkát.

– Jól – suttogta, szinte alig hallhatóan.

– Megpróbáltalak bent fölhívni. Az irodádban azt mondták, hogy beteg vagy. Szörnyű a hangod.

– Beszélj hozzám!

– Hát persze hogy beszélek hozzád. Mit gondolsz, mi másért hívtalak fel? Mi a bajod?

– Influenza – válaszolta.

– Elmész orvoshoz...? Halló? Azt kérdeztem, elmész orvoshoz?

– Beszélj hangosan! – Kotorászott a nyitott fiókban, azután a mellette lévőben próbálkozott.

– Rossz a vonal? Ide figyelj, D., nem szabadna betegen egyedül lenned abban a házban.

– MONDD MEG NEKI, HOGY JÖJJÖN ÁT MA ESTE, ÉS ÁPOLJON!

Dolarhyde-nak majdnem sikerült még idejében lefognia a kagylót.

– Uramisten, mi volt ez? Van ott nálad valaki?

– Csak a rádió, a rossz gombot nyomtam meg.

– Figyelj, D., akarod, hogy átküldjek valakit? Nem hangzol valami lelkesnek. Majd magam megyek. Megkérem Marciát, hogy ebédidőben vigyen át.

– Ne! – A kulcsok egy összetekert öv alatt rejtőztek a fiók mélyén. Végre megkaparintotta őket. Kezében a telefonnal a hallba hátrált. – Minden rendben. Hamarosan találkozunk. – Majdnem elakadt az s-en. Lerohant az emeletről. A telefonzsinór kiszakadt a falból, a készülék csörömpölve gurult le utána a lépcsőn.

Tomboló, dühödt ordítás:

– IDE GYERE, PICSAARCÚ!

Le az alagsorba. A ládában, a dinamitos ládikó mellett egy kékításkában készpénz, hitelkártyák, különféle nevekre kiállított jogosítványok, a pisztolya, egy kés, egy gumibot voltak bekészítve.

Fölkapta a kékításkát, fölrohant a földszintre, meg sem állt az emeletre vezető lépcsőnél, készen arra, hogy megküzdjön a Sárkánnyal, ha le találna jönni. Bevágta magát a kocsiba, teljes sebességre kapcsolva megindult, cikcakkban vágott ki a murván a sikátorba.

Az országúton lelassított, átkormányozta a kocsit az útpadkára, sárga epét öklendezett. A szorongása enyhült valamelyest.

Az előírt sebességgel haladva, a fényszóróit már jóval a kanyarok előtt villogtatva, óvatosan a repülőtérré hajtott.

39. fejezet

Dolarhyde az Eastern Parkway egyik bérháza előtt, két sarokra a Brooklyn Múzeumtól fizette ki a taxist. Az út hátralévő részét gyalog tette meg. Minduntalan a Prospect Park felé tartó kocogók futottak el mellette.

Az IRT földalatti-állomása melletti járdaszigeten állva jó kilátása nyílt az klasszicizáló épületre. Még sohasem látta a Brooklyn Múzeumot, bár a kiállítási katalógusát elolvasta – akkor rendelte meg, amikor első ízben pillantotta meg parányi betűkkel a „Brooklyn Múzeum” aláírást A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő fénykép-reprodukciói alatt.

A bejárat fölé a nagy gondolkodók nevét – Konfuciusztól Démoszthenészig – vésték kőbe. Tekintélyt parancsoló épület volt, mellette botanikus kert terült el – méltó hely a Sárkány számára.

Az utca alatt a földalatti dübörgött, szinte csiklandozta a talpát. A szellőzőnyílásokból áporodott levegő áramlott ki, és elkeveredett a bajuszfestéke szagával.

Alig egy órája volt csak zárásig. Átvágott az utcán, és belépett a múzeumba. A ruhatáros átvette a kézitáskáját.

– Holnap nyitva lesz a csomagmegőrző? – kérdezte Dolarhyde.

– Holnap zárva lesz a múzeum – válaszolta a ruhatáros, kék köpenyes, idős asszony, azután hátat fordított neki.

– Azért a csomagmegőrzőt lehet holnap használni?

– Nem. Zárva van a múzeum, zárva van a poggyásmegőrző is.

– Értem. Köszönöm.

– Szívesen.

Dolarhyde az Óceán-terem hatalmas üvegtárlói között őgylgett, azután átment a földszinti Amerika-terembe – az Andokból származó agyagedények, kezdetleges pattintott fegyverek, az északnyugati partvidék indiánjainak eszközei és félelmetes maszkjai.

Már csak negyven perc volt hátra a záróráig. Nem maradt több ideje a földszint tanulmányozására. De már tudta, hol található a kijáratok és a felvonók.

Beszállt egy liftbe, és fölment a negyedik emeletre. Érezte, hogy közelebb jutott a Sárkányhoz, de nem bánta – ha befordul egy sarkon, legalább nem váratlanul találja magát szembe Vele.

A Sárkány nem szerepelt a kiállított tárgyak között, a festményt elraktározták, amióta visszahozták a londoni Tate-ből.

Dolarhyde korábbi telefonos érdeklődésére közölték, hogy *A Nagy Vörös Sárkány* és a *Napba Öltözött Nő* című festményt csak nagy ritkán állítják ki. Több mint kétszáz éves volt, ráadásul akvarell, kifakulna a fényben.

Megállt Albert Bierstadt *Vihar a Sziklás-hegységben* – *Mount Rosalie 1866* című festménye előtt. Onnan szemmel tarthatta a Festmények és Raktárrészleg zárt ajtajait. Ott őrizték a Sárkányt. Ide akart eljönni másnap, amikor a találkáját tervezte.

Körbejárta a negyedik emeletet, elhaladt a portrék galériája előtt, ügyet sem vetett a festményekre. Csak a kijáratok érdekelték. Megtalálta a vészkijáratokat és a fölépcsőt, jól az agyába vés-te a felvonók helyét.

A teremőrök vastag talpú cipőben járó, udvarias, középkorú férfiak voltak, a lábuk állásán meglátszott, hogy hosszú évek óta álldogálnak már itt. Dolarhyde megfigyelte, hogy egyikük-nél sem volt fegyver; odalenn, a bejárat csarnokban látott csak pisztolyt az egyik őrnél. Meglehet, hogy másodállásban dolgozó zsarú.

A hangszórókon át bejelentették, hogy záróra van.

Dolarhyde a Brooklynt jelképező allegorikus szobor alatt állt a járdán, és figyelte, hogyan áramlik ki a tömeg a kellemesen langyos nyári estébe.

Néhány kocogó helyben futott, várták, hogy elapadjon a múzeumból jövő tömeg, és az emberek átérjenek a túloldalon lévő földalatti lejárathoz.

Néhány percet a botanikus kertben töltött. Aztán leintett egy taxit, és a sofőrnek megadta a szaknévsorból kikeresett áruhá-z címét.

40. fejezet

Este kilenckor Graham lerakta az aktatáskáját annak a chicagói lakásnak az ajtaja elé, amelyben éppen akkor lakott, és a zsebeit kiforgatva kereste a kulcsait.

Egész álló napon át annak a detroiti kórháznak a személyzetét kérdezte ki, ahol Mrs. Jacobi társadalmi munkában dolgozott, mielőtt családostul Birminghambe költözött; ellenőrizte a személyzeti kartotékokat is. Egy vándormadarat keresett, olyasvalakit, aki esetleg Detroitban és Atlantában, vagy Birminghamben és Atlantában dolgozott; olyasvalakit, aki könnyen hozzáférhetett egy furgonhoz meg egy toló-kocsihoz, és aki látta mind Mrs. Jacobit, mind Mrs. Leedset, mielőtt rájuk tört volna a házukban.

Crawford úgy vélte, az ördögnek tartozott ezzel az úttal, de Graham kedvéért beleegyezett. Crawfordnak igaza lett. A fene essen bele! Túl gyakran volt igaza.

Graham hallotta, hogy bent a lakásban szól a telefon. A kulcsok beleakadtak a zsebbélésébe. Amikor végre sikerült kirántania őket, hosszú szálát húztak maguk után. A nadrágja szárán belül aprópénz gurult végig a lábán, és csengve hullt a földre.

– A keserves istenit!

A szoba közepére ért, amikor elhallgatott a telefon. Talán Molly próbálta elérni.

Fölhívta Oregonban.

Willy nagypapa vette föl a kagylót, éppen vacsorázott, tele volt a szája.

– Csak kérje meg Mollyt, hogy ha megvacsorázott, hívjon fel! – mondta Graham.

A zuhany alatt állt, a szemébe folyt a sampon, amikor ismét csengett a telefon. Gyorsan leöblítette a fejét, és csöpögő hajjal kapta fel a kagylót.

– Szia, te csókos szájú!

– Maga dalos pacsirta, itt Byron Metcalf beszél Birminghamból.

– Ó, sajnálom!

– Van egy jó meg egy rossz hírem. Igaza volt Niles Jacobival kapcsolatban. Ő vitte el a holmit a házból. Már túlادott rajta, de megszaroltam egy kis narkóval, amit a szobájában találtam, és mindent bevallott. Ez a rossz hír... Tudom, azt remélte, hogy a Csorbafogó lopta el és adta el egy orgazdának. A jó hír viszont az, hogy van valami film. Még nincs nálam. Niles azt állítja, hogy a kocsija ülése alá gyömöszölt két tekercset. Még mindig szüksége van rá?

– De mennyire!

– Nos, Niles kebelbarátja, Randy használta a kocsit, és még nem sikerült a nyomára bukkannunk, de hamarosan elkapjuk. Akarja, hogy föladjam a filmet a Chicagóba induló első géppel, és fölhívjam, amikor útnak indítottam?

– Nagyon kérem! Ez nagyon jó hír, Byron, kösz.

– Nincs mit.

Molly akkor telefonált, amikor Graham éppen elalvófélben volt. Kölcsönösen biztosították egymást, hogy minden a legnagyobb rendben van, de ezen túl nem sok megbeszélőnivalójuk akadt.

Willy remekül érzi magát, közölte Molly.

Most átadja neki a kagylót, hadd kívánjon jó éjszakát.

Willynek ennél sokkal több mondanivalója volt; izgalmas hírt közölt Will-lel: a nagypapa egy pónit vett neki.

Molly ezt nem is említette.

41. fejezet

A Brooklyn Múzeum keddi napokon zárva van a nagyközönség előtt, de a művészeti órákra járókat és a kutatókat beengedik.

A múzeum kiváló lehetőséget nyújt a komoly tudományos munka számára. Az alkalmazottak kitűnően képzettek és előzékenyek; gyakran azt is engedélyezik a kutatóknak, hogy előzetes megbeszélés alapján, keddi napokon ki nem állított műtárgyakat is megtekintsenek.

Francis Dolarhyde röviddel délután két óra után lépett ki az IRT földalatti-állomásról; magával hozta a tudományos iratait. Egy jegyzetfüzetet, a Tate Galéria katalógusát és William Blake életrajzát szorongatta a kezében.

Az inge alatt egy lapos, kilenc milliméteres pisztoly, egy gumibot és a borotvaéles filézőkése rejtőzött. A fegyvereket rugalmas szalaggal kötözte a lapos hasához. Az esőkabátját könnyűszerrel begombolhatta. A kabátzsebében kloroformba áztatott rongy lapult egy nejlonzacskóban.

A kezében új gitártokot lóbált.

Az Eastern Parkway közepe táján, a földalatti kijáratának a közelében három nyilvános telefonfülke van. Az egyiknek leszakították a kagylóját. A megmaradt kettő közül az egyik működött.

Dolarhyde addig dobálta be az automatába a negyeddollárosokat, amíg a vonal túlsó végén meg nem szólalt Reba hangja:

– Halló?
 Meghallotta a hangja mögött a sötétkamrai zajokat.
 – Helló, Reba! – mondta.
 – Helló, D. Hogy vagy?
 A nagy forgalom miatt alig hallott valamit.
 – Minden rendben.
 – Úgy hallom, mintha nyilvános fülkéből beszélne. Azt hittem, otthon fekszel betegen.
 – Szeretnék később beszélni veled.
 – Oké. Hívj fel késő este, rendben?
 – Látnom kell... téged.
 – Én is szeretnék találkozni veled, de ma este nem megy. Dolgoznom kell. Fölhívsz?
 – Igen. Ha semmi...
 – Mit mondasz?
 – Fölhívlak.
 – Nagyon szeretném, ha minél előbb eljőnnél hozzám, D.
 – Igen. Isten veled... Reba.
 Ez rendben lenne. Dolarhyde mellcsontjáról a félelem verítéke csorgott a hasára. Megdörgölte magát, és átvágott az utcán.
 Keddi napokon egyetlen kis ajtón, az épület jobb szárnyának a végén lehet bejutni a Brooklyn Múzeumba. Dolarhyde négy művészeti főiskolás mögött lépett be. A diákok a falnak támasztották a hátizsákjaikat meg a válltáskaikat, és előkotorták a belépési engedélyeiket. A pult mögött ülő őr egyenként ellenőrizte őket.
 Dolarhyde-ra került a sor.
 – Várja valaki?
 Dolarhyde bólintott.
 – Festményrészleg, Harper.
 – Szíveskedjen aláírni a nyilvántartási könyvet. – Az őr átnyújtotta a tollat.
 De Dolarhyde már előhúzta a magáét. A Paul Crane nevet írta be a könyvbe.
 Az őr egy emeleti számot tárcsázott. Dolarhyde hátat fordí-

tott a pultnak; a bejárat fölött lógó festményt, Robert Blum Szüretét tanulmányozta, miközben az őr ellenőrizte, valóban várják-e. A szeme sarkából megfigyelte, hogy az előcsarnokban még egy másik őr is tartózkodik. Ez volt a pisztolyos pasas.

– Ott hátul, az előcsarnokban, a múzeumi bolt mellett, mindjárt a felvonóknál van egy pad – közölte a pult mögött ülő őr.
 – Várjon ott. Miss Harper lejön önért. – Fehér-rózsaszín műanyag jelvényt nyújtott át Dolarhyde-nak.

– Itt hagyhatnám a gitáromat?

– Majd vigyázok rá.

Most, hogy nem égtek a villanyok, a múzeum teljesen más képpen festett, mint hétköznapiokon. A nagy üvegtárlók között félhomály honolt.

Dolarhyde vagy három perce várakozott a padon ülve, amikor Miss Harper kiszállt a felvonóból.

– Mr. Crane? Paula Harper vagyok.

Fiatalabb volt, mint amilyennek a hangja alapján ítélte volna; korábban fölhívta St. Louisból. Józannak látszó, kimérten csinos nő. A blúzáát és a szoknyáját úgy viselte, akár egy egyenruhát.

– A Blake-akvarell miatt telefonált – mondta Miss Harper.
 – Menjünk fel, megmutatom magának. A személyzeti felvonón megyünk, erre.

Elhaladtak a sötétbe borult múzeumi bolt előtt, azután keresztülmentek egy primitív fegyverekkel telezsúfolt szobán. Dolarhyde gyorsan körülnézett, és tájékozódott. Az Amerika-terem sarkából folyosó vezetett egy kis felvonóhoz.

Miss Harper megnyomta a hívógombot, összefűzte a karját a mellkasán, és várt. Világoskék szemével a Dolarhyde kabáthajtókájára tűzött rózsaszín-fehér jelvényt vizsgálta.

– Ötödik emeleti belépőt adott magának – jegyezte meg.
 – De nem baj, ma a negyediken amúgy sincsenek örök. Mi a kutatási témája?

Dolarhyde eddig mosolyokkal és fejbólintásokkal megúsza.

– Buttsról írok tanulmányt – szólalt meg most.

– William Buttsról?

Bólintott.

– Nem sokat olvastam róla. Csak lábjegyzetekben találkozni vele mint Blake egyik patrónusával. Érdekes ember?

– Csak a kutatás kezdetén tartok. El kell majd utaznom Angliába.

– Úgy tudom, a Nemzeti Képtárnak van két akvarellje, amelyeket Blake Butts megbízásából készített. Láttá azokat?

– Még nem.

– Jól tenné, ha még az elutazása előtt írna nekik.

Dolarhyde bólintott. Megérkezett a felvonó.

Negyedik emelet. Dolarhyde belülről kissé remegett, de a végtagjai nem dermedtek meg. Hamarosan már csak egy eldöntendő kérdés lesz az egész: igen vagy nem? Ha balul ütne ki a dolog, nem hagyja magát elkapni.

Miss Harper végigvezette az amerikai portrék galériáján. Dolarhyde fölismerte, hogy előző nap nem erre jött. Pontosan kiismerte magát. Minden rendben volt.

Am a folyosón meglepetés várt rá, és amikor megpillantotta, gyökeret vert a lába.

Paula Harper észrevette, hogy nem követi. Hátrafordult.

Dolarhyde mozdulatlanul dermedve állt a portréfal egyik beugrója előtt.

Miss Harper visszament hozzá, és meglátta, mire mered a férfi.

– Ez Gilbert Stuart Washington-portréja – magyarázta.

Nem, nem az volt.

– Hasonlót láthat az egydolláros bankjegyen. Landsdowne-portréjának nevezik, mert Landsdowne márkinak készítette Stuart, hálából, amiért támogatta az amerikai forradalmat. Jól van, Mr. Crane?

Dolarhyde halálsápadttá vált. Ez rosszabb volt minden addig látott egydolláros bankjegynél. Washington súlyos szemhéja alól rossz, hamis fogsorral meredt rá a keretből. *Úristen, úgy néz ki, mint a nagymama!* Dolarhyde úgy érezte magát, mint egy gumikést szorongató kisgyerek.

– Mr. Crane, csak nincs rosszul?

Vagy felel, vagy lóttek az egésznek. *Úristen, te! Jaj, de jóóó!* TE VAGY A LEGMOCSKOSABB... Nem.

Mondania kell valamit.

– Kobaltot szedek – szólalt meg.

– Nem akar leülni pár percre? – Valóban enyhe orvosságzag lengte körül a férfit.

– Nem, Menjen csak előre! Mindjárt jövök.

Te pedig nem fogsz átverni, nagymama. Az isten verjen meg, a legszívesebben megölnélek, ha már nem lennél úgyis halott! Már úgyis halott. A nagyanyja már halott! Halott most és mindörökre. Úristen, te! Jaj, de jóóó!

A másik azonban nem volt halott, és Dolarhyde nagyon is jól tudta ezt.

A szorongásán áttörve követte Miss Harpert.

Kettős ajtón keresztül léptek be a Festmények és Raktárrészlegébe. Dolarhyde villámgyorsan körülnézett. Hosszú, csöndes, jól megvilágított terem, tele letakart festményekkel, forgatható állványokon. A fal mentén kis hivatali helyiségeket választottak le. A terem legvégén egy kis helyiség ajtaja félig nyitva állt, írógép zaja hallatszott ki.

Dolarhyde Paula Harperen kívül egy teremtetett lelket sem látott.

Miss Harper egy pultmagasságú asztalhoz kalauzolta, és egy támlátlan széket hozott neki.

– Várjon itt. Kihozom magának a festményt.

Eltűnt az állványok mögött.

Dolarhyde kigombolt a hasa fölött egy gombot.

Miss Harper visszatért. Lapos, fekete dobozt hozott, amely nem volt nagyobb egy aktatáskánál. Abban volt. Honnan merített erőt ahhoz, hogy ezt a képet cipelje? Dolarhyde sosem valamiféle lapos tárgyként gondolt rá. A katalógusokban látta, mékora – 43,7 × 34,8 cm –, de az adatokra ügyet sem vetett. Úgy képzelte, hogy a festmény roppant nagy. Mégis kicsi volt. Kicsi, és itt volt, ebben a csöndes teremben. Eddig sohasem gondolt

arra, milyen hatalmas erőt merített a Sárkány a gyümölcsös közepén álló öreg házból.

Miss Harper mondott valamit.

– ...azért vagyunk kénytelenek ebben a börtökben tartani, mert a fény kifakítaná. Ezért is állítjuk ki olyan ritkán.

Az asztalra tette a dobozt, fölkattintva a zárjait, majd kinyitotta. Zaj hallatszott a kettős ajtó felől.

– Elnézést, ki kell nyitnom az ajtót Juliónak. – Visszakattintotta a doboz fedelét, és az egészet magával vitte az üvegajtóhoz. Egy férfi várakozott kint egy gördíthető kocsival. Miss Harper kitérte az ajtót, hogy Julio betolhassa a kocsit.

– Minden rendben maguknál?

– Igen, köszönöm, Julio.

A férfi kiment.

Aztán Miss Harper ismét ott termett a fekete dobozzal.

– Sajnálom, Mr. Crane. Julio ma port törölget, és leszedi a piszkot néhány keretről. – Kinyitotta a dobozt, és egy fehér kartonmappát emelt ki. – Kérem, ne feledkezzen meg róla, hogy nem szabad megérintenie! Majd én kinyitom magának... ez a szabály. Rendben?

Dolarhyde bólintott. Nem jött ki hang a torkán.

Miss Harper kinyitotta a mappát, és távolította a műanyag fedőlapot és egy matt papírlapot.

Itt volt. A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő – a Férfi-Sárkány fölgaskodik az alétan könyörgő nő fölé, aki belegabalyodott a Sárkány farkának egyik hurkába.

Kicsi volt, igaz, de hallatlan erőt árasztott. Elképesztő. Még a legjobb reprodukciók sem adták vissza híven a részleteket és a színeket.

Dolarhyde mindent élesen látott, egyetlen szempillantás alatt befogadta az egészet – Blake kézírását, két barna foltot a papír legszélén. Nagyon megfogta a látvány. Túl sok volt neki... a színek itt mennyivel erőteljesebbek!

Nézd csak a Sárkány farkába tekeredett nőt! Nézd csak!

Látta, hogy a nő haja pontosan olyan színű, mint Reba McClane-é. Azt is fölmérte, hogy hat méterre van az ajtótól. Légzetét visszafojtva belső hangokat hallott.

Remélem, nem ijesztettem meg, mondta Reba McClane.

– Úgy tűnik, nemcsak vízfestéket, de krétát is használt – mondta Paula Harper. Olyan szögben állt, hogy láthatta, mit csinál a férfi. Egy pillanatra sem vette le a szemét a festményről.

Dolarhyde az inge alá nyúlt.

Telefon csengett valahol. A gépelés abbamaradt. A távoli kis helyiségből egy nő dugta ki a fejét.

– Paula, telefonon keresnek. Az édesanyád.

Miss Harper nem fordult hátra. Nem vette le a szemét Dolarhyde-ről és a festményről.

– Vedd át az üzenetet! – mondta. – Mondd meg neki, hogy visszahívom!

A nő visszahúzódott az irodába. Egy pillanat múlva ismét fölhangzott az írógép billentyűinek a hangja.

Dolarhyde nem bírta tovább. Mindent vagy semmit, most, azonnal.

De a Sárkány megelőzte.

– SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM...

– Micsoda? – Miss Harper szeme elkerekedett.

– ...ilyen óriási patkányt! – mondta Dolarhyde, és egy sarok felé mutatott. – Fölmászott arra a keretre!

Miss Harper megfordult.

– Hol?

A gumibot kicsúszott az inge alól. Nem is annyira karból, inkább csak csuklóból tarkón legyintette a nőt. Paula Harper összezsucuklott, ő pedig elkapta a blúzánál fogva, és rászorította a kloroformos rongyot az arcára. A nő egyetlen vékonyka hangot adott ki, nem túl hangosat, azután elernyed.

Dolarhyde lecsúsztatta a padlóra az asztal és a festményállványok közé. Lerántotta az akvarellt tartalmazó mappát a padlóra, és a nő fölé guggolt. Papírizzenés, fojtott zörej, ziháló légzés, azután telefoncsöngés.

A távoli irodahelyiségből kilépett a nő.

– Paula? – Körülnézett a teremben. – Az édesanyád! – kiáltotta. – Most azonnal beszélnie kell veled.

Az asztal mögé lépett.

– Majd én itt maradok a látogatóval, amíg... – És ekkor megpillantotta őket. Paula Harpert a padlón, az arcát elborító haját, és fölötte guggolva, pisztollyal a kezében Dolarhyde-ot, amint az akvarell utolsó cafatát tömködi a szájába. Dolarhyde fölpattant, és a papírt tovább rágva futásnak eredt. Feléje.

A nő az irodájába menekült, bevágta maga után a furnérajtót, fölkapta a telefonkagylót, lerántotta a készüléket a földre, négykézlábra ereszkedve kapkodott utána, és éppen megpróbált tárcsázni – a vonal foglaltat jelzett –, amikor betört az ajtó. A kivilágított tárcsa ezernyi színre robbant szét a fülére mért ütés nyomán. A kagyló továbbra is foglaltat jelezve esett a padlóra.

A személyzeti felvonóban Dolarhyde figyelte, amint az emeleteket jelző fények sorra felvillannak, a pisztolyát a gyomrához szorította, és a könyveivel takarta el.

Földszint.

Kilépett a néptelen képcsarnokba. Gyors léptei nyomán a sportcipője surrogó hangot hallatott a mozaik padlóburkolaton. Eltévesztette a fordulót, a bálnamaszkok előtt sietett, Sisuit nagy maszkja előtt. Másodperceket vesztett, majd futva a hatalmas haida totemoszlopok elé ért – eltévedt. A totemoszlopokhoz ugrott, balra tekintett, meglátta a primitív pattintott fegyvereket, és máris tudta, hol jár.

A fordulóhoz érve bekémlelt az előcsarnokba.

A szolgálatos őr a hirdetménytábla előtt állt, vagy kilenc méterre a recepciópulttól.

A fegyveres őr közelebb állt az ajtóhoz. Ahogy lehajolt, hogy letisztítson egy koszfoltot a cipőjéről, megnyikordult a pisztolytáskája.

Ha harcra kerül a sor, te löj először. Dolarhyde az övébe dugta a pisztolyát, azután rágombolta a kabátját. Áthaladt az előcsarnokon, közben levette a hajtókájáról a belépőjelvényt.

Az ügyeletes őr hátrafordult, mert meghallotta a lépteit.

– Köszönöm – szólt oda neki Dolarhyde. Fölmutatta a belépőjét, és a pultra dobta.

Az őr bólintott.

– Lenne szíves benyomni abba a nyílásba?

Az ügyeletes pultján csengett a telefon.

Dolarhyde alig tudta lekapni a belépőt a pult üveglapjáról.

A telefon ismét megszólalt. *Gyorsan!*

Dolarhyde végre fölemelte a belépőt, benyomta a nyílásba. Aztán fölvette a hátizsákrakásról a gitártokját.

Az őr a telefonért nyúlt.

Dolarhyde kilépett az ajtón, gyors léptekkel elindult a botanikus kert irányába, de arra is készen állt, hogy ha meghallja az üldözőit, visszaforduljon, és tüzeljen.

A kertbe érve balra fordult, azután lekuporodott egy kis bódé és egy sövény közötti szabad helyre. Kinyitotta a gitártokot, és kifordított belőle egy teniszütőt, egy teniszlabdát, egy törülközőt, egy összehajtogatott bevásárlószatyrot és egy hatalmas, leveles zellert.

Kapkodva rántotta le magáról a köpenyét és az ingét, csak úgy pattogtak a gombok, azután kilépett a nadrágjából is. Alatta egy „Brooklyn College” feliratú pólót és melegítőnadrágot viselt. A könyveit és a ruhaneműit belegyömöszölte a szatyorba, végül a fegyverei is odakerültek. A legtetejére a zellert rakta. A tok fogantyúját meg zárkapcsait gondosan letörölgette, és betolta a sövény alá.

Átvágott a botanikus kerten, és a Prospect Park felé haladva az Empire Boulevard-ra ért ki. Előtte kocogók futottak. Az első rendőrautók akkor száguldottak vijjogva a múzeum felé, amikor a kocogók nyomában belépett a parkba. Egyetlen kocogó sem vetett ügyet rájuk. Dolarhyde sem.

Hol kocogott, hol sétált, kezében lóbálta a szatyrot és a teniszütőjét, másik kezével a labdát pattogtatta – mint aki egy kemény edzés után éppen lazít, és úton hazafelé betért egy zöldségeshez.

Kényszerítette magát, hogy lassítson; tele gyomorral nem szabad futni. Most már maga szabhatta meg az ütemet.

Bármit megszabhatott.

42. fejezet

Crawford az esküdtek padjának a hátsó sorában ült, földimogyorót rágcsált, miközben Graham lehúzta a tárgyalóterem rolóit.

– Ha jól értettem, ma késő délutánra elkészítéd nekem a jellemzést – szólalt meg Crawford. – Keddre ígérted, ma pedig kedd van.

– Befejeztem. De előbb meg akarom nézni ezt.

Graham fölnyitotta a Byron Metcalf által küldött expressz-küldemény borítékját, és kiborította a tartalmát: két poros amatőr-film-tekerceset; mindkettőt műanyag uzsonnás zacskóba csomagolták.

– Metcalf föl akarja jelenteni Niles Jacobit?

– Nem lopásért, feltehetően amúgy is ő lesz az örökös, már-mint ő és Jacobi fivére – mondta Graham. – Nem is tudom, talán a hasis miatt. A birminghami ügyészség eltökélte, hogy ráncba szedi.

– Helyes – jegyezte meg Crawford.

A vetítővászon leereszkedett a tárgyalóterem mennyezetéről, az esküdtek padjával szemben; ez a berendezés megkönnyítette a filmes bizonyítékok bemutatását az esküdtszéknek.

Graham befűzte a filmet.

– Ellenőriztük mindazokat az újságstandokat, ahol a Csorbagóúgy olyan gyorsan beszerezhetted a *Tattlert*; egy csomó jelentés érkezett be Cincinnatiból, Detroitból és Chicagóból – mondta Crawford. – Jó pár különcöt kell lenyomoznunk.

Graham elindította a vetítőt. Egy horgászást vettek fel rá.

A tóparton a Jacobi gyerekek guggoltak bambusz horgászbotokkal és úszókkal.

Graham próbált nem úgy gondolni rájuk, mint akik kis korporsóikban a föld alatt nyugszanak. Igyekezett egyszerűen csak pecázó gyerekeként látni őket.

A kislány parafa dugója megingott, azután eltűnt. Egy hal a horgára akadt.

Crawford a földimogyorós tasakkal babrált.

– Indianapolis halogatja az újságosok kihallgatását és a Servco Supreme töltőállomások ellenőrzését – szólalt meg.

– Akarod nézni, vagy sem? – kérdezte Graham.

Crawford szó nélkül nézte végig a kétperces filmet.

– Óriási, sikerült kifognia egy sügért – állapította meg a végén. – Nos, ami a jellemzést illeti...

– Jack, te ott voltál Birminghamben, közvetlenül az események után. Én csak egy hónap múlva érkeztem oda. Te láttad a házukat, amikor még az ő házuk volt, én nem láttam. Mire odaértem, mindent kihordtak belőle, és átalakították. Az isten szerelmére, hadd ismerkedjek meg ezekkel az emberekkel, azután majd befejezem a jellemzést.

Vetíteni kezdte a második filmet.

A bírósági tárgyalóterem vetítővásznán egy születésnap ünnepség képei jelentek meg. Jacobiék egy ebédlőasztal körül ültek. Énekeltek.

Graham leolvasta az ajkukról: „Boldog születésnapot!”

A tizenegy éves Donald Jacobi nézett szembe a felvevőgéppel. Az asztal végén ült, előtte a születésnap tortája. A gyertyák fénye tükröződött a szemüvegén.

Az asztal sarka körül a fivére és a nővére ült egymás mellett, és figyelték, hogyan fújja el a gyertyákat.

Graham fészkelődött a székén.

Mrs. Jacobi előrehajolt, sötét haja a szemébe hullott, elkapta a macskát, és leemelte az asztalról.

Mrs. Jacobi most egy nagy méretű borítékot adott át a fiának. Hosszú szalag kígyózott le róla. Donald Jacobi kinyitotta a borítékot, és egy hatalmas születésnap üdvözlőlapot vett ki belőle.

Fölpillantott a kamerára, azután megfordította a lapot. „Boldog születésnapot – kövesd a szalagot!” – szólt a felirat.

A képsor megugrott, amint a felvevőgép követte a menetet a konyhába. Kampóval beakasztott ajtó. Donalddal az élen a menet levonult az alagsorba vezető lépcsőn, mindenütt a szalag nyomában. A vége egy versenykerékpár kormányára volt kötve.

Graham azon töprengett, vajon miért nem a szabadban adták át a biciklit a kisfiúnak.

Hirtelen vágás a következő képsorra, és máris választ kapott kérdésére. Most már a szabadban voltak, és világosan látszott, hogy nemrégén nagy eső zúdulhatott le. Az udvaron tócsákban állt a víz. A ház most egészen másként festett. Geehan, az ingatlanügynök még a falak színét is megváltoztatta a gyilkosság utáni renoválás során. Kinyílt a földszinti bejárati ajtó, Jacobi tűnt fel a kerékpárt cipelve. Először jelent meg a filmen. Egy szellő fellibbentette a kopasz feje búbjára fésült haját. Szertartásosan a földre állította a biciklit.

A film Donald első, óvatos kerékpározási próbálkozásával végződött.

– A fenébe is, szomorú dolog – szólalt meg Crawford. – De hát mindezt már eddig is tudtuk.

Graham ismét vetíteni kezdte a születésnap filmet.

Crawford a fejét rázta, majd egy ceruzalámpa fényénél előhúzott egy iratot az aktatáskájából, és annak az olvasásába mélyedt.

A vetítővászonon Jacobi jelent meg, a kerékpárt hozta ki az alagsorból. Az alagsori ajtó becsapódott mögötte. Az ajtón lakat lógott.

Graham megállította a filmet.

– Tessék! Ezért volt szüksége a csapszegvágóra, Jack, hogy levágja a függőlakatot, és az alagsoron át hatoljon be a házba! De vajon miért nem ezen az úton ment be végül a házba? – Crawford leoltotta a zseblámpáját, és a szemüvege fölött a vetítővászonra sandított.

– Miről van szó?

– Tudom, hogy volt egy csapszegvágója, amikor az erdőből figyelte a házat, azzal vágta le a kilátást zavaró ágat. Vajon miért nem használta arra is, hogy az alagsori ajtón át hatoljon be a házba?

– Mert nem tudott ott bemenni. – Crawford önelégülten somolygott. Imádta, ha helytelen feltevéseken érhetett másokat.

– De vajon megkísérelte-e? Egyáltalán, felfigyelt-e az ajtóra? Én már nem láttam azt az ajtót, mire én odaértem, Geehan egy acélajtót meg biztonsági zárat tetetett a helyébe.

Crawford szólásra nyitotta a száját.

– Te azt feltételezed, hogy Geehan helyeztette be. De az acélajtó már akkor is ott volt, amikor megölték őket. Nyilván Jacobi tetette be; detroiti pasas volt, szerette a biztonsági zárat.

– Mikor tetette be Jacobi?

– Nem tudom. Nyilvánvalóan a gyerek születésnapja után... Mikor is volt az? Ha itt van nálad a boncolási jegyzőkönyv, abban megtaláljuk.

– A születésnapja április 14-én, hétfőn volt – felelte Graham a vetítővászonra meredve, állát az öklére támasztva. – Tudni akarom, Jacobi mikor cserélte ki az ajtót.

Crawford igencsak felvonta a szemöldökét, kopasz fején felszaladt a bőr. De amint megértette, miről van szó, ismét kisimultak a vonásai.

– Arra gondolsz, hogy a Csorbafogó akkor cserkészte be a Jacobi-házat, amikor a lakat még ott volt – állapította meg.

– Hozott magával egy csapszegvágót, igaz? Hogyan törsz be valahová egy csapszegvágó segítségével? Átvágod a lakatot, a reteszt vagy a láncot. Jacobinak nem volt sem retese, sem láncos ajtaja, jól mondom?

– Így van.

– Ezek szerint úgy érkezett oda, hogy egy lakatra számított. Egy csapszegvágó meglehetősen súlyos és hosszú nyelű. Ő pedig nappal érkezett, és onnan, ahol parkolt, hosszú utat kellett gyalog megtennie a Jacobi-házig. Előzetes ismeretei szerint esetleg

hanyatt-homlok kellett volna visszafelé igyekeznie, ha valami hiba csúszik a számításba. Nem cipelt volna magával egy csapszegecsőt, ha nem lett volna benne biztos, hogy szüksége lesz rá. Lakatra számított.

– Szerinted tehát azelőtt cserkészte be a házat, hogy Jacobi kicserélte az ajtót. Aztán megjelenik, hogy meggyilkolja őket, az erdőben várakozik...

– A háznak az az oldala nem látszik az erdőből.

Crawford bólintott.

– Várakozik az erdőben. A család lefekszik, ő pedig megjelenik a csapszegecsőjével, és szemben találja magát egy biztonsági zárral ellátott, új ajtóval.

– Tegyük fel, hogy megtalálja az új ajtót. Gondosan előre kitervelt mindent, és most tessék, itt van ez – mondta Graham a karját széttárva. – Iszonyúan letört lesz, elkecsereglik, mindenáron be akar jutni. Így aztán kapkod, és túl nagy zajt csap a verandaajtón. Zűrösen jutott be, fölébresztette Jacobit, és már a lépcsőn le kellett lőnie. Ez nem vall a Sárkányra. Nem ilyen maszatosan szokott dolgozni. Általában körültekintő, semmi nyomot sem hagy hátra. Amikor Leedsékhez hatolt be, tiszta munkát végzett.

– Oké, rendben van – mondta Crawford. – Ha megtudjuk, mikor cserélte ki az ajtót Jacobi, talán sikerül megállapítanunk azt, mennyi idő telt el a felderítés és a gyilkosság között. Úgy tűnik, ezt hasznos lenne megtudni. Talán megfelel annak az időtartamnak, amit a birminghami konferencia és a látogatóiroda adatai alapján kapunk. Újra ellenőrizhetjük, kik béreltek kocsikat. Ezúttal a furgonokat is ellenőriznénk. Szólok a birminghami kirendeltségünknek.

Úgy látszik, Crawford igen nyomatékosan szólhatott: kereken negyven perc múlva egy birminghami FBI-ügynök Geehan ingatlanügynökkel az oldalán már egy új ház szarufáin dolgozó ácsból kért kiáltozva felvilágosítást. Az ács közléseit rádióan adták le Chicagónak.

– Április utolsó hetében – mondta Crawford, ahogy letette a telefonkagylót. – Akkor helyezték be az új ajtót. Uramisten, ez két hónappal a Jacobiékon elkövetett gyilkosság előtt volt! Miért derítette volna fel a terepet két hónappal korábban?

– Nem tudom, de a nyakamat teszem rá, hogy látta Mrs. Jacobit vagy az egész családot, mielőtt kijelölte volna magának a házukat. Hacsak nem követte őket már Detroit óta. Mrs. Jacobit valamikor a Birminghambe költözésük, tehát április tizedike és április vége között pillanthatta meg, amikor az ajtót kicserélték. Valamikor ebben az időszakban kellett Birminghamben tartózkodnia. Az ottani iroda követi ezt a nyomot?

– A zsaruk is – felelte Crawford. – Azt mondd meg nekem, honnan tudta, hogy az alagsorból egy belső ajtó nyílik a házba? Erre nem számíthatott, legalábbis délen nem.

– Nem vitás, látta belülről a házat.

– A haverod, Metcalf megszerezte Jacobiék bankszámlakivonatát?

– Biztos vagyok benne, hogy igen.

– Nézzük meg, milyen szolgáltatásokért fizettek április tizedike és a hónap vége között. Tudom, hogy ezeket a számlákat ellenőrizték a gyilkosságtól visszamenőleg néhány hétre, de talán nem elég régről kezdtük az ellenőrzést. Ugyanez vonatkozik Leedsékre.

– Mindig úgy képzeltük, hogy Leedsék házában bent nézett körül – mondta Graham. – Az utcáról nem láthatta, hogy a konyhaajtóban üveg van. Rácsos tornác van hátul. Mégis készenlétben tartotta az üvegcsúszóját. És mielőtt megölték volna őket, három hónapon át semmiféle szerelési munkát nem végeztek náluk.

– Ha ő olyannyira előre deríti fel a terepet, talán mi nem elég régről végeztük az ellenőrzést. Most meg tesszük. Leedsék esetében azonban, amikor két nappal a gyilkosság előtt a házuk mögötti utcácskában fogyasztóórákat olvasott le, talán láthatta őket bemenni a házba. És be is nézhetett, amikor nyitva állt a tornáckapu.

– Nem, az ajtók nincsenek egy vonalban, emlékszel? Ide nézz!
Graham most már a Leeds-filmet játszotta le.

Leedsék szürke kutya a fülét hegyezte, és a konyhaajtóhoz rohant. Valerie Leeds és a gyerekek léptek be élelmiszert cipelve. A konyhaajtón keresztül csak a lambériát lehetett látni.

– Rendben van, szóval Byron Metcalfot rá akarod állítani, hogy vizsgálja át az áprilisi bankszámlakivonatokat? Keressen bármiféle olyan szerelőszámlát vagy vásárlást, amit egy házhoz menő szerelő el tud végezni, vagy mozgóárus el tud intézni. Nem is... majd én beszélek vele, amíg te végzel a jellemzéssel. Megvan Metcalf telefonszáma?

Graham figyelmét lekötötte a Leeds-film. Szórakozottan három számot is mondott Crawfordnak, ahol megtalálhatja Metcalfot.

Miközben Crawford az esküdtteremben próbálta elérni az ügyvédet, Graham újra meg újra levetítette a filmeket.

Először a Leedsékről készültet.

Megjelent Leedsék kutya. Nem volt rajta nyakörv; a szomszédságban rengeteg kutya volt, a Sárkány mégis tudta, melyik az ő kutájuk.

Megjelent Valerie Leeds. A látványa Graham elevenébe vágott. Mrs. Leeds mögött ott volt az ajtó a hatalmas, törékeny üvegtáblával. A bírósági terem vetítővásznán a gyermekek játszadoztak.

Graham sohasem érezte oly közel állónak Jacobiékat, mint a Leeds családot. A Jacobiékról készült film most nyugtalanította. Bántotta, hogy korábban csak a véres földön kijelölt krétakörvonalakként gondolt rájuk.

Ott voltak az asztal sarka körül tolongó Jacobi gyerekek, a születésnap gyertyák lobogó fénye megvilágította az arcukat.

Egy villanásnyi időre Graham szeme előtt megjelent a gyertyaviasz lecsöppent kis pöttye Jacobiék éjjeliszekrényén, a Leeds hálósobája sarkán talált vérnyomok. Valami...

Crawford visszajött.

– Metcalf azt mondta, kérdezzetek meg...

– Ne beszélj hozzám!

Crawford nem sértődött meg. Mozdulatlanul állt, kis szeme fénylett, és résnyire szűkült.

Pergett a film, a fények és árnyak Graham arcán ugráltak.

Megjelent Jacobiék macskája. A Sárkány tudta, hogy ez Jacobiék macskája. Megjelent a vásznon a belső alagsori ajtó.

Megjelent a külső alagsori ajtó a függőlakattal. A Sárkány csapszegvágót hozott magával.

Véget ért a film. A celluloidszalag letekeredett az orsóról, a vége újra meg újra körbeforgott.

Mindazt, amit a Sárkánynak tudnia kellett, megtalálhatta a két filmen.

A filmeket nem vetítették nyilvánosan, nem volt szó semmiféle filmklubról, filmfesztiválról...

Graham rápillantott az ismerős zöld dobozra, amelyben a Leeds-film érkezett. Rajta volt a nevük és a címük. Azonkívül a hivatalos címke: „Gateway Filmlabor, 63102 Missouri, St. Louis.”

Az agyában visszakereste St. Louist, ahogy vissza tudott keresni bármely telefonszámot, amit életében csak egyszer is látott. Mi is van St. Louisszal? Egyike volt azoknak a helyeknek, ahol a Tattler már hétfő este kapható, még aznap, amikor kinyomják – egy nappal azelőtt, hogy Loundsot elrabolták.

– Jaj nekem! – sóhajtott fel Graham. – Uramisten!

Két öklével szorította a halántékát, nehogy a gondolat elszökjön.

– Ott van még Metcalf a vonalban?

Crawford átnyújtotta neki a kagylót.

– Byron, itt Graham beszél. Ide figyeljen, azok a filmek Jacobiékról, amiket elküldött nekünk, dobozokban voltak... Persze, persze, tudom, hogy elküldte volna őket. Nagy szükségem lenne a segítségére. Kéznél vannak Jacobiék bankszámlakivonatai? Rendben van, tudni akarom, hol dolgoztatták ki a filmjeiket. Feltehetően valamelyik boltnak adták át, hogy küldjék kidolgozásra őket. Ha vannak csekkek szupermarketektől vagy fotóz-

letektől, megállapíthatjuk, hol dolgoztattak. Sürgős a dolog, Byron. Majd hamarosan elmagyarázom az egészet. A birminghami FBI azonnal elkezdni ellenőrizni az üzleteket. Ha talál valamit, egyenesen velük, azután mivelünk közölje! Megteszi? Remek. Micsoda? Nem, nem fogom bemutatni a csókos szájának.

A birminghami FBI-ügynökök négy fotószaküzletet is végigjártak, mielőtt rábukkantak arra, amelyben Jacobiék vásároltak. A boltvezető közölte, hogy minden ügyfelük filmjét ugyanarra a helyre küldik kidolgozásra.

Crawford már tizenkettedszer nézte végig a filmeket, amikor Birmingham jelentkezett telefonon. Meghallgatta az üzenetet.

Szertartásos ünnepélyességgel nyújtott kezet Grahamnek.

– Gateway – mondta.

43. fejezet

Crawford a pezsgőtablettáját kavargatta egy műanyag pohárban, amikor a stewardess hangja megszólalt a 727-es hangosbeszélőjén.

– A Crawford nevű kedves utasunkat keressük.

Intett a folyosó melletti üléséből, és a légikisasszony gyors léptekkel odajött hozzá.

– Mr. Crawford, lenne szíves a pilótafülkébe fáradni?

A különleges ügynök négy percet volt távol. Aztán visszacsúszott a Graham melletti ülésbe.

– A Csorba fogú ma New Yorkban járt.

Graham megremezt, a foga összekoccant.

– Nem. Csak fejbe vágott két nőt a Brooklyn Múzeumban, és, most figyelj, megevett egy festményt.

– Megette?

– Megette. A New York-i művészeti csoport lecsapott az ügyre, amint kiderült, hogy mit evett meg. Két részleges ujjlenyomatot sikerült levenniük az általa használt műanyag belépőjelvényről, és röviddel ezelőtt megküldték ezeket Price-nak. Amikor Price ösz-

szerakta őket, riadóztatott. Nincs még semmiféle hivatalos azonosítás, de ugyanaz a hüvelykujjlenyomat, amelyet a Leeds gyerekek szemén találtak.

– New York – mormolta Graham.

– Semmit sem jelent, hogy ma New Yorkban járt. Attól még dolgozhat a Gatewaynél. Ha így van, ma nem ment be a munkahelyére. Ez csak megkönnyíti a dolgot.

– Mit evett meg?

– Egy képet, aminek a címe *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő*. Azt mondták, William Blake festette.

– Mi lett a nőekkel?

– Nagyon finoman kezeli a gumibotot. A fiatalabbat bent tartották a kórházban további megfigyelésre. Az idősebbet négy ötéssel varrták össze. Enyhe agyrázkódás.

– Tudnak személyleírást adni?

– A fiatalabb adott. Csöndes, izmos, sötét bajusz és haj... gondolom, paróka. A biztonsági őr ugyanezt vallotta. Az idősebbik nőtől akár nyuszinak is álcázhatta volna magát, semmit sem látott belőle.

– De nem ölt meg senkit.

– Fura – morfondírozott Crawford. – Jobban járt volna, ha mindkettőjüket elintézi; biztos lehetett volna, hogy marad elég ideje egérutat nyerni, amellet megspórolhatta volna magának, hogy valaki személyleírást ad róla. A viselkedéstudományi részleg fölhívta Bloomot a kórházban, és kikérte a véleményét. Tudod, mit válaszolt? Bloom azt mondta, hogy a pasas talán megpróbálja abbahagyni az egészet.

44. fejezet

Dolarhyde hallgatta, amint a gép kiengedte a kerekeit. St. Louis fényei lassan forogtak a fekete szárny alatt. A lába alatt a futóműben sivított a levegő, a kerekek dübörögve földet értek.

Dolarhyde néhány fejkörzést végzett, hogy enyhítsen bika-nyaka merevségén.

Hazaért.

Nagy kockázatot vállalt, és most azzal a tudattal tér vissza, hogy hatalmában áll választani. Választhatja azt, hogy életben tartja Reba McClane-t. Ott lehet mellette, hogy beszélgessen vele, és övé lehet meghökkentő, ártalmatlan mozgékonyága az agyában.

Többé nem kell rettegnie a házától. Most már a hasában volt a Sárkány. Beléphet a házába, fölmehet az emeletre, odaléphet a falon lógó Sárkány-másolathoz, és ha a kedve úgy tartja, akár össze is gyűrheti.

Nem kell többé szorongania, amiért szerelmet érez Reba iránt. Ha kívánja, Shermanéket odalökhethi a Sárkánynak, így könnyíthet magán, azután nyugodtan visszatérhet Rebához, és dédelgetheti.

A reptéri terminálról fölhívta Reba lakását. Még nem volt otthon. Megpróbálta a Baeder Vegyiműveknél. Az éjszakai vonal foglaltat jelzett. Elképzelte, hogy Reba munka után a buszmegálló felé tart, pálcájával tapogatózva megy, esőköpenyét a vállára teríti.

A gyérülő esti forgalomban autóval nem egészen tizenöt perc alatt odaért a filmlaborhoz.

Rebát nem találta a buszmegállóban. Dolarhyde a Baeder mögött, az utcán parkolt, a sötétkamrákhoz legközelebb eső bejárat közelében. Úgy gondolta, beszél neki, hogy ott van, megvárja, amíg végez a munkájával, azután hazaviszi. Büszkén gondolt az új hatalmára, hogy most már maga választhatja meg, miként cselekszik. Élni akart ezzel a hatalommal.

Néhány dolgot elintézhethetne az irodájában, amíg vár.

A Baederben alig néhány lámpa égett.

Reba sötétkamrája zárva volt. Az ajtó fölött sem vörös, sem zöld fény nem világított. Kikapcsolták. Megnyomta a csengőt. Semmi válasz.

Talán üzenetet hagyott neki az ő irodájában. Lépteket hallott a folyosón.

Dandridge, a Baeder üzemvezetője elhaladt a sötétkamra előtt, anélkül hogy fölpillantott volna. Gyors léptekkel sietett valahová, a hóna alatt vaskos köteg sárgásbarna személyzeti dosziét szorongatott.

Dolarhyde igencsak felvonta a szemöldökét.

Dandridge már a parkoló közepén járt, a Gateway épülete felé tartott, amikor Dolarhyde kilépett mögötte a Baeder épületéből.

A parkolóban két szállítókocsi és fél tucat személygépkocsi állt. A Buick a Gateway személyzeti igazgatójáé, Fiské. Mit művelnek ezek?

A Gatewayben nem tartottak éjszakai műszakot. Az épület majdnem teljes sötétségbe borult. Dolarhyde a vörös kijáratí fények alapján tájékozódva haladt a folyosón az irodája felé. A személyzeti osztály homályos üvegajtói mögött égtek a lámpák. Dolarhyde hangokat hallott odabentről, először Dandridge-ét, azután Fiskét.

Női léptek közeledtek. Fisk titkárnöje fordult be a folyosóra Dolarhyde előtt. A hajcsavarói fölé kendőt kötött, és a könyvelés pénztárkönyveit cipelte. Nagyon sietett. A könyvek súlyosak voltak, jó ölnyit vitt. A lábával megrugdalta Fisk ajtaját.

Will Graham nyitott ajtót neki.

Dolarhyde megdermedt a sötét előcsarnokban. A pisztolyát a kocsijában hagyta.

Az iroda ajtaja ismét bezárult.

Dolarhyde gyorsan elindult, a tornacipőjében nesztelenül haladt a sima padlón. Arcát a kijáratí ajtó üvegtáblájára szorította, és a tekintetével végigpásztázta a parkolót. Az utcai lámpák fényében mozgást észlelt. Egy férfi. Az egyik szállítókocsi mellett állt, kezében zseblámpa, törölgetett valamit. A visszapillantó tükröt porozta be, ujjlenyomatokat keresett.

Dolarhyde mögött, valahol a folyosón férfileptek közeledtek. Gyorsan el az ajtótól. Beugrott a sarok mögé, lerohant a lépcsőn az alagsorba, majd be az épület túloldalán álló kazánterembe.

Fölállt egy munkapadra, elérte a bokrok mögött a talajszintre

nyíló, magas ablakokat. Átvette magát a párkányon, négykézláb ért a sűrűbe, készen arra, hogy meneküljön vagy szükség esetén harcoljon az életéért.

Az épületnek ezen az oldalán semmi sem moccan. Fölállt, az egyik kezét zsebre vágva, kényelmesen lépkedve átvágott az utcán. Amint a járda sötét szakaszára ért, rohanni kezdett; ha kocsiment el mellette, lépésre fogta magát. Nagy kört írt le a Gateway és a Baeder körül.

A furgonja a Baeder mögött állt, a járda mellett, szabad területen, így nem közelíthette meg észrevétlenül. Hát legyen. Átrohant az utcán, beugrott a kocsiba, és megragadta a bőröndjét.

Egy teli tárat nyomott az automata pisztolyába. Csőre töltötte a fegyvert, azután a műszerfalra fektette, és egy pólóval letakarta.

Lassan elindult – nem szabad pirosat kapnia –, befordult a sarkon, és elvegyült a gyér forgalomban.

Gondolkodnia kellett, de most neheze esett a gondolkodás.

Nyilván a filmek árulták el. Graham valahogyan tudott a filmekről. Graham tudja, hol kell keresnie. De azt nem, hogy kit. Ha tudná, kiről van szó, nem lenne szüksége személyzeti kártyákra. De mihez kellett neki a könyvelési bizonylatok? Hát persze! Azért, hogy tudja, kik voltak távol. Egybeveti a hiányzókat azokkal a dátumokkal, amikor a Sárkány lesújtott. De nem, ez mindig szombaton történt, Loundsot kivéve. Hiányzások a szombatot megelőző napokon, biztosan azokat keresi majd. Itt kell átverni – a vezetők számára nem készítettek táppénzes feljegyzéseket.

Dolarhyde lassan végighajtott a Lindbergh Boulevard-on, szabad kezével gesztikulálva pipálta ki az egyes pontokat.

Ujjlenyomatokat keresnek. Nem adott nekik semmi esélyt, hogy ujjlenyomatot találjanak – kivéve a Brooklyn Múzeum műanyag belépőjét. Sietve kapta fel, leginkább a sarkánál fogva.

Biztosan van róla ujjlenyomatuk. Minek keresnének ujjlenyomatokat, ha nem tudnák összehasonlítani valamivel?

Azt a szállítókocsit vizsgálták ujjlenyomatra. Nem maradt ideje megállapítani, vajon személygépkocsikat is átvizsgálják-e.

A furgon. Az, hogy Loundsot a tolószékkal együtt szállította – ez vezette nyomra őket. Vagy talán Chicagóban látta valaki a furgont. Rengeteg furgon volt a Gatewayben, magánfurgonok, szállítófurgonok.

Nem, Graham bizonyosan tudja, hogy neki furgonja van. Graham tudja, mert tudja. Graham tudja. Ez egy rohadék, egy szörnyeteg.

Biztosan a Gatewayben és a Baedernél is mindenkitől ujjlenyomatot vesznek. Ha ma éjszaka még nem jutnak a nyomára, holnap már bizonyosan. Most már örökösen menekülnie kell, az arca letekint majd rá minden hirdetőoszlopról, ott lesz minden postahivatalban, minden rendőrszobában. Darabokra hullik az egész. Jelentéktelenné és parányivá válik a szemükben.

– Reba – mondta hangosan. Reba most már nem mentheti meg. Szorosabbra zárul a gyűrű körülötte, ő pedig nem egyéb, mint egy nyápic nyúlász...

– SAJNÁLOD MÁR, HOGY ELÁRULTÁL?

A Sárkány hangja mélyen, belülről dörgött felé, mélyről, mint a beleiben a cafatokká rágott festmény.

– Nem árultalak el. Csak választani akartam. Te engem...

– ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, ÉS AKKOR MEGMENTELEK!

– Nem. Menekülni fogok.

– ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, AKKOR HALLANI FOGOD GRAHAM GERINCÉNEK A ROPPANÁSÁT!

– Nem.

– NOS, CSODÁLD MEG, AMIT MA TETTÉL, MOST KÖZEL ÁLLUNK EGYMÁSHOZ, ISMÉT EGGYÉ LETTÜNK. ÉRZEL ENGEM MAGADBAN? UGYE ÉRZEL ENGEM?

– Igen.

– ÉS TUDOD, HOGY ÉN MEGMENTHETLEK. TUDOD, HOGY OLYAN HELYRE KÜLDENEK MAJD TÉGED, AMI ROSSZABB MÉG BUDDY TESTVÉR OTTHONÁNÁL IS. ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, ÉS SZABAD LESZEL.

– Nem.

- MEG FOGNAK ÖLNI TÉGED. A PADLÓN FOGSZ FETRENGENI.
- Nem.
- AMIKOR TE MÁR NEM LESZEL, MAJD MÁSOKKAL BASZIK, MAJD...
- Nem! Hallgass!
- MAJD MÁSOKKAL BASZIK, JÓKÉPŰ FÉRFIAKKAL, BETESZI AZ Ő...
- Hagyd abba! Fogd be a szád!
- LASSÍTS, AKKOR NEM MONDOM KI.
- Dolarhyde leemelte a lábát a gázpedálról.
- HELYES. ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, AKKOR NEM TÖRTÉNHEK MEG; ADD NEKEM, ÉS AKKOR HAGYOM, HOGY BÁRMIKOR VÁLASZTHASS! AKKOR HIBÁTLANUL FOGSZ BESZÉLNI. LASSÍTS, ÍGY MÁR RENDBEN. LÁTOD AZT A BENZINKUTAT? HAJTS ODA, ÉS HAGYD, HOGY BESZÉLJEK HOZZÁD...

45. fejezet

Graham kilépett az irodából, és egy pillanatra körülnézett a félhomályos előcsarnokban. Nyugtalan, ideges volt. Nagyon elhúzódik a dolog.

Crawford a lehető leggyorsabban és legalaposabban fésülte át a Gateway és a Baeder háromszáznyolcvan alkalmazottját – válaszó művésze volt ennek a munkának –, de tudta, hogy az idő halad, és a titoktartást csak rövid ideig lehet fenntartani.

Crawford a lehető legkevesebb emberrel dolgozott a Gatewaynél. („Megtalálni, nem ijesztgetni akarjuk – mondta neki. – Ha a nyomára bukkanunk ma éjszaka, akkor az üzemen kívül, talán a lakásán vagy a parkolójánál kaphatjuk el.”)

A St. Louis-i rendőrség készségesen együttműködött velük. Egy rendőrségi jelöletlen kocsin Fogel hadnagy a St. Louis-i gyilkossági csoporttól és egy őrmester feltűnés nélkül egy faxot hoztak.

Az egyik gatewaybeli telefonvonalba kapcsolva a fax tíz percen

belül egyidejűleg adta le a személyzeti listát az FBI washingtoni azonosítási osztályának és a missouri gépjármű-nyilvántartónak.

Washingtonban a neveket egybevetik mind a polgári, mind a bűnözői ujjlenyomatokkal. A biztonsági ellenőrzésen már átesett Baeder-alkalmazottak nevét megjelölték, hogy meggyorsítsák a munkát.

A gépjármű-nyilvántartó a teherfurgonok tulajdonosait azonosította éppen.

Csupán négy alkalmazottat hívtak be – Fisket, a személyzeti igazgatót; Fisk titkárnőjét; Dandridge-et a Baeder Vegyiművektől és a Gateway főkönyvelőjét.

A késő esti tanácskozásra nem telefonon rendelték be őket. FBI-ügynökök mentek értük a lakásukra, és négy szemközt közölték velük, miről van szó. („Jól vegyétek szemügyre őket, mielőtt megmondjátok nekik, miért van rájuk szükségetek – utasította őket Crawford. – Utána pedig ne engedjétek a telefonhoz őket. Az effajta hírek gyorsan terjednek.”)

Gyors azonosításra számítottak a fogak alapján. A négy alkalmazott közül egy sem ismerte fel.

Graham végigpillantott a piros vészkijárat fénycsői által megvilágított, hosszú folyosókon. A fenébe is, ezt kell tenniük!

Különben is, mit tehetnének még ma éjszaka?

Crawford utasítást adott, hogy azt a nőt a Brooklyn Múzeumból – Miss Harpert – azonnal ültessék repülőre, és küldjék St. Louisba, mielőtt utazóképes lesz. Ez feltehetőleg reggel történik meg. A nőt odaültethetik, és figyelheti az üzembe belépő alkalmazottakat.

Ha ma éjszaka nem sikerül az azonosítás, az akció minden nyomát még a reggeli munkakezdés előtt eltüntetik a Gatewayből. Graham nem áltatta magát – szerencsésnek mondhatják magukat, ha egy teljes napon át dolgozhatnak, mielőtt kitudódik a dolog. A Sárkány nyilván éberren les minden gyanús jelre. Ha észlel valamit, elillan.

46. fejezet

Egy késő esti vacsora Ralph Mandyvel jó ötletnek tűnt. Reba McClane tudta, hogy előbb-utóbb meg kell mondania neki, és amúgy sem szeretne függőben hagyni a dolgokat.

Voltaképpen, gondolta, Mandy bizonyára tudta, mi következik, amikor ő ragaszkodott hozzá, hogy ki-ki alapon fizessenek.

A kocsiban mondta meg neki, amikor hazafelé hajtottak: nem nagy ügy az egész, nagyon jól érezte magát vele, és szeretné, ha barátok maradnának, de most másvalakivel van viszonya.

Meglehet, Mandy kicsit sértve érezte magát, de Reba azt is tudta, hogy némi megkönnyebbülést is érez. Nagyon rendesen viselkedett, gondolta.

Az ajtóhoz érve nem kérte, hogy bejöhessen. Csak egy búcsúcsókot óhajtott, amit Reba szíves örömet teljesített. Mandy kinyitotta neki az ajtót, és átadta a kulcsokat. Megvárta, amíg a lány beért, bezárta és bereteszte belülről az ajtót.

Amikor megfordult, hogy elinduljon, Dolarhyde a torkába lőtt, majd kétszer mellbe lőtte. Három pukkanás a hangtompítás pisztolyból. Még egy robogó is több zajt csinál.

Dolarhyde könnyedén fölnyalabolta Mandy testét, és a bokrok meg a ház közé fektette, majd ott hagyta.

Amikor meglátta, hogy Reba megcsókolja Mandyt, úgy érezte, mintha szíven döfték volna. De azután örökre elszállt belőle a fájdalom.

Még mindig úgy nézett ki, úgy beszélt, mint Francis Dolarhyde – a Sárkány kiváló színész volt, remekül játszotta Dolarhyde szerepét.

Reba éppen arcot mosott, amikor meghallotta a bejárat csengetését. Négyyszer is megismétlődött a csengetés, amíg az ajtóhoz ért. Megérintette, de nem vette le a láncot.

– Ki az?

– Francis Dolarhyde.

Reba résnyire kinyitotta az ajtót, de a láncot még mindig nem vette le.

– Ismételd meg!

– Dolarhyde. Én vagyok az.

Reba megbizonyosodott róla, hogy valóban ő az. Kiakasztotta a láncot.

Nem szeretne a meglepetéseket.

– Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy föl fogsz hívni, D.

– Föl is hívtalak volna. De hát rendkívüli esetről van szó – mondta, és azzal, még miközben beljebb lépett, a lány arcára szorította a kloroformba áztatott kendőt.

Az utca üres volt. A legtöbb házra már sötétség borult. A kocsinhoz cipelte Rebát. A bokrok közül Ralph Mandy lába meredt elő. Dolarhyde már nem bajlódott vele.

Reba útközben fölébredt. Az oldalán feküdt, arccal a furgon poros szőnyegén, a sebességváltó hangosan sivitott a fülébe.

Megpróbálta az arcához emelni a kezét. Úgy érezte, a mozdulat szétszaggatja a mellét. A két alkarja össze volt kötözve.

Az arcával tapogatta a karját. A két kezét könyöktől csuklóig valamiféle puha szövetszálakkal kötözték össze. Hasonlóképpen térdtől bokáig a két lábát is. És valami elfedte a száját.

Mi... micsoda? D. állt az ajtóban, és azután... Emlékezett rá, hogy elfordította az arcát, és hogy D. milyen iszonyúan erős. *Úristen... mi volt ez?* D. állt az ajtóban, azután valami hideget nyelt, és megpróbálta elfordítani az arcát, de irtózatosságot fogta a fejét.

Most D. furgonjában van. Fölismerte a visszhangokat. A furgon úton volt. Félelem hasított belé. Az ösztöne azt súgta neki, maradjon csöndben, de a torkát fojtogatták a gőzök, a kloroform és a benzin. A szájszecek ellenére elhányta magát.

D. hangja.

– Már nem tart sokáig.

Érezte, hogy épp egy kanyart vesznek be, azután a murvás utat hallotta, kavicsok pattogtak a sárhányók és a padlólemez alatt.

Ez örült. Úgy van. Erről van szó: örült.

Az örült egy félelmetes szó.

Mi lehetett az oka? Ralph Mandy. Biztosan meglátta őket a ház előtt. Az borította ki.

Úristen, össze kell szednem magam! Egyszer a Reiker Intézetben egy férfi meg akarta ütni. Csöndben meghúzódott, a férfi nem talált rá – ő is vak volt. De ez itt átkozottul jól lát. Össze kell szednem magam. Át kell gondolnom, mit mondjak. Úristen, ki van peckelve a szám, akár meg is ölhet! Úristen, akár meg is ölhet, és meg sem érti, mit akarok mondani!

Fel kell készülnöm. Mindent át kell gondolnom, és nem azt kell csak makognom, hogy: „Mi?”, meg kell mondanom neki, hogy kiszállhat a buliból, semmi vész. Nem árulom el. Passzívnak kell maradnom, amíg csak lehet. De ha erre már nincs mód, ki kell várnom, amíg megtalálom a szemét.

A kocsí megállt, és ringott egyet, amikor a férfi kiszállt. Félrecsúsztatta a furgon oldalajtóját. Fű és átforrósodott autógumik szaga. Tücskök. A férfi belépett a furgonba.

Minden önuralma ellenére belesikoltott a szájszélekbe, és félrerántotta a fejét, amikor hozzáért.

Dolarhyde könnyedén a vállát paskolta, de ettől Reba nem hagyta abba a vonaglást. Egy csattanós pofon megtette a magáét.

Reba megpróbált belebeszélni a szájbe. Dolarhyde fölemelte, és vitte kifelé. A léptei tompán kongtak a rámpán. Reba most már pontosan tudta, hol van. A férfi házában. De azon belül hol? Jobb kéz felől órá ketyegése hallatszott. Szőnyeg, azután padló. A hálószoba, ahol az megtörtént közöttük. A férfi leengedte, Reba ágyat érzett maga alatt.

Megpróbált belebeszélni a szájbe. Dolarhyde kiment. Zaj kívülről. Kocsijátó-csapódás. Aztán újra ott volt a szobában. Leállított valamit a padlóra – fémkannákat. Benzinszagot érzett.

– Reba. – Igen, ez D. hangja, de szokatlanul nyugodt. Iszonyúan nyugodt és idegen. – Reba, nem tudom, mit is... mondjak. Olyan jó volt veled, nem is tudod, mit tettem érted. És tévedtem, Reba, elgyengítetted, azután bántottál engem.

Reba megpróbált belebeszélni a szájbe.

– Ha kioldozlak, és hagylak felülni, jól fogsz viselkedni? Ne próbálj meg elszaladni. El tudlak kapni. Jól fogsz viselkedni?

Reba elfordította a fejét a hang irányába, hogy bólintson.

Hűvös acél érintése a bőrén, egy kés szisszenése hasította át a szövetcsíkokat, és a karja már szabad is volt. Aztán a lába is. Az arca nedves maradt ott, ahonnan a férfi kihúzta a pecket.

Óvatosan, lassan felült az ágyban. Ki kell várni a kedvező pillanatot.

– D. – szólalt meg –, nem tudtam, hogy ennyire fontos vagyok neked. Örülök, hogy így érzel, de tudod, megijesztettél ezzel az egésszel.

Semmi válasz. Reba tudta, hogy a férfi ott van mellette.

– D., csak nem az a derék, ostoba Ralph Mandy borította ki téged? A házam előtt láttad? Erről van szó, igaz? Azt mondtam neki, hogy többet nem akarok találkozni vele, mert veled akarok járni. Soha többé nem találkozom Ralphfal.

– Ralph meghalt – mondta Dolarhyde. – Nem hiszem, hogy túlságosan kedvére való lett volna a dolog.

Agyrém. Csak kitalálja, úristen, biztos csak kitalálja!

– Én sohasem bántottalak téged, D. Sosem akartam fájdalmat okozni neked. Legyünk csak jóbarátok, szeretkezzünk, örüljünk egymásnak, és felejtsek el ezt a dolgot.

– Fogd be a száját! – mondta szenvtelenül Dolarhyde. – Mondok valamit. Ez a legfontosabb, amit életedben hallottál. Olyan fontos, mint a hegyi beszéd. Olyan fontos, mint a Tízparancsolat. Világos?

– Igen, D. Én...

– Fogd be a száját! Reba, Birminghamben és Atlantában figyelemre méltó események történtek. Tudod, miről beszélek?

Reba tagadólag rázta a fejét.

– Gyakran volt szó erről a híradókban. Két családot átváltoztattak. Leedséket. És Jacobiékat. A rendőrség úgy véli, meggyilkolták őket. Most már emlékszel?

Reba ismét tagadólag rázta a fejét. De azután eszébe jutott, hogy miről van szó, és lassan bólintott.

– Tudod, minek nevezik azt a lényt, amely meglátogatta ezeket az embereket? Kimondhatod.

– A Csorba...

Egy kéz ragadta meg az arcát, és belefojtotta a szót.

– Nyugodtan gondolkodj, azután add meg a helyes választ.

– Valami Sárkány. Sárkány... Vörös Sárkány.

Dolarhyde egészen közel lépett hozzá. Reba az arcán érezte a lehetét.

– ÉN VAGYOK A SÁRKÁNY.

Reba a hang erejétől és félelmetes hangszínétől hátrahőkölve az ágytámlának esett.

– A Sárkány kíván téged, Reba. Mindig is kívánt. Én nem akartalak odaadni neki. Ma tettem érted valamit, hogy ő ne kaparinthasson meg téged. Nem volt igazam.

Ez D. hangja volt, D.-vel szót érthet.

– Kérlek! Kérlek, ne engedd, hogy megkaparintson! Ugye nem engeded? Kérlek, ne engedd, nem teszi meg... A tiéd vagyok. Tarts itt magadnál. Kedvelsz engem, tudom, hogy így van.

– Még nem határoztam. Lehet, hogy nem tehetek mást, és oda kell adnom téged neki. Nem tudom. Majd meglátom, hogy megteszed-e azt, amit tőled óhajtok. Megteszed? Bízhatok benned?

– Megpróbálom. Megpróbálom. De ne rémíts meg túlságosan, mert akkor képtelen leszek rá.

– Kelj fel, Reba! Állj az ágy mellé! Tudod, hol vagy a szobában?

Reba bólintott.

– Ugye tudod, hol vagy a házban? Ugye körbejártad a házat, amikor aludtam?

– Aludtál?

– Ne ostobáskodj! Amikor itt töltöttük az éjszakát. Ugye végigmentél a házon? Találtál valami furcsát? Elvettél és megmutattál valamit bárkinek is? Megtetted ezt, Reba?

– Csak kimentem. Te aludtál, én meg kimentem. Esküszöm!

– Akkor tudod, hol a bejárati ajtó, igaz?

Reba bólintott.

– Reba, érintsd meg a mellkasomat! Lassan tapogatózz fölfele. *Most kellene megpróbálkoznia a szemével?*

Dolarhyde hüvelykujja és az ujjai könnyedén megérintették kétoldalt Reba légcsövét.

– Ne tedd meg, amire gondolsz, vagy megnyomom. Csak tapogasd meg a mellkasomat. A torkomat. Megtaláltad a láncan lógó kulcsot. Emeld át a fejemen. Óvatosan... úgy van. Most majd meglátom, megbízhatok-e benned. Menj, csukd be és zárd kulcsra a bejárati ajtót, aztán hozd vissza nekem a kulcsot. Eredj. Én itt várlak. Ne próbálj megszökni. El tudlak kapni.

Reba a kulccsal a kezében elindult, a lánc ütemesen a combjához ütődött. Cipőben nehezebb volt eligazodnia, de nem lépett ki belőle. Az óraketyegés a segítségére volt.

Szőnyeg, azután padló, ismét szőnyeg. A dívány széle. *Jobbra kell tartanom.*

Mi a legjobb esélyem? Melyik? Tegyek meg minden örültséget, amit kíván, vagy meneküljek? Vajon a többiek megtettek neki mindent? Olyan mélyeket lélegzett, hogy beleszédült. Csak meghalni ne!

Minden attól függ, nyitva van-e az ajtó. Meg kell állapítanom, hol van D.

– Jó irányba tartok? – Reba tudta, hogy így van.

– Még körülbelül öt lépés. – A hang valóban a hálósoba felől jött.

Reba friss levegőt érzett az arcán. Az ajtó félig nyitva állt. A testét az ajtó és a háta mögül jövő hang közé manőverezte. A kulcsot becsúszhatta az ajtógomb alatti kulcslyukba. Kívülről.

Most. Villámgyorsan kiugrott az ajtón, berántotta maga mögött, és ráfordította a kulcsot. Le a rámpán, fehér pálcá nélkül, megpróbált emlékezni arra, hol állhat a kocsi, rohant. Bele valamibe – mi lehet ez? –, egy bokor, most már sikoltozott. „Segítség, segítség! Segítség, segítség!” Murván rohant. A távolban teherkocsi dudája. Arrafelé van az országút, gyors léptekkel megindult, azután futni kezdett, inaszakadtából rohant, elfor-

dult, amikor murva helyett füvet érzett a lába alatt, cikcakkban futott végig az utcácskán.

Mögötte gyors, kemény léptekkel rohant valaki a murván. Reba megállt, maroknyi kavicsot emelt fel a földről, megvárta, amíg közel ért, és elhajította a köveket; hallotta, ahogy eltalálják a férfit.

Egy rántás a vállán, megperdült maga körül, egy erős kar az álla alatt, a nyaka körül, szorítja, szorítja, a vér egyre hangosabban zúg a fülében. Kirúgott hátrafelé, sípcsonton találta a férfit, azután minden elcsendesedett.

47. fejezet

Két óra alatt elkészült azoknak a húsz és ötven év közötti fehér férfi alkalmazottaknak a listája, akiknek furgonjuk volt. Huszonhatan voltak.

A missouri közlekedésrendészet a jogosítványkartotékok alapján közölte a vezetők hajszínét, de ezt nem tekintették kizáróknak – a Sárkány parókát is ölthetett.

Miss Trillman, Fisk titkárnöje másolatokat készített a listáról, és körbeadta a példányokat a jelenlévőknek.

Fogel hadnagy éppen a neveket ellenőrizte a listán, amikor megszólalt az adóvevője.

Fogel telefonon röviden tárgyalt a főnökével, azután a tenyerével lefedte a hallgatót.

– Mr. Crawford... Jack, egy bizonyos Ralph Mandyt, fehér férfit, harmincnyolc éves, néhány perccel ezelőtt agyonlőve találták az egyetemi városrészben... Ez a belváros, közel a Washington Egyetemhez. Egy Reba McClane nevű nő által lakott ház előkertjében feküdt. A szomszédok szerint a nő a Baedernél dolgozik. Az ajtaja nyitva áll, nem tartózkodik otthon.

– Dandridge! – kiáltott Crawford. – Reba McClane, mit tud róla?

– A sötétkamrában dolgozik. Vak. Valahonnan Coloradóból jött...

– Ismer egy bizonyos Ralph Mandyt?

– Mandy? – visszhangozta Dandridge. – Randy Mandy?

– Ralph Mandy. Itt dolgozik?

A lista gyors ellenőrzése alapján kitűnt, hogy nem dolgozik ott.

– Talán véletlen egybeesés – vélekedett Fogel.

– Talán – mondta Crawford.

– Remélem, Rebának nem esett baja! – szólalt meg Miss Trillman.

– Ismeri? – kérdezte Graham.

– Többször beszélgettem vele.

– Tud valamit Mandyról?

– Nem ismerem. Egyetlen férfival láttam; amikor beszállt Mr. Dolarhyde furgonjába.

– Mr. Dolarhyde furgonjába, Miss Trillman? Milyen színű Mr. Dolarhyde furgonja?

– Hadd gondolkodjak! Sötétbarna vagy talán fekete?

– Hol dolgozik Mr. Dolarhyde? – kérdezte Crawford.

– Termelési üzemvezető – mondta Fisk.

– Hol az irodája?

– Az előcsarnok túlsó végén.

Crawford megfordult, hogy mondjon valamit Grahamnak, de az már nem volt a szobában.

Mr. Dolarhyde irodájának az ajtaja zárva volt. A gondnokságról fölhozott álkulccsal nyitották ki.

Graham benyúlt az ajtón, és fölkatintotta a villanyt. Mozdulatlanul megállt az ajtóban, a tekintete körbejárt a szobán. Pedáns rend. Sehol egyetlen személyes holmi. A könyvespolcokon kizárólag szakmai kézikönyvek sorakoztak.

Az íróasztali lámpa a szék bal oldalán állt, ezek szerint Dolarhyde jobbkezes. Sürgősen szükség lenne egy jobbkezes férfi bal hüvelykujjlenyomatára.

– Próbálkozzunk meg egy csíptetős mappával – szólt hátra

az előtérben álló Crawfordnak. – Nyilván a bal hüvelykujjával nyomta meg a csíptetőt.

Éppen a fiókokat kezdték átkutatni, amikor Graham szemébe ötlött az íróasztalon álló előjegyzési naptár. Visszapörgette a telefirkált lapokat június 29-ig, szombatig, a Jacobi-gyilkosság napjáig.

A naptárban egyetlen bejegyzést sem talált a hétvége előtt csütörtökön és pénteken.

Előrelapozott július utolsó hetéhez. A csütörtök és a péntek üres volt. Szerdán talált bejegyzést: „Am 552 3:45–6:15”.

Graham lemásolta magának a bejegyzést.

– Meg kell tudnom, hová megy ez a járat.

– Majd én megtudom, te csak folytasd itt – mondta Crawford. Az előcsarnok túlsó végében lévő telefonhoz sietett.

Graham egy tubus műfogsorrögzítőt vizsgált, az íróasztal legalsó fiókjában találta, amikor Crawford bekialtott az ajtóból:

– Atlantába megy, Will. Kapjuk el a pasást!

48. fejezet

Reba hideg vizet érzett az arcán, víz csurgott a hajából is. Szédült. Valami keménnyet érzett maga alatt, lejtőset. Megfordította a fejét. Fa volt alatta. Hideg, nedves törülközővel törölte valaki az arcát.

– Jól vagy, Reba? – Dolarhyde szenvtelen hangja.

Reba visszahőkölt a hangtól.

– Mmm.

– Mélyeket lélegezz!

Egy perc néma csend.

– Föl tudsz állni. Próbálj meg fölállni.

Dolarhyde átkarolta, és Reba fölállt. Émelygett a gyomra. Dolarhyde megvárta, amíg elmúlt a rossz érzés.

– Fel a rámpán. Emlékszel, hol vagy?

Reba bólintott.

– Vedd ki az ajtóból a kulcsot, Reba! Gyere be! Most zárd be az ajtót, a kulcsot meg akaszd a nyakamba! Akaszd a nyakamba! Jól van. Bizonyosodjunk meg róla, hogy be van zárva.

Reba hallotta, hogy a férfi bekattintja az ajtógombot.

– Helyes, így már jól van. Most menj a hálósobába, ismered az utat.

Reba megbotlott, térdre esett, a feje lehanyatlott. Dolarhyde a karjánál fogva fölemelte, és betámogatta a hálósobába.

– Ülj ebbe a székbe!

Reba leült.

– ADD MOST NEKEM.

Reba görcsösen igyekezett fölállni, de súlyos kezek nehezedtek a vállára, és visszanyomták.

– Ül nyugodtan, vagy nem tudom őt távol tartani tőled – szólalt meg Dolarhyde.

– Kérlek, próbáld meg! – mondta.

– Reba, számomra mindennek vége.

Dolarhyde talpon volt, valamit matatott. Nagyon erős benzinszag érződött.

– Nyújtsd ki a kezed! Tapintsd meg ezt! Ne ragadd meg, csak tapintsd ki!

Reba olyasmit érzett, mintha belül síkos acél orrcimpákat tapintana. Egy fegyver csövét.

– Ez egy vadászpuska, Reba. 12-es Magnum. Tudod, mire képes?

Reba bólintott.

– Tedd le a kezed. – A hideg csótorkolat a lány torokhajlatába nyomódott.

– Reba, bárcsak bízhattam volna benned. Bízni akartam benned.

Úgy hallatszott, mintha a férfi sírna.

– Olyan jó volt veled.

Valóban sírt.

– Nekem is, D. Olyan jó veled. Kérlek, ne bánts most!
– Számomra mindennek vége. Nem adhatlak Neki. Tudod, mit tenne veled? – Most már kiabált.

Reba egy gyufa sercenését hallotta, kénes szagot érzett, sziszegő hangot hallott. Hőség támadt a szobában. Füst. Tűz. Ettől félt a világon a legjobban. A tűztől. Bármit, csak ezt ne! Azt remélte, hogy már az első lövés végez vele. Megfeszítette a lábát, készen állt a menekülésre.

Motyogás.

– Ó, Reba, nem bírom elviselni, hogy nézzelek, amint elégsz. A csőtorkolat lecsúszott a nő torkáról.

Abban a pillanatban, ahogy Reba talpra ugrott, a vadászpuska eldőrdült.

Reba úgy érezte, megsüketült, és azt hitte, hogy lelőtték, hogy már halott, és nem is annyira hallotta, mint érezte, amint valami súlyosan puffan a padlón.

Füst és lángok ropogása. Tűz. A tűz magához térítette. A karján és az arcán érezte a hőt. Ki innen! Emberi lábakra lépett, azután fulladozva beleszaladt az ágy lábába.

Azt mondják, hogy a füstben mélyre kell hajolni. Nem szabad futni, mert beleütközhöl valamibe, és meghalsz.

Be volt zárva. Bezárva. Mélyre hajolva elindult, az ujjai a padlón tapogatóztak, lábakat talált – a másik oldal –, haját talált, egy hajas lebenyt, a keze a haj alatt valami puhába süllyedt. Csak pép, éles csontszilánkok, és benne egy kifolyt szem.

A kulcs a nyakában... csak gyorsan! Mindkét kezével megfogta a láncot, maga alatt lábszárait érzett, megrántotta a láncot. Az elszakadt, Reba hátraesett, majd föltápáskodott. Összezavarodva megfordult. Megpróbált érezni, megpróbált zúgó füllel meghallani valamit a lángok ropogásán túl. Az ágy oldala... de melyik oldala? Belebotlott a testbe, megpróbált fülelni.

DONG, DONG – óraütés. DONG, DONG, be a nappali szobába, DONG, DONG, most jobbra fordulni.

A torkát fojtogatta a füst. DONG, DONG. Itt az ajtó. Az ajtó-

gomb alatt. Nem elejteni. Kinyitni a zárat. Felrántani az ajtót. Levegőt. Le a rámpán. Levegőt! Összerogyott a fűben. Aztán újra négykézlábra tápáskodott, és kúszni kezdett.

Térdre emelkedett, hogy tapsolhasson, érzekelte a házfal visszhangját, és elkezdett kúszni az ellenkező irányba. Mélyeket lélegzett, végül föl tudott állni, elindult, futott, amíg bele nem ütközött valamibe, azután továbbrohant.

49. fejezet

Nem egykönnyen találtak rá Francis Dolarhyde házára. A Gatewayben nyilvántartott cím egy St. Charles-i postafiók volt.

Még a St. Charles-i seriffi hivatalnak is az áramszolgáltató szolgálati térképén kellett megkeresnie a pontos helyet.

A seriffi hivatal megkönnyebbülve irányította a St. Louis-i kommandósokat a folyó túlsó partjára, és a gépkocsisor csöndben megindult a 94-es úton. Az élen haladó kocsiban Graham mellett a seriff egyik helyettese mutatta az utat. Crawford a hátsó ülésről kettőjük között előre hajolva szívta a fogát. St. Charles északi végén gyér volt a forgalom, rajtuk kívül csak egy gyerekkel zsúfolt iskolai busz, egy távolsági autóbusz és egy pótkocsi teherautó volt az úton.

Amint kiértek a város északi határára, megpillantották a tüzet.

– Ott van! – kiáltott fel a seriffhelyettes. – Ott van, az a ház az!

Graham a gázra taposott. Száguldvá közeledtek az országúton a házhoz, az izzó fény egyre terjedt, egyre inkább elmélyült.

Crawford elkapta a mikrofont.

– Valamennyi egységnek: az ő háza ég. Figyelem! Lehet, hogy kijön a házból. Seriff, úttorlaszt kell itt felállítani!

Délkeletre szikrákból és füstből álló tömör oszlop emelkedett az égnek, azután ráborult a mezőkre.

– Itt vagyunk – szólalt meg a seriffhelyettes –, forduljon be a murvás útra!

Ekkor vették észre a nőt, a körvonalai feketén emelkedtek ki a tűz háttére előtt; akkor pillantották meg, amikor a nő meghalotta őket, és a karját nyújtotta feléjük.

És ekkor a nagy lángok hirtelen robbanásszerűen felszöktek, kitörték a házból, lobogó lánggal égtek a gerendák és az ablakkeretek, lassú, magas íveket rajzoltak az éjszakai mennyboltra, az égő furgon az oldalára dőlt, a lángoló fák narancsszínű csipkái egy csapásra kihunytak és sötétbe borultak. A földdel együtt a rendőrautók is megremegtek az irtózatosszerű robbanásban.

A nő arccal feküdt az út porában. Crawford, Graham és a seriffhelyettesek kiugrottak a kocsiból, odarohantak hozzá az útra, amelyre megannyi tűzcsóva záporozott; mások előreszegezett pisztollyal rohantak el mellettük.

Crawford átvette Rebát a seriffhelyettestől, aki szikrákat söpört le a lány hajáról.

Megfogta a karját, egészen közel hajolt az arcához, amelyet vörösen világított a tűzvészben.

– Francis Dolarhyde – mondta. A lány alig észrevehetően megborzongott. – Francis Dolarhyde... hol van?

– Ott bent van – mondta a lány, és összemocskolt kezével az izzás felé mutatott. Leejtette a karját. – Ott bent van, halott.

– Honnan tudja ezt? – Crawford mélyen a világtalan szempárba nézett.

– Vele voltam.

– Legyen szíves, mondjon el mindent.

– Agyonlőtte magát. Kitapogattam. Fölgyújtotta a házat. Rátettem a kezem. A földön feküdt. Beletenyelereltem... Most leülhetek?

– Persze – mondta Crawford. A rendőrségi kocsik hátsó üléséhez támogatta a lányt. Átkarolta a vállát, és hagyta, hadd zokogjon az arcának dőlve.

Graham az úton állva figyelte a lángokat, amíg az arca meg nem fájdult a nagy hőségtől.

A magasan nyargaló szél füstöt korbácsolt a hold elé.

50. fejezet

Meleg és párás volt a reggeli szél. Felhőfoszlányokat kergetett a tűzkormos kémények fölött, ahol valaha Dolarhyde háza állt. A mezők fölött ritkás füst lebegett.

Néhány esőcsepp izzó parázsra hullott, és parányi gőz- meg hamufelhőcskévé változott át.

A ház mellett megkülönböztető fényeit forgató tűzoltókocsi állt készenlétben.

S. F. Aynesworth, az FBI robbanóanyag-részlegének a vezetője Graham mellett állt, háttal a szélnek, a romokkal szemben; egy termoszból kávét töltött maguknak.

Aynesworth összerezsent, amikor a helyi tűzoltófőnök egy gereblyével kotorászni kezdett a hamuban.

– Hála istennek, odabenn még túl nagy neki a forróság! – súgta Grahamnak a szája sarkából. Udvarias szívélyességgel tárgyalt a helyi hatóságokkal, Grahammal azonban nyíltan beszélt. – A fenébe is, bele kell gázolnom! Ez a hely úgy fest majd, mint egy nyavalyás pulykafarm, mielőtt a különleges osztály valamennyi zsaruja és a rendőrök befejezték a reggelijüket, és kifűjták magukat. Lelkesen próbálnak majd segíteni nekünk.

Amíg Aynesworth büszkesége, a bombakocsi meg nem érkezik Washingtonból, meg kellett elégednie azzal a felszereléssel, amit a repülőgépen magával hozott. Az egyik járőr-kocsi poggyásztartójából kihalászott egy megfakult tengerészgyalogos-vászon táskát, kivette belőle a tűzbiztos alsóneműjét, az azbeszt-csizmáját és a légmentesen záró kezeslábasát.

– Hogyan nézett ki, amikor fölrobbant, Will?

– Nagyon erős villanás, ami aztán kihunyt. Az alján sötétebbnek tűnt. Rengeteg minden repült a levegőbe, ablakkeretek, lapos tetődarabok, vaskos fadarabok hullottak oldalra, a mezőkre. Volt egy lökeshullám, utána meg szél támadt. A ház felől fűjt, azután ismét visszaszívta valami. Úgy tűnt, mintha majdnem eloltotta volna a tüzet.

– A tűz nagy lánggal égett, amikor fújt a szél?
– Igen, a tetőn át csaptak ki a lángok, az emeleti ablakokból is, és lefelé haladt. A fák is égtek.

Aynesworth fogott két helyi tűzoltót, hogy álljanak készenlétben egy tömlővel, egy azbesztruhába öltözött harmadik pedig csörlős vezetékkel állt készen arra az esetre, ha valami ráesne.

Aynesworth túljutott az alagsori lépcsőkön, amelyek fölött semmi más nem volt, mint az ég, és leereszkedett az összegabalyodott, üszkös, fekete romok közé. Egy-egy alkalommal nem bírta tovább néhány percnél, összesen nyolcszor hatolt be a romok közé.

Az erőfeszítéseinek egyetlen kézzelfogható eredménye egy összevissza hasadt, lapos fémdarab volt, de ez szemmel láthatóan tökéletesen kielégítette.

Kipirult arccal, verejtékben úszva lehántotta magáról a védőruhát, és a vállára vetett tűzoltó-esőköpenyben leült a tűzoltókocsi hátsójára.

A lapos fémdarabot letette a földre, és lefújta róla a hamuréteget.

– Dinamit – közölte Grahammel. – Nézze csak! Látja a fémbe a páfránymintát? Ez a valami pontosan olyan méretű, ami egy utazóláda vagy egy katonaláda alkatrésze lehetett. Igen, valószínűleg ez lesz az. Dinamit egy katonaládában. De nem az alagsorban robbant. Szerintem inkább a földszinten történhetett. Látja, hol van elvágva az a fa, ahol a márvány asztallap teli-be találta? Oldalirányban röpült ki a házból. A dinamit olyasmiben volt, ami egy ideig megóvta a tűztől.

– Talált emberi maradványokat?

– Nem hiszem, hogy sok lenne, de valami azért mindig akad. Rengeteget kell majd szitálnunk. Megtaláljuk. Majd egy kis zacskóban magának ajándékozom.

Valamivel hajnal után a DePaul Kórházban sikerült gyógyszerrel elaltatni Reba McClane-t. Azt kérte a rendőrnőtől, hogy ne tágitson mellőle, üljön az ágya mellett. A délelőtti folyamán többször is fölébredt, és mindig a rendőrnő keze után nyúlt.

Később reggelit kért. Graham hozta be neki.

Merre induljon el? Az emberek számára sokszor egyszerűsíti a dolgot, ha személytelenül kérdezik őket. Reba McClane esetében azonban – úgy vélte – ez nem válna be.

Megmondta neki, hogy ki is ő valójában.

– Ismeri? – kérdezte Reba a rendőrnőt.

Graham átnyújtotta igazolványát a rendőrnőnek. Fölösleges volt.

– Tudom, hogy szövetségi nyomozó, Miss McClane.

Reba végül mindent elmondott nekik. Mindent a Francis Dollarhyde-dal eltöltött időről. Gyulladt volt a torka, gyakran elakadt, és apróra zúzott jeget szopogatott.

Graham kínos kérdéseket tett fel neki, ő pedig mindenre részletesen válaszolt. Egy ízben intett, hogy menjen ki, amikor a rendőrnő odatartott neki egy lavórt, amelybe kihányta a reggelit.

Amikor Graham visszatért a szobába, Reba sápadt arcát tisztára mosták, csak úgy ragyogott.

Graham föltekintett az utolsó kérdést, azután becsukta a jegyzetfüzetét.

– Nem akarok ismét végigmenni magával az egészen – mondta –, de azért szeretnék még beugrani ide. Csak köszönni, és megkérdezni, hogy van.

– Hogyan akadályozhatnám meg? Egy ilyen férfifaló, amilyen én vagyok.

Graham első ízben látta sírni: rádöbbsent, mi bántja a lányt.

– Magunkra hagyna egy percre? – kérte a rendőrnőt. Megfogta Reba kezét.

– Ide figyeljen! Sok minden nem volt rendben Dollarhyde-nál, de magával semmi baj sincsen. Azt mondta, kedves és figyelmes volt magához. Elhiszem. Maga hozta ezt ki belőle. Végül képtelen volt megölni magát, képtelen volt végignézni a maga halálát.

Szakértők, akik az ilyen eseteket tanulmányozzák, azt mondják, megpróbált véget vetni az egésznek. Vajon miért? Mert maga segített rajta. Ezzel feltehetően jó néhány ember életét mentette meg. Maga nem egy szörnyeteg. Semmi baj nincs magával. Ha hagyja, hogy azt higgye, valami nincs rendben magával, az nagy ostobaság. Egy-két nap múlva meglátogatom. Egész nap zsarukkal van dolgom, szükségem van a változatosságra. Próbáljon meg csinálni valamit a hajával.

Reba a fejét rázta, és az ajtóra mutatott. Talán még halványan el is mosolyodott, de Graham ebben nem volt biztos.

Graham a St. Louis-i FBI-irodából fölhívta Mollyt. Willy nagypapa szólta bele a telefonba.

– Will Graham az, mama – mondta. – Helló, Mr. Graham!

Willy nagyszülei mindig „Mr. Grahamnek” szólították.

– Mama azt mondja, hogy a pasas öngyilkos lett. A tévében Phil Donahue-t nézte, és az adást megszakítva mondták be. Átkozott szerencse. Sok fáradságot megspórolt maguknak, nem kell már elkapniuk. Nekünk, adófizetőknek meg jó csomó pénz megtakarított, nem kell többet fizetnünk az egészért. Valóban fehér ember volt?

– Igen, uram. Szőke. Skandináv külsejű.

Willy nagyszülei skandináv származásúak voltak.

– Beszélhetnék Mollyval?

– Visszamegy most Floridába?

– Hamarosan. Ott van Molly?

– Mama, Mollyval akar beszélni. A fürdőszobában van, Mr. Graham. Az unokám ma már a második reggelijét eszi. Lovagolni volt a friss levegőn. Csak látná, hogyan lapátolja magába az ételt az a kis taknyos. Fogadni mernék, hogy legalább öt kilót hízott. Itt is van Molly.

– Helló!

– Szia, te drága!

– Jó híreid vannak, mi?

– Úgy tűnik...

– Kint voltam a kertben. Mamamma kijött, és elmondta, amikor látta a tévében. Mikor derült ki?

– Késő éjjel.

– Miért nem hívtál fel?

– Mamamma biztos aludt már.

– Nem, Johnny Carsont nézte. El sem tudom mondani, Will, mennyire boldog vagyok, hogy nem kellett elkapnod.

– Még egy rövid ideig itt kell maradnom.

– Négy-öt napot?

– Magam sem tudom. Lehet, hogy rövidebb ideig. Nagyon szeretnék már látni, kicsikém.

– Én is szeretnék látni, amikor túl vagy mindenem.

– Ma szerda van. Pénteken már...

– Will, Mamamma meghívta Willy valamennyi bácsikáját és nénikéjét Seattle-ből a jövő hétre, és...

– A fenébe Mamammával! Különben is, mi az a „Mamamma”?

– Amikor Willy még kicsi volt, nem tudta kimondani...

– Gyere haza velem!

– Will, én vártam rád... Ők még sohasem látták Willyt, és egypár nap ide vagy oda...

– Gyere egyedül! Hagyd ott Willyt, a volt anyósod majd a jövő héten fölrakhatja egy repülőgépre. Tudod, mit? Álljunk meg New Orleansban. Van ott egy hely, úgy hívják, hogy...

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges volna. Dolgozom itt, csak napi pár órát, egy városi westernüzletben, pár nappal előbb szólnom kellene nekik, hogy fölmondok.

– Mi a baj, Molly?

– Semmi. Semmi baj nincs... Annyira elszomorodtam, Will. Tudod, akkor jártam itt, amikor Willy apja meghalt. – Mindig azt mondta, „Willy apja”, mintha valamiféle hivatalt emlegetne. Sohasem ejtette ki a nevét. – És akkor mind együtt voltunk, összeszedtem magam, és megnyugodtam. Most is összeszedtem magam, és én...

- Van egy kis különbség: én nem haltam meg.
- Ne légy már ilyen!
- Milyen? Milyen ne legyek?
- Te örült vagy.

Graham egy pillanatra lehunyta a szemét.

- Halló?
- Nem vagyok örült, Molly. Azt teszel, amit akarsz. Fölhívlak, amikor itt elintéztam mindent.
- Ideutazhatnál.
- Nem hiszem.
- Miért ne? Rengeteg hely van. Mamamma...
- Molly, ők nem szeretnek engem, és azt is tudod, miért. Valahányszor rám néznek, eszükbe jut...
- Ez nem tisztességes, és nem is igaz.

Graham rettenetesen fáradt volt.

- Rendben van. Ócska alakok, és undorodom tőlük, ha így jobban tetszik.
- Ne mondj ilyeneket!
- A fiút akarják. Lehet, hogy téged is kedvelnek, feltételezem, hogy így van, ha ugyan egyáltalán gondolnak valaha is ilyesmire. De a fiút akarják, és ezért fogadnak be téged. Engem viszont nem akarnak, és ez csöppet sem érdekel. Én viszont téged akarlak. Floridában. Willyt is, ha beleunt a pónijába.
- Majd megnyugszol, ha kialudtad magad.
- Nem hiszem. Ide figyelj, fölhívlak, ha már tudok valami biztosat.
- Helyes. - Letette a kagylót.
- Baszki - mondta Graham -, baszki!

Crawford dugta be a fejét az ajtón.

- Jól hallottam, azt mondtad, hogy baszki?
- Jól hallottad.
- Fel a fejjel. Aynesworth telefonált a helyszínről. Talált neked valamit. Azt mondta, ki kellene mennünk, mert kapott valami kézzelfoghatót a helyiektől.

51. fejezet

Amikor Graham és Crawford odaért a fekete romhalmazhoz, amely valaha Dolarhyde háza volt, Aynesworth új festékesdobozokba éppen nagy óvatosan hamut töltött.

Tetőtől talpig kormos volt, egyik füle alatt hatalmas vízhólyag éktelenkedett. Janowitz különleges ügynök a robbantószeres részlegről odalenn dolgozott a pincében.

Egy hatalmas, kövér férfi matatott valamit a felhajtón egy poros Oldsmobile oldalán. Amint Crawford és Graham átvágtak az udvaron, megállította őket.

- Maga Crawford?

- Úgy van.

- Robert L. Dulaney a nevem. Én vagyok a halottkém, tessék, itt a meghatalmazásom. - Odatartotta nekik a névjegyét: „Szavazzatok Robert L. Dulaney-re!”

Crawford némán tekintett rá.

- A maguk embere talált itt valami bizonyítékot, amit át kellett volna adnia nekem. Már majd egy órája várakoztat.

- Sajnálom a kellemetlenséget, Mr. Dulaney. Az én utasításmat követte. A legokosabb az lenne, ha beülne a kocsijába, amíg tisztázom a dolgot.

Dulaney utánuk indult.

Crawford sarkon fordult.

- Elnézést, Mr. Dulaney. Foglaljon helyet a kocsijában!

Aynesworth részlegvezető szélesen vigyorgott, fehér fogai ki-villantak a kormos képéből. Egész délelőtt hamut szitált:

- Részlegvezetőként a legnagyobb örömömre szolgál...

- Hogy lelőjem a poénodat, már mind tudjuk - szólalt meg a pince fekete káoszából kiemelkedő Janowitz.

- Csönd az alvégen, Janowitz indián. Mutasd csak azokat az érdekes tárgyakat! - Odadobott Janowitznak egy autókulcs-karikát.

Egy FBI-kocsi poggyásztartójából Janowitz hosszúkás kartondobozt emelt ki. A doboz aljára dróttal egy vadászpuskát

erősítettek; a tusa elégett, a két csöve elgörbült a hőtől. Egy kisebb dobozból egy megfeketedett automata pisztoly került elő.

– A pisztoly jobb állapotban van – közölte Aynesworth. – A ballisztikai részleg esetleg össze is hasonlíthatja. Gyerünk, Janowitz, fogj neki!

Aynesworth három műanyag hűtőtasakot vett át tőle.

– Előlről a közepébe, Graham. – Aynesworth arcáról egy pillanatra eltűnt a vidámság. Ez egyfajta vadászszerartás volt, mintha vérrel kente volna be Graham homlokát.

– Ez aztán igazán agyafúrt meló volt, öregem. – Aynesworth Graham tenyerére helyezte a zacskókat.

Az egyikben egy emberi combcsont öthüvelykes darabja és egy csípőízület volt. A másikban egy karórát talált, a harmadikban fogakat.

A műfogsor tartólemeze fekete és törött volt, és csak a fele maradt meg, de ebben teljesen felismerhetően egy beerősített oldalsó metszőfog kapott helyet.

Graham úgy érezte, mondania kell valamit.

– Kösz. Nagyon köszönöm.

Egy pillanatra elkábult, egész testén eluralkodott a felszabadság érzése.

– Múzeumi darab – hallotta Aynesworth hangját. – Ugye át kell adnunk a keselyűnek, Jack?

– Igen. De a St. Louis-i halottkémi hivatalban dolgozik néhány profi. Ők majd átjönnek, és készítenek pár jó lenyomatot. Azokat megtartjuk.

Crawford meg a többiek összedugták a fejüket a halottkém-mel a kocsija mellett.

Graham egyedül maradt a ház előtt. Hallgatta a kémények között füttyölő szelet. Azt remélte, Bloom majd eljön ide, ha felépül. Feltehetőleg eljön.

Graham szeretne volna megismerni Dolarhyde-ot. Szeretne volna tudni, mi történt itt, mi szülte a Sárkányt. De egyelőre elege volt az egészből.

Az egyik kémény tetejére csúfolódó sokszavú poszáta szállt, és füttyörészni kezdett.

Graham visszafüttyült neki.

Ideje hazamennie.

52. fejezet

Graham elmosolyodott. Érezte, hogy a sugárhajtású gép hatalmas lendülettel fúródik a levegőbe, és egyre távolabb viszi St. Louistól, átvág a nap előtt, előbb délnek, majd keletnek fordul – végre úton van hazafelé.

Molly és Willy várni fogja.

– Ne sokat vitázzunk azon, ki mit sajnál. Marathonban érted jövök, szivi – mondta Molly telefonon.

Graham azt remélte, hogy idővel képes lesz visszaemlékezni a kevés jó pillanatra – az elégtétel érzésére, amikor a munkájuk iránt mélységesen elkötelezett embereket látott dolgozni. Úgy vélte, ilyeneket bárhol találni, ha az ember eleget tud arról, amit figyel.

Nagyképűség lett volna köszönetet mondani Lloyd Bowman-nek és Beverly Katznak, így azután csak annyit mondott nekik telefonon: örül, hogy ismét együtt dolgozhatott velük.

Egyvalami nyugtalanította kissé: az, amit akkor érzett, amikor Crawford Chicagóban elfordult a telefontól, és azt mondta: „Gateway”.

Valószínűleg az volt a leghevesebb és legvadabb öröm, ami valaha is úrrá lett rajta. Nyugtalanította a tudat, hogy élete legboldogabb pillanata Chicago városában, abban a dohos esküdtteremben következett be. Pedig még mielőtt tudta volna, már tudta.

Nem mondta el Bowmannek, mit érzett: fölösleges lett volna.

– Tudod, amikor az elmélete beigazolódott, Püthagorasz száz ökröt áldozott a múzsáknak – mondta Bowman. – Ugye nincs ennél édesebb érzés? Ne is felelj! Tovább tart, ha nem koptatod el sok beszéddel.

Minél közelebb került Graham az otthonához és Mollyhoz, annál türelmetlenebbé vált.

Miamiban ki kellett mennie a hangár elé, hogy átszálljon a *Lula* néniére, az ősrégi DC-3-ra, amely Maráthonba repült.

Szerette a DC-3-akat. Ma mindent szeretett.

A *Lula* nénit akkor gyártották, amikor Graham ötéves volt, a szárnyait mindig mocskos zsírréteg borította, mert a motorok visszacsapták az olajat repülés közben. Graham tökéletesen megbízott benne. Úgy rohant oda a géphez, mintha egy dzsungelben lévő tisztásra szállt volna le, egyenesen az ő megmentésére.

Islamorada fényei közeledtek, amint a gép szárnya alatt feltűnt a sziget. Graham az atlanti oldalon szabad szemmel látta a fehér hullámtarajokat. Néhány perc múlva leszálltak Maráthonban.

Olyan érzés fogta el, mint amikor először érkezett ide. Akkor is a *Lula* nénival jött, és utána még gyakran kiment alkonyatkor a repülőtérré, hogy figyelje, amint lassan és biztosan leereszkedik a gép, lenyitódó futóművel, a hajtóművéből tüzes szikrák csapnak ki, a kivilágított ablakok mögött pedig ott ülnek biztonságban az utasok.

A felszállásokat is szívesen elnézte, de amikor a kiszolgált repülőgép nagy ívben eltűnt északi irányban, szomorúság és üresség lett úrrá rajta; a levegő keserűvé vált a sok istenhozzádtól. Rászokott arra, hogy csak a leszállásokat és az üdvözléseket figyelje.

Mindez még Molly előtt történt.

A repülőgép még egy utolsót fűjtatott, és befordult a hangár felé. Graham megpillantotta a reflektorfényben a kerítés mögött álló Mollyt és Willyt.

Willy odacövekelt magát az anyja elé. Ott is marad, amíg Graham oda nem ér hozzájuk. Csak ezután megy majd arrébb, hogy megnézegetse mindazt, ami érdekli a repülőtéren. Graham ezért is szerette a gyereket.

Molly ugyanolyan magas volt, mint Graham: százhetvenhét centi. A csók azonos magasságból mindig boldogságot áraszt, feltehetően, mert ilyen csókokat ágyban szokás váltani.

Willy följánlotta, hogy viszi az aktatáskáját, de Graham az öltönytartó táskáját engedte át neki.

Úton hazafelé, a kocsiban, amelyet Molly vezetett, Graham fölismerte azokat a dolgokat, amelyeket a fényszóró megvilágított, és odaképzelte a hiányzó részeket is.

Amikor az udvarban kinyitotta a kocsiját, meghallotta a tenger morajlását.

Willy bement a házba, a fején egyensúlyozta az öltönytartó táskát, amelynek az alsó vége hátulról a lábszárát ütögette.

Graham szórakozottan állt az udvaron, szűnyogokat hessegett el az arcáról.

Molly az arcára tette a tenyerét.

– Tudod, mit kellene tenned? Be kellene jönnöd a házba, mielőtt megzabálnak ezek a dögök.

Graham bólintott. A szeme könnybe lábadt.

Molly várt még egy percet, a férfi mellébe fúrta a fejét, és alulról pislogott föl rá.

– Tanqueray Martinik, steakek, ölelés és meggyás. Pontosan ebben a sorrendben... azután meg a villanyszámla, a vízdíj és hosszú beszélgetések a gyerekemmel – tette hozzá halkán.

53. fejezet

Graham és Molly azt szerették volna, nagyon is azt kívánták, hogy minden ismét úgy legyen közöttük, ahogyan volt, és ott folytassák, ahol abbahagyták.

Amikor észrevették, hogy nem így van, a ki nem mondott tudat úgy élt velük, mint egy nem szívesen látott vendég. A kölcsönös bizonygatások, amelyek a sötétben és napközben hangzottak el, mintegy fénytörést szenvedtek, és ettől valahogyan hamissá váltak.

Soha ennyire még nem tetszett neki Molly. Fájdalmas távol-

ságból csodálta a bájosságát, aminek az asszony nem is volt tudatában.

Molly megpróbált jó lenni hozzá, de közben Oregonban járt, és ott föltámadtak benne az emlékek.

Willy is megérezte ezt – hűvösen, őrijtően udvariasan viselkedett Grahammel.

Levél érkezett Crawfordtól. Molly odaadta neki a postával együtt, de egyetlen szóval sem említette többé.

A levélben a Sherman család fényképe volt, egy amatőr film-ből másolták ki. Nem minden égett el, magyarázta levélben Crawford. A képet akkor találták meg, amikor alaposan átfésülték a ház körüli mezőket, és még néhány egyéb dolog is előke-rült, amiket a robbanás távol sodort a tűztől.

„Ezek az emberek feltehetően szerepeltek a tervében – írta Crawford. – Most már biztonságban vannak. Gondoltam, érdekelne.”

Graham megmutatta Mollynak.

– Látod? Erről van szó – mondta. – Ezért érte meg az egész.

– Tudom – mondta Molly. – Megértelek, tényleg megértelek.

A holdfényben sötét halrajok vonultak az ívóhelyük felé. Molly vacsorát csomagolt, azután kimentek és horgásztak, tüzet raktak, de semmi sem sikerült úgy, ahogyan tervezték.

Nagyapa és Mamamma elküldte Willynek a pónilova képét, ő meg kiszögezte a szobája falára. Már öt napja tartózkodtak otthon; másnap Grahamnek és Mollynak is újra munkába kellett állnia Marathonban. Halásztak a hullámtörésben, vagy négyszáz métert sétáltak a kanyargós tengerparton, amíg elértek egy helyre, ahol valamikor már szerencsével jártak.

Graham úgy határozott, hogy együtt beszél kettőjükkel.

A kirándulás nem indult jól. Willy tüntetően félrerakta a botot, amelyet Graham neki orsózott fel, és elővette a hullámverés számára készült, különleges horgászbóját, amelyet a nagyapja ajándékozott neki a hazautazása előtt. Három órán át némán horgász-

tak. Graham többször is már-már kinyitotta a száját, elszánta magát a beszédre, de valahogyan sohasem tudta rábírni magát.

Elege volt abból, hogy ne szeressék.

Négy aligátorteknőst fogott homokirák-csalival. Willy semmit sem fogott. Egy nagy rapalát vetett ki három hármashoroggal, amit a nagyapja ajándékozott neki. Túl gyorsan horgászott, újra és újra kivetette a csalit, túl gyorsan tekerte föl a zsinórt; a végén már egészen belepirult, a pólója nedvesen tapadt rá.

Graham belegázolt a vízbe, homokgátat épített egy hullám sodrásában, és végül két homoki rákkal jelent meg. A lábuk kilógott a páncéljuk alól.

– Mi lenne, ha egy ilyenrel próbálkoznál, haver? – Az egyik rákot odanyújtotta Willynek.

– Én a rapalát használom. Az apámé volt, tudtad?

– Nem – felelte Graham, és Mollyra nézett.

Molly átfogta a térdét, és egy magasan vitorlázó fregattmadárra szegezte a tekintetét.

Fölállt, letisztogatta a szoknyájáról a homokot.

– Megyek, készítek néhány szendvicset – mondta.

Amikor Molly eltűnt, Graham kísértésbe esett, hogy négy-szemközt beszéljen a fiúval. De nem. Willy mindig azt érzi, amit az anyja. Majd vár, azután együtt beszél kettőjükkel, ha Molly visszajött. Ezúttal biztosan beszél a fejükkel.

Molly hamarosan visszatért, de szendvicsek nélkül; gyors léptekkel közeledett a fövény fölötti, tömörebb homokcsíkon.

– Jack Crawford keres telefonon. Mondtam neki, hogy majd visszahívod, de azt mondta, hogy sürgős – vetette oda neki a körmét nézve. – Jól tennéd, ha sietnél.

Graham elpirult. A horgászbója fogantyúját a homokba szúrta, és futólépésben elindult a dűnék felé. Ez rövidebb út volt, mint ha az ember körbemenne az egész parton, ha nem volt nála semmi, ami beleakadhatott volna a bozótba.

Halk, surrogó hangot sodort felé a szél, és mivel csörgőkígyó-

tól tartott, figyelmesen nézte a talajt, miközben behatolt a cédrusbozótba.

Az egyik bokor alján egy bakancsot pillantott meg, egy lencse villant a napfényben, és hirtelen valami kekiszínű emelkedett föl előtte.

Francis Dolarhyde sárga szemébe meredt, és a félelemtől vadul kalapálni kezdett a szíve.

Egy pisztoly zárja kattant, majd egy automata fegyver emelkedett feléje. Graham abba az irányba rúgott, a csövét találta el abban a pillanatban, amikor a napfényben halvány-sárga láng csapott ki belőle. A pisztoly berepült a bozótba, Graham hanyatt esett, égő fájdalmat érzett a mellkasában baloldalt, és fejfelé előre lecsúszott a dűnén a tengerpartra.

Dolarhyde a magasból mindkét lábával Graham gyomrára ugrott, most már a kezében volt a kése, föl sem pillantott a vízszegélyről hallatszó éles sikolyra. A térdével a földre szegezte Grahamet, magasba emelte a kését, és hörögve lesújtott vele. A penge elkerülte Graham szemét, és mélyen befűrődött az arcába.

Dolarhyde előredőlt, teljes súlyával ránehezedett a kés fogantyújára, hogy keresztülnyomja Graham fején.

A horgászbót sívítva szelte a levegőt, amikor Molly nagy erővel belevágta Dolarhyde arcába. A nagy rapalahorgok mélyen befűrődtek a húsába, a dob megnyikordult, a zsinór lefelé tekeredett, mert Molly visszahúzta a botot, hogy újra lesújthasson.

Dolarhyde felhördült, az arcához kapott, amikor Molly ismét eltalálta, és a hármashorgok most már a kezébe is befűrődtek. Egyik keze az arcához volt szögezve, de a szabad kezével kirántotta Grahamból a kését, és Molly után vetette magát.

Graham átfordult, térdre emelkedett, azután föltápáskodott. Kiguvadó szemmel, vértől fulladozva, rohanva távolodott Dolarhyde-től, amíg csak össze nem rogyott.

Molly a dűnék felé futott, előtte Willy száguldott. Mögöttük a horgászbót maga után vonzó Dolarhyde. A bot beleakadt

egy bokorba, a fájdalomtól felordított, kénytelen volt megállni, amíg eszébe nem jutott, hogy a késével elvágja a zsinórt.

– Rohanj, fiam, rohanj, fiam, rohanj, fiam! Ne nézz hátra! – lihegte Molly. Hosszú lába volt, a fiát maga előtt taszigálta, miközben mögöttük a bozótból egyre közelebből hallatszott a csörtetés.

Amikor elhagyták a dűnét, vagy százméternyi előnyük volt Dolarhyde-dal szemben, ami hetvenre fogyatkozott, mire elérték a házat. Fölrohant a lépcsőn. Föltépte Willy szekrényének az ajtaját.

– Itt maradsz! – kiáltott Willyre.

Ismét le a lépcsőn, hogy szembeszálljon vele. Be a konyhába, nem készült ilyesmire, a gyorstöltővel bajlódott.

Elfelejtette a testtartást, elfelejtette, hogy az irányzékot nézze, de két kézzel szilárdan megragadta a pisztolyt, és amikor az ajtó betört, átlötte Dolarhyde combját – „Ama!” –, azután szemből belőtt az arcába, amint lecsúszott az ajtó mellett, és megint belőtt az arcába, amikor ott ült a földön, azután odaszaladt hozzá, és még kétszer belőtt az arcába; Dolarhyde odatapadt a falhoz, fejbőre lecsúszott az állára, a haja tüzet fogott.

Willy csíkokra tépett egy lepedőt, és elindult, hogy megkeresse Willt. A lába remegett, többször is elesett, amíg átjutott az udvaron.

A seriff emberei és a mentőkocsik előbb érkeztek oda, semmint hogy Mollynak eszébe juthatott volna kihívni őket. Amikor előrszegezett pisztollyal belépett a házba, Molly éppen zuhanyozott. Dühödten súrolta le magáról a vérfoltokat, az arcáról és a hajáról a csontszilánkokat, de amikor az egyik seriffhelyettes megkísérelt a zuhanyozófüggönyön át szólni hozzá, képtelen volt válaszolni.

Végül a seriff egyik embere fölvette a lóbázó telefonkagylót,

és beszélt a Washingtonból telefonáló Crawforddal; ő riasztotta a rendőrséget, amikor meghallotta a lövéseket.

– Nem tudom, most hozzák be – mondta a seriffhelyettes. Kinézett az ablakon, éppen akkor hozták a hordágyat. – Azt hiszem, nagyon rossz bőrben van – mondta.

54. fejezet

Az ágy lábánál, a falon egy óra volt, akkora számokkal, hogy Will Graham még az altatók és a fájdalom fátylan keresztül is látta őket.

Amikor ki tudta nyitni a jobb szemét, meglátta az órát, és nyomban tudta, hol van – egy kórház intenzív osztályán. Tudta, hogy figyelnie kell az órát. A mozgása alapján megbizonyosodott róla, hogy mindez elmúlik, el fog múlni.

Ezért is helyezték el ott az órát.

Négy órát mutatott. Fogalma sem volt, milyen nap négy órája, nem is törődött vele, amíg a mutatók mozogtak. A tudata elhomályosult.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, nyolcat mutatott az óra.

Valaki ott volt mellette. Óvatosan oldalra sandított. Molly volt az, kinézett az ablakon. Soványnak tűnt. Megpróbált szólni, de amint megmozdította az állkapcsát, iszonyú fájdalom hasított a feje bal oldalába. A feje és a mellkasa nem egy ütemre lüktetett. Inkább amolyan szinkópaszerűséget érzett. Amikor Molly kiment a szobából, Graham halkan felnyögött.

Az ablak már világos volt, amikor rángatni, ráncigálni kezdtek, és olyasmiket műveltek vele, amiktől kidagadtak a nyakán az erek.

Sárga fény, és megpillantotta maga fölött Crawford arcát.

Graham nagy nehezen hunyorgott. Amikor Crawford elmosolyodott, Graham egy kis spenótmaradékot látott a fogai között.

Furcsa. Crawford nemigen evett zöldséget.

Graham író mozdulatokat végzett a kezével a lepedőn.

Crawford a noteszét Graham keze alá csúsztatta, és tollat nyomott az ujjai közé.

Willy jól van? – írta.

– Igen, primán van – mondta Crawford. – Molly is. Itt volt veled, amíg aludtál. Dolarhyde halott. Will, esküszöm, hogy halott. Magam vettem róla ujjlenyomatot, és Price-szal ellenőriztettem. Nem vitás. Halott.

Graham kérdőjelet rajzolt a blokkra.

– Megbeszéljük. Itt maradok, ha jobban leszel, mindent elmondok neked. Csak öt percet engedélyeztek nekem.

Most – írta Graham.

– Beszélt már veled az orvos? Nem? Arról, hogy először... rendbe fogsz jönni. A szemed csak bedagadt, egy mély szúrt sebtől az arcodon, összeeszkábálták, de időbe telik, amíg begyógyul. Kivették a lépedet. De kinek van szüksége lépre? Price '41-ben Burmában hagyta az övét.

Egy ápolónő kopogtatott az üveglablakon.

– Mennem kell. Nem tisztelik itt az igazolványt, egy fikarcnyit sem. Egyszerűen kihajítják az embert, ha lejárt a látogatási idő. Viszlát!

Mollyt az intenzív osztály várószobájában találta. Sok fáradt ember várakozott ott.

Crawford odalépett hozzá.

– Molly...

– Üdv, Jack! – felelte Molly. – Maga igazán remekül néz ki. Nem akar felajánlani neki egy arcátültetést?

– Molly, ne...

– Megnézte?

– Igen.

– Azt hittem, nem tudok majd ránézni, de megtettem.

– Rendbe hozzák. Az orvos mondta nekem. Meg tudják csinálni. Akarja, hogy valaki itt maradjon magával, Molly? Magammal hoztam Phyllist, ő...

– Nem. Ne tegyen többé semmit sem értem.

Elfordult, papír zsebkendőt keresett. Amikor Molly kinyitotta a táskáját, Crawford meglátta a levelet; drága, mályvaszínű levél-papír, ezt már látta valahol.

Crawford gyűlölte magát, de meg kellett tennie.

– Molly.

– Mi kell?

– Will levelet kapott?

– Igen.

– Az ápolónő adta magának?

– Igen, nekem adta. És érkezett hozzájuk virág is, valamennyi washingtoni barátjától.

– Megnézhetem a levelet?

– Majd odaadom neki, ha ő kéri.

– Nagyon kérem, hadd nézzem meg.

– Miért?

– Mert nem lenne jó, ha... hallana valamit attól a bizonyos személytől.

Valami megváltozhatott Crawford arckifejezésében; Molly letekintett a levélre, elejtette a táskát és mindent, ami benne van. A rúzs elgurult a földön.

Crawford lehajolt, hogy fölszedje Molly holmiját, és ekkor meghallotta, hogy az asszony gyors léptekkel távozik, otthagya neki a táskát.

A táskát átadta az ügyeletes nővérnek.

Crawford tudta, hogy Lecternek szinte semmi esélye nincs arra, hogy megkapja, amire szüksége lenne, de az ő esetében nem kockáztathatott.

Megkért egy belgyógyászt, hogy világíttassa át a levelet a röntgenosztályon. Crawford minden oldalán fölvágta zsebkéssel a borítékot, megvizsgálta a belsejét és magát a levelet; van-e rajta valami folt vagy por – a Chesapeake-i Állami Kórházban lúgot használnak súroláshoz, és volt ott egy házi patika is.

Végül megnyugodott, és elolvasta a levelet.

Kedves Will!

Hát itt vagyunk, maga és én, senyvedünk a kórházainkban. Magának ott a fájdalom, nekem meg nincsenek könyveim – a tudós dr. Chilton gondoskodott erről.

Primitív időket élünk – ugye, Will? –, korunk sem nem vad, sem nem bölcs. A félmegoldások a kor átkai. Bármely észszerű társadalom vagy megölne engem, vagy visszaadná a könyveimet.

Gyors gyógyulást kívánok magának, és remélem, nem marad túlságosan rút.

Gyakran gondolok magára.

Hannibal Lecter

Az orvostanhallgató az órájára nézett.

– Szüksége van még rám?

– Nem – felelte Crawford. – Hol van a szemétegető?

Amikor négy óra múlva Crawford visszatért a következő látogatásra, Mollyt nem találta sem a várószobában, sem az intenzív osztályon.

Graham ébren volt. Nyomban kérdőjelet rajzolt a blokkra. *D. most már halott?* – írta.

Crawford elmondta neki. Graham egy hosszú percen át mozdulatlan maradt. Aztán azt írta: *Hogy lógott meg?*

– Rendben van – felelte Crawford. – St. Louis. Dolarhyde nyilván Reba McClane-t kereste. Bejött a laborba, amikor mi már ott voltunk, és meglátott minket. Az ujjlenyomata ott volt egy nyitott kazánházi ablakon; ezt csak tegnap jelentették.

Graham a blokkra kopogott. *A test?*

– Úgy gondoljuk, egy Arnold Lang nevű fickó volt az. Eltűnt, a kocsiját megtalálták Memphisben. Gondosan letörölgették. Egy perc múlva kidobnak innen. Hadd mondjam el sorjában. Dolarhyde tudta, hogy ott vagyunk. Meglógott előlünk az üzemben, és a Lindbergh és a 270-es út kereszteződésénél lévő benzinkúthoz hajtott. Ott dolgozott Arnold Lang. Reba McClane azt mondta, Dolarhyde összetűzött egy benzinkutassal a múlt

hét előtti szombaton. Úgy gondoljuk, ez Lang lehetett. Elintézte, a holttestét elvitte a házba. Aztán elment Reba McClane lakására. A lány az ajtóban Ralph Mandyvel csókolózott. Lelötte Mandyt, és bevonszolta a bokrok közé.

Belépett az ápolónő.

– Az isten szerelmére, ezek rendőrségi ügyek! – mondta Crawford. Miközben az ápolónő a kabátujjánál fogva az ajtó felé húzta, hadarva beszélt: – Kloroformmal elkábította Reba McClane-t, és elvitte a házba. A holttest már ott volt! – kiáltotta vissza az előtérből.

Grahamnek négy órát kellett várnia, hogy megtudja a folytatást.

– Dumált neki erről-arról, tudod, hogy van ez: „Megölöm, vagy sem?” – kezdte Crawford, amint belépett a szobába. – Ismered a szokásos dolgot, hogy a kulcsot a pasas nyakába akasztotta, mert biztos lehetett afelől, hogy a lány megtapogatja a holttestét. Hát rendben van, lehet így, lehet úgy. „Nem bírom nézni, hogy elégjen”, mondta, és egy Magnummal szétlővi Lang fejét. Lang tökéletesen megfelelt a célnak. Amúgy sem voltak fogai. Lehet, hogy Dolarhyde tudta, hogy a felső állkapocs gyakran átvészeli a tüzet; de hát ki tudja, mit tudott? Mindenesetre Langnek nem maradt felső állkapcsa, miután Dolarhyde végzett vele. Lelötte Lang fejét a törzséről, és nyilván fölborította a széket vagy más tárgyat, hogy utánozza egy földre zuhanó test puffanását. Aztán Lang nyakába akasztotta a kulcsot. Reba összevissza tapogatózik, a kulcsot keresi. Dolarhyde a sarokból figyeli. A lány füle cseng a vadászpuska dörejétől. Nem hallhatja meg a Dolarhyde által keltett kis zajokat. Már korábban tüzet gyújtott, de még nem öntötte le benzinnel. Ott volt a benzin a szobában. A lánynak sikerült kijutnia a házból. Ha túl sokat hisztizik, belerohan egy falba vagy miegymásba, vagy megdermed, gondolom, leütötte és kivonszolta volna. A lánynak fogalma sem lett volna, hogyan került ki. De ki kellett kerülnie a házból, hogy sikerüljön Dolarhyde terve. A fenébe is, már megint itt az ápolónő.

Graham gyorsan azt írta a blokkra: *Milyen jármű?*

– Ezért valóban csodálni kell őt – mondta Crawford. – Tudta, hogy ott kell hagynia a furgonját a háznál. Nem hajthatott ki két járművel, és egerutat kellett nyernie. A következőket tette: arra kényszerítette Langet, hogy a benzinkút teherautóját kapcsolja az ő furgonja elé. Leütötte Langet, bezárta a töltőállomást, és elvontatta a furgonját a házhoz. Azután a teherautót ott hagyta a háza mögötti mezőkön egy földúton. Visszaszállt a furgonjába, és elment Rebáért. Amikor a lánynak sikerült kimenekülnie a házból, előhúzta a dinamitját, benzinnel körüllöcsölte a tüzet, és hátrafelé kilógott. Visszavitte a teherautót a benzinkúthoz, ott hagyta, és átszállt Lang kocsijába. Minden szálát elvarrt. Majd megőrültem, amíg kiokoskodtuk. Tudom, hogy így volt, mert a vontatókötélen megtaláltuk néhány ujjlenyomatát. Feltehetően találkoztunk is vele útközben, amikor a házhoz igyekeztünk... Igen, asszonyom! Jövök. Igen, asszonyom.

Graham még kérdezni szeretett volna valamit, de már elkésett.

A következő ötperces látogató Molly volt. Graham fölírta Crawford blokkjára: *Szeretlek.*

Molly bólintott, és a tenyere közé fogta a kezét.

Egy perc múlva újra írt valamit: *Willy rendben?* Molly bólintott. *Itt?*

Molly túl gyorsan pillantott fel hozzá a blokkról. A szájával csókot küldött neki, és a közeledő nővérre mutatott.

Graham megfogta a hüvelykujját.

Hol? – követelte, és kétszer aláhúzta a kérdést.

– Oregonban – felelte Molly.

Végül ismét Crawford jött el.

Graham már egy kész kérdéssel várta: *Fogak?*

– A nagymamájé – válaszolta Crawford. – Az a fogsor, amit a házban találtunk, a nagymamájé volt. A St. Louis-i rendőrség fölkeresett egy bizonyos Ned Vogtot; Dolarhyde nagymama Vogt mostohanagymája volt. Vogt látta gyerekkorában Mrs. Dolarhyde-ot, és soha életében nem felejtette el a fogait. Amikor össze-

futottál Dolarhyde-dal, éppen ezért hívtalak fel. A Smithsonian pár perce telefonálta meg, hogy végre megkapták a fogakat a missouri hatóságoktól, hogy a saját megnyugtatójukra vizsgálják meg őket. Észrevették, hogy a felső részt ebonitból készítették, nem pedig akrilból, ahogy ma szokásos. Az utóbbi harmincöt évben nem készült ebonit műfogsor. Dolarhyde-nak volt egy pontosan ilyen akril műfogsora is. Az újat találták meg a holttestén. A Smithsonian megvizsgálta néhány jellegzetességét: a hornyolást és a redőket. Kínai gyártmány. A régiék svájci gyártmányok voltak. Találtak nála egy kulcsot is, egy miami pályaudvar értékmegőrzőjéét. Egy hatalmas könyv volt benne. Valamiféle napló; pokoli egy dolog. Nálam van, megnézheted majd, ha kedved tartja. Ide figyelj, öregem, vissza kell mennem Washingtonba. Ha tudok, hétvégén újra itt vagyok. Rendben leszel?

Graham kérdőjelet rajzolt, azután áthúzta, és azt írta: *Biztos*.

Miután Crawford elment, bejött az ápolónő. Demerolt fecskendezett be neki intravénásan, és az óra egyszerűen elmosódott. Már nem tudta figyelni a kismutatót.

Azon tűnődött, vajon a Demerol befolyásolja-e az ember érzelmeit. Meg tudná tartani Mollyt egy időre az arca miatt. Legalábbis amíg befejezik a helyreállítását. De hát ez olcsó dolog lenne. Minek tartaná meg így? Kezdett elkábulni, és csak azt remélte, hogy nem fog álmodni.

Lebegett az emlékek és az álom határán, de nem is volt olyan rossz. Nem álmodott arról, hogy Molly elhagyja, sem pedig Dolarhyde-ról. Régi-régi emlékről álmodott, a shiloh-i csata emlékparkjáról. Az álma időnként megszakadt, ha az arcába világítottak, vagy ha rácsatolták a vérnyomásmérőt, és az sziszegő hangot hallatott...

Tavaszi volt, röviddel azután, hogy lelőtte Garrett Jacob Hobbst – ekkor látogatott el Shiloh-ba.

Egy enyhe áprilisi napon sétált végig az aszfaltozott úton, a Véres-tóhoz. Még halványzöld új fű nőtt a domboldalon, egé-

szen le a vízpartig. A tiszta víz kiáradt a főre, látszott a víz alatt, lefelé nőtt. Lefelé, mintha elborítaná a tó egész fenekét.

Graham tudta, mi történt azon a helyen 1862 áprilisában.

Leült a főbe, a nadrágján át érezte a nedves talajt.

Turista-autóbusz száguldott el, és miután már eltűnt a távolban, Graham valami mozgást vett észre mögötte az úton. A busz eltörte egy sikló gerincét. A hulló végtelen, önmagába záródó nyolcasokban tekergett az aszfaltúton, hol a fekete hátát, hol a világos hasát mutatva.

Shiloh félelmetes légkörében Graham megborzongott, jóllehet meg is izzadt az enyhe tavaszi napsütésben.

Fölállt a főből, a nadrágján foltot hagyott a nedvesség. Kissé szédült.

A sikló tovább tekergett. Ő megállt fölötte, fölemelte a sima, száraz farkánál fogva, és egyetlen hosszú, egyenletes mozdulattal földhöz csapta, akár egy ostort. Az állat agyveleje belelőcsant a tóba. Egy aranyos fejű hal vetette ki magát érte a vízből.

Arra gondolt akkor, hogy Shiloh kísérteties hely, a szépsége olyan baljós, akár a lobogóké.

Most, az emlékei és a kábult álom határán lebegve rádöbbsen, hogy Shiloh csöppet sem baljós, egyszerűen másfajta. A gyönyörű Shiloh bárminek a tanúja lehet. Megbocsáthatatlan szépsége egyszerűen csak kiemelte a természet, a Zöld Gépezet közönyét. Shiloh elragadó szépsége kigúnyolja a mi kudarcunkat.

Fölébredt, figyelte a lélektelen órát, de közben óhatatlanul arra kellett gondolnia: a Zöld Gépezet nem ismer kegyelmet; mi teremtyük meg a kegyelmet, azokban a részeinkben állítjuk elő, amelyek benőtték a hullóagyunkat.

Nem létezik gyilkosság. Mi teremtyük meg a gyilkosságot, csakis mi tartjuk fontosnak.

Graham nagyon is jól tudta, hogy megvan benne mindaz, ami egy gyilkossághoz szükséges; talán már a kegyelemé is megvan benne.

De azért nyugtalanítóan jól értette a gyilkosságot.

Eltűnődött, vajon az emberiség hatalmas testében, a civilizáció útján elindult ember agyában önmagukban féken tartott gonosz indulatok és ezeknek az indulatoknak a sötét, ösztönös tudata úgy működnek-e, mint a megnyomorított vírus, amely ellen a test felfegyverkezik.

Eltűnődött, vajon a vakcinát termelő vírus nem egyéb-e a régi, titokzatos indulatoknál.

Igen, tévedett Shiloh-val kapcsolatban. Shiloh nem kísértetjárta – az emberek azok.

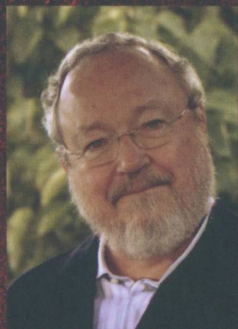
Shiloh nem törődik semmivel.

*Adtam annakfelette az én elmémet a bölcsességnek tudására,
és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam,
hogy ez is a lélek gyötrelme.*

(Prédikátor könyve 1:17)

X 310265

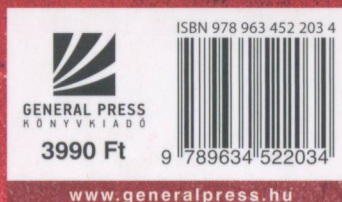




A Mississippi államból származó THOMAS HARRIS az Egyesült Államok és Mexikó területén elkövetett bűnesetekről tudósító riporterként kezdte írói pályafutását, a New York-i Associated Press hírügynökség újságírója és szerkesztője volt. Első regénye, a *Fekete vasárnap* 1975-ben jelent meg angolul, ezt követte 1981-ben *A Vörös Sárkány*, majd 1988-ban *A bárányok hallgatnak*, 1999-ben a *Hannibal* és 2006-ban a *Hannibal ébredése*. A regények és a belőlük készült filmek, illetve sorozatok mind a mai napig töretlen népszerűségnek örvendenek.

Will Graham csaknem az életével fizet, amikor elkapja a veszélyes örültet, a „Kannibál Hannibal” néven elhíresült dr. Lectert, ezért úgy dönt, hogy otthagyja az FBI-t, és teljesen új életet kezd. Egy szigeten, Marathonon tölti a mindennapjait, amíg Jack Crawford, az FBI különleges ügynöke fel nem keresi, hogy a segítségét kérje. Birminghamben és Atlantában az otthonukban, azonos körülmények között gyilkolnak meg két családot. A gyilkos összetöri a házban lévő tükröket, és annak a darabjait használja fel a tettehez. Crawford tisztában van vele, hogy ha valaki, akkor a különleges képességekkel megáldott Will lehet az, aki el tudná kapni a pszichopatát. Ő ugyanis akár a legapróbb nyomokból is képes megfejtetni, hogyan gondolkozik az elkövető. Will képtelen nemet mondani. Kiszáratva már a halott család üres házában áll... és a gyilkos helyébe képzelet magát. Megkezdődik a hajsz a idővel, hiszen a Vörös Sárkány már kiszemelte a soron következő áldozatát. Ráadásul ahhoz, hogy célt érjen, Willnek dr. Lecterrel is együtt kell működnie.

THOMAS HARRIS MÉLTÁN HÍRES REGÉNYÉNEK,
A KRIMIROLALOM FELEJTHETETLEN KLASSZIKUSÁNAK
JAVÍTOTT KIADÁSÁBAN DR. HANNIBAL LECTER
ELSŐ ÍZBEN LÉP A SZÍNRE.



3990 Ft

ISBN 978 963 452 203 4



9 789634 522034

www.generalpress.hu